STEPHEN KING

HAYALETLİN GARİP HUYLARI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 123 - 2

Kitabın Orijinal Adı NIGHT SHIFT
Yayın Hakları © ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Düzeni YILDIRAN BOZKURT
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / 1989

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45
526 80 12

STEPHEN KING

HAYALETİN GARİP HUYLARI

TÜRKÇESİ:
GÖNÜL SUVEREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

GECENİN PENÇESİ (tükendi)

GÖZ

KUJO (tükendi)

KORKU AĞI

KUŞKU MEVSİMİ (tükendi)

CHRISTIE (tükendi)

ÇAĞRI (tükendi)

MAHŞER

«O»

SİS (tükendi)

TEPKİ

MEDYUM

SADİST

ŞEFFAF (tükendi)

CESET

AZRAİL KOŞUYOR

Hayaletin Garip Huyları

Jim Norman'ın karısı Sally saat ikiden beri kocasını bekliyordu. Genç adamın arabası apartmanın önünde durduğu zaman onu karşılamak için dışarı çıktı. Olayı kutlamak için gidip iki biftek, bir şişe şarap, marul ve salata sosu almıştı. Şimdi Jim'in arabadan inmesini seyrederken çaresizce, kutlanacak bir şey olduğunu umarım, diye düşünüyordu.

Jim elinde yeni çantası ve dört ders kitabıyla bahçe yolunda ilerledi. Genç kadın en üstteki kitabın adını gördü. **Dilbilgisine Giriş.** Ellerini kocasının omuzlarına koyarak, «Nasıl gitti?» diye sordu.

Ve Jim gülümsedi...

Ama genç adam o gece yine o eski düşü gördü. Çok uzun bir süreden beri ilk kez oluyordu bu. Jim ter içinde uyandı. Kapalı dudaklarının gerisinde bir çığlık yankılanıyordu.

Jim Norman hem Harold Davis Lisesinin müdürüyle, hem de İngilizce Bölümünün başkanıyla görüşmüştü. Geçirdiği sinir krizi konusu açılmıştı. Jim öyle olacağını tahmin etmişti zaten.

Cesede benzeyen, kabak kafalı bir adam olan müdür Fenton arkasına yaslanarak gözlerini tavana dikmişti. İngilizce Bölümü Başkanı Simmons ise piposunu yakmıştı.

«O sırada müthiş bir baskı altındaydım.» Jim Norman kucağına bıraktığı ellerini birbirine kenetlemek istiyordu ama kendini tuttu.

Fenton, «Bunu anladığınızı sanıyorum,» dedi gülümseyerek. «Üzerimize vazife olmayan şeylere burnumuzu sokmak istemeyiz ama hepimiz öğretmenliğin baskılara yol açan bir meslek olduğunu biliyoruz sanırım. Özellikle lise düzeyinde. Yedi dersten beşinde sahneye çıkarsınız. Ve karşınızda da dünyanın en amansız seyircileri bulunur.» Bir an durdu, sonra da gururla ekledi. «İşte o yüzden ülser, meslek grupları arasında en fazla öğretmenlerde görülür. Hava trafik kontrolörleri dışında.»

Jim, «Sinir krizi geçirmeme neden olan baskılar...» dedi. «Çok şiddetliydi.»

Fenton'la Simmons kayıtsızca ama onu teşvik edermiş gibi başlarını salladılar. Simmons piposunu yeniden yakmak için çakmağını çaktı. Birdenbire Jim'e oda pek havasız ve boğucu bir yermiş gibi geldi. Sanki biri ensesine ısıtıcı bir lamba tutuyordu. Kucağında, ellerinin parmakları bükülüp açılıyorlardı. Onlara zorla engel oldu.

«Son sınıf öğrencisiydim. Ve stajyer öğretmen adayıydım. Bir yaz önce annem ölmüştü. Kanserden. Onunla yaptığım son konuşma sırasında annem benden eğitimime devam ederek okuldan mezun olmamı istemişti. Ağabeyim ikimiz de daha çocukken ölmüştü. O da öğretmen olmak istemişti. Annem bu yüzden...»

Jim iki adamın gözlerindeki ifadeden sözü uzattığını

anladı. Tanrım, diye düşündü. İşi berbat ediyorum.

Annesi, ağabeyi Wayne... öldürülen zavallı Wayne ve kendisi arasındaki karmaşık ilişkiyi bir yana bırakarak, «Annemin dileğini yerine getirdim,» dedi. «Staja başladıktan iki hafta sonra nişanlım bir araba kazası geçirdi. Bir araba ona çarpıp kaçtı. Arabayı kullanan delikanlıyı hiçbir zaman yakalayamadılar.»

Simmons devam etmesini söylemek istiyormuş gibi hafif, yumuşak bir ses çıkardı.

«Eğitimimi sürdürdüm. Başka yol yok gibiydi. Nişanlım müthiş acı çekiyordu. Bacağı kötü kırılmış, dört kaburgası çatlamıştı. Ama sağlığı tehlikede değildi. Galiba o sırada nasıl bir baskı altında olduğumun farkında değildim.» Jim kendi kendini, şimdi dikkatli ol, diye uyardı. Bu noktadan sonra iş çetinleşiyor... Sonra, «Stajımı Center Sokağı Meslek Lisesinde yaptım,» dedi.

Fentón başını salladı. «Kentin en harika köşesi. Sustalıları, motosiklet çizmeleri, dolarlarla tabancalar, haraç. Ve her öğrenciden ikisine uyuşturucu satan bir üçüncü çocuk.»

Jim, «Okulda Mack Zimmerman adında bir çocuk vardı,» diye açıklamasını sürdürdü. «Duygulu bir çocuktu. Gitar çalıyordu. Benim kompozisyon derslerime giriyordu. Bayağı yetenekliydi. Bir sabah sınıfa girdiğim zaman kötü bir sahneyle karşılaştım. İki çocuk Zimmerman'ı tutuyorlardı. Bir üçüncüsü ise gitarını kırıyordu. Radyatöre çarpa çarpa! Zimmerman, 'Durun', diye haykırıyordu. Bağırdım, 'Gitarı bana verin.' Çocuklara doğru gidecek oldum, biri bir vuruşta beni devirdi.» Omzunu silkti. «Bu olay yeterli oldu. Sinir krizi geçirmeye başladım. Ama avaz avaz haykırmıyor ya da bir köşeye sinmiyordum. Sadece okula gidemiyordum. Liseye yaklaştığım zaman göğsüm sıkışıyordu. Doğru dürüst nefes alamıyor, soğuk terler döküyordum...»

Fenton dostça bir tavırla, «Bu bana da oluyor,» dedi.

«Analize başladım. Semtteki yardımlaşma merkezinde. Bir psikiyatri uzmanına verecek param yoktu. Ama bu tedavi bana iyi geldi. Sally'le evlendik. Karım hafifçe topallıyor ve yara izi de kaldı. Ama diğer bakımlardan çok sağlıklı.» Jim iki adama baktı. «Benim için de aynı şeyi söyleyebiliriz.»

Fenton, «Yanılmıyorsam gerekli stajı Kortez Lisesinde tamamlamışsınız,» dedi.

Simmons da atıldı. «Orasının da rahat bir okul olduğu söylenemez.»

Jim, «Stajımı zor bir okulda yapmak istedim,» diye cevap verdi. «Bir arkadaşımla yer değiştirdik.»

Fenton, «Denetçiniz ve eleştirici öğretmeniniz size en yüksek notu verdiler,» dedi. «A.»

«Evet.»

«Ve dört yıllık ortalamanız da 3.88. A'ya çok yakın.»

«Üniversite eğitiminden zevk aldım.»

Fenton'la Simmons bakıştılar, sonra ayağa kalktılar.

Müdür, «Size kararımızı bildireceğiz, Bay Norman,» dedi. «Görüşmemiz gereken birkaç aday daha var...»

«Evet. Tabii.»

«Ama kendi adıma şunu söyleyebilirim. Akademik başarınız ve açık sözlülüğünüz beni çok etkiledi.»

«Çok naziksiniz.»

«Sim, belki Bay Norman gitmeden önce bir kahve içmek ister...»

Koridora çıktıkları zaman Simmons, «İstiyorsanız iş sizin,» dedi. «Tabii bu aramızda kalacak.»

Jim başını salladı. Bazı şeyleri gizlemeye zaten alışmıştı.

Davis Lisesi ürkütücü bir kaya yığınına benziyordu. Ama içerisi şaşılacak kadar moderndi. Bir yıl önce yapılan

Bilim Bölümü bir buçuk milyon dolara malolmuştu. İçlerinde hâlâ binayı yapan işçilerin ve savaş sonrası ilk kez burada okuyan öğrencilerin hayaletlerinin dolaştığı sınıflara modern masalar ve aydınlatılmış karatahtalar konmuştu. Öğrenciler temiz, iyi giyimli, neşeli ve paralıydılar. Son sınıf öğrencilerinden yüzde altısının kendi arabaları vardı. Genel olarak iyi bir okuldu. Hastalıklı bin dokuz yüz yetmişlerde ders vermek için harika bir lise. Davis'e kıyasla Center Sokağı Meslek Lisesi Afrika'nın en karanlık bir köşesi gibiydi.

Ancak öğrenciler gittikten sonra sanki koridorlara eski ve kasvetli bir şey çöküyor ve fısıltıları sınıflarda yankılanıyordu. Pis kokulu kara bir hayvan yaşıyormuş gibiydi burada. Jim Norman bazen elinde yeni çantasıyla 4 numaralı bölümün koridorundan araba parkına doğru giderken hayvanın soluk aldığını duyar gibi oluyordu.

Ekimin sonlarına doğru Jim yine aynı rüyayı gördü. Ve bu sefer haykırdı. Kendini zorlayarak gerçek dünyaya uyandı. Sally yanında yatakta doğrulup oturmuş, omzunu tutuyordu. Jim'in kalbi göğsünü yaracakmış gibi çarpıyordu.

«Tanrım...» diye mırıldanarak elini yüzüne sürdü.

«İyi misin?»

«Evet, evet. Bağırdım değil mi?»

«Hem de nasıl! Kâbus mu gördün?»

«Evet.»

«O çocuğun gitarını kıran öğrencilerle mi ilgiliydi?»

Jim, «Hayır,» dedi. «Ondan daha öncesiyle ilgiliydi. Bazen görüyorum bu kâbusu. Önemli değil.»

«Emin misin?»

«Evet.»

«Bir bardak süt içer misin?» Genç kadının gözleri endişesi yüzünden daha koyu renk duruyordu.

Jim karısının omzunu öptü. «Hayır. Haydi uyu artık.»

Sally ışığı söndürdü. Jim orada öylece yatarak gözlerini karanlıklara dikti.

Jim yeni bir öğretmen olmasına rağmen programı çok rahattı. İlk dersi boştu. İkinci ve üçüncü saatler birinci sınıf öğrencilerinin kompozisyon dersine ayrılmıştı. Bir grup sıkıcıydı, bir grup da eğlenceli. Ama Jim'in en hoşlandığı dördüncü dersti! Amerikan Edebiyatı. Üniversiteye gidecek olan son sınıf öğrencileri her gün bir süre eski ustaları yerden yere vurmaktan zevk alıyorlardı. Beşinci saat «görüşme»ye ayrılmıştı. Jim bu sürede kişisel ya da akademik sorunları olan öğrencilerle konuşacaktı. Ama bu tür dertleri olan pek az öğrenci vardı. Ya da bu sorunlarını Jim'e açmak isteyen. Jim de bu nedenle bu sürelerde roman okuyordu. Altıncı ders dilbilgisiyle ilgiliydi. Tebeşir tozu kadar kupkuru bir konu.

Jim'in tek derdi yedinci dersti. Adı «Edebiyatla Birlikte Yaşamak»tı. Ders üçüncü kattaki küçük, kutu gibi bir odada yapılıyordu. Sonbaharın başlarında çok sıcaktı oda. Kış yaklaşırken de iyice soğuk oluyordu. Ders seçmeliydi. Okul kataloğunun utanarak «Ağır öğrenen öğrenciler» diye tanımladığı çocuklar için konmuştu.

Jim'in sınıfında yirmi yedi «ağır öğrenen» öğrenci vardı. Bunların çoğu okulun kabadayılarıydı. Bu çocukları en merhametli biçim «ilgisizler» diye tanımlayabiliriz. Bazılarının bayağı hain yanları vardı. Jim bir gün sınıfa girdiğinde, karatahtaya müstehcen bir karikatürünün yapılmış olduğunu gördü. Bunun altına gereksiz yere, «Bay Norman» yazılmıştı. Hiçbir şey söylemeden tahtayı sildi ve hafif alaylı gülüşlere rağmen dersini sürdürdü.

Jim ilginç ders programları hazırladı. İlgi uyandıracak ders kitapları ve malzeme getirtti. Ama boşuna. Öğrenciler

kâh somurtkan bir sessizliğe bürünüyor, kâh asi tavırlarla, gürültüyle gülüyorlardı. Kasımın başlarında **Fareler ve İnsanlar**'la ilgili tartışma sırasında iki çocuk arasında kavga çıktı. Jim öğrencilerin ikisini de müdüre yolladı. Sonra da kaldığı yerden devam etmek için kitabî açtı. O sayfaya «Isır onu» yazılmıştı.

Jim sorunu Simmons'a açtı. Bölüm başkanı omzunu silkerek piposunu yaktı. «Bu sorunun gerçek bir çözümü yok, Jim. Son ders her zaman çetin oluyor. Bazıları için senin dersinden D almak futbol ya da basketbol oynamayacakları anlamına geliyor. Diğer İngilizce derslerini başaramadıkları için senin sınıfa devam etmekten başka çareleri de olmuyor.»

Jim sıkıntıyla, «Benim de çarem yok,» diye mırıldandı.

Simmons başını salladı. «Onlara çok ciddi olduğunu göster. O zaman hizaya girerler. Hiç olmazsa sporun yasaklanmaması için.»

Ama yedinci ders Jim'in huzurunu kaçırmaya devam etti.

Edebiyatla Birlikte Yaşamak dersiyle ilgili en büyük sorunlardan biri ağır hareket eden, iriyarı, fil gibi bir çocuktu. Adı Chip Osway'di. Hem basketbol oynuyordu, hem de futbol. Jim aralığın başlarında, futbol ve basketbol maçlarının arasında bir gün Osway'i kopya çekerken yakaladı ve sınıftan attı.

Osway üçüncü katın loş koridorunda, «Beni çaktırırsan hesabını görürüz, köpoğlu köpek,» diye bağırdı. «Duydun mu?»

Jim, «Git, haydi,» dedi. «Boşuna nefes tüketme.»

«Senin icabına bakacağız, sümüklü böcek!»

Jim sınıfa döndü. Öğrenciler başlarını kaldırarak kayıtsızca ona baktılar. Suratlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Genç adam bir an bütün gerçeklerle ilgisi kesilmiş gibi bir

duyguya kapıldı... Daha önce de olduğu gibi... Daha önce...

«Senin icabına bakacağız, sümüklü böcek.»

Jim kürsüsünden not defterini aldı. Chip Osway'in adının yanındaki sınav sütununa dikkatle 'F' yazdı. Yani çok zayıf.

Jim o gece yine o rüyayı gördü.

Düşte olaylar hep çok yavaş gelişiyordu. Her şeyi görecek ve hissedecek zaman buluyordu insan. Bilinen bir sonuca doğru gelişen olayları yeniden yaşamak da dehşeti arttırıyordu. Kendinizi uçuruma yuvarlanan bir arabaya bağlanmış biri gibi hissediyordunuz.

Jim rüyasında dokuz yaşındaydı. Ağabeysi Wayne ise on iki. Connecticut'taki Stratford kentinde Broad Sokağından aşağıya iniyorlardı. Stratford kitaplığına gidiyorlardı. Jim kitapları geri götürmekte iki gün gecikmişti. Para cezasını ödemek için dolaptaki kâseden dört sent almıştı. Yaz tatilindeydiler. İnsanın burnuna taze biçilmiş çimlerin kokusu geliyordu. İkinci kattaki bir dairenin penceresinden gelen seslerden radyoda beyzbol maçı verildiği anlaşılıyordu. Akşam yaklaşırken Brutts İnşaat Şirketi binasının yola düşen gölgesi de uzuyordu.

Teddy'nin Marketi ve Burretts binasının ilerisinde bir demiryolu geçidi vardı. Diğer taraftaki kapalı benzin istasyonunda kent serserilerinden bazıları toplanırlardı. Deri ceketler ve dar paçalı blucinler giyen beş, altı çocuk. Jim onların önünden geçmekten hiç hoşlanmazdı. Serseriler, «Hey dörtgöz!» diye bağırırlardı. «Hey, etkafalı! Hey, bir yirmi beşliğiniz var mı?» Bir keresinde iki kardeşi yarım blok kadar kovalamışlardı. Ama Wayne öbür uzun yoldan dolaşmak istemiyordu. Korkaklık sayıyordu bunu.

Jim'in rüyasında alt geçit heyyüla gibiydi. Yaklaştıkça yaklaşıyordu. Jim korkunun boğazında iri bir kara kuş gibi çırpındığını hissediyordu. Her şeyi görebiliyordu: Bu-

retts'in neon ışıkları yeni yanıp sönmeye başlamıştı. Yeşil alt geçitin direklerinde pul pul pas vardı. Demiryoluna dökülmüş yanmış kömür artıklarının aralarında cam parçaları ışıldıyordu. Bir kenara tekerleksiz bir bisiklet atılmıştı.

Jim, Wayne'e bu olayı daha önce de yaşadığını söylemeye çalışıyordu. Yüzlerce kez yaşadığını. Serseriler bu sefer benzin istasyonunda toplanmamışlardı. Direklerin gölgesine saklanmışlardı. Ama Jim'in sesi çıkmıyordu. Çaresiz durumdaydı.

Sonra Iki kardeş geçide giriyorlardı ve duvarın önünden gölgeler süzülüyordu. Sarı saçları kısa kesilmiş, burnu kırılmış uzun boylu bir çocuk Wayne'i isli cürüf kalıplarına dayıyordu. «Bize para ver.»

«Bırak yakamı.»

Jim koşmaya çalışıyordu ama yağlı siyah saçlı şişman bir çocuk onu yakaladığı gibi duvara, ağabeysinin yanına doğru itiyordu. Çocuğun sol gözü durmadan seğiriyor ve, «Haydi, ufaklık, kaç paran var?» diye soruyordu.

«D-Dört sent.»

«Seni aşağılık yalancı!»

Wayne kurtulmak için çabalıyordu. Ama acayip, portakal rengi saçlı bir delikanlı sarışın çocuğun onu tutmasına yardım ediyordu. Gözü seğiren delikanlı birdenbire Jim'in ağzına vuruyordu. Jim kasıklarında bir ıslaklık hissediyor ve blucininde koyu renk bir leke beliriyordu.

«Vinnie, bak, altına kaçırdı!»

Wayne gitgide daha fazla çırpınıyor ve sonunda kurtulur gibi oluyordu. Ama siyah bez pantolon ve beyaz tişört giymiş başka bir delikanlı onu duvara çarpıyordu. Çocuğun çenesinde doğumdan kalma küçük pembe bir leke vardı. Dış geçidin taş kemerleri sarsılmaya başlıyordu. Maden putreller de titreşiyorlardı. Bir tren geliyordu.

Biri, bir vuruşta Jim'in elindeki kitapları düşürüyordu. Çenesi lekeli bir çocuk bir tekmede onları çöplüğe atıyor-

du. Wayne birdenbire sağ ayağıyla bir tekme indiriyordu. Gözü seğiren çocuğun kasığına geliyordu ayağı. Delikanlı haykırıyordu.

«Vinne, kaçıyor!»

Gözü seğiren çocuk canı yandığı için bağırıyordu ama yaklaşan trenin homurtusu sesini boğuyordu. Geçit sarsılıyordu. Sonra tren yukarılarından geçiyor ve bütün dünya onun gürültüsüyle doluyordu.

Işıklar sustalıları pırıldatıyordu. Sarışın çocuğun elinde bir bıçak vardı. Bir de çenesi lekelide. Jim, Wayne'in sesini duyamıyordu ama ağabeyinin dudaklarını kıpırdatışından onun ne dediğini anlıyordu.

«Kaç, Jimmy! Kaç!»

Jim dizüstü çöküyor, böylece onu tutan ellerden kurtuluyordu. Bir kurbağa gibi bir çift bacağın arasından geçiyordu. Biri sırtına vuruyor, onu yakalamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Jim rüyalara özgü o korkunç ağırlıkla koşarak geldikleri yoldan geri dönüyordu. Omzunun üzerinden bakıyor ve sahneyi görüyordu...

Jim karanlıkta uyandı. Sally yanında rahatça uyuyordu. Genç adam çığlık atmamak için kendini zorladı. Bu işi başarınca da kendisini yastıkların üzerine bıraktı.

O gün kaçarken geriye, karanlık alt geçide baktığı zaman sarı saçlı çocukla lekeli delikanlının sustalılarını ağabeysine sapladıklarını görmüştü. Sarışın bıçağı Wayne'in göğsüne saplamıştı. Çenesi lekeli genç de kasığına.

Jim karanlıkta yatarak dokuz yıllık hayallerin ortadan kaybolmalarını ve ona her şeyi unutturacak olan uykuyu bekledi. Hışırtılı hışırtılı soluk alıyordu.

Bir süre sonra daldı.

Kentin okullarında Noel ve ara tatili birarada yapılıyordu. Yani Jim bir ay kadar bir tatil yaptı. O sürede o rüyayı

iki defa gördü. Daha başlarda. Ama sonra kâbus tekrarlanmadı. Sally'yle onun Vermont'taki ablasına gittiler ve bol bol kayak yaptılar. Mutluydular.

Açık, kristal gibi berrak havada Jim'in Edebiyatla Birlikte Yaşamak dersinde karşılaştığı sorunlar önemini kaybetti. Hatta budalaca şeylermiş gibi gözükmeye başladı. Okula döndüğü zaman güneşten iyice yanmıştı. Kendini çok sakin ve rahat hissediyordu.

Jim ikinci dersine gireceği sırada Simmons onu yakalayarak bir dosya verdi. «Yeni öğrenci. Yedinci ders için. Adı Robert Lawson. Başka okuldan nakil.»

«Ama sınıfımızda zaten yirmi yedi öğrenci var, Sim. Fazla kalabalığız.»

«Sınıfında yine yirmi yedi öğrenci olacak. Bill Stearns, Noel'den sonraki salı günü öldü. Bir araba kazasında. Şoför ona çarpıp kaçmış.»

«Billy?»

Genç adamın gözlerinin önünde siyah beyaz bir fotoğraf belirdi sanki. William Stearns. Anahtar Kulübü. Futbol. Edebiyatla Birlikte Yaşamak dersine giren birkaç iyi öğrenciden biriydi. Sessiz bir çocuktu. Jim'in yaptığı sınavlarda devamlı A ya da B alıyordu. Çoğu zaman atılgan davranmıyordu ama soru sorulduğu zaman doğru cevabı veriyordu. Hoşa giden ince bir nükte gücü de vardı. Kendisinin de ölümlü olduğu fikri Jim'in kemiklerinin içinde soğuk bir rüzgâr gibi dolaştı.

«Tanrım! Ne feci! Kaza nasıl olmuş, biliyor musun?»

«Polisler olayı inceliyorlar. Billy çarşıdaymış. Noel'de aldığı bir hediyeyi değiştirmeye çalışıyormuş. Tam Rampart Sokağında karşıdan karşıya geçerken eski bir Ford araba çarpmış. Kimse plaka numarasını alamamış. Ama

arabanın kapısının üzerinde 'Yılan Göz' yazılıymış... Hani şu çocukların yazdıkları yazılardan...»

Jim, «Tanrım,» diye tekrarladı.

Simmons, «Zil çalıyor,» diye hızla uzaklaştı. Musluğun önündeki çocukları dağıtmak için bir an durakladı.

Jim de sınıfa doğru gitti. Ona sanki içi boşalmış gibi geliyordu.

Boş ders sırasında Robert Lawson'ın dosyasını açtı. En başta Milford Lisesinden gönderilmiş olan yeşil fiş vardı. Jim bu okulun adını bile duymamıştı. İkinci sayfada öğrenciyle ilgili inceleme bulunuyordu. «Uyumlu zekâ derecesi: 78. El işleri konusunda az bir yetenek. Barnett - Hudson Kişilik Testinin uygulanması sırasında düzene karşı düşmanlık duyduğunu belirten cevaplar verdi. Derslerde başarısız.» Jim ekşi ekşi, tipik bir Edebiyatla Birlikte Yaşamak öğrencisi, diye düşündü.

Dosyada ondan sonra çocuğun disiplinle ilgili tarihçesi vardı. Nedense siyah çerçeveli beyaz bir kâğıda yazılmıştı. Ve sayfa doluydu. Lawson'un başının yüz türlü derde girdiği anlaşılıyordu.

Jim sayfayı çevirdi ve Robert Lawson'un okul fotoğrafına bir göz attı. Sonra resme tekrar baktı. Birdenbire dehşet midesine süzüldü sanki. Orada bir yılan gibi çöreklenerek ıslık çaldı.

Lawson düşmanca bir tavırla objektife bakıyordu. Sanki karşısında okul fotoğrafçısı değil de, bir polis vardı. Çenesindeki küçük pembe leke iyice belli oluyordu.

Jim yedinci derse kadar bütün uygarca mantık gücünü kullandı. Kendi kendine, çenelerinde pembe leke olan binlerce çocuk vardır, dedi. On altı yıl önce ağabeyimi bıçaklayan it bugün en aşağı otuz ikisinde olmalı.

Ama üçüncü kata çıkarken endişeleri hâlâ geçmemişti. Şimdi başka bir korku daha duyuyordu. Sinir krizi geçireceğin sırada da kendini böyle hissediyordun... Ağzında paniğin çeliğimsi tadı vardı.

Belirli bir grup çocuk 33 numaralı sınıfın kapısında itişip kakışıyorlardı. İçlerinden bazıları Jim'i gördükleri zaman içeri girdiler. Ama birkaçı yerlerinden kımıldamadı. Alçak sesle konuşuyor ve sırıtıyorlardı. Jim yeni öğrencinin Chip Osway'in yanında durduğunu gördü. Robert Lawson o yıl moda olan kalın altlı sarı traktör botları ve blucin giymişti.

«Chip, içeri gir.»

«Bu bir emir mi?» Osway, Jim'in başının üzerindeki bir noktaya bakarak aptal aptal güldü.

«Tabii.»

«Bana o sınavda sıfır mı verdiniz?»

«Evet. Tabii ya...» Osway cümlesini hafif bir mırıltıyla sona erdirdi.

Jim, Robert Lawson'a döndü. «Sen yenisin. Sana burada bu işlerin nasıl yapıldığını söylemek istedim.»

«Tabii, Bay Norman.» Lawson'un sağ kaşı bir yara yüzünden ikiye ayrılmıştı. Jim bu yara izini biliyordu. Yarılmış olması imkânsızdı. Delilikti bu. Kaçıklıktı... ama yine de gerçekti. Bu çocuk on altı yıl önce sustalıyı Jim'in ağabeysine saplamıştı.

Genç adam sınıfla ilgili kuralları saymaya başladı. Ama sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Robert Lawson başparmaklarını belindeki palaskaya sokmuş onu dinliyordu. Sonra gülümseyerek başını salladı. Jim'le eskiden beri dostlarmış gibi.

«Jim?»

«Hı?»

«Kötü bir şey mi oldu?»

«Hayır.»

«Şu Edebiyatla Birlikte Yaşamak dersindeki çocuklar hâlâ sana zorluk çıkarıyorlar mı?»

Genç adam cevap vermedi.

«Jim?»

«Hayır.»

«Neden bu gece erken yatmıyorsun?»

Ama Jim erken yatmadı.

O gece gördüğü kâbus korkunçtu. Çenesinde pembe leke olan çocuk Wayne'i bıçakladıktan sonra Jim'in arkasından bağırdı. «Şimdi sıra sende, ufaklık! Seni de gebereteceğiz!»

Jim çığlıklar atarak uyandı.

Genç adam o hafta **Sineklerin Efendisi**'ni öğretiyordu. Sembolizmden söz ettiği sırada Lawson elini kaldırdı.

Jim sakin sakin, «Robert?» dedi.

«Neden durmadan bana bakıyorsunuz?» Jim ağzının kuruduğunu hissetti. Delikanlı ekledi. «Suratım yeşil filan mı? Yoksa pantolonumun fermuarı açık mı kalmış?»

Sınıftakiler sinirli sinirli güldüler.

Jim yine sakin bir tavırla, «Sana baktığım yoktu, Bay Lawson,» diye cevap verdi. «Şimdi bize Ralph'la Jack'in neden anlaşamadıklarını söyleye...»

«Bana dik dik **bakıyordunuz!**»

«Bu konuyu Müdür Bay Fenton'la konuşmak ister misin?»

Lawson bir an düşündü. «Yok canım.»

«İyi. Şimdi bize Ralph'la Jack'in...»

«Ben kitabı okumadım. Bence aptalca bir roman o.»

Jim öfkeyle gülümsedi. «Öyle mi? Şunu unutma: Sen bir kitabı eleştirirken o da seni yargılar. Şimdi bana o iki çocuğun hayvanın varlığı konusunda neden anlaşamadıklarını söyleyecek biri var mı?»

Kathy Slavin çekine çekine elini kaldırdı. Lawson kızı

alayla süzdü. Sonra da Chip Osway'e bir şeyler söyledi. Galiba, «Göğüsleri güzel,» demişti. Chip başını salladı.

«Kathy?»

«Bunun nedeni Jack'in hayvanı avlamak istemesi değil mi?»

«Güzel.» Genç adam dönerek karatahtaya yazmaya başladı. Aynı anda tahtaya, kafasının hemen yanına bir greyfrut çarptı.

Jim irkilerek döndü. Bazı öğrenciler güldüler. Ama Osway'le Lawson genç adama masum masum baktılar.

Jim eğilerek greyfrutu yerden aldı. Sınıfın dibine doğru bakarak, «Bunu birinin kahrolasıca gırtlağına takmalı,» diye homurdandı.

Kathy Slavin hafifçe inledi.

Jim greyfrutu kâğıt sepetine atarak tekrar tahtaya döndü.

Jim kahvesini yudumlayarak sabah gazetesini açtı. Ortadaki başlığı görünce, «Tanrım!» diye bağırdı. Neşeyle konuşan karısı birdenbire sustu. Genç adama karnına kıymıklar doldurulmuş gibi geliyordu.

«Genç kız damdan düşerek öldü. Harold Davis Lisesinden on yedi yaşındaki öğrenci Katherine Slavin dün akşama doğru oturduğu apartmanın damından ya düştü ya da itildi. Annesinin açıkladığına göre, damda güvercinliği olan kız kuşlara yem vermeye çıkmış. Polis adını açıklamadığı bir komşunun 18.45'de üç delikanlının damda koştuklarını gördüğünü bildirdi. Yani kızın cesedinin bulunmasından hemen birkaç dakika sonra. (Devamı 3'üncü sayfada)

«Jim, öğrencilerinden miydi?»

Ama genç adam karısına sadece sessizce bakabildi.

Aradan iki hafta geçti. Bir gün öğle yemeği zilinden hemen sonra Simmons koridorda Jim'in karşısına çıktı. Elinde bir dosya vardı. Jim'in yüreğine indi sanki. İfadesiz bir sesle, «Yeni öğrenci,» dedi Simmons'a. «Edebiyatla Birlikte Yaşamak dersine.»

Sim kaşlarını kaldırdı. «Nereden bildin?»

Jim omzunu silkerek dosyayı almak için elini uzattı.

Simmons, «Hemen gitmem gerekiyor,» dedi. «Bölüm başkanları toplanıp değerlendirme konusunu tartışacaklar. Biraz yorgun gibisin. İyisin ya?»

Genç adam, evet, iyiyim, diye düşündü. Billy Stearns gibi... Sonra da başını salladı. «Evet, iyiyim.»

Simmons onun sırtına vurdu. «Aferin.»

O gittikten sonra Jim yeni öğrencinin resmine bakmak için dosyayı açtı. Vurulmayı bekleyen bir insan gibi yüzünü buruşturmuştu.

Ama resimdeki genci hemen tanıyamadı. Bu suratı belki daha önce görmüştü, belki de görmemişti. Delikanlının adı David Garcia'ydı. İriyarı, siyah saçlı, zenci gibi kalın dudaklı bir çocuktu. Uykulu gibi duran siyah gözleri vardı. Disiplinle ilgili kâğıtta onun da Milford Lisesinden olduğu ve iki yıl Granville Islahevinde kaldığı yazılıydı. Araba çalmıştı.

Jim dosyayı kaparken elleri hafifçe titriyordu.

«Sally?»

Ütü yapmakta olan genç kadın başını kaldırdı. Jim gözlerini televizyona dikmişti. Ama beyzbol maçını gördüğü yoktu.

«Hiç...» diye mırıldandı. «Ne söyleyeceğimi unuttum.»

«Herhalde bir yalan uyduracaktın.»

Jim yalandan gülerek tekrar ekrana baktı. Karısına her şeyi anlatmasına ramak kalmıştı. Ama bunu nasıl yapabilir-

di? Çıldırmaktan da kötü bir şeydi. Söze nereden başlayacaktı? Kâbustan mı? Sinir krizinden mi? Yoksa Robert Lawson'ın ortaya çıkmasından mı?

Hayır, söze Wayne'den başla. Ağabeyinden.

Ama Jim o olaydan hiçbir zaman söz etmemişti. Psikanaliz sırasında bile. David Garcia'yı ve koridorda delikanlıyla birbirlerine baktıkları zaman o garip, rüya gibi dehşeti düşündü. Tabii fotoğrafı Jim'e biraz tanıdık gelmişti ama işte o kadar. Ne de olsa resimler hareket etmezlerdi... Gözleri de seğirmezdi.

Garcia, Lawson ve Chip Osway'le kapıda duruyordu. Başını kaldırmış ve Jim'i gördüğü zaman gülümsemişti. Ve göz kapağı seğirmeye başlamıştı. Ve Jim'in kafasında bazı sesler doğaüstü bir berraklıkla yankılanmaya başlamışlardı.

«Haydi, ufaklık, kaç paran var?»

«D-Dört sent.»

«Seni aşağılık yalancı... Vinnie, bak, altına kaçırdı!»

«Jim? Bir şey mi söyledin?»

«Hayır.» Ama genç adam söyleyip söylemediğinden emin değildi. Ve gitgide daha fazla korkmaya başlıyordu.

Şubatın başlarında bir akşam üzeri derslerden sonra öğretmenler odasının kapısına vuruldu. Jim kapıyı açtı. Chip Osway dışarıda bekliyordu. Korkmuş gibi bir hali vardı. Yalnızdı. Dördü on geçiyordu ve bütün öğretmenler bir saat kadar önce gitmişlerdi. Jim Amerikan Edebiyatıyla ilgili yazılı ödevleri düzeltiyordu.

Sakin sakin, «Chip?» dedi.

Çocuk ayaklarını yere sürdü. «Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, Bay Norman?»

«Tabii. Ama sınav konusunda konuşacaksan boşuna...»

«Onunla ilgili değil. Şey... burada sigara içebilir miyim?»

«İç bakalım.»

Osway bir sigara yaktı. Elleri hafifçe titriyordu. Belki bir dakika hiçbir şey söylemedi. Konuşacak halde değilmiş gibiydi. Ellerini birbirine kenetleyerek gözlerini kıstı. Dudaklarını oynattı. Sanki içinde biri derdini anlatmak için çabalıyordu.

Sonra birdenbire, «Bunu yaparlarsa benim bu işle bir ilişkim olmadığını bilmenizi istiyorum!» diye bağırdı. «O çocuklardan hoşlanmıyorum! Korkunç yaratıklar onlar.»

«Hangi çocuklar, Chip?»

«Lawson ve Garcia denilen sürüngen.»

«Onlar bana bir şey yapmaya mı hazırlanıyorlar?» Jim yine rüyadaymış gibi o dehşeti duyuyor ve bu sorunun cevabını da biliyordu.

Chip, «Önce onlardan hoşlandım,» dedi. «Birlikte gidip birkaç bira içtik. Ben sizden ve o sınavdan yakınmaya başladım. Sizi pişman edeceğimi söyledim. Ama benimki sadece laftı! Yemin ederim!»

«Sonra ne oldu?»

«Beni hemen ciddiye aldılar. Bana okuldan kaçta çıktığınızı, arabanızın hangi model olduğunu sordular. Buna benzer şeyler. Onlara, 'Siz ona neden düşmansınız?' diye sordum. Garcia, 'Biz onunla uzun yıllar önce karşılaşmıştık,' dedi... Ah, iyi misiniz, Bay Norman?»

Genç adam boğuk boğuk, «Sigara...» diye mırıldandı. «Bir türlü alışamadım.»

Chip sigarasını söndürdü. «Ben meraklandım. Onlara sizinle ne zaman karşılaştıklarını sordum. Bob Lawson, 'Sen o sırada hâlâ bebektin ve altına ediyordun,' dedi. Ama onlar benimle yaşıtlar. On yedisindeler...»

«Sonra ne oldu?»

«Garcia masanın üzerinden eğilerek, 'Daha adamın

okuldan kaçta çıktığını bile bilmiyorsun,' diye homurdandı. 'Demek ki aslında ona bir şey yapmak istediğin palavra! E, anlat! O herife ne yapmayı düşünüyordun?' Ben de, 'Arabasının lastiklerini yakacaktım,' dedim. 'Lastiksiz kalakalacaktı.» Chip, Jim'e yalvarırcasına baktı. «Ama ben bunu bile yapacak değildim. Yine de öyle söyledim. Çünkü...»

Jim usulca, «Çünkü korkmuştun değil mi?» diye sordu.

«Evet. Hâlâ da korkuyorum...»

«Bu fikrini beğendiler mi?»

Delikanlı titredi. «Robert Lawson, 'Bütün yapacağın bu muydu, aşağılık hamamböceği?' diye bağırdı. Ben de sert bir tavır takınmaya çalışarak, 'Ya siz ne yapacaksınız?' dedim. 'Onu temizleyecek misiniz?' O zaman... Garcia'nın gözü hızla seğirmeye başladı. Cebinden bir şey çıkararak açtı. Bir sustalıyı. İşte o zaman kaçtım.»

«Bu ne zaman oldu, Chip?»

«Dün. Artık sınıfta o çocukların yanında oturmaktan bile korkuyorum, Bay Norman.»

Jim, «Pekâlâ,» dedi. «Pekâlâ.» Görmeyen gözlerle düzelttiği kâğıda baktı.

«Ne yapacaksınız?»

«Bilmiyorum, Chip... Gerçekten bilmiyorum...»

Jim pazartesi sabahı hâlâ bu sorunun cevabını bilmiyordu. Önce Sally'e her şeyi anlatmayı düşünmüştü. Ağabeysinin on altı yıl önce öldürülmesiyle başlayacaktı. Ama bunu yapması imkânsızdı. Karısı ona şefkat gösterecek ama sözlerine inanamayacaktı. Ve korkacaktı da.

Simmons? Jim'in onunla da konuşması olanaksızdı. Simmons onun çıldırdığını sanırdı. Belki de gerçekten çıldırmıştı. Jim'in katıldığı grup tedavisi seanslarından birin-

de bir adam, «Sinir krizi geçirmek,» demişti. «Bir vazoyu kırmaya, sonra da parçaları yapıştırmaya benziyor. O vazoyu bir daha eline rahatça alamıyorsun. İçine çiçek de koyamıyorsun. Çünkü çiçekler için su gerekli. Ve o su zamkı eritebilir.»

Yoksa ben gerçekten çıldırdım mı? Eğer öyleyse, Chip Osway de deli demektir... Jim arabasına binerken böyle düşünüyordu. Birden heyecanla sarsıldı. Tabii ya! Lawson'la Garcia, Chip Osway'in önünde benimle ilgili tehditler savurmuşlar. Belki bunlar mahkemece kabul edilmez. Ama Chip'in hikâyesini Fenton'a anlatmasını sağlayabilirsem o zaman o iki serseriyi okuldan atarlar. Chip'in bunu yapmasını sağlayabileceğimden hemen hemen eminim. O da o iki itten kurtulmak istiyor...

Jim araba parkına girdiği sırada Billy Stearns ve Kathy Slavin'in başına gelenleri hatırladı.

Boş derste büroya girerek kayıt sekreterinin masasına gitti. Kadın o gün okula gelmeyen öğrencilerin listesini çıkarıyordu.

Jim önemsemiyormuş gibi, «Chip Osway okulda mı?» diye sordu.

«Chip mi?» Kadın ona şaşkın şaşkın baktı.

Jim düzeltti. «Charles Osway. Chip adını arkadaşları takmış.»

Sekreter kâğıt destesini karıştırarak birini aldı. «Bugün okula gelmemiş, Bay Norman.»

«Bana telefon numarasını verebilir misiniz?»

Kadın kalemini saçlarının arasına sokarak, «Tabii,» dedi. O dosyasını açarak numarayı buldu, Jim'e verdi.

Jim köşedeki telefonlardan birine gidip numarayı çeviri. Telefon karşıda uzun uzun çaldı. Tam alıcıyı yerine bırakacağı sırada uykudan boğuklaşmış, kaba bir ses duydu. «Evet?»

«Bay Osway?»

«Barry Osway öleli altı yıl oldu. Ben Garry Denkinger'im.»

«Siz Chip Osway'in üvey babası mısınız?»

«Ne yaptı yine?»

«Efendim?»

«Chip evden kaçtı. Okulda ne işler karıştırdığını öğrenmek istedim.»

«Bildiğim kadarıyla okulda hiçbir şey yapmadı. Ben sadece onunla konuşmak istedim. Acaba şimdi nerede? Bu konuda bir fikriniz var mı?»

«Hayır. Ben geceleri çalışıyorum. Chip'in arkadaşlarının hiçbirini de tanımıyorum.»

«Hiçbir fikriniz...»

«Yok! Chip eski bir bavulla biriktirdiği elli doları alıp kaçtı. Artık o parayı nasıl biriktirdi bilmem? Otomobil parçaları mı çaldı? Yoksa uyuşturucu mu sattı? Belki de hippi olmak için San Francisco'ya gitmiştir.»

«Ondan haber alırsanız, okula, bana telefon eder misiniz? Adım Jim Norman. İngilizce Bölümündenim.»

«Telefon ederim tabii.»

Jim alıcıyı yerine bıraktı. Sekreter başını kaldırarak ona çabucak, anlamsızca gülümsedi. Ama genç adam ona karşılık vermedi.

İki gün sonra öğrenci listesinde Chip Osway'in adının yanına «Okulu bıraktı» yazıldı. Jim, Simmons'un elinde yeni bir dosyayla gelmesini beklemeye başladı. Bir hafta sonra beklediği oldu.

Jim sersem sersem dosyadaki resme baktı. Bu seferki kuşku götürecek gibi değildi. Delikanlı kısa saçlarını uzatmıştı. Ama yine de sarıydı bu saçlar. Surat da aynıydı. Arkadaşları ve yakınlarının Vinnie diye çağırdıkları Vincent Corey. Delikanlı fotoğraftan Jim'e bakıyor ve küstahça gülümsüyordu.

Jim yedinci dersin yapıldığı sınıfa yaklaşırken kalbi göğsünde, hızla çarpıyordu. Lawson, Garcia ve Vinnie kapının yanındaki bülten tahtasının önünde duruyorlardı. Jim onlara yaklaşırken üçü de dikleştiler.

Vinnie yine küstahça gülümsedi. Ama gözleri buz parçaları kadar soğuk ve cansızdı. «Siz Bay Norman olmalısınız. Merhaba, Norm!»

Lawson'la Garcia alaylı alaylı güldüler.

«Adım Bay Norman.» Jim, Vinnie'nin uzattığı eli görmezden geldi. «Bunu hatırlayabilecek misin?»

«Tabii hatırlayacağım. E, ağabeyin nasıl bakalım?»

Jim dondu kaldı. Mesanesinin gevşeyiverdiğini hissetti. Kafasının içindeki uzun bir koridorun dibinde sesler yankılandı. «Vinnie, bak, altına kaçırdı!»

Boğuk bir sesle, «Ağabeyim konusunda ne biliyorsun?» diye sordu.

Vinnie, «Hiiç...» dedi. «Fazla bir şey bilmiyorum.» Üç delikanlı ona boş gözlerle bakarak tehlikeli bir tavırla gülümsediler.

Zil çalıyordu. Çocuklar ağır ağır sınıfa girdiler.

Jim o gece saat onda bir eczanenin telefon kulübesindeydi. «Santral, Connecticut'taki Stratfort karakoluna telefon etmek istiyorum... Hayır, numarayı bilmiyorum.»

Şıkırtılar... Konuşmalar...

Polis memurunun adı Nell'di. O günlerde ak saçlı bir adamdı. Belki de ellisindeydi. Çocukken büyüklerin yaşını kolay kolay tahmin edemiyordunuz. Jim'le Wayne'in babaları ölmüştü. Nell nasıl da anlamıştı bunu.

«Beni Bay Nell diye çağırın çocuklar.»

Jim'le ağabeyi her gün öğle zamanı buluşur ve sefertasındaki yemeklerini yemek için Stratford büfesine giderlerdi. Daha o günlerde Okul Süt Programı başlamamıştı. Bazen Bay Nell de oraya gelirdi. Kayışı göbeğinin ve 38.'li-

ğlnin yüzünden hafifçe gıcırdardı. İki kardeşe birer elmalı çörek alırdı.

«Ağabeyimi bıçakladıkları zaman siz neredeydiniz, Bay Nell?»

Santral numarayı bağlamıştı. Telefon bir kez çaldı.

«Stratford Polisi.»

«Merhaba. Adım James Norman, memur bey. Şehir dışından arıyorum.» Jim kentin adını verdi. «Size 1957'de Polis Örgütünden olan birini soracaktım.»

«Bir dakika, Bay Norman.»

Bir sessizlik oldu.

Sonra karşıdan başka biri, «Ben Komiser Morton Livingston'um, Bay Norman,» dedi. «Bulmaya çalıştığınız kim?»

Jim, «Şey...» diye mırıldandı. «Çocukken onu Bay Nell diye çağırırdık. Acaba bu...»

«Ah, evet! Ama Don Nell çoktan emekli oldu. Şimdi yetmiş üç, yetmiş dört yaşında.»

«Hâlâ Stratford'da mı oturuyor?»

«Evet. Barnum Caddesinde. Adresini ister misiniz?»

«Evet. Varsa telefon numarasını da.»

«Pekâlâ. Don'u tanır mıydınız?»

«Ağabeyimle bana Stratford büfesinden elmalı çörek alırdı.»

«Tanrım! Büfe kapanalı on yıl oldu. Bir dakika.» Livingston birkaç dakika sonra tekrar telefona dönerek Jim'e bir adresle bir telefon numarasını verdi. Genç adam bunları yazdı. Adama teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tekrar 0'ı çevirdi. Numarayı vererek bekledi. Telefon karşıda çalmaya başladığı zaman vücuduna müthiş bir sıcaklık bastı ve bütün sinirleri gerildi. Farkına varmadan tezgâha arkasını döndü. Oysa orada sadece bir dergi okuyan tombul bir kız vardı.

Telefon açıldı ve kalın bir erkek sesi duyuldu. Hiç de yaşlı değildi bu ses. «Alo?» Bu tek sözcük tozlu anılar ve

duygulardan oluşan zincirleme bir tepkiye yol açtı. Radyoda eski bir plağı duyduğunuz zaman gösterdiğiniz Pavlov türü tepki kadar şaşırtıcıydı.

«Bay Nell? Donald Nell?»

«Evet.»

«Adım James Norman, Bay Nell. Acaba beni hatırlıyor musunuz?»

Karşıdaki adam hemen, «Evet,» diye cevap verdi. «Elmalı çörek. Ağabeyiniz öldürülmüştü... Bıçaklanarak... Üzücü bir olaydı. İyi bir çocuktu ağabeyiniz...»

Jim telefon kulübesinin camlı duvarlarından birine yaslanıp kaldı. Sinirleri birdenbire gevşemiş ve bütün gücü kesilmişti. Az kalsın Bay Nell'e her şeyi anlatıverecekti. Kendini zor tuttu.

«Bay Nell, o serseriler hiçbir zaman yakalanmadılar.»

«Doğru. Şüphelendiğimiz bazı kimseler vardı. Yanlış hatırlamıyorsam, onları Bridgeport karakolunda tanıklarla da yüzleştirdik.»

«O gün bana o şüphelilerin adlarını söylediniz mi?»

«Hayır. Böyle bir işlem sırasında şüphelilere birer numara verilir. Ve onlardan numaralarıyla söz edilir. Neden şimdi bu olayla ilgileniyorsunuz, Bay Norman?»

Jim, «Size birkaç ad verebilir miyim?» diye sordu. «O olayla ilgili olarak bu isimleri hatırlayıp hatırlamadığınızı öğrenmek istiyorum.»

«Oğlum, bunca yıl sonra...»

«Belki hatırlarsınız.» Jim umutsuzluğa kapılmaya başlıyordu. «Robert Lawson, David Garcia, Vincent Corey. Bu adlardan herhangi biri...»

Bay Nell hemen, «Corey,» dedi. «Onu hatırlıyorum. Yılan Vinne. Evet, o gün karakola getirdiğimiz şüphelilerin arasında o da vardı. Ama annesi onun lehinde tanıklık etti. Olay sırasında evde olduğunu söyledi. Robert Lawson adını hatırlamıyorum. Bu herhangi bir kimsenin ismi olabilir. Ama Carcia... Bunu anımsar gibiyim. Ama nedenini de

pek bilmiyorum. Ah, çok yaşlandım.» Sesinde öfke vardı.

«Bay Nell, o çocukları araştırmanızın bir yolu var mı?»

«Tabii onlar artık çocuk değiller.»

Jim kendi kendine, öyle mi, dedi.

«Jimmy, dinleyin. O çocuklardan biri ortaya mı çıktı? Sizi rahatsız mı ediyor?»

«Bilmiyorum. Son zamanlarda çok acayip şeyler oluyor. Ağabeyimin bıçaklanmasıyla ilgili bazı olaylar.»

«Nasıl olaylar?»

«Bunu size açıklayamam, Bay Nell. Kaçırdığımı sanabilirsiniz.»

Bay Nell çabucak, ilgi ve merakla, «Gerçekten öyle misiniz?» diye sordu.

Jim bir an durakladı. Sonra da, «Hayır,» dedi.

«Pekâlâ. O adlarla ilgili bir araştırma yapacağım. Sizi nereden arayayım?»

Jim ev telefonunun numarasını verdi. «Salı geceleri kesinlikle evde oluyorum.» Aslında çoğu gece evdeydi. Ama salı akşamları Sally seramik kursuna gidiyordu.

«Ne iş yapıyorsunuz, Jimmy?»

«Öğretmenim.»

«Güzel! Bu iş birkaç gün sürebilir. Artık emekliyim.»

«Ama sesiniz eskisi gibi.»

«Ah, bir de beni görseydiniz.» Bay Nell güldü. «Hâlâ elmalı çörekten hoşlanıyor musunuz, Jimmy?»

Genç adam, «Tabii,» dedi ama aslında yalandı. Elmalı çörekten nefret ediyordu.

«Buna sevindim. Başka bir şey yoksa...»

«Bir tek şey daha sormak istiyorum. Stratford'da Milford Lisesi diye bir okul var mı?»

«Öyle bir okul olduğunu anımsamıyorum.»

«Ben de öyle...»

«Burada Milford adlı bir tek yer var. O da **Milford Mezarlığı.** Ash Heights Yolunda. Ve oradan hiç kimse mezun olmadı.» Bay Nell bir kahkaha attı. Jim birdenbire

bu sesi bir çukurda birbirine çarpan kemiklerin çıtırtısına benzetti.

Dalgın dalgın, «Çok teşekkür ederim,» dedi. «İyi geceler.»

Karşıda telefon kapandı. Santral memuru Jim'den kutuya altmış sent atmasını istedi. Genç adam yine dalgın dalgın isteneni yaptı. Döndü ve cama yapışmış olan korkunç, yamyassı suratı gördü. Bunu parmakları açılmış iki el çerçeveliyordu. Parmaklar cama iyice dayandıkları için beyazlaşmışlardı. Burun da öyle.

Vinnie'ydi bu. Jim'e gülümsüyordu.

Genç adam haykırdı.

Jim yine sınıftaydı.

Edebiyatla Birlikte Yaşamak Dersi öğrencileri kompozisyon yazıyorlardı. Çoğu kanter içinde sıraların üzerine eğilmişler, düşüncelerini kâğıda dökmeye çalışıyorlardı. Sanki odun kırıyorlarmış gibi. Üç öğrenci dışında. Billy Stearn'ün yerinde oturan Robert Lawson, Kathy Slavin'in yerine geçmiş olan David Garcia. Ve Chip Osway'in iskemlesine yerleşmiş olan Vinnie Corey. Üçü önlerinde boş kâğıtlar öylece oturuyor ve Jim'e bakıyorlardı.

Genç adam zil çalmasına bir dakika kala usulca, «Dersten sonra sizinle biraz konuşmak istiyorum, Bay Corey,» dedi.

«Olur, konuşuruz, Norm.»

Lawson'la Garcia gürültüyle güldüler. Ama geri kalan öğrenciler hiç seslerini çıkarmadılar. Zil çalınca da kâğıtlarını vererek telaşla sınıftan fırladılar. Lawson'la Garcia kapıda durdular. Jim karın kaslarının büzülüverdiğini hissetti.

Bana şimdi mi saldıracaklar?

Sonra Lawson, Vinnie'ye bakarak başını salladı. «Daha sonra görüşürüz.»

«Tamam.»

İki delikanlı dışarı çıktılar. Lawson kapıyı kapattı. Ve

David Garcia buzlu camın arkasından birdenbire boğuk bir sesle bağırdı. **«Norm'un ödü patladı!»**

Vinnie bir kapıya baktı, bir Jim'e. Sonra da sırıttı. «Bu konuyu açıp açmayacağını merak ediyordum.»

Jim, «Öyle mi?» dedi.

«Geçen gece telefon kulübesindeyken seni çok korkuttum değil mi, babalık?»

«Artık kimse 'babalık' demiyor, Vinnie. Böyle lafların modası çoktan geçti. Böyle laflar söylersen zamana ayak uyduramadığını düşünüyorlar.»

Vinnie, «Ben istediğim gibi konuşurum,» dedi.

«Dördüncünüz nerede? Şu acayip kızıl saçlı çocuk?»

«Bastı gitti o, ahbap.» Vinnie umursamaz bir tavır takındı ama Jim onun tetikte olduğunu sezdi.

«O yaşıyor, değil mi? İşte o yüzden burada değil. O sağ ve şimdi otuz iki, otuz üç yaşında. Sen de öyle olacaktın. Eğer...»

«'Portakal' her zaman canımızı sıkardı. Bir hiçti o.» Vinnie sırasında doğruldu ve avuçlarını üzerindeki eski öğrencilerden kalma resimlere dayadı. Gözleri garip garip parlıyordu. «Karakolda yüzleştirildiğimiz o günü hatırlıyorum, ahbap. Neredeyse o eski kot pantolonunun içine edecektin. Bana ve David'e nasıl baktığını gördüm. Ve seni büyülodim.»

Jim, «Belki büyülemişsindir,» dedi. «Senin yüzünden on altı yıl kâbus gördüm. Bu yetmedi mi? Neden şimdi? Niçin ben?»

Vinnie şaşkın şaşkın baktı, sonra yine güldü. «Çünkü sen 'tamamlanmamış bir iş'sin, ahbap. Temizlenmen gerekiyor.»

Jim, «Üçünüz neredeydiniz?» diye sordu. «Daha önce?»

Vinnie'nin dudakları inceliverdi. «Bundan söz etmek niyotinde değiliz. Tamam mı?»

«Senin için bir çukur **kazdılar,** değil mi, Vinnie? Bir

metre seksen santim derinliğinde. Milford Mezarlığında. Bir seksen...»

«**Kes sesini!**» Vinnie ayağa fırlarken küçük sıra devrildi.

Jim, «Düşündüğün kolay olmayacak,» dedi. «İşinizi kolaylaştırmayacağım.»

«Seni öldüreceğiz, babalık. O zaman çukur nasıl oluyormuş öğreneceksin.»

«Defol git!»

«Belki o küçücük karıcığın da öğrenecek!»

«Seni aşağılık it! Eğer ona dokunursanız...» Jim kör olmuş gibi birkaç adım attı, Vinnie, Sally'den söz ettiği zaman dehşet duymuş, ayrıca kutsal bir şey saldırıya uğramış gibi bir duyguya kapılmıştı.

Vinnie sırıtarak kapıya doğru gitti. «Sakin ol. Bir ahmak kadar sakin.» Bir kahkaha attı.

«Karıma dokunursan seni öldürürüm.»

Vinnie'nin gülümsemesi yayıldı. «Öldürür müsün? Bunu bildiğini sanıyordum, ahbap. Ben çoktan öldüm.»

Sınıftan çıktı. Ayak seslerinin koridordaki yankıları uzun süre devam etti.

«Ne okuyorsun, hayatım?»

Jim karısının kitabın adını okuması için kaldırdı. Kapakta **İfritleri Çağırmak** yazılıydı.

«Ay!» Genç kadın saçlarını düzeltmek için tekrar aynaya döndü.

Jim, «Eve gelirken lütfen bir taksiye bin,» dedi.

«Dört blok için mi? Ayrıca yürüyüş vücut biçimi için çok yararlı.»

Genç adam, «Biri Summer Sokağında kız öğrencilerimden birine saldırmaya kalkmış,» diye yalan söyledi. «Kız adamın ırzına geçmek niyetinde olduğunu sanıyor.»

«Sahi mi? Kim bu kız?»

Jim bir ad uydurdu. «Dianne Snow. Aklı başında bir kızdır. Lütfen taksiye bin. Tamam mı?»

«Pekâlâ.» Sally, Jim'in koltuğuna yaklaştı. Yere diz çökerek kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı, gözlerinin içine baktı. «Ne var, Jim?»

«Hiç.»

«Hayır. Bir şey var.»

«Halledemeyeceğim hiçbir sorun yok.»

«Bu... ağabeyinle mi ilgili?»

Jim'in içinde dehşet soğuk bir rüzgâr gibi dolaştı. «Neden böyle söylüyorsun?»

«Dün gece uykunda inleyip durdun. 'Wayne, Wayne,..' dedin. 'Kaç, Wayne...'»

«Önemli değil.»

Ama önemliydi. İkisi de bunu biliyorlardı. Sally kapıdan çıkarken Jim onun arkasından baktı.

Bay Nell sekizi çeyrek geçe aradı. «O delikanlılar için endişelenmenize hiç gerek yok. Üçü de ölmüşler.»

«Öyle mi?» Jim kitapta okuduğu sayfayı kaybetmemek için parmağını araya sokmuştu.

«Araba kazası. Ağabeyiniz öldükten altı ay sonra. Peşlerinde bir polis varmış. Frank Simon adında bir memur. O şimdi Skorsky'de çalışıyor. Herhalde çok daha fazla para kazanıyordur.»

«Ve o çocuklar araba kazası geçirmişler, öyle mi?»

«Evet. Araba saatte yüz otuz kilometre hızla giderken yoldan çıkarak bir elektrik direğine çarpmış. Yüksek gerilim hattı direklerinden birine. Sonunda cereyanı kesmiş ve çocukları da âdeta kazımışlar. Hepsi de kavrulmuş.»

Jim gözlerini yumdu. «Raporu gördünüz mü?»

«Evet. Kendi gözlerimle.»

«Araba konusunda bilgi var mıydı?»

«Motoru çok hız yapacak biçimde yenilenmiş bir araba...»

«Tarifi var mıydı?»

«1954 model siyah bir Ford. Yanında 'Yılan Göz' yazılıymış. Tam onlara göre bir ad. Ama dediğim gibi üçü de ortadan kalkmış.»

«Onların bir arkadaşı daha vardı, Bay Nell. Adını bilmiyorum. Ama ondan 'Portakal' diye söz ediyorlardı.»

Bay Nell hiç duraksamadan, «Charlie Sponder olacak,» dedi. «Bir ara çamaşır suyuyla saçlarının rengini açmaya kalktıydı. Bunu hatırlıyorum. Saçları tutam tutam bembeyaz oldu. Sonra saçlarını eski rengine boyamaya çalıştı. O zaman da tutamlar turuncu oldu.»

«Şimdi ne yaptığını biliyor musunuz?»

«Asker oldu sanırım. Elli sekiz, elli dokuzunda. Buradaki bir kızı hamile bıraktıktan sonra.»

«Onu bulmam mümkün mü?»

«Annesi Stratford'da oturuyor. O herhalde oğlunun adresini bilir.»

«Bana adresini verebilir misiniz?»

«Vermeyeceğim, Jimmy. Bana derdinizin ne olduğunu açıklamadıkça vermeyeceğim.»

«Bunu yapamam. Bay Nell. Çıldırdığımı sanabilirsiniz.»

«Bir deneyin.»

«İmkânsız.»

«Pekâlâ, oğlum.»

«Acaba siz...» Ama Bay Nell telefonu kapatmıştı.

Jim, «Köpek,» diyerek alıcıyı yerine bıraktı.

Telefon elinin altında çalmaya başladı. Birden parmakları yanmış gibi elini hızla çekti. Telefona bakarken kesik kesik soluyordu. Zil üç kez çaldı, Jim alıcıyı kaldırdı. Söylenilenleri dinledi. Ve gözlerini yumdu.

Jim hastaneye giderken motosikletli bir polis onu durdurdu. Ama durumu öğrenince önüne geçti, sireni de açtı. Acil serviste küçük bıyıklı genç bir doktor bekliyordu. Duygusuz siyah gözleriyle Jim'e baktı.

«Affedersiniz. Ben James Norman'ım.»

«Çok üzgünüm, Bay Norman. Karınız dokuzu dört geçe öldü.»

Genç adam neredeyse bayılacaktı. Dünya bulanıklaştı ve sanki kayarak ondan uzaklaştı. Kulakları uğuldamaya başladı. Bakışlarını etrafta boş boş dolaştırdı. Yukarıdaki floresan lambaların altında tekerlekli bir sedye ışıldıyordu. Duvarlar yeşil fayans kaplıydı. İlerideki hemşirenin kepi çarpılmıştı. «Kendine çeki düzen vermenin zamanı geldi, tatlım.» Bir hademe Bir numaralı acil servis odasının dışında duvara dayanmış duruyordu. Kirli beyaz gömleğinin önüne kurumaya yüz tutmuş kanlar sıçramıştı. Bir bıçakla tırnaklarını temizliyordu. Başını kaldırdı ve Jim'in gözlerinin içine bakarak sırıttı. David Garcia'ydı.

Genç adam bayıldı.

Cenaze töreni üç perdelik bir baleye benziyordu. Ev. Cenazeevi. Mezarlık. Karanlıkların arasından bazı yüzler döne döne çıkıyor, sonra da yine dönerek gözden kayboluyorlardı. Siyah tül takmış olan Sally'nin annesinin yanaklarından yaşlar akıyordu. Şokun etkisinden kurtulamamış olan babası çok yaşlanmış gibi duruyordu. Simmons. Diğerleri. Kendilerini tanıtarak Jim'in elini sıkıyorlardı. O da başını sallıyor, sonra onların adlarını unutuyordu. Bazı kadınlar yiyecek getirdiler. Kadınlardan biri elmalı pasta yapmıştı. Biri bundan bir dilim yedi. Jim sonra mutfağa gittiği zaman pastanın tezgâhın üzerinde durduğunu gördü. Elmanın şekerli suyu kehlibar rengi kan gibi pasta tabağına akıyordu. Jim, tam üzerine bol bol vanilyalı dondurma konması gerekir, diye düşündü.

Elleri ve bacakları titriyordu. İlerleyerek mutfak tezgâhına gitmek ve pastayı duvara fırlatmak istiyordu.

Sonra taziyetçiler evden ayrılmaya başladılar. Jim sanki kendi kendini seyrediyordu. Çektiğiniz filmde kendinizi seyretmeniz gibi bir şeydi bu. Jim konukların ellerini sıkıyor, başını sallıyor ve «Teşekkür ederim...» diyordu. «Evet,

öyle yapacağım... Teşekkürler... Bundan eminim... Sağolun...»

Hepsi gittiler ve ev tekrar Jim'e kaldı. Şöminenin rafına doğru gitti. Sally'le evlilikleriyle ilgili hatıralarla doluydu bu raf. Sally'nin balayında Coney Island'daki parkta kazandığı mücevher gözlü kumaş köpek. İki deri dosya. Bunlardan birinin içinde Jim'in üniversite diploması vardı. Birinde de genç kadınınki. Stayropordan yapılmış iki dev zar. Jim bir yıl kadar önce Pinky Silverstein'lardaki pokerde on altı dolar kaybettiği zaman Sally bu zarları ona şaka olsun diye hediye etmişti. Sally'nin geçen yıl bir eskicide bulduğu incecik porselen çay fincanı... Ve rafın tam ortasında düğün fotoğrafları... Jim resmi tersine çevirdi. Sonra koltuğuna oturarak boş gözlerle kapalı televizyonun ekranına baktı.

Bir saat sonra telefon çalmaya başladı, hafif bir uykuya dalmış olan Jim'in sıçrayarak kendisine gelmesine neden oldu. Sersem sersem alıcıya uzandı.

«Sıra sende, Norm.»

«Vinnie?»

«Ah, ahbap, karın atış yerlerindeki topraktan yapılmış güvercinlerden farksızdı. Güm! Şırrakk!»

«Ben bu gece okulda olacağım, Vinnie. 33 numaralı sınıfta. Işıkları yakmayacağım. Her şey o gün alt geçitteki gibi olacak. Hatta treni bile sağlayabileceğimi sanıyorum.»

«Artık her şeyi sona erdirmek istiyorsun, öyle mi?»

Jim, «Evet, öyle,» dedi. «Orada ol.»

«Belki.»

Jim, «Geleceğini biliyorum,» diye homurdanarak telefonu kapattı.

Okula vardığı sırada karanlık basmak üzereydi. Arabasını her zamanki yerine bıraktı. Arka kapıyı ana anahtarla açıp önce ikinci kattaki İngilizce Bölümü bürosuna gitti.

İçeriye süzülerek plak dolabını açtı. Plakları inceledi, sonunda üzerinde «Hi-Fi Özel Sesler» yazılı olanını ayırdı. Birinci yüzdeki üçüncü bölüm «Yük Treni» adını taşıyordu. Plağı bölümün portatif stereosunun üzerine koydu. Paltosunun cebinden **İfritleri Çağırmak** adlı kitabı çıkardı. İşaretlediği bölüme bir göz atarak başını salladı. Işıkları söndürdü.

33 numaralı derslik.

Jim stereo sistemini kurdu. Hoparlörlerin aralarını mümkün olduğu kadar açtı. Sonra da plağın yük treniyle ilgili bölümünü çalmaya başladı. Gürültü hafifken gitgide yükseldi ve sonunda odayı doldurdu. Şimdi dizel motorlarının homurtusu ve çeliğe çarpan çeliğin sesi duyuluyordu.

Jim gözlerini yumdu. Neredeyse Broad Sokağındaki alt geçitte olduğuna inanacaktı. İtler onu dizüstü düşürmüşlerdi. O vahşi olayın kaçınılmayacak sonuca erişmesini seyrediyordu.

Birden gözlerini açtı. Pikabı durdurup iğneyi yine istediği yere getirdi. Sonra kürsüsüne geçerek **İfritleri Çağırmak** kitabının «Kötü Ruhlar ve Davet Edilmeleri» bölümünü açtı. Yazıları okurken dudaklarını kıpırdatıyordu. Zaman zaman da duruyor ve cebinden çıkardığı bazı şeyleri kürsüye diziyordu.

Bir: Ağabeyi Wayne'le onun Broad Sokağında oturdukları apartmanın önündeki çim alanda çekilmiş eski ve buruşuk bir fotoğrafları. İki kardeşin saçları aynı biçimde kısacık kesilmişti. İkisi de utangaç utangaç objektife gülümsüyorlardı. İki: Küçük bir şişe kan. Jim bir sokak kedisini yakalamış ve çakısıyla hayvanın gırtlağını kesmişti. Üç: O çakı. Ve son olarak da eski bir beyzbol kepinin astarından koparılmış olan ter bandı. Wayne'in kepiydi bu. Jim ileride bir gün Sally'le bir oğullarının olacağını ve çocuğun bu kepi giyeceğini gizli gizli ummuştu.

Ayağa kalkarak pencereye gitti. Dışarıya baktı. Araba parkı boştu.

Sıraları duvarlara doğru itmeye başladı. Sonunda ortada dairemsi boş bir yer kaldı. Kürsüsünün çekmesinden bir tebeşir aldı. Cetvelinin yardımıyla kitaptaki tarife uyarak yere beş köşeli bir yıldız çizdi.

Artık kesik kesik solumaya başlamıştı. Işıkları söndürdü. Kürsüdeki şeyleri eline alarak kitaptaki sözleri tekrarlamaya başladı. «Karanlıkların hakimi, ruhum uğruna beni dinle. Kurban vaat eden benim. Kurban için kara bir lütuf isteyen de ben. Sol elin intikamını arayan da benim. Kurban vaadi olarak kan getirdim.»

Şişeyi açarak kanları yıldızın içine serpiştirdi.

Karanlık sınıfta bir şeyler oldu. Ne olduğunu kesinlikle söylemek mümkün değildi. Ama odanın havası ağırlaşmıştı. Bir tür yoğunluk vardı bu havada. Sanki insanın genzini ve karnını kurşuni çelik parçacıklarıyla dolduruyordu. Sessizlik gitgide daha da derinleşti. Görülmeyen bir şey yüzünden kabarıp yayıldı adeta.

Jim o eski törenlerin gerektirdiği her şeyi yaptı.

Şimdi havada okuldayken bütün sınıf arkadaşlarıyla gittiği dev elektrik santralını hatırlatan bir şeyler vardı. Sanki hava elektrik doluydu ve titreşiyordu. Sonra bir ses Jim'le konuşmaya başladı. Acayip, hafif ve kötü bir sesti bu.

«İstediğin nedir?»

Jim, bu sesi gerçekten duyuyor muyum, diye düşündü. Yoksa duyduğumu mu sanıyorum? Sonra iki cümle söyledi.

«Küçük bir lütuf bu. Karşılığında ne vereceksin?»

Jim iki sözcük söyledi.

O ses, «İkisi de,» diye fısıldadı. «Sağ ve sol. Kabul mü?»

«Evet.»

«O halde benim olanı bana ver.»

Genç adam çakısını açarak kürsüye döndü. Sağ elini kürsüye koydu. Ve çakıyla dört vuruşta sağ işaret parmağını kesti. Kan kurutma kâğıdının üzerine akarak çeşitli garip biçimler oluşturdu. Jim'in canı hiç yanmadı. Parmağını bir kenara iterek çakısını bu kez de sağ eline aldı. Sol parmağını kesmesi daha zor oldu. Eksik parmağı yüzünden sağ eli ona yabancı ve beceriksizmiş gibi geliyordu. Çakı avucundan kayıp duruyordu. Jim sonunda sabırsızca homurdanarak çakıyı fırlatıp attı. Kemiği kırarak parmağı kopardı. Sonra iki parmağını da sanki birer grissiniymiş gibi aldı, yıldızın ortasına doğru attı. Parlak bir ışık çaktı. Eski tarz bir fotoğrafçının flaşı gibi bir şey. Jim hiç duman çıkmadığını farketti. Burnuna kükürt kokusu da gelmedi.

«Neler getirdin?»

«Bir fotoğraf. Onun terini içmiş kumaş bir şerit.»

O ses, «Ter değerlidir,» diye mırıldandı. Sesindeki buz gibi açgözlülük Jim'in ürpermesine neden oldu. «Onları bana ver.»

Genç adam bantla fotoğrafı da yıldızın içine fırlattı. Yine bir ışık çaktı.

O ses, «İyi,» dedi.

Jim, «Eğer gelirlerse,» diyerek başını salladı.

Ona cevap veren olmadı. O ses duyulmuyordu artık. Jim, tabii yanılmadıysam, diye düşündü. Daha önce öyle bir ses duyduysam... Yerdeki yıldıza doğru eğildi. Fotoğraf hâlâ oradaydı. Ama kararmış ve yanları yanmıştı. Ter bandı ise kaybolmuştu.

Sokaktan bir ses geldi. Önce hafifti, sonra yükseldi. Egzos borularına susturucu takılı, motoru hızlandırılmış bir araba Davis Sokağına saparak yaklaştı. Jim dikkatle dışarıyı dinledi. Araba okulun önünden geçip gidecek miydi, yoksa park yerine girecek miydi?

Otomobil park yerine girdi.

Merdivende ayak sesleri yankılandı.

Sonra Robert Lawson'un tiz kahkahası duyuldu. Kıkır

kıkır gülüyordu. Biri, «Hişş...» dedi. Lawson bir kahkaha daha attı. Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı. Yankılar kesildi. Sonra merdivenin başındaki camlı kapı gürültüyle açıldı.

David Garcia sesini incelterek, «Hu hu, Normie!» diye seslendi.

Lawson fısıldadı. «Orada mısın, Normie?» Sonra kıkırdadı. «Orada mısın bebek?»

Vinnie konuşmuyordu. Ama koridorda yaklaşırlarken Jim onların gölgelerini gördü. En uzun boyluları Vinnie'ydi. Ve elinde uzun bir şey vardı. Hafif bir şıkırtı duyuldu. Ve o uzun şey daha da uzadı.

Şimdi üç delikanlı kapıda duruyorlardı. Vinnie ortadaydı. Üçünün elinde de sustalılar vardı.

Vinnie usulca, «Geldik, ahbap,» dedi. «Seni gebertmeye geldik.»

Jim pikabı çalıştırdı.

Garcia irkilerek, «Ahh!» diye bağırdı. «O da nesi?»

Yük treni gitgide yaklaşıyordu sanki. Neredeyse duvarların sarsıldıkları hissedilecekti.

Sanki bu ses hoparlörlerden değil koridorun dibinde bir yerden geliyordu. Hem zamanda, hem de mekânda, uzaklardaki tren raylarının ötesinden...

Lawson, «Bu hoşuma gitmedi, ahbap,» dedi.

Vinnie, «Artık çok geç,» diyerek öne çıktı ve bıçağıyla işaret etti. «Üzerindeki parayı bize ver, babalık.»

«...bırakın bizi...»

Garcia irkildi. «Ne oluyor...»

Ama Vinnie hiç duraklamadı. Diğerlerine iki yana gitmelerini işaret etti. Gözlerinde rahatlamış gibi bir ifade vardı.

Garcia birdenbire, «Haydi, ufaklık,» diye bağırdı. «Kaç paran var?»

Jim, «Dört sent,» dedi. Bu doğruydu. Yatak odasındaki bozuk paraları attıkları kavanozdan almıştı. En son basılmış olan paranın üzerinde 1956 tarihi vardı.

«Seni aşağılık yalancı!»

«...bırak onun yakasını...»

Lawson omzunun üzerinden baktı ve gözleri irileşti. Duvarlar kaybolmuş, yerini yoğun bir sise bırakmıştı. Yük treni inler gibi düdük çalıyordu. Araba parkından süzülen ışık kızıllaşmıştı. Burretts İnşaat Şirketinin gökyüzüne doğru çakıp sönen neonları gibi.

Yerdeki yıldızın içinden bir şey çıkıyordu. Suratı bir çocuğunkine benziyordu. On iki yaşında kadar bir çocuğunkine. Erkekti ve saçları kısacık kesilmişti.

Garcia öne doğru atılarak yumruğunu Jim'in ağzına indirdi. Genç adam delikanlının nefesinin sarmısak ve acı biber koktuğunu farketti. Her şey ağır ağır, acı vermeden oluyordu.

Jim kasıklarında ani bir ağırlık hissetti. Kurşun gibi bir şey. Ve mesanesi gevşeyiverdi. Başını eğdi ve pantolonunda koyu renk bir leke belirdiğini gördü. Gitgide yayılıyordu.

Lawson, «Vinnie bak,» diye haykırdı. «Altına kaçırdı!» Ses tonu uygundu ama suratında dehşet dolu bir ifade vardı. Birdenbire canlanan ama iplere bağlı olduğunu anlayan bir kuklanın suratıydı bu.

O «Wayne'e benzeyen şey», «Bırakın onun yakasını,» dedi. Ama ses Wayne'inki gibi değildi. Beş köşeli yıldızın içinden çakan şeyin açgözlü ve soğuk sesiydi. «Kaç, Jimmy! Kaç! Kaç! Kaç!»

Jim dizüstü düştü. Biri sırtına vurdu. Onu yakalamaya çalışıyordu ama başaramadı.

Genç adam başını kaldırdı ve Vinnie'yi gördü. Delikanlının yüzü kin ve nefret karikatürüne dönüşmüştü. Bıçağını o «Wayne'e benzeyen şey»in göğsüne bastırıyordu... Sonra bir çığlık attı. Yüzü göçtü. Kavruldu, karardı. Korkunç bir hal aldı.

Ve sonra Vinnie ortadan kayboldu.

Garcia'yla Lawson bir dakika sonra karşılarındaki «Şey»i bıçaklamaya kalktılar. Kıvrandılar. Yandılar. Sonra onlar da gözden kayboldular.

Jim yere yığılmış hırıltılı hırıltılı soluyordu. Yük treninin homurtusu hafifleyerek kesildi.

Ağabeyi orada durmuş Jim'e bakıyordu.

Genç adam, «Wayne?» diye fısıldadı.

O zaman ağabeyinin suratı değişti. Sanki eriyip aktı. Gözleri sapsarı kesildi. Jim'e dikili bu gözlerde dehşet verici bir alay ve habislik vardı.

O soğuk ses bir fısıltı halini aldı. «Yine geleceğim, Jim.»

Sonra o «şey» ortadan kayboldu.

Genç adam ağır ağır ayağa kalkarak sakat eliyle pikabı kapattı. Parmaklarını ağzına sürdü. Garcia'nın yumruğu yüzünden dudağı kanıyordu. Gidip ışıkları yaktı. Oda boştu. Pencereye giderek araba parkına bir göz attı. Orada da hiçbir şey yoktu. Sadece bir cant kapağı aptalca bir taklitçilikle ayın ışıklarını yansıtıyordu. Odanın havası bayattı, mezarlıklar gibi kokuyordu. Yerdeki yıldızı silerek sıraları yerlerine çekmeye başladı. Ertesi gün derse yerine herhalde yedek öğretmen girecekti. Parmakları çok sancıyordu. **Hangi parmaklar?** Bir doktora gitmesi şarttı. Kapıyı kapatarak ağır ağır merdivenden indi. Ellerini göğsüne dayamıştı. Tam orta yerde bir şey hızla geriye bakmasına neden oldu. Belki bir gölge... Ya da belki de bir önsezi.

Jim'in göremediği bir şey geriye doğru sıçradı.

Genç adam **İfritleri Çağırmak** kitabındaki uyarıyı hatırladı. «Onları çağırmayı belki başarabilirsiniz. İfritlere işlerinizi gördürebilirsiniz belki de. Hatta onları başınızdan atabilirsiniz.»

«Ama bu ifritler bazen geri gelirler.»

Jim tekrar merdivenden inmeye başladı. Acaba kâbus gerçekten sona erdi mi, diye düşünüyordu.

Hortlaklı Köy

2 Ekim 1850

Sevgili Everett,

Buraya, Chapelwaite Köşkünün soğuk ve cereyanlı holüne girdiğim zaman, mektubunun kapının yanındaki o kiraz ağacından yapılmış iğrenç küçük masada durduğunu gördüm. Çok hoşuma gitti. Zarfın üzerindeki kimsenin taklit edemeyeceği yazını hemen tanıdım tabii. O berbat arabayla yaptığım yolculuk yüzünden bütün kemiklerim sızlıyor ve fazla dolmuş olan mesanemin de hemen boşaltılması gerekiyordu. Rahatladıktan sonra (bu işi alt kattaki soğuk ve süslü banyoda yaptım; insanın orada nefesi buharlaşıyor) hemen mektubunu çözmeye çalıştım. Bundan emin olabilirsin.

Uzun süre akciğerlerini zehirleyen «kirli hava»nın etkisinden kurtulmuş olmana sevindim. Ama tabii bu tedavinin yol açtığı o ahlakî çıkmaz konusunda da sana hak veriyorum. Köleliğin kaldırılmasını isteyen bir hasta, esir dolu Florida'nın güneşli ikliminde iyileşiyor! Ama, Everett, sen-

den kendine iyi bakmanı ve yine de vücudun razı olmadıkça Massachusettes'e dönmemeni istiyorum. Bunu senin gibi «gölgeli vadi»den gelmiş biri olarak salık veriyorum. Eğer toprak olursan o üstün kafan ve etkili kaleminle kimseye hizmet edemezsin ki... Ve madem güney bölgesi hastaları iyi ediyor, sonuçta bu, adaletin yerini bulması sayılmaz mı?

Evet, kuzenimin avukatlarının da söyledikleri gibi ev çok güzel. Ama yine de esrarlı bir havası var. Dev bir burnun tepesine yapılmış. Falmouth'dan dört, Portland'dan da on iki kilometre uzakta. Köşkün gerisinde dört dönüm kadar bir bahçe var ama çok ihmal edilmiş ve hayal edilemeyecek kadar vahşi bir görünüm almış. Ardıçlar, ağaççıklar, cins cins sarmaşıklar... malikâneyi kent topraklarından ayıran taş duvarlara tırmanıyor. Grek heykellerinin korkunç taklitleri, çeşitli tepeciklerdeki çalıların arasından bakıyor... Çoğunun yanlarından geçenlere saldırıverecekmiş gibi bir halleri var. Kuzenim Stephen'in zevkinin «kabul edilemez»den «korkunç»a kadar değiştiği anlaşılıyor. Kırmızı sumakların arasına gömülüp kalmış acayip bir yazlık pavyon var burada. Eskiden gül bahçesi olduğunu sandığım bir yerin ortasında biçimsiz bir güneş saati. Bunlar da o çılgın manzarayı tamamlıyor.

Ama salondan gözüken manzara bütün bunları hoş gördürmeye yetiyor da artıyor bile. Pencereden Chapelwaite Burnunun aşağısındaki kayaları ve Atlas Okyanusunu görüyorum. Başdöndürücü bir görünüm... Çıkıntılı dev bir cumba o tarafa doğru uzanıyor. Yanında kurbağaya benzeyen koskocaman bir yazı masası duruyor. Uzun zamandan beri (ve herhalde iç sıkacak kadar), sözünü ettiğim romana o masada başlayabilirim.

Kurşuni bir gündü, zaman zaman yağmur yağıyordu. Dışarıya bakarken bana karşımda grinin çeşitli tonlarında yapılmış bir tablo varmış gibi geliyor. Zamanın kendisi

kadar yaşlı ve aşınmış kayalar, gökyüzü ve tabii deniz. Okyanus aşağıdaki granit dişlere çarparken gürültüden çok titreşimlere neden oluyor. Şimdi bu mektubu yazarken ayaklarımla dalgaların çırpınışını hissediyorum. Bu duygu pek de kötü bir şey sayılmaz.

Yalnızlıktan hoşlanmamı iyi karşılamadığını biliyorum, sevgili Everett. Ama emin ol, hem iyiyim, hem de mutlu. Calvin de yanımda. Her zamanki gibi sessiz, pratik ve güvenilir bir insan. İkimizin birlikte haftanın ortasına kadar işleri halledeceğimizden ve kentten gerekli şeylerin getirilmesini sağlayacağımızdan eminim. Ve tabii sürüyle gündelikçi kadın da toz bulutları arasında bu yeri temizleyecekler.

Artık mektubuma son veriyorum. Görülmesi gereken çok şey var. İnceleyeceğim odalar ve kuşkusuz bu duyarlı gözlerimle göreceğim binlerce çirkin eşya. Mektubun bana tanıdık bir hava getirdiği için tekrar teşekkür ederim. Bana olan dostluğun devam ettiği için de.

Karına sevgilerimi ilet. İkinizi de çok sevdiğimi biliyorsun.

CHARLES

6 Ekim 1950

Sevgili Everett,

Burası âlem bir yer!

Köşk beni devamlı şaşırtıyor. En yakındaki köyün sakinlerinin burada oturmam yüzünden gösterdikleri tepki de öyle. Garip küçük bir yer orası. Çok ilginç bir adı da var: Vaizin Köşesi. Calvin haftalık ihtiyaçlarımızın oradan sağlanması işini halletti. Kış için odun da oradan getirilecek. Ama Cal köyden pek sıkıntılı bir halde döndü. Ona ne olduğunu sorduğum zaman bana sert bir tavırla, ama komik bir cevap verdi.

«Sizin deli olduğunuzu sanıyorlar, Bay Boone!»

Güldüm tabii. «Belki de Sarah'mın ölümünden sonra beyin humması geçirdiğimi duydular,» dedim. O sırada gerçekten kaçırmış gibi konuşmuştum. Buna sen de tanıksın.

Ama Cal, «Kimsenin sizin hakkınızda bilgisi yok,» diye itiraz etti. «Sadece aynı yerden alışveriş eden kuzeniniz Bay Stephen'den önemsiz birkaç şey öğrenmiş olabilirler. Köylüler, 'Chapelwaite konağında oturan ya delidir,' dediler. 'Ya da çıldırmak tehlikesiyle karşı karşıyadır.'»

Tahmin edeceğin gibi bu sözler beni çok şaşırttı. Calvin'e, «Bunları sana kim söyledi?» diye sordum.

«Beni Thompson adında bir oduncuya yolladılar,» dedi. «Somurtkan bir adam. Ve ayyaş. Dört yüz dönümlük topraklarında çam, huş ve köknar yetişiyor. Beş oğlunun yardımıyla ağaçları keserek Portland'daki atölyelere odun yolluyor. Bu civardaki ailelere de. Thompson'un tuhaf önyargıları olduğundan haberim yoktu. Ona odunları bu köşke getirmesini söylediğim zaman ağzı bir karış açık kaldı. Sonra, 'Odunu oğullarımla yollayacağım,' dedi. 'Gün ışığında. Ve deniz yoluyla.'»

Calvin şaşkınlığımı üzüntü olarak yorumladı sanırım. O yüzden telaşla «Adamın ağzı ucuz viski kokuyordu» diye ekledi. «Saçmasapan bir şeyler söylemeye başladı. Terkedilmiş bir köy ve kuzeniniz Bay Stephen'in ilişkileri konusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bir de solucanlardan söz etti. Sonunda Thompson'un oğullarından biriyle anlaştım. O da pek suratsızdı. Üstü başı pis kokuyordu ve pek ayık da sayılmazdı.»

Anladığım kadarıyla, Vaizin Köşe'sinde yaşayanlar da buna benzer tepkiler göstermişler. Cal bakkala girdiği zaman da böyle bir durumla karşılaşmış. Ama daha çok, dedikodu türünden şeylermiş bunlar.

Bütün bunlar beni hiç üzmedi. Köylülerin rezalet kokusu ve efsanelerle yaşamlarını zenginleştirmekten pek hoş-

landıklarını ikimiz de biliriz. Herhalde zavallı Stephen'le ailenin o kolu böyle hikâyeler için çok uygundu. Cal'e de dediğim gibi, «Hemen hemen kendi ön verandasından düşerek ölen bir adam çeşitli söylentilere neden olur.»

Evin kendisi de beni devamlı şaşırtıyor. Burada tam yirmi üç oda var, Everett! Portre galerisi ve üst katlardaki tahta kaplamalar küflenmiş ama sağlam. Ölmüş olan kuzenimin üst kattaki yatak odasına girdiğim zaman farelerin kaplamaların arasında koşuştuklarını duydum. Çıkardıkları seslere bakılırsa pek iri şeylerdi. Sanki kaplamaların arkasında insanlar yürüyorlardı. O farelerden biriyle karanlıkta karşılaşmak hiç hoşuma gitmeyecek. Hatta ışıklı bir yerde bile. Ama etrafta ne fare deliği gördüm, ne de pislik. Acayip bir durum...

Yukarı galeride kötü portreler asılı. Ama çerçeveleri bir servet değerinde sanırım. Resimlerden bazıları hatırladığım kadarıyla Stephen'e benziyor. Yanılmıyorsam Henry Boone amcamla karısı Judith'in portrelerini ayırt edebildim. Ama diğer resimlerdekilerin hiçbirini tanımıyorum. İçlerinden biri adı kötüye çıkan büyükbabam Robert olabilir. Ama ailenin Stephen'in ait olduğu kolunu hemen hiç tanımıyordum. Buna üzüldüm. Bu portreler çok kötü olmakla birlikte hepsinde de Stephen'in ben ve Sarah'ya yazdığı mektuplardaki o neşe ve zekâ var. Akrabalar ne de budalaca nedenler yüzünden darılıyorlar. Karıştırılmış olan bir yazı masası. Üç kuşak önce ölmüş olan iki kardeş arasındaki acı sözler. Ve onların hiçbir suçu olmayan torunları birbirlerine dargınlar. Sarah'ın peşinden öbür dünyaya göçmemin eşiğine geldiğim zaman sen ve John Petty'nin Stephen'le temas kurmanız çok iyi oldu. Ama ne yazık ki, kader kuzenimle karşı karşıya gelmemizi engelledi. Onun atalarından kalma heykeller ve eşyaları övmesini dinlemek çok hoşuma giderdi.

Ama köşkü bu kadar da yermemeliydim. Evet, Stephen'le zevklerimiz uymuyor. Ama onun yaptığı eklemeler

dışında gerçek sanat eseri sayılabilecek eşyalar da var. Bunlardan bazıları yukarki katta ve üzerleri örtülü. Karyolalar, masalar. Oymalı tik ağacı ve maun. Yatak odaları ve salonların çoğunun, yukarı kattaki kütüphanenin ciddi ama sevimli bir havaları var. Küçük oturma odasının da. Zemin çam ağacından ve tahtalar gizli bir iç ışıkla aydınlanıyor sanki. Burada bir vakar var. Vakar ve yılların ağırlığı. Henüz köşkü sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Ama bu eve saygı duyuyorum. Bu kuzey ikliminde mevsimler birbirlerini izlerken köşkün geçireceği değişiklikleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Tanrım, ne kadar da gevezeyim! Bana yakında yaz, Everett. Durumundaki ilerlemeyi anlat. Petty ve diğerlerinden aldığın haberleri de. Lütfen yeni Güneyli dostlarını düşüncelerini kabul etmeleri için fazla zorlama. Anladığım kadarıyla, onlar sadece ağızlarıyla cevap vermekle yetinmiyorlarmış. O geveze **dostumuz** Bay Calhoun gibi. Sevgiler.

Arkadaşın,
CHARLES

16 Ekim 1850

Sevgili Richard,

Merhaba! Nasılsın? Chapelwaite Köşküne yerleşeli beri seni sık düşündüm ve senden mektup bekledim. Ama biraz önce aldığım mektupta Everett kulübe adresimi bırakmayı unutmuş olduğumu yazıyor. Ama bana inan, nasıl olsa eninde sonunda sana yazacaktım. Çünkü bana bu dünyada kesinlikle normal olan insanlar sadece gerçek ve sadık dostlarımmış gibi geliyor. Ve Tanrım, hepimiz bir taraftayız! Sen Boston'dasın ve sadakatle **Liberator'a** yazılar yazıyorsun. (Aklıma gelmişken, oraya da adresimi yolladım.) Hansen yine o lanet olasıca «gezintileri»nden

birine çıkarak İngiltere'ye gitti. Ve zavallı Everett, **aslanın ininde** akciğerlerinin iyileşmesini bekliyor.

Burada durum oldukça iyi sayılır, Dick. Şu anda bazı olaylar yüzünden baskı altındayım. Ama daha sonra sana her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatacağım. Herhalde Chapelwaite ve civarında olanlar hukukçulara özgü kafanın çok ilgisini çekecek.

Ama o arada senden bir ricada bulunacağım. Tabii mümkünse. Bay Clary'nin yardım parası toplamak için düzenlediği yemekte benimle tanıştırdığın tarihçiyi hatırlıyor musun? Yanılmıyorsam adı Bigelow'du. Her neyse... Konuşmamız sırasında bana şimdi yaşadığım bölge hakkında garip tarihi bilgi kırıntıları topladığından söz etmişti. Senden şimdi ricam şu: Onunla konuşur ve kendisine JERUSALEM'S LOT adlı küçük ve terkedilmiş bir köy konusunda ne tür bilgi, folklor ve **genel söylentiler** topladığını sorar mısın? Vaizin Köşesi adlı köyün yakınında, Royal nehrinin üstünde bu köy. Androscoggin'in bir kolu buradan geçiyor ve Chapelwaite'in on altı, on yedi kilometre ilerisinde nehrin denize aktığı ağzın biraz yukarısında ona katılıyor. Bu istediğimi yaparsan çok sevinirim. Daha da önemlisi, bu iş kritik bir sorun olabilir.

Bu mektubu yeniden okuduğum zaman işi aceleye getirmiş olduğumu anladım, sevgili Dick. Çok üzgünüm. Ama kısa bir süre sonra sana her şeyi açıklayacağımdan emin olabilirsin. O zamana kadar karına, harika iki oğluna ve tabii sana en sıcak sevgilerimi yolluyorum.

Kalbi sevgi dolu arkadaşın,
CHARLES

16 Ekim 1850

Sevgili Everett,
Sana anlatacağım bir hikâyem var. Biraz tuhaf bir hikâ-

ye. (Ve Cal'le benim için sarsıcı da.) Bakalım sen bu konuda ne düşüneceksin... Hiç olmazsa, sivrisineklerle savaştığın sırada biraz olsun seni eğlendirebilir.

Sana yazdığım son mektubu postaya verdikten iki gün sonra Vaizin Köşesi'nden dört kız köşke geldi. Başlarında insanı korkutacak kadar becerikli tavırlı Bayan Cloris adında yaşlıca bir kadın vardı. Köşkü derleyip toplayacak ve her iki adımda bir aksırmama neden olan o toz bulutlarını ortadan kaldıracaklardı. Kızlar çalışmaya başladıkları sırada bir hayli sinirliydiler. Hatta kızlardan kuşbeyinli biri yukarıdaki tozunu aldığı küçük oturma odasına girdiğim zaman hafif bir çığlık attı.

Bu davranışının nedenini Bayan Cloris'e sordum. O sırada şaşılacak kadar sert bir kararlılıkla zemin katındaki holün tozlarını alıyordu. Başına eski, rengi uçuk bir eşarp bağlamıştı. Bu sorum üzerine bana dönerek kesin bir tavırla, «Bu evden hoşlanmıyorlar,» dedi. «Ben de öyle efendim. Çünkü burası her zaman **habis** bir yerdi.»

Bu beklenmedik cevap karşısında ağzım bir karış açık kaldı. Bayan Cloris ise daha yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. «Stephen Boone'un kötü bir adam olduğunu kastetmiyorum. O gerçekten iyi bir insandı. Kendisi buradayken on beş günde bir perşembe günleri köşke temizliğe gelirdim. Babası Bay Randolph Boone sağken de aynı şeyi yapardım. Bu işi Bay Randolph Boone ve karısı bin sekiz yüz on altı yılında ortadan kayboluncaya kadar sürdürdüm. Bay Stephen iyi kalpli ve merhametli bir beydi. Sizin de öyle biri olduğunuz belli. Böyle dobra dobra konuştuğum için kusuruma bakmayın. Ama ben başka türlü konuşmasını hiç bilmem. Ama bu ev **kötü. Her zaman** da öyleydi. Ve büyükbabanız Robert'le erkek kardeşi Philip bin yedi yüz seksen dokuz yılında...» Bayan Cloris burada adeta suçlu suçlu durakladı. «Çalınan bazı eşyalar yüzünden kavga ettiklerinden beri hiçbir Boone bu köşkte mutlu olamadı.»

Bu insanların hafızaları ne kadar güçlü, Everett!

Bayan Cloris, «Bu ev mutsuzlukla yapıldı,» diye sözlerine devam etti. «İçindekiler mutsuzca yaşadılar. Köşkün tahtalarına kanlar aktı. Ortadan kaybolanlar oldu. Kazalar da...»

Everett, olayı belki biliyorsun, belki de bilmiyorsun. Randolph Amcamın sağlığında burada bir kaza olmuş. Kızı Marcella bu yüzden ölmüş. Randolph Amcam da pişmanlık duyarak intihar etmiş. Stephen ölmüş olan ablasının doğum yıldönümünde yazdığı mektupta bu olaydan söz ediyordu.

«Ben burada çalıştım, Bay Boone. Ve ben ne körüm, ne de sağır. Duvarların içinden gelen o korkunç sesleri duydum. Korkunç gürültüleri. Vurmalar, şangırtılar. Ve bir keresinde de yarı gülmeye benzeyen acayip bir inilti. Damarlarımda kanım dondu sanki. Burası karanlık bir yer, efendim.» Bayan Cloris birdenbire sustu. Belki de fazla ileri gittiğinden korkmuştu.

Bana gelince, ne yapacağımı şaşırdım. Kızmalı mıydım, yoksa gülmeli mi? Meraklandığımı belli etmeli miydim, yoksa umursamaz bir tavır mı takınmalıydım? Ama korkarım, sonunda anlatılanlar bana gülünç gözüktü. «Peki, siz neden şüpheleniyorsunuz, Bayan Cloris? Hayaletlerin zincirlerini şakırdattıklarından mı?»

Ama kadın bana sadece garip bir tavırla baktı. «Hayaletler olabilir. Ama duvarların içindekiler hayalet değil. Lanetlenmiş gibi ahlayıp inleyenler, karanlıkta oraya buraya çarpanların hayalet olduklarını sanmıyorum. Bu...»

Onu konuşturmaya çalıştım. «Haydi, Bayan Cloris. Bu noktaya kadar geldiniz. Artık başladığınızı bitirebilirsiniz.»

Kadının suratında çok tuhaf bir ifade belirip kayboldu. Dehşet, incinme ve... yemin ederim... dindarca huşu karışımı bir şeydi bu. Usulca, «Bazıları ölmezler...» diye fısıldadı. «Bazıları aradaki o alacakaranlıkta gölgelere karışarak yaşarlar... Ona hizmet etmek için!»

Hepsi bu kadar. Bayan Cloris'i bir süre zorladım ama büsbütün inadı tuttu. Başka bir şey söylemeye yanaşmadı. Ben de sonunda onu sıkıştırmaktan vazgeçtim. Hemen eşyalarını toplayarak köşkten gitmesinden korktum.

İlk olay bu kadar. Ama ertesi akşam ikinci bir şey oldu. Calvin aşağıdaki şömineyi yakmıştı. Oturma odasında elimde **İntelligencer**'le uyukluyor ve rüzgârın cumbanın camlarına vurduğu yağmurun sesini dinliyordum. Kendimi pek rahat hissediyordum. Böyle gecelere özgü bir rahatlıktı bu. Dışarıda hava berbattı. İçerisi ise sıpsıcak ve rahattı. Birdenbire kapıda Cal belirdi. Hem heyecanlı, hem de biraz endişeliydi.

Bana, «Uyanık mısınız, efendim?» diye sordu.

«Hemen hemen,» dedim. «Ne var?»

«Yukarıda bir şey buldum. Onu görmeniz iyi olur sanırım.» Calvin'in heyecanı hâlâ geçmemişti, ama baskı altında tutmaya çalışıyordu.

Yerimden kalkarak onu izledim. Geniş merdivenden çıkarken Calvin, «Yukarıdaki çalışma odasında bir kitap okuyordum,» diye açıkladı. «Garip bir eser... Sonra... duvarın içinden bir ses geldi.»

«Fareler,» dedim. «Hepsi bu kadar mı?»

Calvin sahanlıkta durarak ciddi bir tavırla bana baktı. Elindeki lambanın ışığı koyu renk perdelere ve şimdi gülümsemekten çok sırıtan portrelere acayip gölgeler düşürüyordu. Dışarıda rüzgâr birdenbire şiddetlenerek çığlık çığlığa esti. Sonra sanki istemeye istemeye hafifledi.

Cal, «Onlar fare değil,» dedi. «Kitaplıkların gerisinden bir gürültü geldi. Birileri bir yere çarpmışlar gibi. Sonra bunu gargaraya benzeyen korkunç bir ses izledi. Feci bir ses, efendim. Ve sonra bir hışırtı. Sanki biri tırnaklarını bir yere sürüyordu... dışarı çıkmaya çalışıyormuşcasına... Beni yakalamak için!»

Ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin, Everett. Cal-

vin hayal gücü geniş biri değildir. Öyle sinir krizleri de geçirmez. Bana köşkte bir esrar varmış gibi gelmeye başladı. Belki çok çirkin bir şeydi bu.

«Sonra?» diye sordum. Koridorda ilerliyorduk. Çalışma odasındaki ışığın kapıdan galeriye yayıldığını görüyordum. Oraya biraz de endişeyle baktım. Artık gece bana hiç de rahat görünmüyordu.

«O tırnak hışırtıları kesildi, efendim. Tekrar bir yerlere vuruldu. Sonra sanki biri ayaklarını sürüyerek benden uzaklaşmaya başladı. Bir defa durdu. Tuhaf, kolaylıkla duyulmayan bir kahkaha işitir gibi oldum. Kitaplığa giderek rafları ittim, çektim. Bir bölme ya da gizli bir kapı olabileceğini düşünüyordum.»

«Öyle bir şey bulabildin mi?»

Cal çalışma odasının kapısında durdu. «Hayır... Ama bunu buldum!»

İçeri girdim. Ve soldaki kitaplıkta dörtköşe kara bir delik olduğunu farkettim. O bölümdeki kitaplar aslında birer resimden başka bir şey değillerdi. Cal de küçük, gizli bir kovuk bulmuştu. Elimdeki lambayı kovuğa doğru tuttum. Ama kalın bir tabaka tozdan başka bir şey göremedim. Yıllar boyunca birikmişti bu toz.

Cal usulca, «Kovukta sadece bu vardı,» diyerek bana sararmış bir kâğıdı uzattı. Bir haritaydı bu. Siyah mürekkeple örümcek ağı kadar incecik çizgilerle yapılmıştı. Haritanın bir köy ya da kasabayla ilgili olduğu belliydi. Bu yerde belki yedi bina vardı. Bunlardan biri bir kuleyle iyice belirtilmişti. Altında da iki sözcük vardı. **«Çürüten Solucan.»**

Üst sol köşede, yani bu küçük köyün kuzeybatısına ise bir ok çizilmiş, altına da «Chapelwaite» yazılmıştı.

Calvin, «Köyde biri korkuyla terkedilmiş bir yerden söz etti, efendim,» dedi. «Jerusalem's Lot adında bir yerden. Köylüler oraya yaklaşamıyorlarmış bile.»

«Ama bu?» Kuleli binanın altındaki o acayip yazıyı işaret ettim.

«Bilmiyorum, efendim.»

Bayan Cloris'in kararlı ama yine de korku dolu suratı gözlerimin önünde belirdi. «Solucan...» diye mırıldandım.

«Bildiğiniz bir şey mi var, Bay Boone?»

«Belki... Yarın bu köyü aramak eğlenceli olabilir. Öyle değil mi, Cal?»

Gözleri parladı. «Evet,» der gibi başını salladı. Ondan sonra bir saat kadar uğraşarak Cal'in bulduğu kovuğun arka duvarını inceledik. Ama bir yarık ya da delik bulamadık. Cal'ın tarif ettiği o gürültüler de tekrar duyulmadı.

O gece başka bir şeyle karşılaşmadan odalarımıza çekildik.

Ertesi sabah Calvin'le koruda dolaşmaya çıktık. Bir gece önceki yağmur dinmişti. Ama hava kapalı ve kasvetliydi. Cal'in bana biraz kuşkuyla baktığının farkındaydım.

«Yorulursam hiç çekinmeden geri dönmemizi söyleyeceğim,» dedim. «Ya da hedefimiz fazla uzaktaysa...»

Yanımıza piknik yemeği, güzel bir Buckwhite pusulası ve tabii Jerusalem's Lot'un o eski ve acayip haritasını almıştık.

Sıkıntılı bir gündü. Ulu çamların arasından geçerek güney ve doğuya doğru giderken ne bir kuş ötüyor, ne de bir hayvan etrafta dolaşıyordu. Sadece kendi ayak seslerimizi ve kayaları döven Atlas Okyanusunun homurtusunu duyuyorduk. Adeta doğaüstü denilecek kadar yoğunlaşmış olan deniz kokusu bizi izliyordu.

Üç kilometre kadar ilerlediğimiz sırada ot bürümüş bir yola rastladık. Kütükler dizilerek yapılan eski yollardandı. Gitmeyi düşündüğümüz yöne doğru uzanıyordu. Yoldan yürümeye başladık. Böylece zaman kazanmış olduk. Cal'le pek az konuşuyorduk. Durgun ve sıkıntılı hava sanki ruhlarımızı eziyordu.

Saat on bire doğru hızla akan suyun şırıltısını duyduk. Yol dik bir açı yaparak sola doğru saptı. Ve hızla akan kurşuni küçük ırmağın diğer kıyısında birdenbire Jerusalem's Lot belirdi.

Su ancak iki buçuk metre genişliğindeydi. Yosun kaplı kaba bir köprü aşıyordu. Öte taraftaysa hayal edebileceğin en kusursuz köy vardı, Everett. İklim değişiklikleri köyü etkilemiş ama yine de bir zarar verememişti. Şaşılacak bir şeydi. Dik kıyının yukarısında birarada birkaç ev vardı. Püritenlerin haklı bir üne kavuşmalarını sağlayan o ciddi ve etkileyici biçimde yapılmışlardı. Daha geride, ot bürümüş bir yolun kenarında dört beş bina olduğunu gördüm. Herhalde ilkel iş yerleriydi bunlar. Daha geriden ise haritada işaretlenmiş olan o kule kurşuni gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dökülmüş boyaları ve çarpılmış paslı haçıyla anlatılamayacak kadar meşum bir görünüşü vardı.

Cal yanımda usulca, «Adı köye uygun...» dedi.

Köprüyü aşarak köye girdik ve etrafı araştırmaya başladık. İşte tam bu noktada hikâyem biraz garipleşiyor. Everett. Onun için kendini hazırla!

Binaların arasından geçerken hava sanki kurşun gibi ağırlaştı: Evler harap haldeydi. Panjurlar kopmuş, damlar eski karların ağırlığı altında çökmüştü. Pencereler toz içindeydi. Acayip köşeler ve çarpık açıların neden olduğu gölgeler karanlık ve uğursuz gölcükler oluşturuyorlardı.

Önce eski ve harap bir meyhaneye girdik. Nedense insanların yalnız kalmak istedikleri zaman çekildikleri o evlere girmek bize pek uygun gibi gelmemişti. Kırık kapının yukarısındaki rüzgârların cilaladığı eski bir levha burasının «Yaban Domuzu Başı Hanı ve Meyhanesi» olduğunu açıklıyordu. Kapı sağlam kalmış olan tek menteşesinin üzerinde korkunç bir biçimde gıcırdıyordu. Cal'le loş meyhaneye girdik. Küf ve çürük kokusu çok keskindi. Neredeyse insanı bayıltacaktı. Ve sanki bunun altında daha keskin

bir koku gizliydi. Pis ve iğrenç bir koku. Yüzyılların kokusu. Asırlarca süren çürümenin kokusu. Ancak içlerindeki cesetler çürümüş olan tabutlardan ya da soyulmuş mezarlardan yükselebilirdi böyle bir koku. Mendilimi burnuma dayadım. Cal de öyle. Etrafımıza bakındık.

Cal güç duyulacak bir sesle, «Tanrım...» diye başladı. «Buraya...»

Cümlesini tamamladım. «Hiç dokunulmamış.»

Gerçekten de öyleydi. Masalar ve sandalyeler hayalet nöbetçiler gibi duruyorlardı. New England ikliminin neden olduğu büyük ısı değişiklikleri yüzünden çarpılmış ve toz içinde kalmışlardı. Ama bunun dışında sapasağlamdılar. Sanki yankı dolu sessiz, uzun yıllar boyunca çoktan ölmüş olan insanların yeniden içeri girerek içki istemeleri, iskambilleri dağıtmaları ve toprak pipolarını tüttürmeleri için beklemişlerdi. Meyhaneyle ilgili kuralları açıklayan levhanın yanında bir ayna asılıydı. Hiç kırılmamıştı. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Everett? Küçük çocukların etrafı araştırmaktan ve bulduklarını kırıp dökmekten çok hoşlandıklarını herkes bilir. Camları sağlam bir tek «perili köşk» bile yoktur. İçindeki yaratıkların pek korkunç ve uğursuz oldukları iddia edilse bile. Haylaz çocukların bir taşı olsun tepe aşağı getirmedikleri bir tek mezarlık bile bulamazsın. Herhalde Vaizin Köşesi'nde en aşağı yirmi yaramaz vardı. Ve köy Jerusalem's Lot'tan en fazla üç kilometre ötedeydi. Buna rağmen hancının aynası sapasağlam duruyordu. (Herhalde adam bu ayna için bir hayli para vermişti.) Etrafı araştırırken bulduğumuz öbür kolay kırılır eşyalara da bir şey olmamıştı. Jerusalem's Lot'a tek zararı tarafsız doğa vermişti. Tabii bu durumun anlamı açıktı: Kimse Jerusalem's Lot'a uğramıyor. Buradan kaçıyordu. Ama neden? Bu konuda bir fikrim var. Ama bunu ima etmek cesaretini bile göstermeden bu ziyaretimizin o sarsıcı sonunu anlatmalıyım.

Han tarafına geçerek merdivenden çıktık. Odalarda yataklar yapılmış, yanlarına kalaylı kurşun su sürahileri konmuştu. Mutfağa da kimse dokunmamıştı. Sadece yıllar boyunca tozlar birikmişti. İçerisi yine pis pis çürük kokuyordu. Sadece meyhane bile antika meraklısı için bir hazine sayılırdı. Mutfaktaki ocak Boston'da açıkartırma da çok para getirirdi.

Kasvetli gün ışığına çıktığımız zaman, «Ne düşünüyorsun, Cal?» diye sordum.

O sadık tavırlarıyla, «Bence kötü bir şey bu, Bay Boone,» dedi. «Daha fazla bilgi edinmek için başka şeyleri de görmeliyiz.»

Dükkânlarla fazla ilgilenmedik. Bir dükkândaki paslı çivilere asılı deri eşyalar çürümüştü. Yanında bir bakkal vardı. Sonra meşe ve çam keresteleri yığılı bir depo, bir nalbant.

Cal'le köyün ortasındaki kiliseye doğru giderken iki eve girdik. Püriten tarzının kusursuz birer örneğiydiler. Evlerde bir koleksiyoncunun uğrunda seve seve bir kolunu bile verebileceği eşyalar vardı. İçerisi boştu ve o iğrenç koku her tarafa yayılmıştı.

Bu köyde hiçbir şey yaşamıyor, hiçbir şey kımıldamıyordu. Bizim dışımızda. Ne bir böcek gördük, ne bir kuş. Bir tek pencerenin köşesinde bile örümcek ağı yoktu. Sadece toz vardı.

Sonunda kiliseye gittik. Karşımızda heyyüla gibi yükseliyordu. Soğuk, itici, kasvetli. Pencereleri içerideki gölgeler yüzünden kapkara duruyordu. Tanrısallık ya da kutsallık çoktan kaçmıştı bu kiliseden. Bundan kesinlikle eminim. Kapının önündeki basamaklardan çıktık. Elimi demirden yapılmış bir tokmağa uzattım. Calvin'le birbirimize baktık. Sıkıntılı, kapkara bir bakıştı bu. Kapıyı açtım. Bu kapıya insan eli dokunmayalı ne kadar olmuştu? Güvenle, «Kapıyı elli yıldan beri ilk kez ben açtım,» diyebilirim. Hatta belki

de bu süre daha uzundu. Kanadı iterken pasa boğulmuş menteşeler çığlığa benzer sesler çıkardı. Yüzümüze çarpan küf ve çürük kokusu elle tutulacak gibiydi. Cal öğürdü ve temiz hava alabilmek için farkına varmadan başını çevirdi.

Sonra da, «İçeri girmek istediğinizden emin misiniz, efendim?» diye sordu. «İyisiniz ya...»

Ben sakin sakin, «Çok iyiyim,» dedim. Ama aslında hiç de sakin değildim, Everett. Şimdi de öyle. Ben de Musa, Jereboam, Increase Mather ve filezofluğu tuttuğu zaman bizim Hanson gibi ruhsal bakımdan zehirli yerler olduğuna inanıyorum. Evrenin temiz havasının kokuştuğu yerler olduğuna. İşte bu kilise de öyle bir yer. Buna yemin edebilirim.

Uzun bir antreye girdik. Tozlu bir portmanto ve ilahi kitapları konmuş raflar vardı. Penceresizdi burası. Duvarlardaki oyuklara gaz lambaları yerleştirilmişti. İlginç olmayan bir oda, diye düşünürken Calvin'in birdenbire soluğunu tuttuğunu sezdim. Ve onun farkettiği şeyi gördüm.

Müstehcen bir şeydi bu.

Süslü bir çerçevesi olan resmi sadece şu kadar tarif edeceğim, daha fazlasına cesaretim yok. Rubens tarzı yapılmış tabloda Meryem Anayla çocuğunun korkunç bir karikatürü görülüyordu. Geride, gölgeler arasında acayip yaratıklar sıçrıyor ya da sürünüyorlardı.

«Tanrım...» diye fısıldadım.

Calvin, «Burada Tanrı yok,» dedi. Bu sözleri havada asılı kaldı sanki. Salona giren kapıyı açtım. Koku bir gaz halini aldı, hemen hemen insanı bayıltacak gibiydi.

Öğleden sonrasına özgü ışıltılı loşlukta sıralar dizi dizi hayaletler gibi mihraba doğru uzanıyordu. Meşe kürsü çok yüksekti ve gölgeler arasındaki dış dehlizde altınlar ışıldıyordu.

Koyu Protestan olan Calvin hafifçe hıçkırarak haç çıkardı. Ben de onu izledim. Çünkü pırıltılı altın büyük,

güzel bir haçtı. Ama ters asılmıştı. Tabii bu ters haç Şeytan Ayininin bir işaretiydi.

«Sakin olmalıyız...» dediğimi duydum. «Sakin olmalıyız, Calvin. Sakin olmalıyız.»

Ama kalbime bir gölge düşmüştü sanki. Çok korkuyordum. Ama o ana kadar böylesine hiç korkmamıştım. Ölümün şemsiyesinin altında yürümüş ve bundan daha karanlık bir yer olmayacağını düşünmüştüm. Ama varmış. Varmış.

Cal'le aradaki açıklıktan ilerledik. Ayak seslerimiz etrafımızda ve yukarımızda yankılanıyor, tozların üzerinde ayak izlerimiz kalıyordu. Mihrabın üzerinde başka eşyalar da vardı. Ama onları düşünmek istemiyorum. Düşünemeyeceğim.

Kürsünün basamaklarından çıkmaya başladım.

Cal birdenbire, «Yapmayın, Bay Boone!» diye bağırdı. «Korkarım...»

Ama ben yukarıya erişmiştim bile. Kürsüye dev bir kitap açılmıştı. Yarısı Latinceydi, öbür yarısı ise eski Germen harflerine benzeyen işaretlerle yazılmıştı. Bu konuda fazla bilgim yok. Ama bana Druid yazısıymış gibi geldi. Ya da Keltlerden önceki devirlere ait bir yazı. Mektuba iliştirdiğim kartta o işaretlerden bazılarını bulacaksın. Hatırlayabildiğim kadarını çizdim.

Kitabı kapayarak deri kapağa basılmış olan ada baktım. **De Vermis Mysteriis.** Latincem pas tuttu ama yine de bu adı çevirmeme yetti. «Solucanın Esrarları.»

Kitaba dokunduğum zaman o lanetli kilise ve Calvin'in bana doğru kaldırdığı bembeyaz suratı sanki gözlerimin önünde sağa sola kaydılar. Bir ilahi okuyan alçak sesler duydum. Bu seslerde iğrenç ama hevesle karışık bir korku vardı. Bunun altında başka bir ses daha gizliydi sanki. Toprağın derinliklerini dolduruyordu bu ses. Herhalde bir hayaldi. Ama aynı anda kilisede gerçek bir ses de dolaştı.

Bunu ancak, «dev bir şey ayaklarımın altında korkunç bir biçimde dönüyordu...» diye tanımlayabilirim.

Cal'le birlikte kiliseden çıktık. Orayı kendi karanlıklarına bıraktık. Derenin üzerindeki kaba tahtadan yapılmış köprüyü geçinceye kadar da dönüp arkamıza bakmaya cesaret edemedik. Koşarak kaçtığımızı, böylece bin dokuz yüz yıl çabalayarak kaba saba, batıl inançlara bağlı bir vahşi olmaktan çıkarak yukarılara tırmanan insanoğlunun şerefini lekelediğimizi söylemeyeceğim. Ama ağır ağır yürüdüğümüzü iddia edersem de yalan söylemiş olurum.

İşte hikâyem bu. Hummanın yeniden başladığını düşünmeni ve bu yüzden iyileşmene gölge düşmesini istemiyorum. Cal buraya yazdıklarımın hepsine tanık oldu. O iğrenç gürültü de buna dahil.

Mektubuma, «Keşke seni görebilseydim,» diyerek son veriyorum. O zaman bu şaşkınlıktan hemen hemen kurtulurdum.

Arkadaşın ve hayranın,
CHARLES

17 Ekim 1850

Sayın baylar,

Ev malzemesiyle ilgili son kataloğunuzda (1950 yaz sayısı) «Fare Zehiri» adlı bir ilaç gözüme ilişti. Bu malzemeden iki buçuk kiloluk bir teneke (2.5 kg.) satın almak istiyorum. Kataloğunuzda fiyatının otuz sent olduğu yazılı (S 0.30). Posta masrafını da bu paraya ekliyorum. Tenekeyi lütfen şu adrese yollayın:

Calvin McCan, Chapelwaite Köşkü, Vaizin Köşesi, Cumberland İlçesi, Maine.

İlginize teşekkür ederim.

Saygılarımla.
CALVIN McCANN

19 Ekim 1850

Sevgili Everett,

Sarsıcı gelişmeler oldu.

Köşkteki gürültüler iyice arttı. Ve ben duvarlarımızın içinde dolaşanların fareler olmadıklarına gitgide daha fazla inanıyorum. Calvin'le tekrar gizli geçitler ve bölmeler aradık ama boşuna. Ah, Radcliffe'in ünlü romanlarına hiç yakışmazdık sanırım! Calvin gürültünün daha çok bodrumdan geldiğini öne sürüyor. Yarın orayı araştırmayı düşünüyoruz. Kuzen Stephen'in ablasının orada kötü bir biçimde can verdiğini hatırlamak beni müthiş tedirgin ediyor.

Sahi, aklıma gelmişken, onun portresi yukarıdaki galeride asılı. Marcella Boone kederli ama güzel bir kızmış. Onun hiçbir zaman evlenmediğini biliyorum. Bazen Bayan Cloris'in haklı olduğuna inanıyor ve bu ev gerçekten kötü, diye düşünüyorum. Geçmişte burada yaşayanlar sadece sıkıcı olaylarla karşılaşmışlar.

Ama saygıdeğer Bayan Cloris konusunda sana daha anlatacaklarım var. Bugün onunla ikinci kez konuştum. Vaizin Köşesi'nde bugüne kadar tanıdığım en aklı başında insan o. Onun için bugün öğleden sonra gidip onu buldum. Daha önce yaptığım tatsız bir konuşma yüzünden. Bunu sana anlatacağım.

Köşke bu sabah odun getirilecekti. Öğle geldi geçti ama odun getiren olmadı. Ben de günlük yürüyüşümü Vaizin Köşesi köyüne doğru yapmaya karar verdim. Amacım Cal'in anlaştığı Thompson adlı adamla konuşmaktı.

Hava çok güzeldi. Güneşli, serin bir sonbahar günü. Thompson'un yerine vardığım sırada keyfim yerindeydi. Şu birkaç günden beri ilk kez böyle neşeleniyordum. Cal, Kuzen Stephen'in çalışma odasını tekrar aramak için evde kalmıştı. Tabii bana yolu iyice tarif etmişti. Keyifli olduğum

için Thompson'un odunu getirmekte gecikmesini hoşgörüyle karşılamaya karar vermiştim.

Thompson'un bahçesini otlar bürümüş, binaların boyaları dökülmüştü. Ahırın sol tarafında ekim kesimine hazır olan kocaman bir dişi domuz çamurlu ağılında yuvarlanıp duruyor ve homurdanıyordu. Evle diğer binalar arasındaki avluda yırtık basma elbiseli bir kadın önlüğüne doldurduğu yemleri tavuklara atıyordu. Ona seslendiğim zaman dönüp baktı. Rengi soluk, suratı da aptalcaydı.

Ama bu aptalca ifadeli suratın birdenbire değişivermesini görmeye değerdi. Kadının yüzünde telaş ve dehşet belirdi. Galiba beni Stephen sanmıştı. Çünkü elini kaldırarak işaret ve küçük parmaklarını uzattı. Yani nazara karşı yapılan o işareti tekrarladı ve bir çığlık attı. Yemler etrafa saçıldı. Tavuklar gıdaklayarak kaçıştılar.

Ben daha bir şey söylemeden iriyarı bir adam evden çıktı. Sadece uzun paçalı bir külot giymişti. Bir elinde bir çifte, diğerinde de bir testi vardı. Yürürken yalpalamasından ve kızarmış gözlerinden onun oduncu Thompson olduğunu anladım.

Adam, «Bir Boone!» diye böğürdü. «Gözlerin kör olsun!» Testiyi yere atarak o da aynı işareti yaptı.

Bu şartlar altında elimden geldiğince sakin bir tavir takınmaya çalıştım. «Kalktım buraya geldim. Çünkü odun gelmedi. Uşağımla yaptığınız anlaşmaya göre...»

«Uşağın da kahrolsun?» Ve ilk kez o zaman Thompson'un bütün zorba ve kabadayı tavırlarına rağmen çok korkmuş olduğunu anladım. O telaşı arasında beni çiftesiyle vurup vurmayacağını düşünmeye başladım.

Kelimeleri dikkatle seçerek, «Nezaketle davranarak...» diye başladım.

«Nezaketin de kahrolsun!»

O zaman mümkün olduğu kadar vakarlı bir tavırla, «Pekâlâ,» dedim. «İyi günler. Kendinize daha hakim oldu-

ğunuz zaman konuşuruz.» Döndüm ve köye giden yoldan inmeye başladım.

Thompson peşimden, «Bir daha buraya geleyim deme!» diye haykırdı. «Oradaki kötülüğüne sımsıkı sarıl! Sen lanetlisin! Lanetli! Lanetli!» Arkamdan attığı taş omzuma geldi. Onu sevindirmemek için taştan kaçmaya kalkışmadım.

İşte bu olay yüzünden Bayan Cloris'le konuşmaya karar verdim. Hiç olmazsa Thompson'un bu düşmanlığının esrarını çözmeye çalışacaktım. Bayan Cloris dul. (Kahretsin! Yine çöpçatanlığa kalkışma, Everett. Kadın benden en aşağı on beş yaş büyük. Bense daha yeni kırk yaşıma bastım.) Bayan Cloris yalnız başına okyanusun hemen kıyısındaki sevimli bir kulübede oturuyor. Eve yaklaştığımda çamaşır asıyordu. Beni görünce gerçekten sevindi sanırım. Bu tavırları beni çok rahatlattı. Anlayamadığım bir nedenle «uğursuz» damgasını yemen hiç de hoş bir şey değil.

Bayan Cloris yarım bir reverans yaptı. «Bay Boone, çamaşır için geldiyseniz hemen söyleyeyim. Eylülden sonra çamaşıra gitmiyorum. Romatizmalarım öyle azıyor ki kendi çamaşırlarımı bile zorlukla yıkıyorum.»

«Keşke buraya çamaşır için gelmiş olsaydım. Sizden yardım istemeye geldim, Bayan Cloris. Bana Chapelwaite ve Jerusalem's Lot konularında bütün bildiklerinizi anlatmalısınız. Bu köyde yaşayanların bana neden öyle korku ve kuşkuyla baktıklarını da!»

«Jerusalem's Lot mu? Demek bu konuyu biliyorsunuz?»

«Evet,» diye cevap verdim. «Bir hafta önce uşağımla oraya gittik.»

«Tanrım!» Kadıncağız bembeyaz kesilerek sendeledi. Düşmemesi için elimi uzattım. Gözleri yuvalarında sağa sola döndü. Bir an bayılacağını bile sandım.

«Bayan Cloris, sizi sarsacak bir şey söylediysem özür dilerim...»

Kadın, «İçeri gelin,» dedi. «Gerçeği öğrenmelisiniz. Tanrım! O kötü günler yine geldi!»

Bayan Cloris güneşli mutfağında çay yapıncaya kadar konuşmaya yanaşmadı. Fincanlar önümüzde otururken bir süre düşünceli bir tavırla denize baktı. İster istemez ikimizin bakışları da kayalık Chapelwaite Burnuna kaydı. Köşk oraya yapılmıştı ve okyanusa bakıyordu. Batıya doğru inen güneşin ışıklarında cumbanın penceresi pırlanta gibi ışıldıyordu. Manzara güzeldi ama yine de garip bir biçimde insanı rahatsız ediyordu.

Yaşlı kadın birdenbire bana dönerek heyecanla, «Bay Boone,» diye bağırdı. «Chapelwaite'den hemen ayrılmalısınız!»

Çok şaşırdım.

«Siz oraya yerleşeli beri havaya bir kötülük kokusu yayılmaya başladı. Şu son hafta... yani siz o lanetli yere adımınızı attığınızdan bu yana bazı uğursuz işaretler görüldü. Ayın yüzü örtüldü. Mezarlığa sürüyle çoban aldatan kuşu yuva yaptı. Gece uçuşanları. Acayip doğumlarla karşılaştık. Hemen gitmelisiniz!»

Konuşmayı başarabildiğim zaman elimden geldiğince anlayışlı bir tavır takınmaya çalıştım. «Bayan Cloris, batıl inanç bunlar. Bunu herhalde siz de biliyorsunuz.»

«Barbara Brown'ın gözleri olmayan bir çocuk dünyaya getirmesi de mi batıl inanç? Clifton Brockett'in Chapelwaite'in gerisindeki koruda bir buçuk metre eninde bir iz bulması? Oradan ne geçmişse otlar yamyassı olmuş. Kurumuş ve bembeyaz kesilmişler. Ve siz... Siz Jerusalem's Lot'a gitmişsiniz. Orada hiçbir şeyin yaşamadığını iddia edebilir misiniz?»

Cevap veremedim. O iğrenç kilisedeki sahne gözlerimin önünde belirdi.

Bayan Cloris sakinleşmek için eklemleri şişmiş parmaklarını birbirlerine kenetledi. «Ben sadece annemden ve ondan önce de büyükannemden duyduklarımı biliyorum. Ailenizin, Chapelwaite'le ilgili tarihçesini biliyor musunuz?»

«Şöyle böyle,» dedim. «Köşkte 1780'lerden beri Philip Boone'un torunları oturuyor. Kardeşi Robert büyükbabamdı. Robert Boone çalınan bazı kâğıtlar yüzünden ağabeysiyle tartışmış ve gidip Massachusettes'e yerleşmiş. Philip'in torunları konusunda fazla bir bilgim yok. Sadece ailenin o kolunun üzerine mutsuz bir gölge düştüğünü biliyorum. Babadan oğula, sonra da torunlara doğru uzanmış bu. Marcella trajik bir kaza sonucu ölmüş. Stephen de düşerek son nefesini vermiş. Chapelwaite'in benim ve yakınlarımın yuvası halini almasını isteyen de yine kuzenim Stephen. Böylece aile arasındaki dargınlığı sona erdirmeyi düşünmüş.»

Yaşlı kadın, «O dargınlık hiçbir zaman sona ermeyecek...» diye fısıldadı. «İlk kavga konusunda hiçbir bilginiz yok mu?»

«Robert Boone'u ağabeysinin yazı masasını karıştırırken yakalamışlar.»

Bayan Cloris, «Philip Boone deliydi,» dedi. «Habis yaratıklarla ilişkisi vardı. Robert Boone yazı masasını karıştırdığı iddia edildiği sırada küfürlerle dolu bir İncil'i ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Bu kitap eski dillerde yazılmıştı. Latince, Druid dili. Cehennemden çıkmış bir kitaptı o.»

«De Vermis Mysteriis.»

Bayan Cloris onu tokatlamışım gibi irkildi. «O kitabı biliyor musunuz?»

«Onu gördüm... Ve dokundum...» Bana kadıncağız yine baygınlık geçiriyormuş gibi geldi. Sanki avaz avaz haykırmaktan korkuyormuşçasına elini ağzına bastırdı. «Evet,» diye ekledim. «Jerusalem's Lot'da. Saygısızca kirletilmiş, kokuşmuş bir kilisede, kürsüde.»

«Demek hâlâ orada? Hâlâ orada?» Bayan Cloris iskemlesinde sallandı. «Her Şeyi Bilen Tanrının o kitabı cehennemde bir kuyuya attığını umuyordum!»

«Philip Boone'un Jerusalem's Lot'la ne ilişkisi vardı? Ne bağı?»

Kadın esrarlı bir tavırla, «Kan bağı...» dedi. «Üzerinde Hayvanın Damgası vardı onun. Ama kuzu postuna bürünmüş öyle dolaşıyordu. Ve 31 Ekim 1789 gecesi Philip Boone ortadan kayboldu. O lanetlenmiş köyün bütün ahalisi de...»

Bayan Cloris daha fazla bir şey söylemek istemedi. Galiba bütün bildiği bu kadardı. Sadece tekrar tekrar çıkıp gitmem için yalvardı. Neden olarak da, «Kan kanı çağırır...» gibi bir şeyler mırıldandı. «**Seyredenler** ve **koruyanlar...**» Akşam yaklaşırken zavallının telaşı azalacağı yerde daha da arttı. Onu yatıştırmak için önerisini uzun uzun düşüneceğime söz verdim.

Kasvetli gölgeler uzarken yürüyerek eve döndüm. Bütün keyfim kaçmıştı. Ve başım hâlâ cevaplarını bulamadığım sorular yüzünden dönüyordu. Cal beni, «Duvarların içindeki gürültüler daha da arttı,» diyerek karşıladı. Şu anda ben de bunun doğru olduğuna tanıklık edebilirim. Kendi kendimi bu sesleri farelerin çıkardıklarına inandırmaya çalışıyorum. Ama sonra gözlerimin önünde Bayan Cloris'in dehşet dolu dürüst suratı beliriyor.

Ay denizin ötesinden doğdu. Kan rengi dolunay. Şişmiş gibi duruyor ve okyanusu da pis bir renge boyuyor. Tekrar kiliseyi düşünüyorum ve... (burada bir satır karalanmıştı.)

Ama bunu göremeyeceksin, Everett. Çok çılgınca bir şey bu. Galiba artık uyumamın zamanı geldi. Şu anda seni düşünüyorum.

Sevgiler,
CHARLES

(Aşağıdaki bölüm Calvin McCann'ın cep günlüğünden alınmıştır.)

20 Ekim 1850

Bu sabah defterin üzerindeki kilidi kırmak cüretini gösterdim. Bu işi Bay Boone kalkmadan önce yaptım. Ama hiçbir yararı olmadı. Defter şifreyle yazılmış. Bunun basit bir şey olduğunu sanıyorum. Bence bir günlük. İşin garibi yazı Bay Boone'unkine çok benziyor. Kütüphanenin en dibine saklanan bu kilitli defter kimindi? Defter eskiye benziyor ama kim bilebilir? O çürütücü hava sayfalarına pek işlememiş neyseki. Zamanım olursa daha sonra bu konuya tekrar döneceğim. Bay Boone bodrumu aramak istiyor. Sağlığına tam anlamıyla kavuşamadı. Bu korkunç olayların sağlığını etkilemesinden korkuyorum. Ama onu ikna etmem gerekiyor...

Ah, geliyorum...

20 Ekim 1850

Everett,

Yazamayacağım. Bundan henüz söz edemeyeceğim. Ben ben ben.

(Calvin McCann'ın cep günlüğünden.)

Korktuğum oldu, Bay Boone'un sağlığı bozuldu.

Sevgili Tanrım! Cennette olan Babamız!

Bunu düşünmeye dayanamayacağım. Ama beynimi dağladı sanki. Kafamda yer etti. Bodrumdaki o korkunç şey!

Şimdi yalnızım. Sekiz buçuk oldu. Ev sessiz ama...

Bay Boone'u baygın buldum. Yazı masasının üzerine

yığılmıştı. Hâlâ uyuyor. Ama birkaç dakika içinde nasıl da soylu davrandı! Bense çok sarsıldım, sanki felce uğradım!

Bay Boone'un cildi balmumu gibi. Soğuk. Çok şükür, humma tekrarlamadı! Onu yerinden oynatmaya cesaret edemiyorum. Köye kadar gitmeye de. Köye gitsem bile kim Bay Boone'a yardım etmek için benimle birlikte köşke gelmeye razı olur? Bu lanetli eve kim gelir?

Ah, Tanrım, o bodrum! Duvarlarımızın arkasında dolaşan o bodrumdaki yaratık!

22 Ekim 1850

Sevgili Everett,

Artık kendime geldim. Ama bitkinim. Otuz altı saat kendimi bilmeden yatmışım... Kendime geldim ha?.. Ah, ne acı ve zalimce bir şaka bu! Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım. Asla! İnsan dilinin anlatamayacağı kadar korkunç ve çılgınca bir şeyle karşı karşıya geldim. Ve henüz işin sonuna erişmiş de değiliz.

Eğer Cal olmasaydı hemen, şu anda hayatıma son verirdim. Bütün bu çılgınlıklar arasında tek aklı başında ve mantıklı varlık o.

Sana her şeyi anlatacağım.

Cal'le bodrumu aramak için mumlar yaktık. Bunların ışığı yeterliydi. İğrenç denilecek kadar yeterli. Calvin beni bu işten vazgeçirmeye çalıştı. Geçirdiğim hastalıktan söz etti. «Herhalde aşağıda sağlıklı farelerle karşılaşacağız,» dedi. «Ben de onları zehirlemek için mimleyeceğim.»

Ama ben kararlıydım. Sonunda Calvin içini çekerek «O halde istediğinizi yapın, Bay Boone,» diye mırıldandı.

Bodruma, mutfaktaki bir kapaktan iniliyordu. (Cal olay dan sonra onun üzerine sağlam tahtalar çaktığını söyledi. Cal'le kapağı zorlukla açabildik.

Karanlıkların arasından insanı bayıltacak kadar keskin, pis bir koku yükseldi. Royal nehrinin ötesindeki terkedilmiş köye hakim olan kokuya benziyordu. Elimdeki mumun ışığı karanlıklara inen dik bir merdiveni aydınlattı. Basamaklar iyice eskimişlerdi. Bir yerde bir tahta eksikti. Kapkara bir delik vardı orada sadece. Bahtsız Marcella'nın nasıl öldüğünü anlamak kolaydı.

Cal, «Dikkatli olun, Bay Boone,» dedi.

«Ben de sadece bunu düşünüyorum,» diye cevap verdim. Ve onunla merdivenden inmeye başladık.

Bodrumun zemini topraktı. Duvarlar sağlam granitten yapılmıştı. Nemli bile sayılmazlardı. Bodrum bir fare sığınağına hiç benzemiyordu. Çünkü burada farelerin aralarına yuva yapmaktan hoşlandıkları türde hiçbir şey yoktu. Yani eski sandıklar, atılmış eşyalar, kâğıt yığınları filan. Cal'le mumlarımızı havaya kaldırdık. Böylece etrafımızda ışıktan bir gölcük oluştu. Ama yine de fazla bir şey göremiyorduk. Zemin hafifçe meyilliydi. Bodrum oturma odası ve yemek salonunun altından geçiyordu. Yani batıya doğru uzanıyordu. Biz de o tarafa doğru gittik. Etraf derin bir sessizlik içindeydi. Koku gitgide daha keskinleşiyordu. Etrafımızı saran karanlık kapkara pamuklardan oluşmuş gibiydi. Sanki uzun yıllar süren kesin hükümdarlığını geçiçi olarak sona erdiren ışığı kıskanmıştı. Bize sokuluyor, etrafımızı sarıyordu.

En dipte granit duvarların yerini cilalı tahta aldı. Simsiyahtı ve hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Bodrum burada bir bölme oluşturarak sona ermekteydi. Bölmede ne olduğunu anlamak için tahta perdenin arkasına dolaşmak gerekiyordu.

Calvin'le ben de öyle yaptık.

Ve sanki bu yerin uğursuz geçmişinden kokuşmuş bir hortlak karşımıza dikildi. Bölmede bir tek iskemle vardı.

Üstünde sağlam tavan kirişindeki bir çengelden çürümüş bir ilmek sallanıyordu.

Cal, «Demek kendini burada astı,» diye mırıldandı. «Tanrım!»

«Evet... Kızının ölüsü arkasındaki merdivenin önünde yatıyordu...»

Gördüğümüz şeyi nasıl anlatabilirim, Everett? Duvarlarımızın içindeki iğrenç kiracılardan nasıl söz edebilirim?

Birdenbire dip duvar döndü ve karanlıkların arasından bir surat bize sırıttı. Gözleri Styx ırmağı kadar kapkara bir surat. Ağzını esner gibi açmıştı. Dişsizdi. Istırapla sırıtıyordu. Çürümüş, sarı elini bize doğru uzattı. Miyavlamaya benzeyen, tiksinti verici bir ses çıkardı. Ayaklarını sürüyerek, sarsılarak bize doğru bir adım attı. Mumumun ışığı onun üzerine düştü.

Ve boynunda ipin neden olduğu o kıpkırmızı yanık çizgisini gördüm!

Onun gerisinde bir şey daha kımıldandı. Bütün rüyaların sona ereceği güne kadar kâbuslarımda göreceğim bir şey. Soluk suratı çürümeye başlamış bir kızdı bu. Dudaklarını germiş sırıtıyordu. Bir ceset gibi. Başı yana düşmüştü. Boynu akla sığmayacak garip bir açı yapıyordu.

Onlar bizi istiyorlardı! Bunu biliyorum, Everett. Bildiğim bir şey daha var: Eğer mumumu bölmedeki o şeyin üstüne atmasaydım bizi de o karanlıklara çekecek, kendilerinden biri yapacaklardı. Mumun arkasından da ilmeğin altındaki o iskemleyi fırlattım.

Ondan sonrası... karanlık ve kargaşa... Kafam o sahnenin üzerine bir perde çekti. Kendime geldiğim zaman odamdaydım ve Cal başucumda bekliyordu.

Gidebilsem, geceliğimin eteklerini uçurarak bu dehşetlerle dolu evden kaçacağım. Ama yapamıyorum. Daha derin, daha karanlık bir oyunun piyonu durumuna geldim. Bunu nereden bildiğimi bana sorma. Biliyorum! İşte o

kadar. Bayan Cloris kanın kanı çektiğini söylediği zaman çok haklıydı. **Seyredenler**'den ve **koruyanlar**'dan söz ettiği zaman da öyle. İnsanda dehşet uyandıracak kadar haklıydı. Korkarım, ben o kapkaranlık Jerusalem's Lot köyünde yarım yüzyıl boyunca uyuyan bir Gücü uyandırdım. Atalarımı öldüren ve onları birer **Nosferatu,** yani **Ölemeyenler** haline sokup köleleştiren bir Gücü. Bunlardan daha da şiddetli korkularım var, Everett. Ve ben hâlâ dramın sadece bir bölümünü görebiliyorum. Keşke bilebilsem... Keşke bütün dramı bilebilsem!

CHARLES

Not: Tabii ben bu satırları sadece kendim için yazıyorum. Vaizin Köşesi'nden uzaktayız. Bu mektubu postaya vermek için oraya gitmeye ve köyü de kirletmeye cesaretim yok. Calvin ise yanımdan ayrılmak istemiyor. Ama Tanrı merhametlidir. Belki bu mektup bir yoldan eline geçer.

(Calvin McCann'ın cep defterinden.)

23 Ekim 1850

Bay Boone bugün daha güçlü. Onunla kısaca bodrumdaki hortlaklardan söz ettik. İkimiz de hayal görmediğimize karar verdik. Onların ektoplazmayla ilgili şeyler olmadıklarına da. Gördüklerimiz **gerçektiler.** Bay Boone da benim gibi onların gittiklerinden şüpheleniyor mu acaba? Belki. Artık o gürültüler duyulmuyor. Ama köşkte meşum bir hava var. Etrafa sanki kapkara bir sis çöktü. Galiba fırtınanın insanı aldatan o gözünde bekliyoruz...

Yukarı kattaki yatak odalarından birinde bir deste kâğıt buldum. Eski kapalı bir yazı masasının alt çekmesindeydi. Mektuplar, makbuzlar. Bu yüzden odanın Robert Boone'un olduğunu sanıyorum. Ama bence en ilginç bel-

ge centilmenlerin kastor şapkalarıyla ilgili bir ilanın arkasına karalanmış olan birkaç şey. En üstte şöyle yazılı:

«Uysallar kutsanmıştır.»

Ama bunu saçmasapan bir şeyler izliyor. Alfabenin harfleri karmakarışık bir biçimde yazılmış. Yanılmıyorsam bu kütüphanedeki şifreyle yazılmış olan defterin anahtarı. Şifre Özgürlük Savaşı sırasında kullanılan ve «Parmaklık Kodu» diye tanımlanan şeye benziyor. Belirli bazı harfler çıkarıldığı zaman cümle ortaya çıkıyor. Ama bunların sağdan sola değil, yukarıdan aşağıya okunmaları gerekli.

Cümleyi çözdüğüm zaman bunun Hazreti İsa'nın Mata İncili'ndeki geçen sözlerinden biri olduğunu anladım.

Bu cümleyi Bay Boone'a gösterme cesaretini bulmadan önce defterde ne gibi şeyler yazılı olduğunu anlamalıyım...

Sevgili Everett,

24 Ekim 1850

Çok şaşılacak bir şey oldu. Bildiğin gibi, Cal bir şeyden iyice emin olmadıkça sözünü etmez. (Bence ender bulunan ve hayran olunacak bir özellik.) Cal büyükbabam Robert'in günlük defterini bulmuş. Şifreyle yazılmış ve Cal şifreyi çözmeyi başarmış. Tabii alçakgönüllülükle bunun bir rastlantı olduğunu söylüyor. Ama ben onun sebatla çabaladığından eminim.

Her neyse... Günlük buradaki esrarlı olaylara kasvetli bir ışık tutuyor!

İlk tarih 1 Haziran 1789, sonuncusu ise 2 Ekim 1789. Yani Bayan Cloris'in sözünü ettiği o korkunç kaybolma olayından dört gün önce. Günlükte gitgide güçlenen bir saplantıdan söz ediliyor. Hayır! Bir delilikten! Ve defter

babamın amcası Philip, Jerusalem's Lot köyü ve o kirletilmiş kilisede duran kitap arasındaki bağları mide bulandıran bir biçimde açıklıyor.

Robert Boone'un yazdığına göre, köy 1782'de yapılmış olan Chapelwaite Köşkünden daha eski. Vaizin Köşesi'nden de öyle. O köy 1741'de kurulmuş ve o sırada adı Vaizin Dinlenme Yeri'ymiş. Jerusalem's Lot'u Püritenlerden ayrılan bir grup 1710'da kurmuş. Bu mezhebin başında suratsız bir dini fanatik olan James Boon varmış! Bu adı gördüğüm zaman öyle irkildim ki! Bu Boon'un ailemle akrabalığı olduğu bence kuşku götürmeyecek bir şey. Bayan Cloris bu konuda ailenin kan bağlarının önemli olduğuna inanmakta haklıydı! Kadıncağız Philip'le Jerusalem's Lot arasındaki bağı sorduğum zaman verdiği cevabı dehşetle hatırlıyorum. «Kan bağı,» demişti. Korkarım bu doğru.

Köyün merkezi kiliseymiş. James Boon'un vaaz verdiği kilise. Ya da köylüleri yönettiği yer. Büyükbabam günlüğünde onun köyde pek çok kadınla ilişki kurduğunu da ima ediyor. Boon bu kadınlara bunun Tanrının isteği ve yolu olduğunu söylüyormuş. Bunun sonucu olarak da köy anormal bir yer halini almış. Öyle bir toplum, ancak cadılara ve Doğum Yapan Bakirelere inanıldığı, köylerin birbirlerinden çok uzakta oldukları o garip günlerde yaşayabilirdi. Yakın akrabaların birbirleriyle evlendikleri, yarı deli bir vaizin yönettiği, dine bağlı yozlaşmış bir köy. Boon İncil'e ve de Goudge'un o uğursuz «İfritlerin Yerleri» kitabına göre vaaz veriyormuş. Köyde sık sık şeytan kovma ayinleri yapılıyormuş. Evlenmeleri yasak olan kimseler birleşiyormuş. Ve çoğu zaman bu günahın neden olduğu delilikler, bedensel ve zihinsel sakatlıklar görülüyormuş. Ben, Boon'un evlilik dışı çocuklarından birinin şansını güneyde aramak için Jerusalem's Lot'dan ayrıldığından (ya da kaçırıldığından) ve ailemizin ilk atasının o olduğundan kuşkula-

nıyorum. (Robert Boone'un da aynı şeyi düşündüğünden eminim.) Ailemin, köklerimizin Massachuttes'in Maine Eyaleti diye tanımlanan yerinde olduğunu iddia ettiğini biliyorum. Büyükbabamın babası Kenneth Boone kürk ticareti sayesinde çok zengin olmuş. Akıllıca yapılan yatırımlar sayesinde zamanla serveti artmış ve bu köşk de onun parasıyla yapılmış. Ama Kenneth Boone 1763'de öldükten sonra. Chapelwaite'i oğulları Philip ve Robert yaptırtmışlar. Bayan Cloris, «Kan kanı çeker,» dedi. Belki de Kenneth vaiz James Boon'un oğluydu. Babasının çılgınlıklarından ve onun köyünden kaçtı. Ama sonra oğulları hiçbir şeyin farkında olmadan Boone Köşkünü **James Boon'un köyünden üç kilometre öteye yaptılar.** Eğer bu doğruysa o zaman bize gözle görülmeyen «dev bir el»in yol gösterdiği düşünülemez mi?

Robert'in günlüğüne göre, James Boon 1789 yılında çok yaşlıymış. Tabii öyle olması gerekir. Köyün ilk kurulduğu yıl yirmi beş yaşında olduğunu düşünelim... O zaman sözü edilen günlerde yüz dört yaşında olması gerekir. Çok ilerlemiş bir yaş bu. Aşağıdaki bölümü doğrudan doğruya Robert Boone'un günlüğünden alıyorum:

4 Ağustos 1789

Bugün ilk kez ağabeyimin hiç de sağlıklı sayılmayacak bir biçimde dost olduğu o adamla karşılaştım. Bu Boon'un garip bir çekiciliği vardı. Beni çok etkiledi. Pek yaşlı, beyaz sakallı. Arkasına siyah bir cüppe giymişti. Bu bana biraz müstehcen bir şeymiş gibi gözüktü. Beni daha da etkileyen, etrafını kadınların sarması oldu. Sanki hareme girmiş bir sultandı. Ağabeyim bana onun hâlâ kadınlarla ilgilenebildiğini söyledi. Oysa en aşağı sekseninde...

Köye daha önce bir kere gitmiştim. Oraya bir daha adımımı atacak değilim. Sokakları çok sessiz.

İhtiyarın kürsüde uyandırdığı korkuyla dolu bu sokaklar. Korkarım 'benzer benzer'le evlenmiş. Çünkü köylülerin suratlarının çoğu birbirini andırıyor. Ne yana dönersem döneyim bana sanki o ihtiyarın suratına bakıyormuşum gibi geldi... Bu yüzlerin hepsi de soluk. Cansız. Sanki bir şey güçlerini emmiş ve onları kupkuru bırakmış. Köyde gözleri ve burunları olmayan çocuklarla karşılaştım. Ağlayan ve saçmasapan bir şeyler mırıldanarak durup dururken gökyüzünü işaret eden kadınlarla da. Bazıları ise hem Kutsal Kitaplardan hem de İfritlerden söz ediyorlardı...

Ağabeyim ayine kalmamı istedi. Ama o uğursuz ihtiyarın kürsüye çıkarak köyün durmadan birbiriyle evlenen anormal halkının karşısına dikilmesi fikri beni tiksindirdi. O yüzden bir bahane uydurdum...»

Bu kısımdan önceki ve sonraki bölümlerde Robert, Philip'in gitgide James Boon'un etkisinde kalmasından söz ediyor. 1 Eylül 1789'da Philip, Boon'un kilisesinde vaftiz olmuş. Kardeşi olaydan şöyle söz ediyor:

«Çok şaşırdım ve dehşete kapıldım. Ağabeyim gözlerimin önünde değişti. Sanki gitgide o habis ihtiyara benziyor...»

Günlükte kitaptan ilk kez 23 Temmuzda söz ediliyor.

«Philip bu gece o küçük köyden döndüğü zaman bana çılgınca bir hali varmış gibi geldi. Odalarımıza çekilme saati gelinceye kadar da benimle konuşmadı. Sonra, 'Boon **Solucanın Esrarları** adlı bir kitabı sordu,' dedi. Ben de onu memnun etmek için Johns-Goodfellow'a bir mektup yazarak eseri soracağıma söz verdim. Ağabeyim duyduğu minnet yüzünden âdeta yaltaklanmaya başladı.»

Robert 12 Ağustosta ise şöyle yazmış:

«Bugün postadan iki mektup çıktı... Bunlardan biri Boston'dan Johns-Goodfellow'dandı. Philip'in ilgilendiği eser konusunda bilgileri olduğunu açıklıyor ve ülkede bu kitaptan sadece beş tane olduğunu bildiriyorlardı. Mektup bana bir hayli soğuk geldi. Çok garip. Oysa Henry Goodfellow'u yıllardan beri tanırım...

13 Ağustos .

Ağabeyim, Goodfellow'un mektubu yüzünden âdeta delice bir heyecana kapıldı. Nedenini de açıklamaya yanaşmadı. Sadece, 'Boon o kitabın bir kopyasını bulmayı çok istiyor,' dedi. Doğrusu bunun nedenini anlayamadım. Adından bahçeyle ilgili zararsız bir eser olduğu anlaşılıyor...»

«Philip için endişeliyim. Gün geçtikçe daha acayipleşiyor. Keşke Chapelwaite'e dönmeseydik. Bu yaz hava çok sıcak. Boğucu. Ve gizli birtakım işaretler de var...»

Robert'in günlüğünde o iğrenç kitaptan iki yerde daha söz ediliyor. (Büyükbabamın kitabın gerçek önemini kavrayamadığı anlaşılıyor. En sonunda bile.) Aşağıya 4 Eylül tarihli bölümden bir kısım alıyorum:

«Goodfellow'dan kitabın alınması konusunda Philip kendi adıma hareket etmemi istedi. Aslında mantığım ve aklım buna itiraz etti, o da başka. Ama ağabeyimin isteğini reddetmemin ne yararı olurdu? Onun kendi parası yok mu? Ve bu yardımıma karşılık ağabeyimden söz de aldım. O iğrenç mezhepten vazgeçmesi için... Ancak Philip çok heyecanlı. Sanki ateşi var. Ona güvenemiyorum. Bu olayda şaşkına dönmüş gibiyim...»

Ve nihayet 12 Eylül:

«Kitap bugün geldi. Goodfellow bir not iliştirmişti. Artık bana kitap satmayacağını bildiriyordu... Philip anormal denilecek bir sevince kapıldı. Kitabı âdeta elimden kaptı. Eser bozuk bir Latince ve okuyamadığım başka acayip harflerle yazılmıştı. Kitap sanki sıcaktı. Elimde titreşiyordu. İçinde dev bir güç gizliymiş gibi... Ağabeyime o kiliseden vazgeçeceğine dair verdiği sözü hatırlattım. O zaman delirmiş gibi pis pis güldü. 'Onu ele geçirdik!' diye haykırdı. 'Ele geçirdik! Solucan! Solucanın Sırrı!'

Philip evden kaçtı. Herhalde o deli koruyucusuna gitti. Onu bugün akşama kadar bir daha görmedim...»

Günlükte bu tarihten sonra kitaptan hiç söz edilmiyor. Ama ben bazı sonuçlar çıkardım. Bir kere Bayan Cloris'in de dediği gibi, bu kitap Philip'le Robert'in darılmalarına neden olmuş. İkincisi, eser küfür sayılacak dualarla dolu. Bunların Druid kökenli olduklarını sanıyorum. (İngiltere'yi istilâ eden Romalılar bilim adına Druid'lerin kanlı törenleriyle ilgili kitaplar yazmışlar. Ve bu iğrenç «yemek kitapları»nın çoğunun okunması bütün dünyada yasak.) Üç, Boon'la Philip kitaptan kendi çıkarları için yararlanmak niyetindelermiş. Belki de bir bakıma onlar iyilik etmek istiyorlardı. Ama buna pek inanmıyorum. Bence çok daha önceden evrenin sınırlarının ötesinde bekleyen şekilsiz güçlere bağlanmışlar. Zamanın dokusunun ötesinde varolabilecek güçlere. Robert Boone'un günlüğünün son bölümleri bu düşüncelerimi destekliyor gibi. Onları sen de okumalısın:

26 Ekim 1789

«Bugün Vaizin Köşesi köyünde kıyamet koptu sanki. Nalbant Frawley beni kolumdan yakalayarak, 'Ağa-

beyinle o İsa düşmanı deli ne işler karıştırıyorlar?' diye bağırdı. Goody Randall gökyüzünde büyük bir felâketin yaklaştığını belirten işaretler görüldüğünü iddia etti. İki başlı bir buzağı da doğmuş.

Bana gelince... Ben neler olacağını bilemiyorum. Belki de ağabeyim gerçekten çıldırdı. Saçları hemen hemen bir gecede kırlaştı. Gözleri iri, kanlı birer daireye benziyor. Artık bakışlarında aklın o güzel pırıltısı yok. Sırıtıyor ve bir şeyler fısıldıyor. Anlayamadığım bir nedenle Jerusalem's Lot'a gitmediği zaman bodruma iniyor.

Evin etrafını çobanaldatan kuşları sardı. Otların arasında zıplıyorlar. Sislerin araşında öterken sesleri denizin uğultusuna karışıyor. İnsanın uykusunu kaçıran doğaüstü bir çığlığa benziyor bu ses.»

27 Ekim 1789

«Bu akşam Philip'i izledim. O Jerusalem's Lot'a giderken peşine takıldım. Beni farketmemesi için kendisine fazla yaklaşmadım. Koru o lanet olasıca çobanaldatan kuşlarıyla dolu. Sanki öldürücü bir ilahi okuyor bu kuşlar. Köy kapkaranlıktı. Kilise dışında. İçeriyi korkunç kızıl bir ışık aydınlatıyor, yüksek kemerli pencereleri cehennemin gözlerine dönüştürüyordu. Şeytan duası okunurken sesler yükselip alçalıyordu. Köylüler bazen gülüyor, bazen ağlıyorlardı. Ayaklarımın altında yer sanki şişiyor, inliyordu, müthiş bir ağırlık altında eziliyordu. Hayret ve dehşetle oradan kaçtım. Korudan geçerken çobanaldatan kuşlarının çığlıkları kulaklarımda yankılandı.

Olaylar son noktaya doğru gelişiyor. Ama sonu henüz göremiyorum. Kâbus görmekten korktuğum için uyuyamıyorum. Ama uyanık olduğum taktirde de

dehşet verici şeylerle karşılaşmaktan çekiniyorum. Gece korkunç seslerle dolu. Ve korkuyorum...

Ancak oraya tekrar gitmek için önüne geçilmez bir istek duyuyorum. Seyretmeli, **görmeliyim.** Galiba Philip beni çağırıyor. O ihtiyar da.
Kuşlar
Lanetli lanetli lanetli

Robert Boone'un günlüğü burada sona eriyor.

Ancak şuna dikkat etmelisin, Everett: Robert sonlara doğru Philip'in kendisini çağırdığını iddia ediyor. Kesin sonuca bu satırları okuyarak eriştim. Tabii buna Bayan Cloris'in sözlerini kattım. Ama en çok bodrumdaki o canlı ya da ölü, korkunç hortlakların üzerinde durdum. Bizimki şanssız bir aile, Everett. Biz lanetliyiz. Ama bu lanet gömülü kalmaya razı değil. O lanet bu evde ve o köyde gölgelerin arasında iğrenç bir biçimde yaşıyor. Ve bu dönemin sonu da yaklaşıyor. Ben damarlarında Boone kanı olan son insanım. Korkarım **bir şey** de bunu biliyor. Ve ben şimdi aklı başında insanların anlayabilecekleri şeylerin ötesinde, habis bir olayın doruğundayım. Ve bir hafta sonra Ölmüş Azizler Yortusu.

Ne yapacağım? Keşke burada olsaydın da bana fikir verseydin. Bana yardım edebilseydin. Ah, keşke burada olsaydın!

Her şeyi öğrenmeliyim. Kimsenin uğramadığı o köye dönmeliyim. Tanrı yardımcım olsun!

CHARLES

(Calvin McCann'ın cep defterinden.)

25 Ekim 1850

Bay Boone hemen hemen bütün gün uyudu. Rengi

uçuk. Eskisine göre çok da zayıf. Korkarım hummanın tekrarlanması artık kaçınılmaz bir şey.

Başucundaki sürahiye taze su doldururken Florida'ya Bay Everett Granson'a yazdığı iki mektubu gördüm. Bay Boone, Jerusalem's Lot'a gitmeyi planlıyor. Buna izin verdiğim takdirde mutlaka ölür. Usulca Vaizin Köşesi'ne giderek bir araba kiralayabilir miyim acaba? Bunu yapmam şart. Ama ya beyefendi uyanırsa? Ya köşke döndüğüm zaman gitmiş olursa?

Duvarların içinde o gürültüler yeniden başladı. Neyseki Bay Boone uyuyor. Bu gürültülerin anlamını düşündükçe ürperiyorum. Beynim titriyor sanki.

Daha sonra

Bay Boone'a tepsiyle yemeğini götürdüm. Daha sonra kalkmayı düşünüyor. Kaçamağa sapmasına rağmen neyi planladığını biliyorum. Ama yine de Vaizin Köşesi'ne gideceğim. Doktorun hastalığı sırasında Bay Boone'a verdiği çeşitli uyku ilacı hâlâ yanımda. Onlardan birini çaya karıştırdım. Beyefendi de farkına varmadan içti. Ve tekrar uykuya daldı.

Onu, duvarlarımızın içinde ayaklarını sürüyerek dolaşan o şeyle yalnız bırakmak fikri beni dehşete düşürüyor. Ama Bay Boone'un bu dört duvar arasında bir gün daha yaşamasına izin vermek beni daha da korkutuyor. Onu odasına kilitledim.

Tanrım, ben arabayla döndüğüm zaman o yine odasında güvenle uyuyor olsun!

Daha da sonra

Köylüler beni taşa tuttular! Sanki kuduz bir köpekmişim gibi taşladılar beni! Kendilerinden «insan» diye söz

eden bu yaratıkları! Bay Boone'la burada hapisiz...

Kuşlar... çobanaldatan kuşları tekrar toplanmaya başladılar.

Sevgili Everett,

26 Ekim 1850

Hava kararmak üzere. Yeni uyandım. Hemen hemen yirmi dört saat uyudum sayılır. Cal bir şey söylemedi ama onun niyetimi anladığı için çayıma uyku ilacı karıştırdığını sanıyorum. O iyi ve sadık bir dost. Yalnızca benim iyiliğimi istiyor. O yüzden kendisine bir şey söyleyecek değilim.

Ama tabii kararımı verdim. Yarın olan olacak. Sakin ve kararlıyım. Fakat hummanın yeniden başlamak üzere olduğunu da seziyorum. Eğer öyleyse her şey yarın olmalı. Belki bu gece daha da uygun. Ama cehennem ateşi bile beni karanlıkta o köye gitmeye zorlayamaz.

Belki sana bir daha mektup yazamam. Tanrı seni kutsasın ve korusun, Everett.

CHARLES

Not: Kuşlar çığlıklar atıp duruyorlar. Duvarların içinde o korkunç ayak sürtmesini andıran hışırtılar da yeniden başladı. Cal onları duymadığımı sanıyor. Ama duyuyorum.

(Calvin McCann'ın cep defterinden.)

27 Ekim 1850
Saat 5

Onu caydıramadım. Pekâlâ. Ben de Bay Boone'la gideceğim!

Sevgili Everett,

4 Kasım 1850

Çok bitkinim ama aklım başımda. Tarihten pek emin değilim. Ama gelgite ve güneşin batışına bakıyorum ve almanağım bana tarihin doğru olması gerektiğini söylüyor. Yazı masamın başındayım. Sana Chapelwaite'den ilk mektubu da bu masada yazmıştım. Günün son ışıkları hızla kaybolurken karanlık denize bakıyorum. Bir daha bunları göremeyeceğim. Bu benim gecem. Her şeyi yaklaşan gölgeler neyseler onlara bırakıyorum.

Bu deniz kendisini kayalara nasıl da çarpıyor! Köpükleri karanlık gökyüzüne doğru bayraklar gibi yükseliyor. Dalgalar ayaklarımın altında zeminin titremesine neden oluyor. Aynada kendimi görüyorum. Rengim bir vampirinki kadar uçuk. Yirmi yedi Ekimden beri hiçbir şey yemedim. Bir lokma bile. Eğer Calvin başucuma sürahi bırakmasaydı susuz da kalacaktım.

Ah, Cal! O artık yok, Everett. Benim yerime o gitti. Karanlık aynadan bana bakan bu kurukafa suratlı, çöp kollu sefilin yerine gitti o. Ama belki de Cal benden daha şanslı. Artık şu son günlerde yakamı bırakmayan kâbusları görmüyor. Ateşin yol açtığı kâbus koridorlarında sinsice bekleyen o çarpılmış şekilleri. Şimdi bile ellerim titriyor. Kâğıda mürekkep sıçratıyorum.

O sabah evden kaçacağım zaman Calvin karşıma dikildi. Ve ben çok kurnazca davrandığımı sanıyordum. Ona, «Buradan ayrılmamız gerektiğine karar verdim,» demiştim. «Tandrell'e giderek bir araba tutar mısın? Orası buradan on beş kilometre ötede. Ve Tandrell'de adımızın o kadar kötüye çıktığını sanmıyorum.»

Cal de oraya kadar yürüyerek gitmeye razı olmuştu. Onun denizin kenarındaki yoldan uzaklaşmasını seyret-

tim. Gözden kaybolur kaybolmaz çabucak hazırlandım. Hem paltomu giydim, hem de atkımı sardım. Çünkü hava iyice soğumuştu. Rüzgâr kışın ilk habercilerini taşıyordu. Bir an, keşke tabancam olsaydı, diye düşündüm. Ama sonra bu isteğim yüzünden kendime güldüm. Bu tür bir olayda tabanca ne işe yarardı?

Arka kapıdan çıktım. Bir an durup son kez denize ve havaya baktım. O taze havanın kokusunu içime çektim. Çünkü pek kısa bir süre sonra o iğrenç kokunun genzime dolacağını biliyordum. Bulutların aşağısında, havada daireler çizerek yiyecek arayan bir martıyı seyrettim.

Sonra döndüm. Ve Calvin McCann'ın orada durduğunu gördüm.

«Yalnız gitmeyeceksiniz,» dedi. Yüzünde o zamana kadar görmediğim pek sert bir ifade vardı.

«Ama Calvin...» diyecek oldum.

«Hayır! Bir tek kelime daha söylemeyin! Ya birlikte gider ve gerekeni yaparız ya da ben sizi zorla eve sokarım. Sağlığınız iyi değil. Oraya yalnız başınıza gitmeyeceksiniz.»

Beni sarsan o birbirine zıt duyguları sana anlatamam. Şaşkınlık, öfke, minnet. Ve hepsinden önemlisi sevgi.

Cal'le sessizce yazlık pavyonla güneş saatinin önünden geçtik. Ot bürümüş yolu izleyerek koruya girdik. Etrafa bir ölüm sessizliği çökmüştü. Ne bir kuş ötüyor, ne bir ağustos böceği cırlıyordu. Dünyayı sessizlikten oluşan bir sis sarmış gibiydi. Sadece o tuz kokusunu duyuyordunuz. Bir de uzaklarda yakılan odunların keskin kokusunu. Ağaçların yaprakları sonbahar renklerine bürünmüştü. Ama bana çoğu kıpkırmızıymış gibi geliyordu.

Çok geçmeden tuz kokusu kayboldu. Onun yerini daha uğursuz bir koku aldı. Daha önce sözünü ettiğim o çürümüş şeylerin kokusu. Suyu aşan o çarpık köprüye eriştiğimizde Cal'in benden yine vazgeçmemi isteyeceğini

sandım. Ama böyle bir şey yapmadı. Durup yukarıdaki mavi göğe onunla alay ediyormuşçasına yükselen çirkin kuleye baktı. Sonra da bana. Yürümeyi sürdürdük.

James Boon'un kilisesine hızla ama korkuyla gittik. Kapı hâlâ bıraktığımız gibi açık duruyordu. İçerideki karanlık bize sırıtıyordu sanki. Basamakları çıkarken kalbim dondu âdeta. Kapı tokmağını iterken elim titriyordu. İçerideki koku daha keskinleşmişti. Her zamankinden daha da mide bulandırıcıydı.

Gölgeli antreye girdik. Sonra hiç beklemeden salona geçtik.

İçerisi karmakarışıktı.

Dev bir şey orada çabalamış ve her şeyi harap etmişti. Sıralar devrilmiş, kırık kuklalar gibi üst üste yığılmıştı. O habis haç doğu duvarına dayanmıştı. Yukarıda sıvadaki delik, haçın nasıl bir güçle fırlatıldığını kanıtlıyordu. Gaz lambaları yüksekteki yerlerinden koparılırcasına çıkarılmıştı. Balina yağı kokusu köye yerleşmiş olan o korkunç çürümeye karışıyordu. Ortadaki açıklıkta kara irinden oluşan izler vardı. Sanki bir gelinin geçeceği yolu işaretleyen tiksinti verici bir şeydi bu. Kara cerahate uğursuz kan izleri de karışıyordu. Bakışlarımız izleri kürsüye kadar takip etti. Dokunulmamış tek şey o kürsüydü. Ve kürsünün üzerinde küfür dolu o kitabın üstünde kurban edilmiş bir kuzu yatıyor ve camlaşmış gözleriyle bize bakıyordu.

Calvin, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Yerdeki iğrenç sıvıya basmamaya çalışarak ilerledik. Etrafta ayak seslerimiz yankılanıyor, sanki bu gürültüyü bir devin kahkahalarına dönüştürüyordu.

Calvin'le yan yana basamaklardan çıktık.

Kuzu parçalanmamış, yenilmemişti. Daha çok gövdesi iyice sıkılmışa benziyordu. Ve sonunda kan damarları patlamıştı. Pis kokulu pıhtılaşmış kan kürsüye ve dibine yayılmıştı.

Ama kan kitabın üzerinde saydamlaşmıştı ve o sıkışık acayip yazılar kolaylıkla okunuyordu. Kan sanki renkli cammış gibi.

Cal metin bir tavırla, «Buna dokunmamız gerekiyor mu?» diye sordu.

«Evet. O kitap gerekli.»

«Ne yapacaksınız?»

«Altmış yıl önce yapılmış olması gereken şeyi. Kitabı ortadan kaldıracağım.»

Ölü kuzuyu yuvarlayarak kitabın üzerinden ittik. Hayvan iğrenç bir gürültüyle yere düştü. Şimdi kan bulaşmış sayfalar canlanmış gibiydi, kızılımsı bir ışık çıkarıyorlardı.

Kulaklarım uğuldayıp çınlamaya başladı. Sanki duvarlardan alçak sesle söylenilen bir ilahi yükseliyordu. Cal'in yüz hatlarının çarpılmasından onun da aynı şeyi duyduğunu anladım. Zemin ayağımızın altında titremeye başladı. Sanki kiliseye dadanmış olan bir hortlak kendisine ait şeyleri korumak için bize saldırmaya hazırlanıyordu. Normal zaman ve mekânın dokusu çarpılarak çatladı âdeta. Kiliseye hayaletler doluşmuş gibiydi. İçeriye sonsuza dek buz gibi kalacak olan lanetli ateşin cehennemi andıran ışıkları doluşmuştu. Bana James Boon'u görüyormuşum gibi geldi. Vücudu çarpık çurpuk, iğrençti. Hareketsiz yatan bir kadının etrafında hoplayıp zıplayarak dolaşıyordu. Büyükbabamın ağabeysi Philip de onun arkasındaydı. Kukuletalı siyah cüppe giymiş bir çömez. Elinde bir kâseyle bir bıçak vardı.

«Deum vobiscum magna vermin...»

Bu sözcükler kurbanın kanının sızdığı kitabın sayfalarında titreyerek kıvrılıp büküldüler. Yıldızların ötesinde ayaklarını sürüyerek dolaşan bir yaratığın istediği bir şeydi bu...

Haram evlilikler yapmış, körleşmiş bir cemaat aptalcasına, ibliscesine övgüler haykırıyordu. Çarpık suratlar

açgözlüce, isimsiz bir beklentiyle dolmuşlardı...

Sonra Latincenin yerini daha eski bir dil aldı. Mısır'ın gençlik çağlarında, daha piramitler yapılmadan önceki dönemden bile eskiydi. Yeryüzü biçimlenmemiş, için için kaynayan bir gaz yığını olduğu zamandan bile eski.

«Gyyagln vardar Yogsoggoth! Verminis! Gyyagin! Gyyagln! Gyyagln!»

Kürsü çatlayıp kırılmaya, yukarıya doğru yükselmeye başladı.

Calvin bir çığlık attı ve yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Kürsü kara bir fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi yalpalıyor, sarsılıyordu. Kitabı kaparak şöyle uzağa doğru tuttum. Sanki güneşin sıcaklığı dolmuştu buna. Kör olacak, kavrulacaktım.

Calvin, «Kaçın!» diye haykırdı. «Kaçın!»

Ama donmuş gibi duruyordum. İçime yabancı bir varlık doluyordu. Sanki ben yıllar... hatta kuşaklar boyunca beklemiş eski, boş bir kaptım.

Olanca sesimle, «Gyyagin vardar!» diye bağırdım. «İsimsiz, Yogsoggoth'un Uşağı! Uzayın ötesinden gelen Solucan! Yıldızları Yiyen Varlık! Zamanı Körleştiren Solucan! Verminis! Artık Doldurma Saati Geldi! Parçalama Zamanı! Verminis! Alyah! Alyah! Gyyagin!»

Calvin beni itti. Sendeledim. Kilise etrafımda dönüyordu. Yere yığıldım. Başım devrilmiş bir sıranın kenarına çarptı. Kafamın içini kıpkızıl alevler doldurdu. Ama yine de aklım başına geldi.

Getirdiğim kükürtlü kibritleri bulmaya çalıştım.

Yerin altından gelen gök gürültüsüne benzer bir ses kiliseyi dolduruyordu. Duvarlardan sıvalar dökülmeye, kuledeki paslı çan titreşime uyarak çalmaya başladı. İblislere uygun, boğuk bir sesti bu.

Kibrit çaktım. Kürsü yukarıya doğru parlar ve kırık tahtalar etrafa saçılırken kibriti kitaba doğru tuttum. Yerde

kapkara, dev gibi bir delik açıldı. Cal bunun hemen kenarındaydı. Sendeledi. Ellerini uzatmış, ağzı sonsuza dek duyacağım sessiz bir çığlıkla açılıp gerilmişti.

Ve delikten titreşen, gri bir et yığını yükselmeye başladı. Koku, kâbuslardaki deniz dalgaları gibiydi. Sanki dışarıya yapışkan, çıbanlarla dolu bir pelte akıyordu. Toprağın barsaklarından fırlıyormuşçasına yayılıyordu. Ama hiçbir insana nasip olmayacak ani, feci bir sezgiyle **bunun o uğursuz kilisenin altında, bölme bölme karanlıklarda yıllar boyunca yaşayan kör bir dev solucanın sadece bir halkası, bir parçası olduğunu anladım.**

Kitap elimde alev aldı. O **Şey** tepemde sessizce haykırdı sanki. Calvin'e çarptı. Ve o zavallı boynu kırılmış bir bebek gibi kilisenin dibine savruldu.

Sonra o **Şey** inmeye, alçalmaya başladı. Geride biçimsiz koskocaman bir delik kaldı. Kenarlarına kara, yapışkan bir sıvı bulaşmıştı. Bir çığlık, miyavlamaya benzeyen bir ses duyuldu. Sonra çok çok uzaklarda hafifleyerek işitilmez oldu.

Başımı eğerek baktım. Kitap yanmış, kül olmuştu.

Gülmeye başladım. Sonra da yaralı bir hayvan gibi ulumaya.

İyice çıldırdım o zaman. Yere oturdum. Şakağımdan kanlar akarken o kutsal olmayan gölgelere doğru haykırdım, anlaşılmaz bir şeyler söyledim. Calvin ise dipteki köşeye devrilmiş yatıyor, camlaşmaya başlamış olan dehşet dolu gözleriyle bana bakıyordu.

Bilmiyorum o halde ne kadar kaldım. Bunu anlatabilmem imkânsız. Kendime geldiğim zaman gölgeler etrafımda iyice uzamıştı. Şimdi alacakaranlıkta oturuyordum. Sonra bir hareket dikkatimi çekti. Zemindeki çentik çentik delikte bir şey kıpırdıyordu.

Bir el parçalanmış tahtaların üzerinde kaydı.

Çılgınca kahkahalarım boğazıma takılıp kaldı. O sinir

krizi geçti. Sanki vücudumdan bütün kanım çekildi ve uyuştum.

Biçimsiz bir gölge karanlıkların arasından ağır ağır çıktı. Dehşet verici bir kinle. Yarım bir kurukafa bana baktı. Etleri dökülmüş alnında böcekler dolaşıyordu. Çarpılmış, çürümüş köprücük kemiklerine yırtılmış bir cüppenin parçaları yapışmıştı. Sadece gözleri yaşıyordu bu hortlağın. Çılgınlık dolu kızıl birer çukura benziyorlardı. Bana delilikten de öte bir ifadeyle bakıyorlardı. Bu gözlere evrenin sınırının ötesindeki uçsuz bucaksız yerdekilerin sürdüğü o bomboş yaşam yansımıştı.

Bu yaratık beni aşağıya, karanlıklara götürmeye gelmişti.

İşte o zaman oradan kaçtım! Çığlıklar atarak kaçtım. Yaşamım boyunca bana dostluk etmiş olan arkadaşım Calvin'in cesedini o dehşet dolu yerde bıraktım. Hava beynimden ve göğsümden lavlar gibi fışkırıncaya kadar koştum, koştum. Bu habis ruhların hakim olduğu lanetli eve gelinceye, kendimi odama atıncaya kadar koştum. Orada kendimden geçtim. Ve bugüne kadar bir ölü gibi yattım. Kaçtım. Çünkü o çılgınlığım arasında bile, «Ölü ama yine de canlı», mahvolmuş, parçalanmış yaratıkta **ailemize özgü o özellikleri gördüm.** Ama galeride portreleri asılı olan Robert ya da Philip gibi değildi. **O çürümüş surat Solucanın Bakıcısı James Boon'a aitti!**

O hâlâ Jerusalem's Lot ve Chapelwaite'in altındaki dönemeçli, dolambaçlı karanlık dehlizlerde dolaşıyor. Ve o **Solucan** da hâlâ yaşıyor! Kitabı yakmam isteğine erişmesini engelledi. Ama o kitabın başka kopyaları da var.

Bu olayda ben «kapı» görevi yapıyorum. Ve damarlarında Boone kanı olan son insan da benim. İnsanlığın iyiliği için ölmem gerekiyor... Böylece bu zinciri bir daha bütünleşmemek üzere koparmış olurum.

Şimdi denize gidiyorum, Everett. Yolculuğum da, hikâyem gibi sona eriyor. Tanrı seni korusun, huzur ve sükûn versin.

CHARLES

Yukarıdaki garip mektuplar sonunda Bay Everett Granson'un eline geçmiş. Charles Boone'un 1848'de karısının ölümü üzerine yakalandığı o kötü beyin hummasının tekrarladığına karar verilmiş. Bay Boone bu yüzden çıldırmış ve uşağı, sadık arkadaşı Bay Calvin McCann'ı öldürmüş.

Bay McCann'ın cep defterindeki yazılar ilginç bir sahtekârlık örneği. Herhalde Charles Boone paronoyak kuruntularını desteklemek için yazmıştı onları.

Ancak en aşağı iki noktada Charles Boone'un yanılmış olduğu ortaya çıktı. Bir: Jerusalem's Lot köyü yeniden keşfedildiği zaman (tabii tarih açısından) kilisenin zemin tahtalarının çürümüş olduğu görüldü. Ama orada bir patlama olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Parçalanmış tahtalar, yıkıntılar da. Evet, çok eski sıvalar devrilmiş ve birkaç cam da kırılmıştı. Ama bu işi civar kasabalardan bazı serserilerin yaptığı kesin. Tabii Vaizin Köşesi ve Tandrell'de hâlâ Jerusalem's Lot'la ilgili birtakım dedikodular dolaşıyor ama bunlar önemsenecek şeyler değil. (Belki de Charles Boone'un o tehlikeli yöne doğru kaymasına o yıllardaki bu tür zararsız köy efsaneleri yol açtı.)

İki: Charles Boone ailenin sonuncusu değildi. Büyükbabası Robert Boone'un evlilik dışı en aşağı iki çocuğu olmuştu. Bunlardan biri bebekken ölmüştü. İkincisi ise Boone soyadını alarak Rhode Island'da Centrall Falls kentine yerleşmişti. İşte ben bu Boone'un torunuyum. Charles Boone'la aramızda üç kuşak var ve onun uzaktan kuzeni sayılıyorum. Sözünü ettiğim kâğıtlar on yıldan beri bende.

Boone'ların atalarına ait olan eve, Chapelwaite'e yerleştiğim için bu belgelerin yayınlanmasına karar verdim. Böylece okuyucuların zavallı, yolunu şaşırmış Charles Boone'a acıyacaklarını umuyorum.

Anladığım kadarıyla, Charles Boone bir tek bakımdan haklıydı. Bu köşkün farelerden temizlemesi gerekiyor.

Duyduğum seslere bakılırsa duvarların içinde pek kocaman fareler dolaşıyor.

İmza
James Robert Boone
2 Ekim 1971

Son Bir Kadeh

Onu çeyrek geçiyordu. Herb Tooklender barı kapatmayı düşündüğü sırada o şık paltolu adam içeri daldı. Yüzü bembeyazdı, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Tookey'nin barı, Falmouth kasabasının güneyindeydi. Ocak ayının onu olmuştu. Artık herkes yeni yılda verdikleri kararlara uymadıkları için sıkılmaktan vazgeçmeye başlıyorlardı. Dışarıda kuzeydoğudan müthiş bir rüzgâr esiyordu. Daha karanlık basmadan kar kalınlığı on beş santimi bulmuştu. Ve hâlâ şiddetle yağıyordu. Billy Larribee'nin kasabanın kar açma aracıyla iki defa geçtiğini görmüştük. İkinci kez Tookey dışarıya, ona bira götürmüştü. Annem olsaydı bunu, «Yardımseverce bir davranış,» diye tanımlardı. Tanrı da biliyor ya, annem de zamanında Tookey'nin birasından az içmemişti. Billy, Tookey'e, «Ana yolu temizlemeyi başarıyoruz,» demişti. «Ama yan yollar kapalı. Sabaha kadar da öyle kalacak sanırım.» Portland radyosu daha otuz santim kar yağacağını ve saatte altmış kilometre hızla esen rüzgârın yığınlar oluşmasına yol açacağını bildirmişti.

Barda Tookey'le benden başka kimse yoktu. Onunla

rüzgârın saçakların etrafında ulumasını dinliyor, şöminedeki alevleri dans ettirmesini seyrediyorduk. Tookey, «Son bir kadeh daha iç, Booth,» demişti. «Ondan sonra barı kapatacağım.»

İki kadehe içki koyduğu sırada kapı açılmış ve o yabancı sendeleyerek içeri girmişti. Saçları ve üstü başı kar içindeydi. Sanki pudra şekerinin içinde yuvarlanmış gibi. Rüzgâr kum zerreleri kadar ince kar taneciklerini onun arkasından içeriye uçurdu.

Tookey, «Kapıyı kapat!..» diye kükredi. «Yoksa sen ahırda mı doğdun?»

O zamana kadar bu yabancı gibi dehşete kapılmış bir insan hiç görmemiştim. Bütün gün ısırganotu yemiş bir beygire benziyordu. Tookey'e bakarak, «Karım...» dedi. «Kızım...» Ve yere yığılarak bayıldı.

Tookey, «Tanrım!» diye bağırdı. «Şu kapıyı kapatır mısın, Booth?»

Gidip istediğini yaptım. Rüzgâra karşı kapıyı kapamak bir hayli zor oldu. Tookey bir dizini yere dayayarak yabancının başını kaldırmıştı. Yanaklarına vurup duruyordu. Yanına gittim ve hemen durumun kötü olduğunu anladım. Yabancının yüzü kıpkırmızıydı ama şurasında burasında kül rengi lekeler vardı. Benim gibi Woodrow Wilson'un Başkan olduğu günlerden beri kışlarınızı Maine'de geçirseydiniz, o kül rengi lekelerin «soğuk ısırması» olduğunu anlardınız.

Tookey, «Baygın,» dedi. «Arka bardan konyak getirir misin?»

Şişeyi alıp geldim. Tookey yabancının paltosunun önünü açmıştı. Genç adam kendine gelmişti biraz. Gözleri yarı aralıktı. Alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu.

Tookey, «Şişenin kapağına konyak doldur,» dedi.

«Sadece o kadar mı?» diye sordum.

Tookey başını salladı. «O konyak dinamitten farksızdır. Adamı zorlamaya hiç gerek yok.»

Şişenin kapağına içki koyarak Tookey'e baktım. «İçir.»

Konyağı yabancının ağzına boşalttım. Olağanüstü bir durumdu bu. Yabancının bütün vücudu titredi ve öksürmeye başladı. Yüzü daha da kızardı. Yarı kapalı gözlerinin kapakları pencere storları gibi açılıverdi. Ben biraz telaşlandım. Ama Tookey yabancının doğrulup oturmasına yardım etti. İri bir bebekmiş gibi. Ve adamın sırtına vurdu.

Genç adam öğürmeye başladı. Tookey onun sırtına tekrar vurdu. «Sıkı tut. O konyak çok pahalı.»

Yabancı biraz daha öksürdü. Ama öksürükleri hafifliyordu artık. Ve ben ilk kez o zaman onu inceleme fırsatı buldum. Kentli olduğu kesindi. Galiba Boston'un güneyinden bir yerdendi. Ellerinde deri eldivenler vardı. İnce ama pahalı şeylerdi bunlar. Herhalde ellerinde de o grimsi kül rengi lekelerden belirmişti. Bir, iki parmağını kaybetmesi işten bile değildi. Paltosu gerçekten pek şıktı. En aşağı üç yüz dolar ederdi sanırım. Ayaklarına bileklerine kadar bile gelmeyen botlar giymişti. Ayak parmaklarının durumunu düşünmeye başladım.

Yabancı, «Şimdi daha iyiyim,» dedi.

Tookey, «İyi,» diye cevap verdi. «Ateşin önüne gelebilir misin?»

Yabancı «Karımla kızım,» dedi. «Onlar dışarıdalar... Fırtına da...»

«İçeri giriş biçiminden onların evde televizyon seyretmediklerini anladım. Bize olanları ateşin önünde de anlatabilirsin.»

Yabancı ayağa kalktı. Ama aynı anda inledi ve dudakları can acısıyla büküldü. Yine onun ayak parmaklarını düşündüm. Ve kendi kendime, neden Tanrı bu New York'lu budalaları yaratıyor, diye sordum. Güney Maine'de kar fırtınasında arabayla dolaşmaya kalkan bu ahmakları? Acaba karısıyla kızının elbiseleri daha kalınca mı?

Yabancıyı şöminenin önüne götürerek 1974'de ölen

Bayan Tookey'nin o pek sevdiği salıncaklı iskemleye oturttuk. Zaten barın önemli bir bölümünü de o döşemişti. Ve bazı gazetelerde burasıyla ilgili yazılar çıkmıştı. Aslında Tookey'nin yeri akçaağaçtan yapılmış barı ve büyük taş şöminesiyle daha çok bir «pub»a benziyordu. Bayan Tookey de gazetelerde çıkan yazılardan sonra bara Tookey'nin Hanı ya da Tookey'nin Köşesi adını takmaya kalkışmıştı. Ama açıkçası ben Tookey'nin Barı adını tercih ediyordum. Yazın eyalet turistlerle doluyken azamet taslamak başka, kışın komşularla iş görmek zorunda kalmak başkaydı. Ve şimdiki gibi pek çok kış gecesi geçirmiştik. Tookey ve ben barda baş başa viski ya da bira içerek. Karım Victoria 1973'de ölmüştü. Gidebileceğiniz tek yer de Tookey'nin barıydı. Orada ölüm anının yaklaştığını hatırlatan saatin tıkırtılarını boğuklaştıracak kadar insan sesi duyabiliyordunuz. Barda sadece Tookey'le benim olmam bile yeterliydi. Buraya Tookey'nin Köşesi adını verselerdi bar konusunda aynı şeyleri hissedemezdim, Belki bu laflar delice ama doğru.

Yabancıyı ateşin önüne götürdük. Eskisinden daha da şiddetle titremeye başladı. Kollarını dizlerine doladı. Dişleri takırdayıp duruyordu. Galiba gerçeği kavramaya başlıyordu. Dışarıda on beş dakika daha kalsaydı ölecekti. Neden kar değil, rüzgârın vücut ısınızı çalmasıydı.

Tookey yabancıya, «Nerede yoldan çıktın?» diye sordu.

Genç adam, «Bu-buranın d-d-dokuz kilometre kadar güneyinde,» dedi.

Tookey'le bakıştık. Ve birdenbire tüm vücudum buz kesildi sanki.

Tookey, «Emin misin?» diye ısrar etti. «Karda dokuz kilometre ilerleyebildin mi?»

Yabancı başını salladı. «K-kasabadan geçerken odometreyi kontrol ettim. Bize verdikleri tarife uymaya çalışıyorduk... K-Karımın kız kardeşine gidiyorduk... Cumber-

land'da... Bugüne kadar orayı hiç görmedim. Biz New Jersey'deniz.»

New Jersey. Bir New York'ludan daha ahmak biri varsa o da bir New Jersey'liydi.

Tookey hâlâ ısrar ediyordu. «Dokuz kilometre olduğundan emin misin?»

«Evet, oldukça eminim. Sapağı buldum ama yolun ağzını kar yığınları kapatmıştı... Orası...»

Tookey yabancıyı sıkıca tuttu. Alevlerin ışığında renginin uçmuş olduğunu gördüm. Yüz hatları da gerilmişti. Şimdi altmış altısında değil, on yaş daha büyük duruyordu. «Sağa mı saptın?»

«Evet, sağa. Karım...»

«İşareti gördün mü?»

«İşareti mi?» Genç adam Tookey'e boş gözlerle baktı. «Tabii gördüm. Zaten bana verilen tarife de yazılıydı. 'Jointer Caddesine saparak Salem's Lot'tan geç ve 295 numaralı çıkış rampasına git.'» Bir Tookey'e baktı, bir bana. Sonra tekrar Tookey'e döndü. Dışarıda rüzgâr saçaklarda ıslık çalıyor, uluyor ve inliyordu. «Yanlış mı yaptım?»

Tookey zorlukla duyulacak bir sesle, «**Lot...**» diye mırıldandı. «Ah, Tanrım.»

«Ne var?» Yabancının sesi yükselmeye başlıyordu. «Öyle yapmam gerekmiyor muydu? Evet, yolun ağzını kar kapatmıştı. Ama ben... Burada bir kasaba varsa kar açma makineleri de çalışıyordur, diye düşündüm. Ve sonra ben...» Sesi hafifledi.

Tookey bana usulca, «Booth,» dedi. «Telefona git. Şerifi ara.»

New Jersey'li budala hemen atıldı. «Tabii ya! Hem sizin neniz var? Sanki hayalet görmüş gibi davranıyorsunuz.»

Tookey, «Lot'da hayalet yoktur, bayım,» dedi. «Karınla çocuğuna arabadan inmemelerini söyledin mi?»

«Tabii söyledim.» Genç adam alınmış gibiydi. «Ben deli değilim.»

Açıkçası ben buna tanıklık etmezdim.

Yabancıya, «Adın nedir?» diye sordum. «Şerife söyleyeceğim.»

«Lumley,» dedi. «Gerard Lumley.» Tekrar Tookey'e döndü.

Ben de telefona gittim. Alıcıyı kaldırdım ama hiç ses çıkmadı. Birkaç kez düğmelere bastım. Ama boşuna.

Geri döndüm. Tookey kadehe yine Gerard Lumley için biraz konyak koymuştu. Adam bu seferkini daha rahatlıkla içiyordu.

Arkadaşım bana, «Şerif yerinde yok mu?» diye sordu.

«Telefon çalışmıyor.»

Tookey, «Kahretsin,» diye homurdandı. Onunla yine bakıştık. Dışarıda rüzgâr daha şiddetlenerek karları camlara çarpmaya başladı.

Lumley bir arkadaşıma baktı, bir bana. Sonra gözlerini tekrar Tookey'e dikti. «Birinizden birinin arabası yok mu?» Yine endişelenmişti. «Radyatörün durmaması için motoru çalıştırmaları gerekiyor. Benzinim zaten azdı. O köşeye de ancak bir buçuk saatte erişebildim... Bana cevap versenize!» Ayağa kalkarak Tookey'i gömleğinden yakaladı.

Arkadaşım, «Bayım,» dedi. «Galiba bir an elin beyninin emrinden çıktı.»

Lumley eline baktı, sonra da Tookey'e. Elini çekerek ıslık çalar gibi, «Maine eyaleti,» diye söylendi. Bu sözleri birinin anasına sövermiş gibi söylemişti. «Pekâlâ. En yakındaki benzin istasyonu nerede? Arabayı çekmek için araçları...»

Onun sözünü kestim. «En yakın benzin istasyonu Falmouth Center'de. Yani buradan beş kilometre ötede.»

Yabancı biraz da alayla, «Teşekkür ederim,» diyerek kapıya doğru gitti. Paltosunun düğmelerini ilikliyordu.

Ben ekledim. «Ama orasının açık olduğunu sanmıyorum.»

Lumley ağır ağır dönerek bize baktı. «Sen neden söz ediyorsun, ihtiyar?»

Tookey sabırla, «Center'deki benzin istasyonunun Billy Larribee'ye ait olduğunu anlatmak istiyor,» diye açıkladı. «Ve Billy şimdi kar temizleme makinesinde, kafasız budala! Neden fıtık olmadan gelip şuraya oturmuyorsun?»

Lumley geri döndü. Sersemlemiş ve korkmuş gibi bir hali vardı. «Yani bana... olamayacağını... şey... Yani... Söylemek istediğin...»

Tookey, «Benim sana bir şey söylediğim yok,» dedi. «Konuşan sensin. Ve bir dakika susarsan durumu düşünmeye çalışırız.»

Yabancı, «O köy nasıl bir yer?» diye sordu. «Şu Salem's Lot? Neden yol kapanmış? Niçin köyde bir tek ışık bile yoktu?»

Ben, «Jerusalem's Lot iki yıl önce yandı,» dedim.

«Ve köyü bir daha yeniden yapmadılar, öyle mi?» Lumley'nin buna inanmamış gibi bir hali vardı.

«Öyle gözüküyor,» diye mırıldanarak Tookey'e baktım. «Şimdi ne yapacağız?»

Arkadaşım, «Kadınla çocuğu orada bırakamayız,» dedi.

Ona yaklaştım. Lumley karlı geceye bakmak için pencereye gitmişti. «Ya onlara eriştilerse?» diye fısıldadım.

Tookey, «Olabilir,» dedi. «Ama bunu kesinlikle bilmiyoruz. İncil'im şu rafta. Senin boynunda da hâlâ Papa'nın haçı var, değil mi?»

Gömleğimin içinden haçı çıkararak arkadaşıma gösterdim. Aslında ben doğma büyüme Protestandım ama Lot civarında yaşayanların çoğu boyunlarına bir şeyler takıyorlardı. Haç, Aziz Christopher madalyası, tespih, öyle bir şey. Çünkü iki yıl önce karanlık bir ekim ayında Lot kötüleşmişti. Bazen gece geç vakit, Tookey'nin ocağının önün-

de birkaç eski müdavim kaldığı zaman bu olaydan söz ediliyordu. Daha doğrusu bu konuya şöyle bir değiniliyordu. Anlayacağınız, Lot'da oturanlar ortadan kaybolmaya başlamışlardı. Önce birkaç kişi. Sonra birkaç kişi daha. Sonra sürüyle insan. Okullar kapanmış, bütün köy hemen hemen bir yıl boş kalmıştı. Ah, evet, bazı kimseler Lot'a taşınmışlardı. Buradaki şunun gibi eyaletten olmayan ahmaklar. Herhalde onları Lot'da emlâkın ucuz olması çekmişti. Ama onlar da fazla dayanamamışlardı. Çoğu köye yerleştikten bir iki ay sonra çıkıp gitmişlerdi. Geri kalanlar ise... ortadan kaybolmuşlardı. Sonra bütün köy yanmıştı. Pek kurak geçen sonbahar mevsiminin sonunda olmuştu. Yangının Jointer Caddesine bakan tepedeki Marsten Konağından çıktığını düşünmüşlerdi. Ama yangının nasıl çıktığı bugüne kadar anlaşılmamıştı. Yangın kontrolden çıkmış ve köy üç gün üç gece yanmıştı. Ondan sonra bir süre her şey yolunda gitmişti. Sonra olaylar yeniden başlamıştı.

Ben «Vampirler» sözcüğünün bir tek defa kullanıldığını duydum. Freeport'tan Richie Messina adlı bir kamyon şoförü o gece Tookey'nin barındaydı. Ve bir hayli de içmişti. Yünlü pantolonu, kareli gömleği ve deri konçlu botlarıyla iki buçuk metre boyundaymış gibi gözüken bu deli ayağa kalkarak, «Tanrım!» diye kükredi. «Kahretsin! O sözcüğü ağzınıza almaktan korkuyor musunuz? Vampirler! Hepiniz de bunu düşünmüyor musunuz? Tanrım! Sinemadan korkuya kapılan çocuklara benziyorsunuz. Salem's Lot'da neler olduğunu biliyor musunuz? Bunu size açıklamamı ister misiniz? İster misiniz?»

Tookey, «Haydi, söyle, Richie,» dedi. Bara derin bir sessizlik çöktü. Ateşin çatırtısını, dışarıda karanlıkta yağan kasım yağmurunun şıpırtısını duyabiliyordunuz. «Söz senin.»

Richie Messina bize, «Oradaki vahşi bir köpek sürüsü,» diye açıkladı. «Hepsi bu kadar. Vahşi bir köpek sürü-

sü ve güzel hortlak hikâyelerinden hoşlanan yaşlı kadınlar. Seksen dolara köye gidip sizi pek endişelendiren o hayaletli evde bir gece kalabilirim. E, ne dersiniz? Bu parayı vermeye razı olan var mı?»

Ama bu işe kimse yanaşmadı. Richie içtiği zaman zalimleşen, küfürbaz bir adamdı. Öldüğü takdirde arkasından kimse gözyaşı dökmeyecekti. Ama hiçbirimiz de onun karanlık bastıktan sonra Salem's Lot'a girdiğini görmek istemiyorduk.

Richie, «Topunuzun da canı cehenneme,» diye homurdandı. «Kamyonumda çiftem var. O Falmouth, Cumberland ya da Jerusalem's Lot'daki her şeyi durdurur. Ve ben şimdi oraya gidiyorum.»

Bardan fırladı. Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra Lamont Henry, usulca, «Bu, Richie Messina'yı son görüşümüz,» dedi. «Tanrım.» Ve aslında Protestan olan Lamont hemen haç çıkardı.

Tookey, «Ayıldığı zaman bu işten vazgeçer,» dedi ama sesi endişeliydi. «Bar kapanacağı zaman gelir ve işi şakaya vurur.»

Bu konuda haklı olan Lamont'tu. Bir daha hiç kimse Richie'yi görmedi. Karısı polislere, «Alacaklılardan kaçmak için Florida'ya gittiğini sanıyorum,» dedi. Ama gözlerinde gerçeği okuyabilirdiniz. Korku ve dehşet doluydular bu gözler. Belki de kadın Richie'nin karanlık bir gecede çıka gelmesinden korkuyordu.

Şimdi Tookey bana bakıyordu. Ben de ona. Haçı gömleğimin içine soktum. Çok korkuyordum ve kendimi o zamana kadar hiç bu kadar yaşlı hissetmemiştim.

Tookey, «Kadınla çocuğu orada bırakamayız, Booth,» diye tekrarladı.

«Evet. Biliyorum.»

Yine birbirimize baktık. Sonra arkadaşım uzanarak omzumu tuttu. «Sen iyi bir insansın, Booth.» Bu sözler bana bir hayli cesaret verdi. Nedense yetmiş yaşını geçti-

ğiniz zaman çok kimse bir erkek olduğunuzu unutuyordu. Ya da vaktiyle öyle olduğunuzu.

Tookey, Lumley'e doğru gitti. «Kapalı cipim var. Onu çıkaracağım.»

«Tanrı aşkına! Bunu neden daha önce söylemedin?» Genç adam hızla dönmüş, arkadaşıma bakıyordu. «Neden on dakika lafı ağzında geveledin?»

Tookey alçak sesle, «Çeneni kapat, bayım,» dedi. «Eğer içinden ağzını açmak gelirse o zaman da kahrolasıca bir tipi sırasında arabayı açılmamış bir yola kimin soktuğunu hatırla!»

Lumley bir şey söyleyecek oldu, sonra da vazgeçti. Yüzü iyice kızarmıştı. Tookey cipini garajdan çıkarmaya gitti. Ben barın altındaki raftan onun gümüş cep şişesini alarak içine konyak doldurdum. Gece sona ermeden buna ihtiyacımız olabileceğini düşünüyordum.

Maine tipisi? Hiç bu kar fırtınasına yakalandınız mı?

Kar taneleri öyle incedir ki ve öyle de hızlı yağar ki, arabanızın içinde kum fırtınasına yakalandığınızı sanırsınız. Işık kardan yansıdığı için parlak farlarınızı kullanamazsınız. Sönük ışıkta ise dört metreden ötesini göremezsiniz. Ama benim kara yine de bir itirazım yok. Ben rüzgârdan hoşlanmam. Şiddetlenerek ulumaya başladığı zaman özellikle. Rüzgâr karları sürükleyerek yüzlerce acayip biçime sokar. O arada uğultusunda sanki dünyanın bütün korku, azap ve nefretini toplamış gibidir. Kar fırtınası ölüm getirir. Beyaz ölüm. Ve belki ölümün ötesinde bir şey de. Kapıları kilitleyip, panjurları kapadığınız ve rahat yatağınıza girdiğiniz zaman bile rüzgârın sesini duymak istemezsiniz. Ama arabadayken bu uğultu daha da korkunçlaşır. Ve biz şimdi Salem's Lot'a gidiyorduk.

Lumley, «Biraz daha hızlı gidemez misin?» diye söylendi.

«Bara yarı donmuş bir halde giren bir adam için gerek-

siz sözler bunlar,» dedim. «Yoksa yine yürümek mi istiyorsun?»

Bana hem öfke, hem de hayretle baktı. Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Karayolunda saatte kırk kilometre hızla gidiyorduk. Billy Larribee'nin bu yolu bir saat önce açmış olduğuna inanmak zordu. Kar beş santimi bulmuştu yine. Rüzgâr da yığınları sürüklüyordu. Fırtına zaman zaman daha da şiddetleniyor ve cipi sarsıyordu. Farlar sadece önümüzdeki dönüşler yapan beyazlığı aydınlatabiliyorlardı. O ana kadar bir tek arabayla bile karşılaşmamıştık.

Lumley on dakika kadar sonra, «Hey!» diye inledi. «O da nedir?»

Benim tarafımı işaret ediyordu. Bense gözlerimi ileriye dikmiştim. Döndüm. Ama biraz geç kalmıştım. Sadece kamburunu çıkarmış bir gölgenin arabadan uzaklaşarak yağan karların arasında ortadan kaybolduğunu farkedebildim. Ama tabii hayal görmüş de olabilirdim.

«O neydi?» diye sordum. «Geyik mi?»

Lumley, «Galiba...» dedi. Fakat sarsılmışa benziyordu. «Ama gözleri... kırmızıymış gibiydi.» Bana baktı. «Geyiklerin gözleri gece öyle mi gözükür?» Sanki yalvarıyordu.

«Türlü biçimde gözükür,» dedim. Bir yandan da, bu doğru olabilir, diye düşünüyordum. Ama gece arabayla giderken çok geyik gördüm. Hiçbirinin de gözleri kırmızı kırmızı parlamıyordu.

Tookey hiçbir şey söylemedi.

On beş dakika kadar sonra yolun sağındaki kar yığınının fazla yüksek olmadığı bir yere geldik. Çünkü kar temizleme makineleri kavşaktan geçerlerken kazıyıcıları havaya kaldırmak zorundaydılar.

Lumley, «Burası saptığımız yere benziyor,» diye mırıldandı. Bundan pek emin değilmiş gibiydi. «İşareti göremiyorum...»

Tookey, «Kavşak burası,» diye cevap verdi. Sesi bayağı değişmişti. «İşaretin tepesi gözüküyor.»

«Ah. Tamam.» Lumley rahatlamış gibiydi. «Barda aksileştiğim için özür dilerim, Bay Tooklander. Hem üşümüştüm, hem de endişeliydim. Aptallığım yüzünden de kendi kendime çatıp duruyordum. Şimdi ikinize de teşekkür etmek istiyorum...»

Arkadaşım, «Karınla çocuğu bu arabaya alıncaya kadar Booth'la bana teşekkür etme,» diyerek cipi sürdü. Kar yığınını aşarak Jointer Caddesine girdik. Bu yol Lot' dan geçerek çıkış rampasına gidiyordu. Çamurluklardan kar parçaları etrafa uçuşuyordu. Arka tekerlekler kayacak gibi oldu ama Tookey uzun yıllardan beri karda araba kullanıyordu. Direksiyonu sağa sola kırdı, biraz söylendi. Ve sonra ilerledik. Farlar zaman zaman diğer arabanın tekerlek izlerini aydınlatıyordu. Lumley'nin otomobilinin izlerini. Ama sonra gözden kayboluyorlardı. Genç adam öne doğru eğilmiş, kendi arabasını görmeye çalışıyordu.

Sonra Tookey birdenbire, «Bay Lumley,» dedi.

«Ne var?» Lumley dönerek arkadaşıma baktı.

«Bu civarda yaşayanların Salem's Lot konusunda bazı batıl inançları vardır.» Tookey rahat bir tavırla konuşuyordu ama sinirleri gerildiği için ağzının etrafında derin çizgiler belirmişti. Gözlerini sağa sola çevirip duruyordu. «Eğer karınla çocuğun arabadalarsa, çok iyi. Onları alır, bize döneriz. Billy de yarın arabanı kar yığınından memnunlukla kurtarır. Ama seninkiler arabada değillerse...»

Lumley sert bir sesle onun sözünü kesti. «Arabada değillerse mi? Neden arabada olmasınlar?»

Tookey cevap vermeyerek sözlerini sürdürdü. «Arabada değillerse hemen döner ve Falmouth Center'e gideriz. Ve şerifi buluruz. Zaten gece vakti tipide dolaşmak da mantıksızlık olur. Öyle değil mi?»

«Onlar herhalde arabadalar. Başka nerede olacaklar?»

Ben, «Bir şey daha var, Bay Limley,» diye söze karıştım. Birileriyle karşılaştığımız takdirde... onlarla hiç konuşmayacağız. Hatta bize bir şeyler söyleseler bile. Anlıyor musun?»

Lumley ağır ağır, «Şu batıl inançlar nasıl şeyler?» diye sordu.

Ben bir şey söyleyemeden Tookey atıldı. «İşte geldik. Tanrı bilir ben ne söyleyecektim.»

Büyük bir Mercedes'in arkasına doğru gidiyorduk. Arabanın bütün burnu kara gömülmüştü. Rüzgâr başka bir yığını da taşıtın sol yanına doğru sürüklemişti. Ama stop lambaları yanıyor ve borudan egzos çıkıyordu.

Lumley, «Hiç olmazsa benzinleri bitmemiş,» dedi.

Tookey cipi durdurarak el frenini çekti. «Booth'un sana söylediklerini unutma, Lumley.»

«Unutmam, unutmam.» Ama genç adamın karısıyla kızından başka bir şeyi düşündüğü yoktu. Tabii kimse onu bu yüzden suçlayamazdı.

Tookey bana, «Hazır mısın, Booth?» diye sorarak gri gözleriyle gözlerimin içine baktı. Panelin ışığında gözlerinde sert bir ifade olduğunu gördüm.

«Galiba hazırım...» diye mırıldandım.

Üçümüz de arabadan iner inmez rüzgâr bizi yakaladı. Karları suratlarımıza çarpmaya başladı. Lumley en öndeydi. Rüzgâra karşı gidiyordu. İkibüklüm olmuştu, şık paltosunun etekleri uçuşuyordu. Yere iki gölgesi düşüyordu. Hem Tookey'nin farları, hem de kendi arabasının stop lambaları yüzünden. Mercedes'in bagajına eriştiğim zaman Tookey arkamdan uzanarak beni tuttu.

«Bırak o gitsin,» dedi.

Lumley, «Janey! Francie!» diye bağırdı. «Her şey

yolunda mı?» Direksiyon tarafındaki kapıyı açarak içeriye doğru eğildi. «Her şey...» Ve donmuş gibi kalakaldı. Rüzgâr ağır kapıyı elinden kaparak arkaya doğru çarptı.

Tookey rüzgârın çığlıkları arasında, «Tanrım, Booth,» dedi. «Galiba yine aynı şey oldu...»

Lumley bize doğru döndü. Gözleri irileşmişti. Yüzünde hem hayret, hem de dehşet dolu bir ifade vardı. Sonra birdenbire bize doğru atıldı. Karda kaydı, az kalsın düşüyordu. Ben hiç önemli değilmişim gibi beni yana iterek arkadaşımı yakaladı.

«Nereden biliyordun?» diye kükredi. «Onlar nerede? Kahretsin! Burada ne oluyor!»

Tookey genç adamın elinden kurtularak onun yanından geçti. Arkadaşımla birlikte Mercedes'in içine baktık. İçerisi sıcacıktı. Ama fazla sürmeyecekti bu. Kadran benzinin bitmek üzere olduğunu gösteriyordu. Büyük araba boştu. Arkada yerde bir bebek duruyordu. Kanepede ise bir çocuğun buruşmuş parkası.

Tookey elleriyle yüzünü örttü... Sonra birdenbire karşımdan yok oldu sanki. Lumley onu yakaladığı gibi kar birikintisine doğru itti. Rengi uçmuştu. Çıldırmış gibiydi. Sanki henüz tüküremediği acı bir şeyi çiğniyormuş gibi dudaklarını oynatıyordu. Arabaya uzanarak parkayı kaptı.

Garip bir sesle, «Francie'nin parkası,» diye fısıldadı. Sonra da âdeta böğürdü. «Francie'nin mantosu!» Döndü. Parkayı kürk süslü kukuletasından tutmuştu. Olanlara inanamıyormuş gibi boş gözlerle bana baktı. «Parkasız dışarı çıkmış olamaz, Bay Booth. Yoksa... yoksa donarak ölür.»

«Bay Lumley...»

Genç adam sendeleyerek yanımdan geçti. Parka hâlâ elindeydi. Haykırıp duruyordu. «Francie! Janey! Neredesiniz? Neredesiniiiiz?»

Tookey'i elinden tutarak ayağa kaldırdım. «Sen iyi mi...»

Arkadaşım, «Beni boşver şimdi,» dedi. «Onu durdurmalıyız, Booth.»

Mümkün olduğu kadar hızla genç adamın peşinden gittik. Kar bazı yerlerde kalçalarımıza kadar geldiği için zorluk çekiyorduk. Ama sonra Lumley durdu, biz de ona yetiştik.

Tookey elini onun omzuna koydu. «Bay Lumley...»

Genç adam, «Bu taraftan,» dedi. «Şu yöne gitmişler. Bak!»

Arkadaşımla yere baktık. Burası çukurcaydı ve rüzgâr başımızın yukarısından esiyordu. Ve yerdeki karların doldurmaya başladıkları ayak izlerini görebiliyorduk. Bir çift büyük, bir çift küçük ayağın izlerini. Beş dakika gecikseydik, izlerin üzerleri karla örtülecekti.

Genç adam başını eğerek yürümeye başladı. Tookey onu yakaladı. «Hayır! Yapma, Lumley!»

Lumley ona dönüp yumruğunu sıktı. Çıldırmış gibiydi. Yumruğunu kaldırarak geriye doğru götürdü... Ama Tookey'nin yüzündeki ifade duraklamasına neden oldu. Arkadaşıma baktı, sonra da bana. Ve tekrar Tookey'e döndü. Sanki karşısında geri zekâlı iki çocuk varmış gibi, «Francie donacak,» dedi. «Parkasını giymemiş. O daha yedi yaşında...»

Tookey, «Herhangi bir yerde olabilirler,» diye cevap verdi. «Bu izleri takip edemezsin. Rüzgâr karları sürüklüyor.»

Lumley tiz bir sesle deli gibi haykırdı. «Peki, sen neyi öneriyorsun? Dönüp polise gittiğimiz takdirde kızım donacak. Francie de, karım da.»

«Belki de çoktan dondular.» Tookey, Lumley'nin gözlerinin içine baktı. «Ya dondular ya da başlarına daha da korkunç bir şey geldi.»

Lumley, «Ne demek istiyorsun?» diye fısıldadı. «Kahretsin! Açık konuş! Söyle!»

Tookey, «Bay Lumley,» dedi. «Lot'da bir şeyler var...»

Ama sonunda o malum sözcüğü ben söyledim. Bunu yapacağım hiç aklıma gelmemişti. «Vampirler, Bay Lumley. Jerusalem's Lot vampir dolu. Herhalde buna inanmakta zorluk çekeceksin...»

Genç adam bana sanki yüzüm birdenbire yemyeşil kesilmiş gibi bakıyordu. «Kaçıklar...» diye fısıldadı. «İkiniz de kaçırmışsınız.» Sonda döndü. Ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü. «FRANCIE!» diye kükredi. «JANEY!» Yine sendeleyerek yürümeye başladı! Karlar paltosunun etek uçlarına kadar geliyordu.

Tookey'e baktım. «Şimdi ne yapacağız?»

Arkadaşım, «Onu izleyeceğiz,» dedi. Saçları kardan yapışmıştı. Gerçekten de biraz kaçırmış gibiydi. «Onu burada böyle bırakamam, Booth. Sen bırakabilir misin?»

«Hayır,» diyerek içimi çektim. «Galiba bırakamam.»

Arkadaşımla karların arasında olabildiğince hızla Lumley'i izlemeye çalıştık. Ama bizden gitgide uzaklaşıyordu. Çünkü harcayabileceği gençliği vardı. Ayak izlerine bakarak karların arasında bir boğa gibi gidiyordu. Artrözüm beni kötü rahatsız etmeye başlamıştı. Başımı eğmiş ayaklarıma bakıyor, kendi kendime, biraz daha, diyordum. Biraz daha yürü. Devam et. Kahretsin. Yürü...

Sonra birdenbire Tookey'e çarptım. Bir kar yığınının ortasında bacaklarını açmış duruyordu. Başını eğmiş, iki elini göğsüne bastırmıştı.

«Tookey,» diye bağırdım. «İyi misin?»

Arkadaşım ellerini indirdi. «İyiyim. Onun peşini bırakmayalım. Booth. Yorulduğu zaman aklı da başına gelir.»

Bir tepeciğe tırmandık. Lumley aşağıdaydı. Çaresizce karların üzerinde ayak izleri arıyordu. Zavallı adam, artık karısıyla kızını bulması imkânsızdı. Rüzgâr onun durduğu yere doğru esiyordu. Yerde izler olsaydı bile rüzgâr onları

üç dakika içinde silecekti. Oysa aradan birkaç saat geçmişti üstelik.

Lumley başını kaldırarak karanlık gecede haykırdı. «FRANCIE! JANEY! TANRI AŞKINA!» Sesinde çaresizlik ve dehşet vardı. Ona sadece rüzgârın bir yük treninkini andıran gürültüsü cevap verdi. Sanki rüzgâr Lumley'e gülüyor ve, «Lüks arabalı, deve tüyü paltolu Bay New Jersey,» diyordu. «Ben karınla çocuğunu aldım bile. Onları kaptım ve ayak izlerini de sildim. Sabaha derin dondurucudaki çileklere benzeyecekler...»

Tookey rüzgârın uğultusu arasında, «Lumley!» diye bağırdı. «Dinle! Vampirleri, hortlakları, öyle şeyleri bir tarafa bırak. Ama şunu dinle. Durumu onlar için daha da kötüleştiriyorsun! Şimdi gidip...»

Sonra karanlıkların arasından cevap geldi. Gümüş çıngırakların şıngırtısına benzeyen bir ses. Ve kalbim dondu sanki.

«Jerry... Jerry, sen misin?»

Lumley bu sesi duyunca hızla döndü. Ve sonra **kadın** gözüktü. Küçük korunun gölgeleri arasından bir hayalet gibi süzüldü. Evet, gerçekten kentli bir kadındı. O anda bana o zamana kadar gördüğüm kadınların en güzeliymiş gibi geldi. Yanına koşmak ve, «Sağsalim kurtulduğuna sevindim,» demek istedim. Arkasında kalın kazağımsı yeşil bir şey vardı. «Ponço» dedikleri şeylerden sanırım. Etekleri etrafında uçuşuyordu. Siyah saçları da vahşi rüzgârda dalgalanıyordu. Aralık ayında dondan önce akan bir çayın suları gibi.

Belki de kadına doğru bir adım attım. Çünkü Tookey'nin omzumu tuttuğunu hissettim. Avucu sıcak ve sertti. Ama yine de... nasıl anlatayım bilmem ki... kadına karşı müthiş bir **özlem** duydum sanki. Çok esmer ve güzeldi. Acayip ve değişik bir güzelliği vardı. İnsanın aklına Walter

de la Mare'in şiirlerinden birindeki güzel bir kadını getiriyordu.

Lumley, «Janey!» diye bağırdı. «Janey!» Karda zorlukla kadına doğru gitmeye başladı. Ellerini uzatmıştı.

Tookey haykırdı. «Yapma! Yapma, Lumley!»

Ama genç adam dönüp bakmadı bile... Fakat kadın baktı. Başını kaldırarak bize baktı ve gülümsedi. Ve aynı anda o özlem, o istek mezar kadar soğuk bir dehşete dönüştü. Kefen içindeki kemikler kadar beyaz ve sessiz bir korkuya. O tepecikten bile kadının gözlerindeki donuk kızıl ışığı görebiliyorduk. Onların yanında bir kurtun gözündeki ifade bile daha insanca sayılırdı. Kadın gülümsediği zaman dişlerinin ne kadar uzamış olduklarını görebiliyordunuz. O bir insan değildi artık. Bu uluyan fırtınada yeniden canlanmış ölü bir şeydi o.

Tookey kadına doğru haç çıkardı. Yaratık irkilerek geriledi. Sonra bize tekrar sırıttı. Ondan çok uzaktaydık. Ve belki de çok korkuyorduk.

«Onu durdur!» diye fısıldadım. «Ona engel olamaz mıyız?»

Tookey sertçe, «Artık çok geç, Booth,» dedi.

Lumley kadına erişmişti. Üstü başı kar içinde olduğu için o da hayalete benziyordu şimdi. Genç adam kadına doğru ellerini uzattı... Ve sonra çığlıklar atmaya başladı. Bu sesi rüyalarımda duyacaktım. Olgun bir erkek kâbus gören bir çocuk gibi haykırıyordu. Lumley gerileyerek kadından kaçmaya çalıştı. Ama yaratık uzun, çıplak ve kar kadar beyaz kollarını uzattı. Birer yılan gibi. Genç adamı yakalayarak kendine çekti. Kadının başını yana eğdiğini, sonra da öne doğru uzattığını gördüm...

Tookey boğuk boğuk, «Booth!» diye fısıldadı. «Buradan kaçalım!»

Ve koşmaya başladık. Belki bazıları fareler gibi alçak-

ça kaçtığımızı söyleyecekler. Ama onlar o gece o karlı yerde değillerdi. Kendi ayak izlerimize basarak gerisin geriye koştuk. Yuvarlanıyor, tekrar kalkıyor, yalpalıyor ve kayıyorduk. Ben sık sık kadının peşimizden gelip gelmediğini anlamak için omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bizi o kızıl gözleriyle izliyor ve yine öyle sırıtıyor muydu?

Cipe ulaştık. Tookey ellerini göğsüne bastırarak ikibüklüm oldu. Fena halde korktum.

«Tookey! Ne...»

Arkadaşım, «Kalbim,» dedi. «Beş yıldan daha uzun bir süreden beri hasta. Beni kanepeye oturt, Booth. Sonra da bizi hemen buradan götür.»

Kolumu paltosunun altına sokarak onu arabanın diğer tarafına doğru sürükledim. Ve nasılsa hafifçe kaldırıp cipe bindirmeyi başardım. Arkadaşım başını arkaya dayayarak gözlerini yumdu. Rengi uçmuştu, yüzü balmumu gibiydi.

Koşarak cipin önünden dolaştım. Ve az kalsın küçük bir kıza çarpıyordum. Orada, direksiyonun bulunduğu taraftaki kapının hemen önünde duruyordu. Saçları örgülüydü. Arkasında sadece kısacık sarı bir elbise vardı.

Sabah sisleri kadar tatlı, tiz ve berrak bir sesle, «Annemi bulmama yardım eder misiniz, efendim?» dedi. «O gitti. Ve ben çok üşüyorum...»

«Yavrum,» diye cevap verdim. «Yavrum, arabaya binsen iyi olur. Annen...»

Birdenbire sustum. Hayatımda ilk kez bayılmak üzereydim. Kız orada duruyordu. Karların üzerinde. Ama etrafında bir tek ayak izi bile yoktu. Bir tek iz bile.

Çocuk başını kaldırıp bana baktı. Lumley'in kızı Francie ancak yedi yaşında kadardı. Ve sonsuz geceler boyunca her zaman yedi yaşında kalacaktı. Küçük suratı çirkin bir beyazdı. Bir cadanınki gibi bembeyaz. Gözleri gümüşle kırmızı karışımıydı. İçine düşüvereceğiniz çukurlar gibiydi-

ler. Çenesinin hemen altında iğne deliğine benzeyen küçük iki iz vardı. Kenarları parça parçaydı bu deliklerin.

Kız ellerini bana doğru uzatarak gülümsedi. Usulca, «Beni kucağınıza alsanıza,» dedi. «Size bir öpücük vermek istiyorum. Ondan sonra beni anneme götürürsünüz.»

Bunu istemiyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ellerimi uzatarak öne doğru eğildim. Çocuğun ağzı açıldı. Dudaklarının oluşturduğu pembe dairenin gerisinde küçük, sipsivri dişleri vardı. Çocuğun çenesinden bir şey aktı. Parlak ve gümüşümsü bir şey. Salyalarının aktığını anladım ve dehşete kapıldım. Ama sanki bu dehşet çok uzaklarda bir yerdeydi.

Francie küçücük kollarını boynuma doladı. Belki o kadar da kötü olmayacak, diye düşündüm. Kötü olmayacak... Belki bir süre sonra kendimi hiç de o kadar kötü hissetmeyeceğim... Aynı anda arabadan siyah bir şey uçtu ve kızın göğsüne çarptı. Acayip kokulu bir duman çıktı. Bir şey parlayıp söndü. Küçük kız ıslık gibi bir ses çıkararak geriledi. Yüz hatları çarpılarak bir kurt maskesine dönüştü. Öfke, nefret ve acı dolu bir maskeye. Francie yan döndü ve... birdenbire ortadan kayboldu. Tam karşımdayken birdenbire yerini biraz insana benzeyen bir kar yığını aldı. Sonra rüzgâr karları uçuşturdu.

Tookey, «Booth...» diye fısıldadı. «Çabuk ol.»

Ben de öyle yaptım. Ama arabadan cehennemden gelme o küçük kıza atılan şeyi alacak kadar zaman buldum. Bu, Tookey'nin annesinin İncil'iydi.

Bu olay bir süre önce oldu. Biraz daha yaşlandım. Zaten o sırada bebek de değildim. Herb Tooklander iki yıl önce öldü. Gece, huzur içinde. Bar hâlâ orada. Watervil-le'den bir çift satın aldı orayı. İyi insanlar. Barı da hemen

hiç değiştirmediler. Ama ben artık oraya pek gitmiyorum. Tookey'nin ölümü her şeyin tadını kaçırdı.

Lot'da her şey eskisi gibi. Şerif, Lumley adlı genç adamın arabasını ertesi gün buldu. Benzini bitmiş, aküsü boşalmıştı. Tookey de, ben de olanlar konusunda bir şey söylemedik. Bunun ne yararı olurdu? Şimdi zaman zaman bir kamp meraklısı ya da bir otostopçu Schoolyard Tepesinde ya da Harmony Mezarlığının yakınında ortadan kayboluyor. Onların torbasını ya da yağmur veya kar yüzünden kabarıp solmuş kitaplarını buluyorlar. Ama kendilerini... hiçbir zaman.

Hâlâ oraya gittiğimiz fırtınalı geceyle ilgili kötü rüyalar görüyorum. Kadından çok, çocuk rüyalarıma giriyor. Onu kucağıma almam için gülümseyerek ellerini uzatışı. Beni öpmek istemesi. Ama ben yaşlı bir adamım ve bütün rüyaların sona erdikleri o an da gelecek.

Belki siz de ileride bir gün Güney Maine'de bir geziye çıkarsınız. Buraları gerçekten çok güzeldir. Hatta belki bir içki içmek için Tookey'nin Barına da uğrarsınız. Güzel bir yerdir orası. Barın adını da değiştirmediler. Evet, barda bir içki için, sonra kuzeye doğru yolunuza devam edin. Size önerim bu. Ne yaparsanız yapın, Jerusalem's Lot'a giden yola sapmayın.

Özellikle karanlık bastıktan sonra.

Orada bir yerde küçük bir kız dolaşıyor. Ve bence hâlâ birinin onu öpmesini bekliyor.

Mısırın Çocukları

Burt radyoyu fazla açtı. Ama sonra sesi kısmadı. Çünkü karısıyla tartışmak üzereydiler. Ve bunu istemiyordu. Hiç istemiyordu hem de.

Karısı Vicky bir şeyler söyledi.

Burt, «Ne?» diye bağırdı.

«Şunun sesini kıs! Kulak zarlarımın patlamasını mı istiyorsun?»

Burt dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için dişlerini sıkarak radyoyu kıstı.

Vicky eşarbıyla yelpazeleniyordu. Oysa Thunderbird'ün havalandırma sistemi vardı. «Neredeyiz şimdi?»

«Nebraska'da.»

Kadın ona soğuk soğuk baktı. «Evet, **Burt.** Nebraska'da olduğumuzu ben de biliyorum, **Burt.** Ama şimdi hangi cehennemdeyiz?»

«Yol haritan var ya, aç bak. Yoksa haritadan anlamıyor musun? Okuman yazman yok mu?»

«Ah, nükte yeteneğine hayranım! Ana yoldan bu yüzden mi ayrıldık? Beş yüz kilometre boyunca mısırları seyretmek için! Ve tabii Burt Robeşon'un zeki ve nükteli sözlerini dinlemek için.»

Burt direksiyonu elleriyle öyle sıkıca kavramıştı ki, eklemlerinin üzerleri bembeyaz kesilmişti. Direksiyonu sıkıca tutuyorum, diye düşündü. Çünkü parmaklarımı gevşettiğim an ellerimden biri yukarı kalkacak ve yanımda oturan eski Okul Güzellik Kraliçesinin suratına inecek. Evet. Bu işi de savaşta köyleri kurtardığımız gibi başarıyoruz.

Sonra dikkatle, «Vicky,» dedi. «Boston'dan ayrılalı beri karayolunda üç bin iki yüz elli kilometre ilerledim. Arabayı durmadan ben sürdüm. Çünkü sen direksiyona geçmeye yanaşmadın. Sonra...»

Vicky öfkeyle, «Bu doğru değil!» diye itiraz etti. «Uzun süre araba kullandığım zaman migrenim tuttuğu için...»

«Sonra arka yollardan ilerlerken senden haritaya bakmanı istedim. Sen de, 'Tabii, Burt,' dedin. Bu kelimeleri kullandın hem de. Ama sonra...»

«Bazen seninle nasıl evlendiğime şaşıyorum.»

«Bir tek sözcük söyleyerek.»

Kadın bir an kocasına baktı. Dudakları bembeyaz kesilmişti. Sonra yol haritasını aldı. Öfkeyle sayfalarını çevirdi.

Burt sıkıntıyla, ana karayolundan ayrılmak hataydı, diye düşündü. Çok yazık... Bu ana kadar aramız oldukça iyi sayılırdı. Birbirimize hemen hemen birer insanmışız gibi davranıyorduk. Aslında sözümona Vic'in Batı Kıyısındaki ağabeysini görmeye gidiyoruz. Ama bu aslında evliliğimizi kurtarmak için gösterdiğimiz son bir çabaydı. Ve bir ara başarılı olacağımızı da sanıyordum.

Ama ana karayolundan ayrıldığımızdan beri durum tekrar kötüleşti. Ne kadar kötü? Aslında bir felaket!

«Karayolundan Hamburg'da ayrıldık. Öyle değil mi?»

«Evet. Öyle.»

Vicky, «Gatlin'e kadar hiçbir şey yok,» dedi. «Otuz kilometre. Yolun iki yanında düzlükler uzanıyor. Gatlin'de durup bir şeyler yiyebilir miyiz? Yoksa o ulu programın

saat ikiye kadar yolumuza devam etmemizi mi gerektiriyor? Dün yaptığımız gibi?»

Burt gözlerini bir an yoldan ayırarak karısına baktı. «Burama kadar gelmek üzere, Vicky! Bana göre hava hoş! İstersen buradan döner tekrar eve gideriz. Konuşmayı istediğin o avukatı görürüz. Çünkü bu iş olacak gibi değil...»

Kadın yeniden öne dönmüştü. Yüz hatları iyice gerilmişti. Sonra birdenbire suratında korkuyla karışık bir hayret ifadesi belirdi. «**Burt, dikkat et!** Çarpacaksın...»

Adam dikkatini tekrar yola verirken bir şeyin arabanın çamurluğunun altında gözden kaybolduğunu farketti. Bir dakika sonra ayağını gaz pedalından çekerek frene basacağı sırada bir şeyin mide bulandıracak bir biçimde ön, sonra da arka tekerleklerin altında sarsıldığını hissetti. Taşıt ortadaki şeritte dururken karı koca öne doğru düştüler. Arabanın hızı elli milden sıfıra inerken yolda siyah lastik izleri kaldı.

Burt, «Bir köpek,» dedi. «Bana onun bir köpek olduğunu söyle, Vicky.»

Kadının rengi iyice uçmuştu. Yüzü beyaz peynir gibiydi. «Bir oğlan çocuk. Küçük bir çocuk. Mısırların arasından fırladı ve... Seni kutlarım, kaplan.»

Vicky zorlukla kapıyı açarak dışarıya doğru eğildi. Ve kusmaya başladı.

Burt direksiyonun başında dimdik duruyor, elleriyle hâlâ direksiyonu gevşekçe tutuyordu. Uzun bir süre gübrenin kara keskin kokusundan başka hiçbir şeyi farketmedi.

Sonra birdenbire Vicky'nin arabadan inmiş olduğunu anladı. Yan aynaya baktığı zaman karısının sendeleyerek yoldaki bir paçavra yığınına benzeyen o şeye doğru gittiğini gördü. Aslında zarif bir kadındı. Ama şimdi zarafetini kaybetmişti.

«Bu adam öldürme. Buna 'kasıtsız adam öldürme' diyorlar. Gözlerimi yoldan ayırdım.»

Burt kontağı kapatıp arabadan atladı. Rüzgâr insan boyu mısırları hafifçe hışırdatıyor, bu acayip ses iç çekişini andırıyordu. Vicky şimdi o paçavra yığınının yanında duruyordu. Burt karısının hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Vicky'nin durduğu noktayla arabanın arasındaki uzaklığın tam ortasına geldiği sırada, solda bir şey gözüne takıldı. O yeşilliklerin arasında parlak bir kırmızılık vardı. Ambarları boyadıkları kırmızı yağlıboya kadar parlaktı bu.

Burt durup doğrudan doğruya mısırlara doğru baktı. Bu yıl mısır inanılmayacak kadar verimli olmuş, dedi kendi kendine. Aslında paçavralardan oluşmayan o yığını düşünmemeye çalışıyordu. Mısırlar çok sıktılar ve neredeyse koçanlar oluşacaktı. O düzgün, gölgeli dizilerin arasına girerseniz tekrar dışarı çıkmak için belki de bir gün çabalamak zorunda kalırdınız. Ama şurada o düzgün sıralar bozulmuştu. Birkaç uzun mısır kırılmış ve çarpılmıştı. Peki, daha geride, gölgelerin arasındaki şey neydi?

Vicky ona, «Burt!» diye haykırdı. «Gelip bakmak istemiyor musun? Böylece poker oynadığın arkadaşlarına Nebraska'da nasıl bir şey avladığını anlatırsın. Sen...» Ama yeniden hıçkırmaya başlarken sözleri anlaşılmaz oldu. Gölgesi ayaklarının etrafında keskin çizgiler çiziyordu. Öğle olmak üzereydi.

Burt mısırların arasına girdiği zaman gölgeler etrafını sarıverdi. O kırmızı ambar boyası kandı aslında. Sinekler uyuşuk uyuşuk vızıldayarak kanın üzerine konuyor, tadına bakıyor sonra da havalanıyorlardı... Belki de diğer sineklere haber vermeye gidiyorlardı. Daha içerideki mısırların yapraklarına da kanlar damlamıştı. «Yoldaki kaza yüzünden kan bu kadar uzağa sıçramış olabilir mi?» Sonra Burt yoldan gördüğü şeyin yanında durdu. Eğilip bunu aldı.

Burada da düzgün sıralar biraz bozulmuş, birkaç mısır sarhoşçasına yana eğilmişti. İkisi ise kırılıp kopmuştu tümüyle. Toprak çukur çukur olmuştu. Burada da kan var-

dı. Mısırlar hışırdıyordu. Burt hafifçe ürpererek yola döndü.

Vicky sinir krizi geçiriyordu. Ona anlaşılmaz sözler haykırıyor, ağlıyor, gülüyordu. Her şeyin böyle melodrama kaçan bir biçimde sona ereceğini kim bilebilirdi? Burt karısına baktı ve bir kişilik krizi geçirdiğim yok, diye düşündü. Ya da zor bir geçiş döneminde değilim. Şu pek moda olan illetlerden hiçbiri bende yok. Ben sadece Vicky'den nefret ediyorum! Olanca gücüyle karısının suratına tokadı indirdi.

Kadın durakladı. Elini yüzüne götürdü. Burt'ün parmaklarının kırmızı izleri kalmıştı yanağında. Vicky ciddi ciddi, «Hapse atılacaksın, Burt,» dedi.

«Sanmıyorum...» Adam mısırların arasında bulduğu bavulu Vicky'nin ayaklarının dibine bıraktı.

«Ne...»

«Bilmiyorum... Galiba bu bavul onun.» Burt yolda yüzükoyun yatan çocuğu işaret etti. Görünüşüne bakılırsa çocuk on üçünde ancak vardı.

Bavul eskiydi, kahverengi derisi çizilip sıyrılmıştı. İki kangal ip bavulun üzerine iyice sarılmış ve yanda iri, gülünç birer fiyonk halinde bağlanmıştı. Vicky iplerden birini çözmek için eğildi. Sonra düğümdeki kanı görünce geriledi.

Burt yere diz çökerek cesedi usulca çevirdi.

Vicky, «Bakmak istemiyorum...» diye mırıldandı ama gözlerini çaresizce çocuğa dikti. Sonra gözleri camlaşmış suratı görünce bir çığlık daha attı. Çocuğun yüzü kirliydi, dehşet dolu bir ifadesi vardı. Ve gırtlağı kesilmişti!

Burt doğruldu. Sendelemeye başlayan karısına sarıldı. Usulca, «Bayılma...» dedi. «Beni duyuyor musun, Vicky? Sakın bayılma...» Bu sözleri arka arkaya tekrarladı. Sonunda kadın kendini biraz toplamaya başlayarak kocasına sıkıca sarıldı. Sanki öğle güneşinin aydınlattığı yolda çocuğun ölüsünün başında dans ediyorlardı.

«Vicky?»

«Efendim?» Kadın yüzünü kocasının göğsüne gömmüş olduğu için sesi boğuktu.

«Arabaya dön ve anahtarları cebine koy. Arka kanepeden battaniyeyi ve tüfeğimi al, buraya getir.»

«Tüfeği mi?»

«Biri çocuğun gırtlağını kesmiş. Katil kimse belki de şu anda bizi gözetliyor.»

Kadın hızla başını kaldırdı. İrileşmiş gözlerle mısırlara baktı. Mısırlar göz alabildiğine uzanıyordu. Topraktaki çukurlar ve tepecikler yüzünden dalga dalga duruyorlardı.

«Herhalde kaçtı. Ama neden kendimizi tehlikeye atalım? Haydi. Söylediğimi yap.»

Vicky sanki bacakları tahtadanmış gibi arabaya doğru giderken gölgesi onu izledi. Günün bu saatinde insana sokulan kara bir maskota benziyordu. Vicky arka kanepeye doğru eğilirken, Burt de çocuğun yanında çömeldi. Beyaz bir erkek, çocuktu. Dikkati çekecek bir özelliği yoktu. Evet, araba onu çiğnemişti ama herhalde zavallının boğazını kesmemişti. Çocuğun gırtlağı beceriksizce, biçimsizce, çentik çentik kesilmişti. Ordudan hiçbir çavuş katile göğüs göğüse savaşmanın ince ayrıntılarını öğretmemişti. Ama bu yara yine de öldürücü olmuştu. Çocuk mısırların arasından ya koşarak kaçmış ya da itilmişti. O son dokuz metreyi aştığı sırada ya ölmüştü veya can çekişiyordu.

Vicky Burt'ün omzuna vurunca adam zıpladı.

Kadın sol kolunda kahverengi ordu battaniyesiyle duruyordu. Sağ elinde pompalı çiftenin kutusu vardı. Başını çevirmişti.

Burt battaniyeyi alarak yola serdi. Cesedi içine yuvarladı. Vicky usulca, çaresizce inledi.

«İyi misin?» Burt başını kaldırıp karısına baktı. «Vicky?»

Kadın boğulurcasına, «İyiyim...» dedi.

Burt ölüyü battaniyeye sararak kaldırdı. Bu ağır cesetten tiksiniyordu. Çocuk sanki kollarında dönmeye ve yere kaymaya çalıştı. Burt ölüyü daha sıkıca tutarak arabaya gitti.

Karısına, «Bagajı aç,» diye homurdandı.

Bagaj yolculukla ilgili şeylerle doluydu. Bavullar, hatıra eşyalar. Vicky onlardan çoğunu alıp arka kanepeye koydu. Burt de cesedi bagajda açılan yere doğru kaydırarak kapağı hızla kapattı. Ve dayanamayarak rahat bir nefes aldı.

Vicky direksiyon tarafındaki kapının yanında duruyordu. Kutusundaki çifte hâlâ elindeydi.

«Onu arkaya koy ve arabaya bin, Vicky.» Burt saatine baktı ve sadece on beş dakika geçmiş olduğunu gördü. Ona aradan saatler geçmiş gibi geliyordu.

Kadın, «Bavul ne olacak?» diye sordu.

Burt koşarak beyaz çizginin üzerinde duran bavula doğru gitti. Empresyonist bir ressamın yaptığı bir tablodaki odak noktası gibiydi bu. Burt çantayı yırtık pırtık sapından tutup kaldırdı. Birinin kendisini gözetlediğini hissediyordu şimdi. Güçlü bir duyguydu bu. Böyle bir duygudan okuduğu kitaplarda söz ediliyordu. Daha çok ucuz romanlarda. Ama böyle bir duygu olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Ancak şimdi o fikirde değildi. Sanki mısırların arasında birileri vardı. Belki de sürüyle insan. Ve onlar soğukkanlılıkla Burt'ü yakalayamadan Vicky'nin tüfeği mahfazasından çıkarıp çıkaramayacağını hesaplamaya çalışıyorlardı. Kadın ateş edemeden adamı gölgeli mısırların arasına çekecek ve gırtlağını keseceklerdi...

Kalbi şiddetle çarpmaya başlayan Burt koşarak arabaya döndü. Anahtarları bagajın kapağından alıp taşıta atladı.

Vicky yine ağlamaya başlamıştı. Burt arabayı çalıştırdı.

Bir dakika sonra dikiz aynasından artık kaza yerini göremiyordu.

Karısına, «Bundan sonraki kent hangisiydi?» diye sordu.

«Ah...» Kadın haritanın üzerine eğildi. «Gatlin. On dakika sonra orada olmamız gerekir.»

«Polis karakolu bulunacak kadar büyük bir yer mi acaba?»

«Sanmıyorum. Haritada pek küçücük bir nokta...»

«Belki bir bekçi vardır.»

Karı koca bir süre sessizce ilerlediler. Soldaki bir silonun önünden geçtiler. Etrafta mısırdan başka hiçbir şey yoktu. Yanlarından diğer yöne doğru giden bir tek taşıt bile geçmedi. Bir çiftlik kamyonu bile.

«Ana yoldan ayrıldıktan sonra herhangi bir aracın yanından geçtik mi, Vicky?»

Kadın bir an düşündü. «Bir arabayla bir traktörün yanından geçtik. Kavşakta.»

«Ama bu yola sapalı hiçbir taşıtla karşılaşmadık. 17 numaralı yola.»

«Öyle. Herhangi bir arabayla karşılaştığımızı sanmıyorum.» Daha önce olsaydı Vicky bu cevabının arkasından iğneli sözler söylerdi. Ama şimdi ön camdan uzanıp giden yola ve sonsuz gibi gözüken o noktalardan oluşan çizgiye bakıyordu.

«Vicky? Bavulu açabilir misin?»

«Sence bu önemli olabilir mi?»

«Bilmiyorum. Belki olabilir.»

Vicky düğümleri çekiştirdi. Yüzünde garip bir ifade vardı. Hatları gerilmiş, dudakları incelmişti. Burt kayınvalidesinin pazar yemeği için pişireceği tavuğun barsaklarını çıkarırken onun suratında da böyle bir ifade belirdiğini hatırladı. Sonra radyoyu açtı.

Daha önce dinledikleri pop müzikleri çalan istasyon

artık parazit yüzünden iyi duyulmuyordu. Burt düğmeyi çevirerek kırmızı ibreyi kadranda ağır ağır dolaştırdı. Çiftliklerle ilgili haberler. Buck Owens. Tammy Wynette. Seslerin hepsi de uzaktan geliyor ve kolay kolay da anlaşılmıyordu. Sonra kadranın dibine doğru hoparlörden bir tek sözcük yükseldi. Çok yüksek ve anlaşılır bir şeydi bu. Sanki biri paneldeki hoparlörün ızgarasının hemen altında konuşuyordu.

Ses, «KEFARET!» diye böğürdü.

Burt hayretle bir şeyler mırıldandı. Vicky irkildi.

Ses kükredi. «BİZİ ANCAK KUZUNUN KANLARI KURTARABİLİR!» Burt telaşla sesi kıstı. Bu istasyon gerçekten çok yakındaydı. Hem de öylesine yakında ki... Ah, evet, işte oradaydı! Ufuktaki mısırların arasından incecik üç ayaklı kırmızı bir direk masmavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Radyo vericiydi bu.

Ses onlara, «Kız ve erkek kardeşlerim,» dedi. «Şart olan tövbe etmektir.» Şimdi eskisi kadar bağırmıyor, karşısında biriyle konuşuyormuş gibi davranıyordu. «Bazıları dış dünyaya katılmanın bir sakıncası olmadığını düşünüyorlar. Sanki o dünyada kirlenmeden çalışıp dolaşabilirlermiş gibi. Tanrının kelamının bize öğrettiği bu mu?»

Daha uzaktan ama yine de yüksek sesler geldi. «Hayır!»

Vaiz, «KUTSAL İSA!» diye kükredi. Şimdi etkileyici, güçlü bir tempoyla konuşuyordu. Güzel bir rock and roll parçasının temposu kadar sürükleyiciydi. «O yolun ölüme gittiğini ne zaman öğrenecekler? Dünyada olanların kefaretini öbür tarafta ödeyeceklerini ne zaman anlayacaklar? Ha? Ha? Tanrı, evinde pek çok malikâneler olduğunu söyledi. Ama orada zina işleyenlere yer yok. Açgözlülere de. Mısırı kirletenlere de yer yok. Eşcinsellere de. Ve...»

Vicky radyoyu kapattı. «Bu saçma sapan sözler midemi bulandırıyor.»

Burt karısına, «Ne şöyledi?» diye sordu. «Mısır konusunda ne dedi?»

«Duymadım,» Kadın ikinci ipin düğümünü çözüyordu.

«Mısır hakkında bir şeyler söyledi. Bundan eminim.»

Vicky, «Tamam!» dedi. Ve bavul kucağında açılıverdi.

O sırada bir tabelanın önünden geçiyorlardı. Üzerinde «GATLİN-7 km.» yazılıydı. «DİKKATLE SÜRÜN. ÇOCUKLARIMIZI KORUYUN.» Levhayı oraya bir kulüp astırmıştı. Üzerinde .22'lik kurşun delikleri vardı.

Vicky, «Çoraplar...» diye mırıldandı. «İki pantolon... Bir gömlek... Bir kemer... Kordondan yapılmış bir boyunbağı. Üzerinde...» Kravatı kaldırarak kocasına yaldızları dökülmeye başlamış olan bir klipsi gösterdi. «Kim bu?»

Burt klipse bir göz attı. «Ünlü kovboy Hopalong Cassidy.»

«Ya...» Kadın boyunbağını bavula koydu. Yine ağlamaya başlamıştı.

Burt uzun bir sessizlikten sonra, «Radyodaki o vaazın bir özelliği garibine gitmedi mi?» diye sordu.

«Hayır. Çocukken öyle şeyler çok dinledim. Ömrümün sonuna dek yetecek kadar.»

«Vaizin sesi sana çok genç gelmedi mi? O vaizin sesi?»

Kadın neşesiz bir kahkaha attı. «Belki yeni yetişen bir delikanlıydı. Ne olmuş yani? Zaten bütün o olayın en iğrenç yanı da bu. Onları kafaları hâlâ lastik kadar esnekken ele geçirmeye çalışıyorlar. Duygularını iyice etkilemeyi biliyor, bunu ustalıkla yapıyorlar. Babamla annemin beni sürükledikleri, çadırlarda yapılan dini toplantılardan birinde bulunmalıydın... 'Ruhumu kurtardıkları' o vaazlardan birinde... Dur bakayım... Bebek Hortense vardı. Şarkı Söyleyen Harika Kız. Sekiz yaşındaydı. 'Sonsuza kadar dayanan kollara yaslanmak,' diye başlayan ilahiyi okurken babası da elinde tabakla dolaşırdı. Herkese, 'Elinizi iyice

cebinize sokun,' derdi. 'Tanrının bu çocuğunu hayal kırıklığına uğratmayın.' Sonra Norman Staunton. Küçük Lord Fauntleroy'a yakışacak kadife ceket ve kısa pantolonlarla vaaz verirdi. 'Cehennem ateşi ve kükürt kokusu!'diye haykırırdı. Ve sadece yedi yaşındaydı.» Vicky kocasının ona inanamıyormuş gibi baktığını farkederek başını salladı. «Sadece o iki çocuğun vaaz ettiklerini de sanma. Daha başkaları da vardı. Sürüyle çocuk. Dinleyici **çekerlerdi** onlar.» Bu sözcüğü tükürürcesine söylemişti. «Ruby Stampnell. On yaşında bir kızdı ve hastaları okuyarak iyileştiriyordu. Sonra Grace Kardeşler... başlarında yaldızdan birer haleyle kürsüye çıkarlardı. Ve... ah!»

«Ne oldu?» Burt hızla dönerek karısına ve elinde tuttuğu şeye baktı.

Vicky gözlerini buna dikmişti. Ellerini ağır ağır bavulun dibine sokmuş ve konuşurken bir şeyi çıkarmıştı. Burt o cisme daha iyi bakabilmek için arabayı yana çekti. Kadın bunu sessizce ona uzattı.

Mısırın dış yaprakları bükülerek yapılmış bir haçtı. Önce yeşilken şimdi kurumuştu. Buna mısır püskülünden örülmüş bir şeritle cüce bir koçan iliştirilmişti. Belki de bir çakıyla, teker teker. Geri kalan taneler kabarık, sarımsı bir haç işareti oluşturuyorlardı. Ama insan biçimi bir haç. Mısır tanesinden gözler diklemesine hafifçe yarılmıştı. Gözbebekleri oluşması için. Birbirine bitişik bacaklar ve iki yana açılmış kolları da yine mısır taneleri belirliyordu. Çıplak ayaklara benzeyen şekli de öyle. Yukarıya ise, kemik beyazı koçanın üzerine yine mısır taneleriyle dört harf yazılmıştı: I N R I.

Burt, «İnanılmayacak kadar ustaca yapılmış bir şey bu,» dedi.

Vicky ifadesiz bir sesle sinirli sinirli, «İğrenç,» diye cevap verdi. «At onu.»

«Vicky, polis bunu görmek isteyebilir.»

«Neden?»

«Şey... Nedenini bilmiyorum. Belki de...»

«Onu at. Lütfen. Bunu benim için yapar mısın? Onun arabada kalmasını istemiyorum.»

«Haçı tekrar bavula koyacağım. Polisleri bulur bulmaz onu da ya şu ya da bu şekilde başımızdan atarız. Söz veriyorum. Oldu mu?»

Kadın, «Aman, istediğini yap!» diye bağırdı. «Zaten öyle yapacaksın!»

Endişelenen Burt haçı arkaya attı. Elbiselerin üzerine düştü. Mısır tanesinden yapılmış gözler arabanın tavanındaki lambaya dikildi. Burt yeniden gaza basarken çakıllar tekerleklerin altından etrafa sıçradı.

«Hem cesedi, hem de bavuldaki her şeyi polislere teslim edeceğiz,» diye söz verdi. «O zaman bu olayla bütün ilişkimizi keseceğiz.»

Vicky sesini çıkarmadı. Gözlerini ellerine dikmişti.

Bir buçuk kilometre kadar ileride o sonsuz mısır tarlaları yoldan uzaklaşarak yerlerini çiftlik evlerine ve binalara bıraktı. Karı koca bir avluda bakımsız tavukların toprağı cansızca gagaladıklarını gördüler. Ahır ve ambarların damlarında renkleri solmuş egzoz ve çiğneme tütünlerinin ilanları vardı. Üzerinde «SADECE İSA KURTARIR» yazılı yüksek bir tabelanın önünden geçtiler. İleride bir kahve ve benzin istasyonu vardı. Ama Burt kentin merkezine gitmeye karar verdi. Tabii öyle bir yer var idiyse. Yoksa kahveye geri dönebilirlerdi. Burt ancak benzin istasyonu geride kaldığı zaman park yerinde eski bir kamyonetten başka bir şey olmadığını hatırladı. Araç patlak iki lastiğinin üzerine yığılıp kalmış gibiydi.

Vicky birdenbire gülmeye başladı. Tiz bir sesle kıkır kıkır gülüyordu. Burt onun sinir krizi geçirmek üzere olduğunu düşündü.

«Komik olan nedir?»

Kadın inleyip hıçkırarak, «Levhalar,» dedi. «Onları okumadın mı? Bu bölgeden 'İncil Kuşağı' diye söz etmekte çok haklıymışlar! Ah, Tanrım! İşte birkaç tane daha!» Yine sinirli sinirli bir kahkaha attı. Sonra da iki eliyle ağzını kapattı.

Her levhada bir tek sözcük vardı. Yolun kenarındaki kumlu yere dikilmiş olan beyaz badanalı çubuklara dayanmışlardı. Görünüşlerinden bir hayli eski oldukları anlaşılıyordu. Badana kabuk kabuk kalkmış ve dökülmüştü. Çubuklar yirmi dört metre aralıklarla dikilmişlerdi. Burt okumaya başladı.

«GÜNDÜZ... BİR... BULUT... GECE... ATEŞTEN... BİR... SÜTUN...»

Vicky hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. «Bir tek şeyi unutmuşlar.»

Burt kaşlarını çatarak, «Neyi?» diye sordu.

«Traş sabunu ilanını.» Vicky kahkahaların ağzından fırlamasına engel olmak istiyormuş gibi yumruğunu dudaklarına dayadı. Ama yarı isterik kahkahaları gazozdaki hava kabarcıkları gibi iki elinin iki yanından fışkırdı.

«Vicky, iyi misin?»

«İyi olacağım. Buradan bin beş yüz kilometre uzaklaştığımız zaman. Nebraska'yla aramızda Kayalık dağları yükseldiği vakit. Günah dolu güneşli California'ya eriştiğimizde.»

Yine bir grup levha belirdi. Karı koca onları da sessizce okudular.

«EFENDİN... TANRI... BUNU... AL... VE... YE... DİYOR.»

Burt, neden «bu» sözcüğüyle mısırın kastedildiğini düşündüm hemen, diye kendi kendisine sordu. Aşai Rabbani sırasında bu sözleri söylemezler mi? Kiliseye gitmeyeli çok olmuştu. Bu yüzden her şeyi doğru dürüst hatırlayamıyordu. İçin için ekledi. Bu bölgede kutsal ekmek yerine

mısır kullandıklarını duyarsam hiç şaşmayacağım. Bunu karısına söylemek için ağzını açtı. Sonra vazgeçti.

Hafif bir yokuşu çıktılar. Şimdi Gatlin aşağıda uzanıyordu. Üç bloktan oluşuyordu burası. Ve Mali Krizle ilgili bir filmin setine benziyordu.

Burt, «Herhalde bir bekçi vardır,» dedi. Sonra da güneşte uyuklayan bu taşra kasabasını gördüğüm zaman neden boğazıma dehşetten oluşan bir yumruk tıkandı, diye düşündü.

Kırk beş kilometreden fazla hız yapılmamasını emreden bir tabelanın önünden geçtiler. Bunu paslanmış bir levha daha izledi. «NEBRASKA'NIN, HATTA BÜTÜN ÜLKENİN EN GÜZEL KÜÇÜK KENTLERİNDEN BİRİ OLAN GATLİN'E GİRİYORSUNUZ! Nüfus: 5431.»

Yolun iki yanından tozlu karaağaçlar yükseliyordu. Çoğu hastalıklıydı bunların. Gatlin Kereste Atölyesini ve bir benzin istasyonunu geçtiler. Buradaki fiyatlar yazılı tabelalar sıcak öğle rüzgârında sallanıyordu.

«Normal benzin: 35.9» «YÜ.OK.: 38.9» Başka tabelada ise, «DİESEL YAKITI ARKADA» diye yazıyordu.

Önce Karaağaç Sokağından ilerlediler. Sonra da Huş Sokağından. Böylece kentin merkezindeki meydana doğru gittiler. Sokakların iki yanında verandalarına teller geçirilmiş tahta evler vardı. Dik açılı, biçimsiz yapılardı. Süsleri yoktu. Sadece işe yarayacak biçimde yapılmışlardı. Önlerindeki bahçelerde çimler iyice sararmıştı. İleride bir sokak köpeği İsfendan Caddesinin ortasından yürüyordu. Hayvan bir an durup onlara baktı. Sonra da yola yatarak burnunu ön pençelerine dayadı.

Vicky, «Dur!» dedi. «Hemen burada dur!»

Burt itaatli bir tavırla arabayı kaldırıma yanaştırdı.

«Hemen dön. Cesedi Grand Island'a götürelim. Orası fazla uzak sayılmaz. Öyle değil mi? Haydi, öyle yapalım.»

«Vicky, ne var?»

«Ne demek ne var?» Kadının sesi tizleşmeye başlıyor-

du. «Bu kent bomboş, Burt. Burada bizden başka hiç kimse yok. Bunu sezemiyor musun?»

Burt bir şeyler hissetmişti. Hâlâ da hissediyordu. Ama... Sonra, «Sadece öyle gibi gözüküyor,» dedi. «Ama küçük bir yer olduğu kesin. Herhalde hepsi de meydana toplandılar. Ya kermes var ya da tombala oynuyorlar.»

«Burada hiç kimse yok!» Vicky garip bir tavırla, sinirli sinirli kelimelere basa basa konuşmuştu. «Gerideki benzin istasyonunu görmedin mi?»

«Evet, gördüm. Kereste atölyesinin yanındaydı. Ne olmuş yani?» Burt'ün aklı başka yerdeydi. Yakındaki karaağaçlara doluşmuş olan cırcır böceklerinin seslerini dinliyordu. Burnuna mısır, toz ve gübre kokusu geliyordu. İlk kez ana karayolundan uzaklaşmış ve bir kente girmişlerdi. Burt'ün o zamana kadar hiç görmediği bir eyaletteki bir yere. Ama tabii zaman zaman uçakla Nebraska'nın üzerinden geçmişti. Nedense burası ona hem tuhaf geliyordu, hem de normal. Herhalde ileride dondurma da satılan bir eczane vardı. Bijour adlı bir sinema. Ve John Kennedy'nin adı verilmiş olan bir okul.

«Burt, benzin istasyonundaki fiyatları gördün mü? Normal benzin otuz beş-dokuzdu. Yüksek oktanlısının ise otuz sekiz-dokuz. Ne zamanın fiyatları bunlar?»

«En aşağı dört yıl öncesinin... Ama Vicky...»

«Kentin ortasındayız, Burt! Ve görünürde bir tek araba bile yok! **Bir tek araba bile!»**

«Grand Island tam yüz kilometre ötede. Cesedi oraya kadar götürmemizi garip karşılayabilirler.»

«Bu bana vız gelir.»

«Dinle. Adliye binasına kadar gidelim...»

«Hayır!»

Burt, işte, diye düşündü. İşte! Evliliğimizin yıkılmasının nedeni! Kahretsin! Hayır, yapmam. Hayır, efendim. Ve istediğim olmazsa suratım morarıncaya kadar nefesimi de tutarım! «Vicky,» dedi.

«Buradan hemen gitmek istiyorum, Burt.»

«Vicky, beni dinle.»

«Haydi, dön. Hemen gidelim.»

«Vicky, bir dakika susar mısın?»

«Öbür tarafa doğru giderken susarım. Haydi, gidelim artık!»

Burt, **«Arabamızın bagajında ölü bir çocuk var!»** diye kükredi. Vicky'nin irkilmesi ona zevk verdi. Yüzünü buruşturması da. Sesini biraz alçaltarak konuşmasını sürdürdü. «Çocuğun gırtlağını kestiler ve yola doğru ittiler. Ve ben de onu çiğnedim. Şimdi de buradaki adliye binasına gideceğim. Ya da öyle bir yere. Olayı bildireceğim. Eğer dönerek ana karayoluna doğru yürümek istiyorsan öyle yap. Ben daha sonra gelip seni alırım. Ama bana dönmemi ve bagajımızda bir çuval çöp varmış gibi Grand Island'a gitmemizi söyleme. O çocuk da bir annenin oğlu. Çocuğu öldüren o alçak kaçmadan olayı haber vereceğim.»

Vicky ağlamaya başladı. «Seni aşağılık köpek. Seninle ne işim var bilmem ki!»

«Bunu ben de bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Ama bunun da çaresi var, Vicky.»

Burt gaza basarak kaldırımdan uzaklaştı. Tekerlekler hafifçe gıcırdarlarken köpek başını kaldırıp baktı. Sonra da burnunu tekrar pençelerine dayadı.

Son blokun önünden geçerek alana vardılar. Anacadde Pleasent Sokağıyla kesiştiği yerde ikiye ayrılıyordu. Burada bir meydan vardı. Çimli bir park ve ortasında da bando için yüksekçe bir yer. Diğer uçta anacadde tekrar tek yol halini alıyordu. Orada resmi havalı iki bina olduğu görülmekteydi. Burt onlardan birinin üzerindeki yazıyı okuyabildi. «Gatlin Belediye Merkezi. Tamam!»

Vicky sesini çıkarmadı.

Tam alanın ortasına geldikleri sırada Burt arabayı tek-

rar durdurdu. Orada bir lokanta olduğunu görmüştü. «Gatlin Bar ve Restoranı.»

Kapıyı açarken Vicky telaşla, «Nereye gidiyorsun?» diye bağırdı.

«Herkesin nerede olduğunu öğrenmeye. Vitrindeki kartta, 'Açık' yazılı.»

«Beni burada yalnız mı bırakacaksın?»

«O halde sen de gel. Sana engel olan mı var?»

Kadın kapının kilidini açarak inerken, Burt arabanın önünden geçti. Karısının renginin ne kadar uçuk olduğunu farkederek ani bir merhamet duydu. Umutsuzca bir acıma.

Yanına geldiği zaman Vicky, «Duyuyor musun?» diye sordu.

«Neyi duyuyor muyum?»

«Hiçbir ses olmadığını. Hiçbir şey. Ne araba. Ne insanlar. Ne traktörler. Hiçbir şey yok.»

Ve birdenbire bir blok öteden çocukların neşeli, tiz kahkahaları geldi.

Burt, «Çocukların seslerini duyuyorum,» dedi. «Sen duymuyor musun?»

Kadın endişeyle kocasına baktı.

Burt lokantanın kapısını açarak içeri girdi. Kuru ve antiseptik bir sıcaklığa. Zemin tozluydu. Kromların pırıltısı donuklaşmıştı. Tavandaki vantilatörlerin tahta pervaneleri hiç kımıldamıyordu. Masalar boştu. Barın önündeki tabureler de. Ama tezgâhın gerisindeki ayna kırılmıştı. Başka bir şey daha vardı... Burt bir dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Bira fıçılarının hepsinin muslukları da koparılmıştı. Şimdi partilerde verilen acayip hediyeler gibi tezgâhın üzerinde dizili duruyorlardı.

Vicky'nin sesi neşeliydi. Kriz geçirmek üzere olduğu anlaşılıyordu. «Ah, tabii ya. İstediğine sokabilirsin. 'Affedersiniz, efendim. Acaba bize...'»

«Ah! Kes sesini!» Ama onun sesi de boğuklaşmış ve güçsüzleşmişti. Barda, lokantanın büyük vitrin camından süzülen tozlu güneşte duruyorlardı. Burt'e yine birileri onları gözetliyormuş gibi geliyordu. Arabanın bagajındaki çocuğu düşündü. Görmediği o çocukların tiz kahkahalarını da. Nedense aklına hukuk terimine benzeyen iki kelime geldi. Bunlar mistik bir biçimde kafasının içinde tekrarlanmaya başladılar. **«Hiç görmeksizin... Hiç görmeksizin... Hiç görmeksizin...»**

Burt bakışlarını tezgâhın arkasına takılmış olan sararmış kartlarda dolaştırdı. «Peynir-burger: 35 s.» «Dünyanın En Lezzetli Patatesi: 10 s.» «Çilekli Raventli tatlı: 25 s.» «Bu Günün Yemeği: Fasulyeli Jamb ve Patates Püresi, Salçalı: 80 s.»

Burt bir lokantada böyle fiyatlar görmeyeli ne kadar olmuştu?

Cevabı Vicky buldu. Tiz bir sesle, «Şuna bak,» diye haykırarak duvardaki takvimi işaret etti. «Herhalde on iki yıldan beri o fasulyeyi yiyorlar.» Gıcırtılı bir sesle güldü.

Burt takvime doğru gitti. Üzerindeki resimde iki çocuk bir gölcükte yüzerlerken şirin bir köpek elbiselerini almış kaçıyordu. Resmin altında bir yazı vardı. «Gatlin Kereste ve Nalburiye Şirketi. Siz kırarsanız, bir onarırız.» Takvim sayfası ağustos ayını gösteriyordu. 1964 yılının ağustosunu.

Burt, «Anlayamıyorum...» diye kekeledi. «Ama eminim ki...»

Kadın sinirli sinirli bağırdı. «Tabii eminsin! Tabii eminsin! İşte senin bir derdin de bu, Burt. Bütün hayatını emin olarak geçirdin!»

Burt kapıya doğru döndü. Vicky de onun peşinden koştu.

«Nereye gidiyorsun?»

«Belediye Merkezine.»

«Burt, neden bu kadar inatçısın? Burada ters bir şeyler olduğunun sen de farkındasın.»

«İnatçılık falan ettiğim yok. Bagajdaki o şeyden kesinlikle kurtulmak istiyorum.»

Dışarıya çıktılar. Kentin sessizliği ve gübre kokusu Burt'ü tekrar etkiledi. İnsan mısıra yağ sürüp tuz eker, sonra da yerken gübre kokusu hiç aklına gelmez. Güneşin, yağmurun ve insanların geliştirdiği fosfatlar saygıyla sunarlar! Tabii inek gübresi de. Ama buradaki koku, Burt'ün büyüdüğü New York eyaletinin kuzey bölümündeki çiftliktekinden çok farklıydı. Organik gübre konusunda her istediğinizi söyleyebilirdiniz. Ama makine bunu tarlalara yayarken koku insanın burnuna adeta hoş gelirdi. Tabii pahalı parfümler gibi değildi. Ne münasebet! Ama akşam rüzgârı bu kokuyu alarak taze sürülmüş, tarlaların üzerinden sürüklerken insanın aklına hoş şeyler gelirdi. İyi çağrışımlara yol açan bir kokuydu bu. Ve Burt gübre kokusunu duyduğu zaman hemen taze kazılmış toprak, yonca, gül hatmi, kızılcık ve yeşil otları hatırlardı.

Ama burada bir şeyi farklı yapıyorlar sanırım, dedi kendi kendine. Koku çocukluğumdakinin hemen hemen aynı ama arada yine de bir fark var. Buna biraz ağır ve tatlı bir koku karışıyor. Adeta ölüm kokusuna benzeyen bir şey. Burt Vietnam'da hastabakıcılık yaptığı zaman o ölüm kokusunu iyice öğrenmişti.

Vicky şimdi arabada sessizce oturuyordu. Mısır yaprağından yapılmış haçı dizine koymuş, Burt'ün hiç hoşuna gitmeyen bir ilgiyle buna bakıyordu.

«Bırak onu,» dedi Burt.

Vicky başını kaldırmadan, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sen kendi oyununa bak, ben de kendiminkine.»

Burt motoru çalıştırarak arabayı köşeye kadar sürdü. Bozuk bir işaret lambası yukarıda, hafif rüzgârda sallanıyordu. Solda beyaz, temiz ve bakımlı bir kilise vardı. Önündeki alanın çimleri düzgünce biçilmişti. Kapıya kadar uza-

nan taş döşeli yolun iki yanında iyi bakıldıkları anlaşılan çiçekler açmıştı. Burt kilisenin önünde durdu.

«Ne yapıyorsun?»

«İçeri girip bakacağım. Kentte üzerinde on yıllık toz olmayan bir tek burası var. Ve şu 'Vaaz Tahtası'na bir bak.»

Kadın eğildi. Camlı kapağın arkasındaki karatahtaya düzgün beyaz harflerle «SIRALARIN GERİSİNDE YÜRÜYENİN GÜÇ VE İNAYETİ» yazılıydı. Altta da bir tarih vardı. «24 Temmuz 1976.» Bir hafta önceki tarihti bu.

Burt kontağı kapattı. «Sıraların gerisinde yürüyen... Tanrının dokuz bin adındanbiri. Galiba bu sadece Nebraska'da kullanılıyor. Geliyor musun?»

«Seninle içeri girecek değilim.»

«İyi ya. Nasıl istersen.»

«Evden ayrıldığımdan beri kiliseye bir defa bile gitmedim. Gireceksem bile bu kiliseye girmek istemem. Ve bu kentteki bir kiliseye, Burt. Çok korkuyorum. Hemen çıkıp gidemez miyiz?»

«Bir dakika sonra dönerim.»

«Bende de arabanın anahtarları var, Burt. Beş dakikaya kadar dönmezsen çekip giderim. Seni de burada bırakırım.»

«Yavaş ol, bakalım.»

«Evet, bunu yaparım! Tabii adi bir hırsız gibi bana saldırıp anahtarlarımı alırsan o başka! Tabii sen bunu da yapabilirsin.»

«Ama yapabileceğimi sanmıyorsun.»

«Öyle.»

Vicky'nin çantası kanepede, aralarında duruyordu. Burt çantayı kaptı. Kadın haykırarak askı kayışını yakalamaya çalıştı. Burt çantayı hemen havaya kaldırdı. Sonra içini aramak zahmetine katlanmadan başaşağı çeviriverdi. Çantanın içindeki eşyalar etrafa saçıldı. Vicky'nin anahtarlığı kâğıt mendiller, makyaj malzemesi, bozuk para, eski

alışveriş listelerinin arasında ışıldıyordu. Kadın atılmaya çalıştı ama kocası onu yine uzaklaştırdı. Anahtarları çabucak cebine attı.

Vicky ağlamaya başladı. «Böyle yapmana gerek yoktu. Anahtarlarımı ver.»

«Hayır.» Burt ona anlamsızca, haşince gülümsedi. «Haydi oradan.»

«Burt, lütfen! Korkuyorum!» Kadın artık ellerini uzatmış yalvarıyordu.

«Olmaz. İki dakika bekler sonra da, bu kadarı yeter, diye düşünürsün.»

«Hayır, düşünmem...»

«Gülerek gaza basar ve kendi kendine, bu Burt'e ders olur, dersin. Bir şey istediğim zaman bana karşı gelemeyeceğini öğrenmeli. Evlilik yaşamımız süresince düsturun bu değil miydi? Her zaman, bu Burt'e isteklerime karşı gelinemeyeceğini öğretir, demiyor muydun?» Burt arabadan indi.

Kadın kanepede kayarak bir çığlık attı. «Burt, lütfen! Dinle... Bak ne yapalım... Buradan uzaklaşır ve bir telefon kulübesinden ilgilileri ararız. Tamam mı? Bende bol bozuk para var. Ben... Sadece... Yani... **Beni yalnız bırakma, Burt... Burada yalnız başıma bırakma!»**

Vicky bağırırken Burt kapıyı çarparak kapattı. Sonra da bir an arabaya dayanıp durdu. Başparmaklarını kapalı gözlerine bastırmıştı. Vicky direksiyonun yanındaki cama vuruyor ve adını haykırıyordu. Burt sonunda çocuğun ölüsünü teslim edebileceğim bir yetkiliyi bulduğum zaman karım adamın üzerinde inandırıcı bir izlenim bırakacak, diye düşündü. Ah, evet.

Dönüp taş döşeli yoldan kilisenin kapısına doğru gitti. İki ya da üç dakika şöyle bir bakınacağım, dedi kendi kendine. Ondan sonra da dışarı çıkacağım. Belki de kapı kilitli.

Ama kapı iyice yağlanmış menteşelerin üzerinde kaya-

rak sessizce açıldı. Burt, bu menteşeleri saygıyla yağlamışlar, diye düşündü. Serin bir antreye girdi. İnsanı üşütecek gibi bir yerdi burası. Gözleri ancak bir iki dakikada loşluğa alışabildi.

İlk farkettiği bir köşeye yığılmış olan tahtadan harfler oldu. Tozluydular, şöylece üst üste atılmışlardı. Burt meraklanarak o tarafa doğru gitti. Bu harfler de bar ve lokantadaki takvim gibi eski ve unutulmuşa benziyordu. Bu tozlu şeyler tertemiz ve derli toplu antreye hiç uymuyorlardı. Harfler otuz santim yüksekliğindeydi. Bir takımdan oldukları anlaşılıyordu. Burt on dokuz harfi halının üzerine dizdi. Sonra da bilmece çözmeye çalışıyormuş gibi harflerin yerlerini değiştirmeye başladı. Sonunda KİLİSESİ sözcüğünü oluşturmayı başardı. Geride on bir harf kalmıştı. Saçma! Burada oturmuş harflerle budalaca oyunlar oynuyorum. Ve Vicky dışarıda, arabada çıldırmak üzere... Yine geri kalan harflerin yerini arka arkaya değiştirdi ve sonunda bilmeceyi çözdü. GRACE VAFTİZ KİLİSESİ. Herhalde bu yazı kilisenin önündeydi. İndirip bir köşeye attılar. Ondan sonra kiliseyi boyadılar. Artık harflerin eski yerleri bile belli olmuyor.

Neden?

Çünkü burası artık Grace Vaftiz Kilisesi değil. O halde burası nasıl bir tapınak. Nedense bu düşünce Burt'ün ani, hafif bir korku duymasına neden oldu. Hemen ayağa kalkarak parmaklarına bulaşmış olan tozları sildi. Harfleri duvardan indirmişler. Ne olmuş yani? Önemli mi?

Ama ondan sonra ne olmuş?

Burt bu düşünceyi sabırsızca kafasından kovarak iç kapıdan geçti. Şimdi salonun dibinde duruyordu. İleriye doğru bakarken dehşetin buzdan bir el gibi kalbini kavrayarak sıktığını hissetti. Bu tehlikeli sessizlikte âdeta gürültüyle soludu, sonra nefesini tuttu.

Kürsünün gerisinde İsa'nın dev bir portresi yükseli-

yordu. Burt, bu kentte hiçbir şey Vicky'i korkutmasaydı, diye düşündü. Bu resim ödünü patlatırdı.

İsa bu portresinde gülümsüyor, bir kurt gibi dişlerini gösteriyordu. İrileşmiş gözleriyle boş boş bakmaktaydı. Burt endişeyle «Operadaki Hayalet» filminde Lon Chaney'in oynadığı rolü hatırladı. İsa'nın irileşmiş gözbebeklerinde birer insan alevden oluşan bir gölde boğuluyordu. (Herhalde günahkardılar onlar.) Ama işin en garip yanı İsa'nın saçlarının yeşil olmasıydı... Burt dikkatle baktığı zaman bu saçların aslında birbirlerine girmiş taze mısır yaprakları olduğunu farketti. Resim kabaca yapılmıştı ama yine de etkileyiciydi. Yetenekli bir çocuğun yaptığı bir çizgi roman karesine benziyordu. Resimdeki Eski Kitab'a uyacak bir İsa'ydı. Ya da putperest bir İsa: Kuzularına yol göstereceği yerde onları mezbahaya götürebilecek biri.

Soldaki sıraların ötesinde bir org vardı. Burt önce bunda ne bozukluk olduğunu anlayamadı. Soldaki açıklıkta ilerledi ve ağır ağır artan bir dehşetle tuşların koparılmış olduklarını gördü. Borulara ise kurumuş mısır yaprakları takılmıştı. Orgun yukarısına dikkatle yazılmış bir levha asılmıştı.

«EFENDİN TANRI İNSAN DİLİNDEN BAŞKA BİR ŞEYLE MÜZİK YARATMANI YASAKLIYOR.»

Burt kendi kendine, Vicky çok haklı, dedi. Burada korkunç bir şeyler oluyor. Acaba etrafa daha fazla bakmadan arabaya dönmem daha mı iyi olur? Olabildiğince çabuk bu kentten ayrılırız. Belediye Merkezine boşver! Ama böyle yapmak da pek istemiyordu. Gerçeği itiraf et. Geri dönüp karına başından beri haklı olduğunu itiraf etmeden önce ona biraz eziyet etmek istiyorsun.

İyi... Bir iki dakika sonra dışarı çıkacağım.

Burt kürsüye doğru giderken, herhalde pek çok yolcu Gatlin'den geçiyor, diye düşündü. Civar kentlerde yaşayan kimselerin burada akrabaları ve dostları olmalı. Neb-

raska güvenlik güçleri de zaman zaman bölgeyi dolaşıyorlardır. Ya elektrik şirketi? O işaret lambası sönmüştü. Elektrik on iki yıldan beri kesik olsaydı, şirket kesik olduğunu herhalde farkederdi. Sonuç: Gatlin'de böyle şeyler olması imkânsız.

Ama yine de tüyleri diken diken oldu.

Kürsünün halı kaplı dört basamağından çıktı. Ve hafif gölgelerin arasında pırıldayan boş sıralara doğru baktı. İsa'nın hiç de kendisine uymayan, kötü ifadeli bakışları sırtını delip geçiyordu sanki.

Kürsüye konmuş olan büyük İncil açıktı: Eyüp bölümünün otuz sekizinci kısmı. Burt başını eğerek satırlara göz gezdirdi.

«Sonra Tanrı kasırganın arasından Eyüb'e cevap verdi. Ve dedi ki: 'Bilgisizce sözlerle öğütleri karartan kim?.. Yeryüzünün temellerini attığım zaman sen neredeydin? Anlıyorsan bunu açıkla!'»

Tanrı. Sıraların Arkasında Dolaşan Tanrı. Eğer anlıyorsan açıkla ve mısır dağıt.

Burt İncil'in sayfalarını çevirdi. O sessizlikte kuru, fısıltıya benzeyen bir ses çıkardılar. Gerçekten hayaletler olsaydı, onlar da böyle bir ses çıkararak dolaşırlardı. İnsan bu yerde hayaletlerin varolduklarına da inanabilirdi. İncil'in bazı bölümleri kesilip atılmıştı. Daha çok Yeni Kitap'tan. Biri Kral James bölümünü makasla düzeltmeye karar vermişti anlaşılan.

Ama Eski Kitap'a dokunulmamıştı.

Burt kürsüden ineceği sırada alt rafta bir defter olduğunu gördü. Kilisede kıyılan nikâh, vaftiz ve cenaze törenlerinin kaydedilmiş olabileceğini düşünerek defteri aldı.

Defterin kapağına yaldızla beceriksizce yazılmış olan yazıyı görünce yüzünü buruşturdu. «İNSANLARIN EFENDİSİ OLAN TANRI TOPRAĞIN YENİDEN VERİMLİ OLMASI İÇİN GÜNAHKÂRLARIN ORTADAN KALDIRILMALARINI EMRETTİ.»

Gatlin'de sadece bir tek şey düşünülüyordu anlaşılan. Ve Burt bu düşünceden hiç hoşlanmıyordu.

Defterin ilk büyük, çizgili sayfasını açtı. Ve daha ilk bakışta yazıları bir çocuğun yazmış olduğunu anladı. Bazı yerlerde dikkatle mürekkep silgisi kullanılmıştı. İmla hatası yoktu ama harfler iri ve çocuksuydu. Sanki satırlar yazılmamış, resimleri yapılmıştı. İlk sütunda bazı adlar ve tarihler vardı.

Amos Deigan (Richard) d. 4 Eylül 1945 4 Eylül 1964
İsaac Renfrew (William) d. 19 Eylül 1945 19 Eylül 1964
Zepeniah Kirk (George) d. 14 Ekim 1945 14 Ekim 1964
Mary Welles (Roberta) d. 12 Kasım 1945 12 Kasım 1964
Yemen Hollis (Edward) d. 5 Ocak 1946 5 Ocak 1965

Burt kaşlarını çatarak sayfaları çevirdi. Defterin sonlarına doğru çift sütunlar birdenbire görülmez oldu.

Rachel Stigman (Donna) d. 21 Haziran 1957 21 Haziran 1976
Moses Richardson (Henry) d. 29 Temmuz 1957
Malachi Boardman (Craig) d. 15 Ağustos 1957

Defterdeki son isim bir kızındı.

Ruth Clawson (Sandra) d. 30 Nisan 1961.

Burt defteri bulduğu rafa baktı. Orada böyle iki defter daha vardı. Birinin üzerine yine o günahkârların ortadan kaldırılmalarıyla ilgili sözler yazılmıştı. İçine de yine tek sütun halinde adlar ve doğum tarihleri kaydedilmişti. Burt 1964 yılının Eylül ayına baktı.

Job Gilman (Clayton) d. 1 Eylül 1964

Ondan sonra Eve adlı bir kız geliyordu.

Eve Tobin d. 16 Haziran 1965.

Kızın adının yanına parantez içinde ikinci bir isim yazılmamıştı.

Üçüncü defter ise boştu.

Burt kürsüde durarak düşündü.

1964'de bir şey olmuş. Din ve mısırla ilgili bir şey. Ve çocuklarla da ilgili.

«Ulu Tanrım, ürünümüzü kutsaman için yalvarıyoruz. İsa aşkına, amin.»

«Ve kuzunun kurban edilmesi için bıçak havaya kaldı.»

Ama kurban olarak seçtikleri gerçekten bir kuzu muydu? Belki de dinle ilgili bir delilik görüldü. Buradakiler yalnızdılar. Yapayalnız. Binlerce hektarlık toprağı kaplayan esrarlı, hışırtılı mısır onların dış dünyayla ilişkilerini kesiyordu. Yetmiş milyon dönümlük mavi gökyüzünün altında yapayalnızdılar. Gözünden hiçbir şey kaçmayan bir Tanrının bakışları altında yapayalnız. Bu yeni, garip, yeşil bir Tanrıydı. Mısır Tanrısı. Yaşlanmış, acayipleşmiş ve acıkmıştı. Sıraların Gerisinde Yürüyen Tanrı...

Burt bütün vücudunun buz gibi olduğunu hissetti.

Kendi kendine, Vicky, dedi. Sana bir hikâye anlatmama izin ver. Amos Feigan'la ilgili. 4 Eylül 1945'de doğdu. Asıl adı Richard Deigan'dı ama. 1964'de Amos adını aldı. İşte sana Eski Kitap'tan güzel bir isim. Amos önemsiz peygamberlerden birinin adı. Şimdi sana olanları anlatacağım, Vicky. Sakın gülme! Richard Deigan ve arkadaşları, yani William Renfrew, George Kirk, Roberta Wells, Eddie Hollis ve diğerleri birdenbire pek sofulaştılar. Ve anneleriyle babalarını öldürdüler. Hepsini. Ah, ne komik değil mi? Onları yataklarında vurdular. Banyolarında bıçakladılar. Yemeklerine zehir kattılar. Zavallıları astılar. Ya da barsaklarını deştiler. Bunların hepsi de mümkün.

Neden mi? Mısır yüzünden. Belki mısırlar kurumaya başladı. Belki de çocuklar mısırların fazla günah işlendiği için kuruduklarını düşündüler. Yeterli kurban verilmediğini de. Ve bu işi sıra sıra mısırın arasında yapıverdiler.

Ve nedense en fazla on dokuz yaşına kadar yaşayabileceklerine karar verdiler, Vicky. Bundan hemen hemen eminim. Küçük hikâyemizin kahramanı Richard 'Amos' Deigan da 4 Eylül 1964'de on dokuzuna bastı. Defterde öyle yazılı. Ve bence onu da götürüp öldürdüler. Mısırların arasında kurban ettiler. Ne saçma bir hikâye değil mi?

Ama şimdi de Rachel Stigman'ı ele alalım. 1964'e kadar adı Donna Stigman'dı onun. O da 21 Haziranda on dokuzuna bastı. Yani bir ay kadar önce. Moses Richardson 29 Temmuzda doğdu. Üç gün sonra o da on dokuzunda olacak. Ayın 29'unda bizim Moses'ın başına neler geleceğini tahmin edebiliyor musun?

Ben tahmin edebiliyorum.

Burt kurumuş olan dudaklarını yaladı.

Bir şey daha var, Vicky. Şuna bak. Job Gilman 5 Eylül 1964'de dünyaya geldi. 16 Haziran 1965'e kadar başka bir doğum olmadı. Yani arada on aylık bir boşluk var. Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence onlar anne babalarını öldürdüler. Hamile olan anneleri bile. İşte ben böyle düşünüyorum. Ve **onlardan biri** 1964 Ekiminde gebe kaldı ve Eve'i doğurdu. On altı, on yedi yaşında bir kız doğurdu onu. **Evet.** Yani Havva. **İlk kadın.**

Burt defteri telaşla karıştırarak Eve Tobin'in yazılı olduğu sayfayı buldu. Altında bir ad daha vardı: Adam Greenlaw, d. 11 Temmuz 1965.

Onlar şimdi on bir yaşındalar, diye düşündü ve tüyleri diken diken oldu. Ve belki şimdi dışarıda bir yerdeler. Herhangi bir yerde.

Ama böyle bir şey nasıl gizli tutulabilir? Bu olaylar nasıl sürüp gidebilir?

O yeni Tanrı uygun bulmadıkça nasıl olur bu?

Burt o sessizlikte, «Ah, Tanrım...» dedi. Ve aynı anda o sakin öğleden sonra saatinde Thunderbird'ün kornası çalmaya başladı. Vicky'nin elini dayadığı ve bir daha da çekmediği anlaşılıyordu.

Burt telaşla kürsüden inerek ortadaki açıklıktan koştu. Antrenin dış kapısını açtığı zaman sıcak güneşin ışıkları içeri doldu. Burt'ün gözleri kamaştı. Vicky direksiyonun başında dimdik oturuyordu. İki elini de kornaya bastırmış, başını deli gibi sağa sola çeviriyordu. Dört bir yandan çocuklar koşarak geliyorlardı. Bazıları neşeyle gülüyorlardı. Hepsinin de ellerinde bıçaklar, baltalar, borular, taşlar ve çekiçler vardı. Uzun, güzel sarı saçlı, ancak sekiz yaşlarında bir kız elindeki krikoyu sallıyordu. Kırsal silahlardı bunlar. Çocukların hiçbirinde tabanca yoktu.

Burt, **«Hanginiz Havva'yla Adem'siniz?»** diye bağırmak için delice bir istek duydu. **«Anneler kim? Kızlar? Babalar? Oğullar?»**

«Eğer anlıyorsan açıkla!»

Çocuklar yan sokaklardan, kent alanından ve bir blok batıdaki okulun oyun yerinden geliyorlardı. İçlerinden bazıları kilisenin önündeki basamaklarda donmuş gibi duran Burt'e kayıtsızca baktılar. Bazıları birbirlerini dürttüler. Adamı işaret ederek güldüler... Yüzlerinde çocuklara özgü o tatlı gülümsemeler belirdi.

Kızlar kahverengi yünlüden uzun entariler ve renkleri solmuş güneş başlıkları giymişlerdi. Oğlan çocuklar Kuveyker rahipleri gibi siyahlar içindeydi. Başlarında yuvarlak tepeli, yassı kenarlı şapkalar vardı. Kent alanından arabaya doğru akarken çimenlerin üzerinden geçiyorlardı. Bazıları ise 1964'e kadar Grace Vaftiz Kilisesi olan ön avlusundan. Bir ikisi Burt'ün dokunabileceği kadar yakındı.

Burt, «Çifte!» diye haykırdı. «Vicky, çifteyi al!»

Ama kadın paniğe kapılarak donmuştu. Burt bunu kilisenin önündeki basamaklardan görebiliyordu. Pencereler kapalıydı, Vicky'nin sesini duyabileceğini sanmıyordu.

Çocuklar arabanın etrafına üşüştüler. Baltalar ve kurşun boru parçaları havaya kalkıp inmeye başladı. Burt de donmuş gibiydi, durmadan, «Tanrım,» diyordu. «Bu gör-

düklerim gerçek olabilir mi?» Arabanın yanından kromdan bir ok koptu. Öndeki işaret havaya fırladı. Bıçaklar, lastiklerin yanlarında helezonlar çizdiler. Araba çöktü. Korna hâlâ çalıyor, çalıyordu. Ön cam ve yandakiler darbeler altında bulanıklaşarak çatladı. Sonra cam parçaları içeriye doğru fırladı ve Burt karısını yeniden görebildi. Vicky gerileyerek olduğu yerde büzülmüştü. Şimdi bir eli kornadaydı. Diğerini yüzünü korumak için kaldırmıştı. Heyecanlı genç eller kilidi açmak için uzandılar. Vicky deli gibi onlara vurdu. Korna kesik kesik çaldı. Sonra da sustu.

Direksiyonun yanındaki, vurula vurula çukurlaşıp göçmüş olan kapı açıldı. Çocuklar Vicky'i dışarıya çekmeye çalıştılar. Ama Vicky direksiyonu iki eliyle sıkıca yakalamıştı. Sonra içlerinden eli bıçaklı biri eğildi ve...

Burt uyuşukluktan kurtularak basamaklardan aşağıya atladı. Az kalsın yuvarlanıyordu. Taş döşeli yoldan çocuklara doğru koştu. İçlerinden biri umursamaz denilecek bir tavırla ona doğru döndü. On altı yaşında kadar bir çocuktu. Siyah şapkasının altından uzun kızıl saçları gözüküyordu. Bir şey daha havada uçtu. Ve Burt'ün sol kolu geriye doğru gitti. Bir an gülünç bir düşünceye kapıldı. Sanki çocuk uzaktan onun koluna yumruk atmıştı. Sonra can acısı duydu. Bu öyle ani ve şiddetliydi ki, bir an Burt için bütün dünya kurşunileşti.

Aptalca bir hayretle koluna baktı. Ucuz, iri bir çakı kolundan uzanıyordu. Acayip bir tümör gibi. Spor gömleğinin koluna kanlar yayılmaya başlıyordu. Burt çakıyı sanki sonsuza dek inceledi. Kolunda böyle bir şeyin nasıl oluştuğunu anlamaya çalışıyordu. Bu mümkün müydü?

Burt başını tekrar kaldırdığı zaman kızıl saçlı çocuk da ona saldırmak üzereydi. Güvenle sırıtıyordu.

Burt, «Seni piç kurusu,» dedi. Gıcırtıyı andıran sesinde şok vardı.

Kızıl saçlı çocuk, «Ruhunu Tanrıya iade et,» diye bağır-

dı. «Çünkü bir an sonra kendini Onun tahtının önünde bulacaksın.» Tırnaklarını Burt'ün gözlerine doğru uzattı.

Burt bir adım gerileyerek kolundaki çakıyı çekip çıkardı. Ve ani bir hareketle kızıl saçlı çocuğun gırtlağına sapladı. Birdenbire müthiş bir kan fışkırdı. Kanlar Burt'ün üzerine sıçradı. Kızıl saçlı çocuk hindi gıdaklamasını andıran bir ses çıkardı. Sendeleyerek iri daireler çizmeye başladı. Bu sıcak saatte şimdi sadece onun sesi duyuluyordu. Diğerleri ona bakıyorlardı. İyice sersemlemişlerdi.

Burt uyuşukça, senaryoda bu yoktu, diye düşündü. Senaryoda ikimiz vardık. Vicky ve ben. Ve mısırların arasından fırlayan o çocuk. O kaçmaya çalışıyordu. Ama bu korkunç yaratıklardan hiçbiri senaryoda yoktu... Vahşi bir öfkeyle çocuklara baktı. **«E, bunu beğendiniz mi?»** diye haykırmak istiyordu.

Kızıl saçlı çocuk son kez gıdaklamaya benzeyen o sesi çıkararak dizüstü düştü. Bir an başını kaldırarak Burt'e baktı. Sonra elleri çakının sapından aşağıya kaydı ve yüzükoyun kapaklandı.

Arabanın etrafını sarmış olan çocuklar usulca içlerini çektiler. Gözlerini adama dikmişlerdi. Burt de büyülenmiş gibi onlara bakıyordu... Ve ancak o zaman karısının arabada olmadığını farketti.

«Nerede o?» diye sordu. «Karımı nereye götürdünüz?»

Çocuklardan biri elindeki kanlı avcı bıçağını boynuna götürerek kesiyormuş gibi yaptı. Sonra sırıttı. Çocukların verdikleri tek cevap bu oldu.

Sonra gerilerden daha büyükçe bir çocuk usulca emretti. «Onu yakalayın.»

Erkek çocuklar ona doğru yürümeye başladılar. Burt geriledi. Çocuklar hızlandılar. Burt de öyle. Çifte! O lanet olasıca çifte. Ona erişmem imkânsız... Güneş çocukların kara gölgelerini kilisenin önündeki yeşil çimenlerin üzerine düşürüyordu... Burt kendini kaldırımda buldu birdenbire. Döndü ve koşmaya başladı.

Biri, «Onu öldürün!» diye gürledi. Çocuklar Burt'ün peşine takıldılar.

Burt koşmayı sürdürdü. Ama körcesine değil. Belediye Merkezinin önünden geçti. Orada bana yardım edecek kimse yok. Bu katiller beni orada bir fare gibi kıstırırlar. Ana caddeden koşarak çıktı. Cadde iki blok ötede genişleyerek yeniden bir karayoluna dönüştü. Burt, Vicky'i dinleseydim, dedi kendi kendine. Şimdi onunla bu yolda ilerliyor olacaktık.

Mokasenler kaldırıma çarpıp duruyordu. İleride birkaç iş binası daha olduğunu gördü. Aralarında Gatlin Dondurmacısı ve... ah, tabii ya... Bijoue Sineması vardı. Kapının üzerindeki tozlu çıkıntıdaki iri harflerin bazıları düşmüştü. «BU GE GÖSTRİLN FL KLOPTRA - ELİA TAYLOR» İlerideki kavşağın gerisinde bir benzin istasyonu kentin sınırını belirtiyordu. Onun ötesinde ise yemyeşil mısır uzanmaktaydı. Yolun iki yanına sokulmaya başlamıştı bitkiler. Mısır yemyeşil bir denizi andırıyordu.

Burt koşmayı sürdürdü. Soluğu kesilmeye başlamıştı bile. Sol kolunun yukarısındaki bıçak yarası zonkluyor, peşinde kanlardan oluşan bir iz bırakıyordu. Koşarken arka cebinden mendilini çıkardı ve gömleğinin içine soktu.

Yine koşuyor, koşuyordu. Gırtlağında hışırdayan nefesi gitgide daha sıcaklaşıyordu. Artık kolunun sancısı iyice artmıştı. Beyninin alaycı bir tarafı ona, «Bundan sonraki kente kadar koşabilecek misin?» diye soruyordu. «Bu çift şeritli yolda otuz kilometre kadar?»

Burt yine de koşuyordu. Arkasından gelen çocukların gürültüsünü duymaktaydı. Kendisinden on beş yaş küçük ve daha hızlıydılar. Gitgide yaklaşıyorlardı. Ayaklarını yere vuruyor ve, «Yuhuuu!» diye bağırıyorlardı. Birbirlerine seslenerek konuşuyorlardı. Burt şaşkın şaşkın, çok eğleniyorlar, diye düşündü. Bu olaydan artık yıllarca söz edecekler.

Kentin sınırındaki benzin istasyonunun önünden geçti. İnliyor, nefesi göğsünde gürlüyordu. Ayaklarını vurduğu

kaldırım birdenbire sona erdi. Artık yapılacak bir tek şey vardı. Bu çocukları yenerek canını kurtarması için tek şansı. Evler ortadan kaybolmuştu. Mısır yeşil dalgalar halinde yolun kenarına kadar iniyor, kılıca benzeyen yeşil yaprakları hafif hafif hışırdıyordu. Burt kendi kendine, araları gölge olmalı, diye düşündü. Gölgeli ve serin... Mısırlar bir adam boyu vardı.

Burt koşarak bir levhanın önünden geçti. «NEBRASKA'NIN, HATTA BÜTÜN ÜLKENİN EN GÜZEL KÜÇÜK KENTLERİNDEN BİRİ OLAN GATLİN'DEN AYRILIYORSUNUZ,» yazılıydı. «YİNE GELİN! İSTEDİĞİNİZ ZAMAN!»

Burt dalgın dalgın, «Ah, tabii gelirim...» dedi.

Tabelanın önünden şeridi göğüslemeye hazırlanan bir koşucu gibi geçti. Sola dönerek yolu aştı. Ayaklarındaki makosenleri fırlattı ve mısırların arasına daldı. Mısırlar etrafını yemyeşil bir deniz gibi sardı. Onu derinliklerine çekiverdiler. Burt'ü gözlerden gizlediler. Birdenbire beklenmedik bir rahatlık duydu. Aynı anda yeniden güçlendi. Kesik kesik solumasına neden olan büzülmüş akciğerleri gevşedi. Daha rahat nefes almaya başladı.

Burt girdiği ilk sıranın önündeki açıklıktan koştu. Geniş omuzlarıyla yaprakları itiyor, onların titremelerine neden oluyordu. Yirmi metre sonra sağa döndü, yola paralel olarak ilerlemeye başladı. Siyah saçlı başını sapsarı mısır püsküllerı arasında farkedilmemesi için kafasını iyice eğmişti. Birkaç dakika yola doğru gitti. Birkaç sırayı aştı. Sonra karayoluna arkasını dönerek sıraların arasında zikzaklar çizdi. Mısır tarlasının derinliklerine doğru gidiyordu.

Sonunda dizüstü düşerek alnını yere dayadı. Sadece hırıltılı soluklarını duyuyor, bir tek düşünce kafasında tekrarlanıp duruyordu. **«Çok şükür sigarayı bıraktım, çok şükür sigarayı bıraktım...»**

Sonra çocukların gürültüsünü duydu. Birbirlerine sesleniyor, zaman zaman da çarpışıyorlardı. «Hey! O benim

sıram!» Bu sesler Burt'e cesaret verdi. Çocuklar onun solunda, iyice uzaktaydılar. Ve bu arama işini hiç de iyi organize edemedikleri anlaşılıyordu.

Burt gömleğinin içinden mendilini çıkararak katladı. Yarasına baktıktan sonra mendili tekrar kolunun içine soktu. Çok çabalamış olmasına rağmen kanama durmuş gibiydi.

Bir dakika daha dinlendi. Ve birdenbire kendini çok iyi hissettiğinin farkına vardı. Fizik açısından yıllardan beri böylesine iyi hissetmemişti... Kolunun zonklaması dışında harika durumdaydı. Zinde ve güçlüydü. İki yıl boyunca evliliğini mahveden kâbus gibi dertlerle uğraşmıştı. Ama şimdi çılgınca da olsa çok belirli bir sorunun üstesinden gelecek durumdaydı.

«Kendimi böyle hissetmem hiç doğru değil,» dedi kendi kendine. Canım tehlikede. Karımı kaçırdılar. Belki de öldü bile... Vicky'nin hayalini gözlerinin önünde canlandırmaya, böylece duyduğu bu tuhaf keyfi kaçırmaya çalıştı. Ama başaramadı. Karısının yüzü yerine gırtlağına çakı saplı kızıl saçlı çocuğun suratını görür gibi oldu.

Genzine mısır kokusunun dolmuş olduğunu farketti. Koku etrafını sarmıştı. Bitkilerin tepelerini okşayan rüzgâr insan seslerine benzeyen hışırtılar çıkarıyor, insanı yatıştırıyordu bu sesler. Bu mısır adına çok şey yapılmıştı ama o şimdi Burt'ü koruyordu.

Ama çocuklar yaklaşıyorlardı.

Kamburunu çıkararak bir sıranın önünde koştu. Sonra ikinci sıraya geçti. Geri döndü. Başka sıraları da aştı. Çocukların seslerinin her zaman solunda kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Ama dakikalar geçerken bunu yapması gitgide daha zorlaştı. Sesler iyice hafifledi. Çoğu zaman mısırların hışırtıları bu sesleri boğuyordu. Burt koşuyor, durup dinliyordu. Sonra tekrar koşmaya başlıyordu. Top-

rak iyice bastırılmıştı. Çoraplı ayaklarıyla yerde hemen hiç iz bırakmıyordu.

Çok daha sonra durduğu zaman güneş sağda tarlalara doğru inmişti. Kıpkırmızıydı, alev alev yanıyordu sanki. Saatine baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Güneş mısırların tepelerini kızılımsı altına boyuyordu. Ama burada gölgeler uzun ve kopkoyuydu. Burt başını yana eğerek etrafı dinledi. Akşam yaklaşırken rüzgâr da kesilmişti. Mısırlar hareketsiz duruyorlardı. Etrafa büyüyen bitkilere özgü o kokuları yayılıyordu. Çocuklar belki hâlâ mısır tarlasındaydılar. Ama ya çok uzaktalardı ya da yere çömelmiş etrafı dinliyorlardı. Ama Burt bir grup çocuğun, deli bile olsalar yine de uzun süre sessiz kalacaklarını hiç sanmıyordu. Galiba tam çocukça bir şey yaptılar. Sonuca aldırmayarak beni kovalamaktan vazgeçtiler. Kalkıp evlerine gittiler.

Batmakta olan güneşe doğru döndü. Ufuktaki kat kat bulutların arasında kaybolmak üzereydi. Sonra yürümeye başladı. Batmakta olan güneşe doğru çaprazlamasına yürüdüğü takdirde er geç 17 numaralı karayoluna ulaşacağından emindi.

Kolunun sancısı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü. Kendini hâlâ çok iyi hissediyordu. Burada olduğum sürece bu duygunun devam etmesine izin vereceğim. Hem de hiç suçluluk duymadan. Kendimi ancak yetkililerin karşısına çıktığım ve Gatlin'de olanları anlattığım zaman suçlu hissedeceğim. Ama buna da daha zaman var...

Mısırların arasından geçerken kendini hiç bu kadar uyanık hissetmediğini düşündü. On beş dakika sonra güneş artık ufukta bir yarım daire halinde kalmıştı. Yeniden durdu. O yeni uyanıklığı ona hiç hoşuna gitmeyen bir şeyi haber verdi. Belli belirsiz... korku uyandıran bir şeydi.

Başını yana eğdi. Mısırlar hışırdıyordu.

Bir süreden beri farkındaydı bunun. Ama ancak şimdi

bu hışırtıyla başka bir şeyi birbirine bağlamıştı. Rüzgâr kesilmişti. Nasıl oluyordu bu?

İhtiyatla etrafına bakındı. Kuveykır ceketli, eli bıçaklı çocukların sırıtarak mısırların arasından süzülmelerini bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Yine de o hışırtı hâlâ duyuluyor, sol taraftan geliyordu.

Burt o yöne doğru yürümeye başladı. Artık mısırların arasından geçmek zorunda değildi. Sıranın önündeki yol onu doğruca istediği tarafa götürüyordu. Tabii. Sıra ileride sona eriyordu. Sona mı eriyordu? Hayır, bir tür açıklığa erişiyordu. Ve işittiği hışırtı da oradan geliyordu.

Burt durdu. Birdenbire korkuya kapılmıştı.

Mısırların kokusu fazla ağırdı. Dizi dizi bitkiler güneşin sıcaklığını içlerine hapsetmiş gibiydiler. Ansızın ter içinde kalmış olduğunu hissetti. Üzerine kabuklar ve mısır püskülleri yapışmıştı. Üstünde başında türlü böceğin kıvıl kıvıl dolaşıyor olmaları gerekirdi. Ama bir tek böcek bile yoktu.

Hiç kımıldamadan durup mısır sırasının sonundaki daire biçimi büyük açıklığa baktı.

Burada sivrisinek ve tatarcık yaşamıyordu anlaşılan. Karasinekler ve ete gömülen pireler de. Burt ani ve beklenmedik derecede kederli bir özlemle, Vicky'le seviştiğimiz günlerde onlardan «meraklı böcekler» diye söz ederdik dedi kendi kendine. Sonra aklına başka bir şey geldi. Burada bir tek karga bile görmedim. İşte bu çok garip. Kargasız mısır tarlası olur mu?

Günün son ışıklarında solundaki sırayla mısırı bakışlarıyla taradı. Her sap ve yaprak kusursuzdu. İşte imkânsızdı bu. Sarı küf yoktu bu bitkilerde. Yırtık yapraklar da, tırtıl yumurtaları da. Hatta...

Burt'ün gözleri irileşti.

Tanrım! Burada yabanotları da yok!

Bir tek yabanotu bile görülmüyordu. Mısırlar kırk beş

santim aralıklarla topraktan yükseliyorlardı. Yerde ayrıkotu, tatula, kazayağı, yonca yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Burt irileşmiş gözlerle yukarıya baktı. Batıda ışık kayboluyordu. Kat kat bulutlar birbirleriyle birleşmişlerdi. Altlarında altın ışık pembe ve tabaya dönüşmüştü. Yakında karanlık basacaktı.

Mısırların arasındaki açıklığa giderek orada ne olduğunu anlamanın zamanı gelmişti. Başından beri plan bu değil miydi, diye düşündü. Ben karayoluna doğru gittiğimi sanarken beni buraya doğru sürmediler mi?

Midesi korkudan büzülen Burt mısırların önünden ilerleyerek açıklığın kenarında durdu. Orada ne olduğunu görecek kadar ışık vardı. Burt haykıramadı. Sanki ciğerlerinde yeterli hava kalmamıştı. Bacakları kırık tahtalara dönüşmüş gibi sendeledi. Terli yüzünde gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Burt, «Vicky...» diye fısıldadı. «Ah, Vicky, Tanrım...»

Karısını iğrenç bir ganimet gibi haç biçimi bir tahtaya takmışlar, el ve ayak bileklerini adi dikenli tellerle bağlamışlardı. Nebraska'da her nalburda metresi yetmiş sentten satılıyordu bu tel. Vicky'nin gözlerini oymuşlar, göz çukurlarına mısır püsküllleri takmışlardı. Kadın ağzını sessiz bir çığlıkla açmıştı. Ağzına da mısır yaprakları doldurmuşlardı.

Vicky'nin solunda üzerindeki cüppesi çürümüş bir iskelet asılıydı. Çıplak çene kemiği sırıtıyormuş gibi açılmıştı. Göz oyukları sanki neşeyle Burt'e bakıyorlardı. Grace Vaftiz Kilisesinin bu eski rahibi Burt'e, **«Bu o kadar kötü bir şey değil,»** diyormuş gibiydi. **«Putperest iblis çocuklar tarafından mısırların arasında kurban edilmek fazla kötü sayılmaz. Musa'nın emirlerine göre gözlerinin oyulması da öyle...»**

Cüppeli iskeletin solunda bir ikincisi daha vardı. Bu iskeletin arkasındaki lacivert üniforma da çürümüştü. Kafa-

sına bir kasket geçirilmişti, güneşliği kurukafanın gözlerini gölgeliyordu. Kasketin önündeki yeşermiş rozette «Polis Müdürü» yazılıydı.

Ve Burt işte tam o sırada o şeyin geldiğini duydu. Açıklığa ulaşan o sıranın önündeki yol kapanmış, ortadan kaybolmuştu. Bütün mısırlar birbirlerine girmişlerdi. O şey yaklaşıyordu şimdi. Burt onun mısırları iterek geldiğini duyuyor, soluklarını işitiyordu. Batıl inançlara bağlı müthiş bir korku duydu. O geliyordu. Açıklığın diğer tarafındaki mısırlar birdenbire karardılar. Üzerlerine dev bir gölge düşmüşcesine.

Geliyordu o.

Sıraların Arkasında Yürüyen Şey.

O, açıklığa doğru kaydı. Burt gökyüzüne doğru yükselen dev gibi bir şey gördü... Yemyeşildi ve dehşet verici kırmızı gözleri birer futbol topu büyüklüğündeydi.

Bu şey karanlık bir ambarda yıllarca kalmış kuru mısır yaprakları gibi kokuyordu.

Burt haykırmaya başladı. Ama uzun sürmedi.

Bir süre sonra hasat zamanına özgü turuncu, koskocaman ay doğdu.

Mısırın çocukları öğle zamanı açıklıkta durmuş, iki haça gerilmiş iskeletle iki yeni ölüye bakıyorlardı... Cesetler henüz iskelet halini almamışlardı. Ama alacaklardı. Zamanla. Ve burada. Nebraska'nın derinliklerinde, mısırların arasında samandan başka hiçbir şey yoktu.

«İşte gece bir rüya gördüm! Ve Tanrı bana bütün bunları gösterdi.»

Hepsi de dönerek korku ve merakla İsaac'a baktılar. Malachi bile. İsaac henüz dokuz yaşındaydı. Ama mısır bir yıl önce David'i alalı beri kâhinlik yapıyordu. David on dokuz yaşındaydı. Ve doğum gününde yaza özgü alacaka-

ranlık tarlalara yayılırken o da mısırların arasına girmişti.

İsaac'ın yuvarlak tepeli şapkasının gölgelediği küçük yüzünde ciddi bir ifade vardı. Konuşmasını sürdürdü.

«Ve Tanrı rüyamda sıraların arkasında yürüyen bir gölgeydi. Ve bana yıllar önce ağabeylerimize söylediği sözleri tekrarladı. Bu kurbandan hiç hoşlanmamıştı.»

Çocuklar iç çekişini andıran sesler çıkararak hıçkırdılar. Etraflarından yeşil bir duvar gibi yükselen mısırlara baktılar.

«Ve Tanrı bana, 'Size kurban kesmeniz için bir öldürme yeri göstermedim mi?' dedi. 'Size lütuflarda bulunmadım mı? Ama bu adam benim içimde küfür etti. O yüzden kurban törenini kendim tamamladım. O Mavi Adam ve yıllar önce kaçan yabancı rahip gibi.»

Çocuklar, «Mavi Adam... yalancı rahip...» diye fısıldayarak endişeyle birbirlerine baktılar.

İsaac amansızca açıklamasına devam etti. «'Onun için de Lütuf Yaşı on dokuz ekme ve hasat mevsiminden, on sekize indirildi. Ama yine de verimli olun. Ve mısır gibi siz de çoğalın. Böylece size belki lütufta bulunurum.'»

İsaac sustu.

Diğerleri gözlerini Malachi'yle Joseph'e diktiler. Aralarında sadece o ikisi on sekiz yaşındaydı. Kentte de on sekizinde birkaç genç vardı. Bu çağdakilerin sayısı ancak yirmi kadardı.

Çocukların hepsi de Malachi'nin konuşmasını beklediler. Japheth'in yakalanması için girişilen çabaları o yönetmişti.Japheth artık sonsuza dek Ahaz diye bilinecekti. «Tanrının Lanetlediği» anlamına geliyordu. Ahaz'ın gırtlağını da yine Malachi kesmiş ve pis vücudunun mısırı kirletmemesi ya da hasta etmemesi için cesedini yola atmıştı.

Malachi, «Tanrının emrine uyacağım...» diye fısıldadı.

Mısırlar bu cevabı beğenmişler gibi iç çekişini andıran sesler çıkardılar.

Bundan sonraki haftalar boyunca kızlar daha fazla kötülük olmaması için mısır koçanlarından pek çok haç yapacaklardı.

O gece «Lütuf Yaşı»nı geçmiş olanlar sessizce mısırların arasına girerek açıklığa gittiler. Böylece Sıraların Gerisinde Dolaşan Varlığın sonsuz lütuflarına kavuşacaklardı.

Ruth delikanlılardan birinin arkasında, «Elveda Malachi,» diye seslenerek üzgün üzgün el salladı. Şişkin karnında Malachi'nin bebeğini taşıyordu. Yaşlar sessizce yanaklarından akıyordu Ruth'un. Ama Malachi dönüp ona bakmadı. Dimdik yürüyordu. Mısırlar onu yuttular sanki. Delikanlı gözden kayboldu.

Ruth döndü. Hâlâ ağlıyordu. Gizli gizli mısırdan nefret etmeye başlamıştı. Bazen rüyasında iklimin iyice kuraklaştığı eylül ayında iki elinde bir meşaleyle mısırların arasına girdiğini görüyordu. Ölü saplar patlarcasına alev alev yanıyorlardı. Ama Ruth mısırdan korkuyordu da. Tarlada geceleri bir şey dolaşıyordu... Ve o her şeyi görüyordu... İnsanların kalplerindeki sırları bile.

Alacakaranlık yerini geceye bıraktı. Gatlin'in etrafında mısırlar hışırdayarak gizli gizli fısıldaştılar. Çok memnundu o yaratık!

Gri Madde

Bir haftadan beri kuzey fırtınası çıkacağını söyleyip duruyorlardı. Perşembe günü dedikleri oldu. Tipi çok şiddetliydi. Akşamüstü dörde kadar kar kalınlığı yirmi santimi buldu. Kar hiç kesilmeyecekmiş gibiydi. Beş, altı müdavim Henry'nin «Gece Baykuşu» barında sobanın etrafında toplanmıştık. Bangor dışında sabaha kadar açık olan tek meyhane ve bakkal dükkânı buydu.

Henry'nin pek fazla iş yaptığı söylenemezdi. Çoğu zaman üniversite öğrencilerine bira ve şarap satardı. Ama yine de geçinebiliyordu işte. Bar bizim gibi yaşlı emeklilerin toplantı yeriydi. Orada toplanır, son zamanlarda ölenlerden söz ederdik. Dünyanın nasıl kötüleştiğinden de.

Bu akşamüstü Henry tezgâhın arkasındaydı. Bill Pelham, Bertie Connors, Carl Littlefield ve ben de sobanın başına geçmiştik. Dışarıda Ohio Sokağından bir tek araba bile geçmiyordu. Kar temizleme araçları da zorlukla ilerleyebiliyorlardı. Rüzgâr karları sıra sıra yığıyordu. Bir dinozorun belkemiğine benziyordu bu yığınlar.

Henry'nin barına öğleden beri sadece üç müşteri gelmişti. Tabii Kör Eddie'yi saydığınız takdirde. Eddie yetmiş yaşlarındaydı ve tam anlamıyla da kör sayılmazdı. Çoğu

zaman eşyalara çarpardı. Haftada bir iki kez bara gelirdi. Paltosunun altına bir somun ekmek sokarak çıkıp giderdi. Yüzünde de, «İşte gördünüz mü, ahmak herifler?» diyormuş gibi bir ifade olurdu. «Sizi yine kandırdım.»

Bertie bir keresinde Henry'e, «Neden bu işe bir son vermiyorsun?» diye sordu.

Henry, «Sana nedenini anlatayım,» dedi. «Birkaç yıl önce Hava Kuvvetleri planladığı bir uçağın uçan bir modelini yapmak için yirmi milyon dolar istedi. Sonunda uçak onlara yetmiş beş milyona maloldu. Ve o kahrolasıca nesne uçamadı. Bu on yıl önce oldu. Kör Eddie de, ben de o günlerde oldukça genç sayılırdık. Ben o uçak modeli için para ayrılmasını isteyen kadına oy verdim. Eddie ise onun rakibine. O günden beri Kör Eddie'nin ekmeğini ben alıyorum.»

Bertie'nin bu sözleri pek kavrayamadığı belliydi. Bu açıklamayı düşünmek için arkasına yaslandı.

Kapı şimdi tekrar açıldı ve dışarıdaki soğuk, gri hava bara doldu. İçeriye bir çocuk girdi. Botlarındaki karları silkelemek için ayaklarını yere vurup duruyordu. Richie Grenadine'in oğluydu. Ve şu anda bir bebeğin ters tarafını öpmüş gibi bir hali vardı. Çıkık gırtlak kemiği aşağı yukarı oynuyordu, yüzü de eski muşamba rengindeydi.

Henry'e, «Bay Parmalee,» dedi. Gözlerini bilyeliymişler gibi sağa sola çeviriyordu. «Gelmelisiniz. Ona birasını götürmelisiniz. Hemen gelin. Oraya geri dönmeye dayanamayacağım. Korkuyorum.»

Henry, beyaz önlüğünün bağlarını çözerek tezgâhın arkasından çıktı. «Yavaşla biraz. Ne var! Baban sarhoş mu?»

Henry bu soruyu sorduğu zaman birdenbire Richie'nin uzun bir süreden beri bara gelmediğini hatırladım. Aslında günde bir defa olsun bara uğrayarak o sırada en ucuz olan biradan bir kasa alırdı. İriyarı, şişman bir adam-

dı. Sarkık yanakları domuz butlarına benzerdi. Kolları da bir ayınınkinden farksızdı. Richie bira bakımından çok oburdu. Clifton'daki kereste atölyesinde çalıştığı günlerde içtiği biraları kaldırırdı. Sonra bir şey oldu. Kâğıt yapımında kullanılan ağaçları işlemden geçiren bir makine arıza yaptı. Ya da Richie bunu kendisi sağladı. Ve işi bıraktı. Şirket ona tazminat ödüyor, Richie de çalışmadan oturup rahatına bakıyordu. Sırtı sakatlanmıştı sözümona. Her neyse... Fena halde şişmanlamaya başladı. Son zamanlarda bara uğradığı yoktu. Ama oğlunun her akşam gelip Richie için bir kasa bira aldığını görüyordum. İyi bir çocuktu. Henry küçük olmasına rağmen ona birayı veriyordu. Çünkü içkiyi babası için aldığını biliyordu.

Çocuk şimdi, «Çok sarhoş...» diyordu. «Ama sorun o değil. Bu... Bu... Ah, Tanrım, **korkunç** bir şey bu.»

Henry çocuğun ağlayacağını anlayınca çabucak, «Carl, bara biraz bakar mısın?» diye sordu.

«Tabii.»

«Timmy, sen şimdi benimle depoya gel ve olanları anlat bakalım.»

Çocuğu alıp götürdü. Carl da tezgâhın arkasına geçerek Henry'nin taburesine yerleşti. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Onların arkada konuştuklarını duyuyorduk. Henry'nin kalın sesiyle ağır ağır bir şeyler söylediğini, Timmy Grenadine'in tiz sesiyle çabuk çabuk cevap verdiğini. Sonra çocuk ağlamaya başladı. O zaman Bill Pelham öksürdü ve piposunu doldurmaya başladı.

«Richie'yi birkaç aydan beri görmedim,» dedim.

Bill, «Bu bir kayıp sayılmaz,» diye homurdandı.

Carl mırıldandı. «Richie buraya... Durun bakayım... Ekimin sonlarına doğru geldi... Hortlaklar Gecesine birkaç gün kala sanırım. Bir kasa Schlitz birası aldı. Pek yağlanmıştı.»

Söylenecek daha fazla bir şey yoktu. Çocuk içeride

hâlâ ağlıyor, bir yandan da konuşuyordu. Dışarıda rüzgâr uluyup ıslık çalmaktaydı. Radyo sabaha kadar on beş santim kar daha yağacağını söyledi. Ocak ayının ortalarındaydık. Richie'yi ekimden beri gören oldu mu acaba, diye düşündüm. Oğlu dışında tabii.

İçeridekiler bir süre daha konuştular. Sonra Henry'le çocuk dışarı çıktılar. Timmy paltosunu çıkarmış, Henry ise kendisininkini giymişti. Çocuk derinden derinden hıçkırıyordu. Hani krizin en önemli anı geçtikten sonra yaptığımız gibi. Gözleri kırmızıydı. İnsana bir göz atıyor, sonra da bakışlarını yere dikiyordu.

Henry'nin endişeli bir hali vardı. «Timmy'i yukarıya yollayacağım. Belki karım ona sahanda peynir pişirir. Ya da öyle bir şey yapar. Belki içinizden bir iki kişi benimle birlikte Richie'nin evine gelir. Timmy onun bira istediğini söyledi. İçkinin parasını da verdi.» Gülümsemeye çalıştı ama pek başaramadı. Sonunda gülümsemekten vazgeçti.

Bertie, «Tabii,» dedi. «Hangi biradan? Gidip getireyim.»

Henry, «Harrow Supreme'den getir,» diye cevap verdi. «Arkada boş mukavva kutular olacak.»

Ben de ayağa kalktım. Henry'le birlikte Bertie ve benim gitmemiz gerekiyordu. Carl'ın artözü böyle günlerde fena halde azıtıyordu. Billy Pelham ise artık sağ kolunu pek doğru dürüst kullanamıyordu.

Bertie altılık tenekeler halinde satılan Harrow birasından dört kasa getirdi. Ben onları kutuya yerleştirirken, Henry de çocuğu yukarıya çıkardı.

Henry karısıyla konuştuktan sonra aşağıya indi. Yukarki katın kapısının kapalı olup olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıp duruyordu.

Billy dayanamayarak patladı. «Ne olmuş? Richie çocuğu dövmüş mü?»

Henry, «Hayır,» dedi. «Şimdilik bir şey söylemek iste-

miyorum. İnsana deli saçması gibi geliyor. Ama size bir şey göstereceğim. Timmy'nin bira için verdiği parayı.» Cebinden dört tane bir dolarlık banknot çıkardı. Onları köşesinden tutuyordu. Ona hak verdim. Paraların hepsinin üzerine yapışkan, gri bir madde bulaşmıştı. Bozuk turşu kavanozlarının ağzında toplanan sıvıya benziyordu. Henry garip bir tavırla gülerek paraları tezgâhın üzerine bıraktı. Ve Carl'a, «Kimsenin onlara dokunmasına izin verme,» dedi. «Çocuğun anlattıklarının yarısı bile doğru olsa yine de sorun var demektir.»

Musluğa giderek ellerini yıkadı.

Ben de ayağa kalkarak kısa kalın paltomu giydim. Atkımı takıp düğmelerimi iliklediim. Arabaya binmenin bir yararı olmayacaktı. Richie, Curve Sokağında bir apartmanda oturuyordu. Kar temizleme makineleri en son o semte gidiyorlardı.

Biz dışarı çıkarken Bill Pelham arkamızdan seslendi. «Dikkatli olun ha!»

Henry sadece başını salladı. Bira dolu kutuyu kapının yanındaki el arabasına koydu. Dışarı çıktık.

Rüzgâr yüzümüze bir kamçı gibi çarptı. Hemen atkımı gözlerime kadar çektim. Bertie'nin eldivenlerini giyebilmesi için bir an kapıda durduk. Yüzünü canı yanıyormuş gibi buruşturmuştu. Bertie'nin neler hissettiğini biliyordum. Daha genç olan insanların bütün gün kayak yapmaları ve gece yarılarına kadar eşekarısı kanatlarına benzeyen lanet olasıca kar arabalarını sürmeleri belki normaldi. Ama insan yetmişini aştı mı, kalbinin etrafında kuzeydoğu rüzgârının estiğini hissediyordu.

Henry yine bir şeyden çok tiksiniyormuş gibi garip bir tavırla gülümsüyordu. «Sizi korkutmak istemiyorum, çocuklar. Ama şunu size yine de göstereceğim. Ve oraya giderken size çocuğun anlattıklarını da açıklayacağım... Çünkü durumu anlamanızı istiyorum!»

Paltosunun cebinden domuz budu kadar koskocaman bir .45'lik çıkardı. Henry 1958'de bar ve bakkal dükkânını yirmi dört saat açık tutmaya karar verdiği zaman almıştı bu tabancayı. Dolu silahı her zaman tezgâhın altındaki rafta hazır tutuyordu. O tabancayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Ama bir keresinde silahı dükkânı soymaya kalkan birine doğru çeviriverdiğini biliyorum. Hırsız hemen dönüp kapıdan dışarı fırlamıştı. Henry gerçekten de soğukkanlı bir adamdı. Onun çek bozdurma konusunda mesele çıkaran bir üniversite öğrencisini yakaladığı gibi dışarı attığını hatırlıyorum. O çocuk yengeç gibi yan yan yürümek zorunda kalmıştı.

Bunu size durumu kavramanız için anlatıyorum. Henry, Bertie'yle benim kimsenin gözünün yaşına bakmayacağını bilmemizi istemişti. Biz de onun gibi düşünüyorduk.

Böylece yürümeye başladık. Çamaşırcı kadınlar gibi rüzgâra doğru iyice eğilmiştik. Henry arabayı sürüklüyor ve bize çocuğun söylediklerini anlatıyordu. Rüzgâr ağzından çıkan sözleri biz onları daha duymadan uçurmaya çalışıyordu. Ama yine de hikâyenin önemli bir bölümünü duyduk. İstediğimizden daha fazlasını. Artık ben Henry'nin cebine altıpatları sokmuş olmasına çok seviniyordum.

Çocuk her şeye önce biranın neden olduğunu sanmıştı. Bilirsiniz, binde bir tenedeki bira bozulur. Ya köpükleri kalmaz, ya kötü kokar ya da yemyeşil olur. Bir keresinde bir adam bana, «Bakterinin içeri sızması için küçücük bir delik yeterlidir,» demişti. «O zaman bira berbat bir hal alır. Bazen delik çok küçüktür. Sıvı dışarı akmaz bile. Ama bakteriler içeri girebilirler. Ve o yaratıklardan bazıları için bira güzel bir besindir.»

Her neyse... Timmy, Henry'e, «Ekimde o gece babam eve her zamanki gibi bir kasa Golden Light birası getirdi,» demiş. «Ben ev ödevlerimi yaparken babam da birayı içmeye başladı...»

Timmy tam yatmaya hazırlandığı sırada Richie'nin, «Tanrım!» diye bağırdığını duydu. «Bu bozuk.»

Timmy, «Bozuk olan nedir, baba?» dedi.

Richie homurdandı. «Şu bira. Tanrım, şimdiye kadar hiç bu kadar kötü tadı olan bir şey içmedim!»

(Çok kimse, «Madem biranın tadı o kadar kötüydü onu neden içti?» diye sorardı. Ama çok kimse bunu Richard Gradine'in birayı nasıl içtiğine tanık olmadığı için söylerdi. Bir akşam üzeri Wally'nin Yerindeydim. Ve Richie'nin olmayacak bir bahsi kazandığına tanık oldum. Richie bir adamla on iki bardak birayı bir dakikada içebileceğine bahse girdi. Bizim kasabalılardan kimse buna yanaşmamıştı. Ama Montpelier'li bu satıcı tezgâha bir yirmi dolar koydu. Richie de öyle. Ve bizimki biraları bir dakikadan yedi saniye önce içip bitirdi. Ama tabii bardan çıkarken bir hayli yalpalıyordu, o da başka. Bu nedenle o akşam da Richie'nin beyninin, adam biranın çoğunu yuttuktan sonra uyardığından eminim.)

Richie, «Kusacağım,» dedi. Ama tuvalete gidinceye kadar mide bulantısı geçti. Böylece olay kapandı.

Timmy sonradan gidip bira tenekesini kokladı. İçi sanki bir şey sürünerek tenekeye girmiş ve orada ölmüş gibi kokuyordu. Kenarlarına grimsi yoğun bir sıvı bulaşmıştı.

Timmy iki gün sonra okuldan döndüğü zaman Richie televizyonun önünde oturuyor ve öğleden sonraları gösterilen o iç bayıltıcı acıklı oyunlardan birini seyrediyordu. Ve penceredeki bütün perdeleri sıkıca kapatmıştı.

Timmy, «Ne var?» diye sordu. Çünkü babası eve ancak gece dokuzda dönerdi.

Adam, «Televizyon seyrediyorum,» dedi. «Bugün canım sokağa çıkmak istemedi.»

Timmy musluğun üzerindeki ışığı yaktı. Richie hemen, «Kahretsin!» diye böğürdü. «Söndür o ışığı!»

Timmy babasının isteğini yerine getirdi. Ev ödevini karanlıkta nasıl yapacağını da sormadı. Richie'nin babaları

tuttuğu zaman ona hiçbir şey soramazdınız.

Richie ekledi. «Hemen gidip bana bir kasa bira al. Para masanın üstünde.»

Çocuk eve döndüğü zaman babası hâlâ karanlıkta oturuyordu. Ama artık dışarıda da hava kararmıştı. Televizyonu da kapatmıştı. Timmy ürkmeye başladı. Kim ürkmezdi bu durumda? Kapkaranlık bir daire ve baban bir köşede dev bir yığın gibi oturuyor.

Timmy biraları masaya koydu. Babasının biranın fazla soğuk olmasından hoşlanmadığını biliyordu. Çocuk Richie'ye yaklaştığı zaman burnuna pis bir koku geldi. Sanki biri bir parça kaşar peynirini hafta sonunda masanın üzerinde unutmuş gibi. Ama Timmy fazla şaşırmadı. Çünkü babasının pek de «temizpak» denilecek bir adam olmadığını biliyordu. Çocuk odasına giderek kapıyı sıkıca kapattı. Ders çalışmaya başladı. Bir süre sonra televizyonun açıldığını işitti. Babasının o akşamki ilk bira tenekesinin kapağını açtığını da.

İki hafta kadar durum böyle sürdü. Çocuk sabahları kalkıp okula gidiyor, eve döndüğü zaman Richie'nin televizyonun karşısında oturduğunu görüyordu. Bira parası da onu bekliyordu.

Oturdukları daire gün geçtikçe daha da kötü kokmaktaydı. Richie perdelerin açılmasına kesinlikle izin vermiyordu. Kasımın ortalarında Timmy'nin kendi odasında çalışmasını da yasakladı.

«Kapının altından sızan ışık beni rahatsız ediyor,» dedi.

Çocuk da babasına bira aldıktan sonra ders çalışmak için yolun aşağısında oturan bir arkadaşına gitmeye başladı.

Sonra bir gün Timmy okuldan döndüğü zaman Richie ona, «Işığı yak,» diye emretti. Saat dört olmuş ve karanlık basmaya başlamıştı.

Çocuk musluğun üzerindeki ışığı yaktı, sonra da fena

halde şaşırdı. Babası sıkıca bir battaniyeye sarılmıştı.

Richie, «Bak...» diye battaniyenin altından bir elini uzattı. Ama artık ele benzemiyordu. Çocuk sonradan Henry'e sadece, **«Kül rengiydi bu,»** diyebilecekti. **«Gri bir şey. İnsan eline hiç benzemiyordu. Gri bir yumru gibiydi.»**

Timmy Grenadine babasının elinin halini gördüğü zaman ödü patladı. «Baba! Sana ne oluyor?»

Richie, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama canım yanmıyor... Hatta bu... hoş bir şey...»

Timmy, «Hemen Dr. Westphail'i çağıracağım!» diye bağırdı.

O zaman battaniye sarsılmaya başladı. Sanki altında korkunç bir şey... **tepeden tırnağa kadar** titriyordu. Richie, «Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma,» diye homurdandı. «Buna cüret edersen, hemen sana dokunurum. Sen de bana dönersin.» Ve aynı anda battaniyeyi indirerek oğluna bir an yüzünü gösterdi...

Henry hikâyenin bu noktasına geldiği sırada, Curve ve Harlow sokaklarının kesiştiği köşeye erişmiştik. Vücudumun ısısı iyice düşmüştü. Bardan çıktığımız zaman Henry'nin dışarıda asılı olan termometresinin gösterdiği dereceden daha da düşüktü sanki. İnsan böyle şeylere inanmayı pek istemiyor tabii. Ama bu dünyada daha pek çok acayip şey var.

Vaktiyle George Kelso adında birini tanırdım. Bangor'da Bayındırlık İşlerinde çalışıyordu. On beş yıl ana su borularını onardı. Elektrik kablolarını tamir etti. Ve bir gün işi bırakıverdi. Oysa emekliye ayrılmasına iki yıl kalmıştı. Onu iyi tanıyan Frankie Haldeman, «George, Essex'deki bir kanalizasyon borusuna her zamanki gibi gülerek, şaka yaparak indi,» diye anlattı. «Ama on beş dakika sonra yukarı çıktığı zaman saçları bembeyaz olmuştu. Gözleri bir

pencereden cehenneme bakmış gibi yuvalarından uğramıştı.»

George işten çıkarak doğruca Wally'nin Yerine gitti ve içmeye başladı. Ve içki yüzünden de iki yıl içinde gürleyip gitti. Frankie bana bir gün, «George'la o olaydan söz etmeye çalıştım,» dedi. «Bir keresinde bana bir şey söyledi. O sırada iyice sarhoştu. Taburesinin üstünde dönerek bana baktı ve, 'Sen iri bir köpek boyunda bir örümcek gördün mü hiç?' diye sordu. 'Ağının ortasında oturuyordu. Sürüyle kedi yavrusu yakalanmıştı bu ağa. Ve örümcek onları ağa iyice sarmıştı.' Bu söz karşısında ne diyebilirdim ki?»

Tabii ben bu sözlerin doğru olduğunu iddia etmiyorum. Ama bu dünyanın köşesinde bucağında öyle şeyler var ki, insan onları gördüğü an çıldırabilir.

Evet... Ne diyordum? Üçümüz bir an köşede durduk. Sokakta uluyarak esen rüzgâra rağmen.

Bertie, «Çocuk ne görmüş?» diye sordu.

Henry, «Timmy hâlâ babasını görebildiğini söyledi,» dedi. «Ama Richie gri bir pelteye gömülü gibiymiş... Pelte onu sıkıştırıyormuş sanki... Richie'nin elbisesi derilerinin altına, üstüne yapışıkmış. Sanki eriyip ona yapışmışlar gibi.»

Bertie, «Tanrım...» diye fısıldadı.

«Richie sonra yeniden battaniyeye sarılmış ve çocuğa elektriği söndürmesi için bağırmış.»

Ben, «Tıpkı bir mantarmış gibi...» dedim.

Henry başını salladı. «Evet... Öyle bir şey...»

Bertie, «Tabancanı elinden bırakma,» diye tembih etti.

«Evet. Öyle yapacağım.»

Curve Sokağından çıkmaya başladık.

Richie Grenadine'in oturduğu apartman hemen hemen yokuşun başındaydı. Kâğıt krallarının yüzyılın başlarında yaptırdıkları Victoria tarzı o berbat binalardan biriydi. Konakların hemen hepsi artık apartman haline sokulmuştu. Bertie soluk soluğaydı. Kendini biraz topladığı

zaman, «Richie üçüncü katta oturuyor,» diye açıkladı. «Şu kaş gibi çıkıntılı çatının hemen altında.»

Ben de Henry'e, «O olaydan sonra çocuğun başına neler gelmiş?» diye sordum.

Timmy kasım ayının üçüncü haftasında bir akşam üzeri eve döndüğü zaman Richie'nin artık sadece perdeleri kapatmakla yetinmediğini gördü. Evdeki her pencereye bir battaniye çakmıştı. İçerisi gitgide daha da kötü kokuyordu. Bir meyva çürüyerek erimeye başladığı zamanki kokuyu andırıyordu.

Bir hafta kadar sonra Richie oğluna birasını sobada ısıttırmaya başladı. (Olayı düşünebiliyor musunuz? Çocuk apartmanda yapayalnızdı... Ve babası... şey... acayip bir yaratığa dönüşüyordu... Timmy, Richie'nin birasını ısıtıyor ve onun içki içişini dinlemek zorunda kalıyordu... Adam korkunç, garip şapırtılar çıkarıyordu. Çorba içen ihtiyarların yaptıkları gibi. Bütün bunları düşünebiliyor musunuz?)

(Ve her şey bugüne kadar böyle sürdü gitti... Timmy'nin okulu bugün kar fırtınası yüzünden erken tatil oldu.)

Henry bize, «Çocuk doğruca eve gittiğini söyledi,» dedi. «Apartmana girdiği zaman yukarı katın koridorunda hiç ışık yanmıyormuş. Timmy babasının bir gece usulca dışarı çıkarak ampulleri kırdığını düşünüyor. Çocuk karanlıkta dairenin kapısına gitmiş usulca.

«Ve içeride bir şeyin hareket ettiğini duymuş. Ve birdenbire babasının bütün hafta boyunca ne yaptığını hiç bilmediğini düşünmüş. Richie'nin bir aydan beri o koltuktan kalktığını hiç görmemiş. Bir insanın uyuması, zaman zaman tuvalete gitmesi gerekmez mi?

«Dairenin kapısının ortasında büyükçe bir gözetleme deliği varmış. İçeriden sürgülenen türden. Ama daha daireye ilk taşındıkları zaman sürgünün kırık olduğunu görmüşler... Evet... Çocuk kapıya usul usul yaklaşmış. Kapağı baş-

parmağıyla biraz iterek gözünü aralığa uydurmuş.»

Artık kapının önündeki basamaklara gelmiştik. Apartman tepemizde çirkin, dev bir surat gibi yükseliyordu. Üçüncü kattaki pencereler de gözlere benziyorlardı. Başımı kaldırarak baktım. Gerçekten de o iki pencere kapkaranlıktı. Biri camları siyaha boyamış ya da pencerelere battaniye çakmış gibi.

«Çocuğun gözü karanlığa ancak bir dakika sonra alışabilmiş. Ve o zaman koskocaman, gri bir yığın görmüş. Bu hiç de insana benzemiyormuş. Yerde kayıyor, arkasında kül rengi, yapışkan bir iz bırakıyormuş. Sonra bu nesne bir kolunu uzatmış. Ya da kola benzeyen bir kediyi almış.» Henry bir an durdu.

Bertie ellerini birbirine vuruyordu. Sokak pek soğuktu. Ama hiçbirimiz de henüz yukarıya çıkmaya hazır değildik.

Henry konuşmasını sürdürdü. «Ölü bir kediyi. Hayvanın leşi çürümeye başlamış... Çocuk onun şişmiş olduğunu söyledi. Üzerinde beyaz bir şeyler kıvıl kıvıl dolaşıyormuş...»

Bertie, «Sus artık...» diye inledi. «Tanrı aşkına.»

«Ve sonra Richie kediyi yemiş.»

Yutkunmaya çalıştım. Boğazıma sanki pek yağlı bir şey takılmıştı.

Henry hikâyeyi usulca sona erdirdi. «İşte Timmy o zaman gözetleme deliğinin kapağını kapatmış. Ve koşarak kaçmış.»

Bertie, «Yukarı çıkabileceğimi sanmıyorum...» diye fısıldadı.

Henry bir şey söylemeyerek bir Bertie'ye baktı, bir bana. Sonra tekrar Bertie'ye döndü.

Ben, «Bence yukarı çıkmamız gerekiyor,» dedim. «Richie'nin birasını getirdik.»

Bertie cevap vermedi. Basamaklardan çıkarak sokak kapısından içeri girdik. Ve aynı anda burnuma pis bir koku geldi.

Elma şarabı fabrikalarının yazın nasıl koktuklarını bilir misiniz? Elma kokusunu bir türlü gideremezsiniz. Ama sonbaharda rahatsız olmazsınız. Çünkü koku burnunuzu bir anda etkisizleştirecek kadar sert ve keskin olur. Ama yazın fabrika çok kötü kokar. Bu koku da ona benziyordu. Yalnız biraz daha pisti.

Alt koridorda bir tek ışık yanıyor, buzlu camdan bir globun içindeki bu sönük sarı ampul etrafı pek aydınlatmıyordu. Yukarı çıkan merdivenleri de. Basamaklar yukarılarda daha da karanlıktı.

Henry el arabasını bir yere çarparak durdurdu. O bira dolu kutuyu alırken, ben de ikinci katın ışığını yakacak olan düğmeye bastım. Ama çocuğun dediği gibi bu ampul de kırılmıştı.

Bertie titrek bir sesle, «Birayı ben taşırım,» dedi. «Sen tabancanı eline al.»

Henry itiraz etmeye kalkmadı. Kasayı Bertie'ye uzattı. Merdivenden çıkmaya başladık. Önce Henry, sonra ben, arkada da kucağında bira kutusuyla Bertie. İkinci katın sahanlığına geldiğimiz sırada koku daha da ağırlaşmıştı. Çürük elma kokusu... ve bunun altında daha da tiksinti verici bir koku...

Levant kentinde oturduğum günlerde bir köpeğim vardı. Adı Rex'ti. İyi bir köpekçikti ama arabalar konusunda pek de akıllı davranmazdı. Bir akşam üzeri ben işteyken Rex'e bir araba çarptı. Hayvan temel kazıklarının arasına girerek orada öldü. Tanrım! Ne pis kokuydu o. Sonunda Rex'in ölüsünü bir sopayla çekip dışarı çıkarmak zorunda kaldım. İşte diğer koku buna benziyordu. Çürümüş et kokusunu andıran tiksinti verici bir şey.

O'ana kadar bütün bunların bir tür şaka olabileceğini düşünmüştüm. Ama artık hiç de öyle olmadığını anlıyordum. «Tanrım, komşular neden şikâyet etmiyorlar, Henry?» diye sordum.

Henry, «Hangi komşular?» dedi. Yine garip garip gülümsüyordu.

Etrafıma bakındım. Gerçekten de koridor tozluydu ve artık oradan kimse geçmiyormuş gibi bir hali vardı. O kattaki üç dairenin kapıları da sıkıca kapatılıp kilitlenmişti.

Bertie kutuyu tırabzana dayayarak rahat nefes almaya çalıştı. «Acaba ev sahibi kim? Gaiteau mu? Doğrusu Richie'yi buradan atmamasına şaşıyorum.»

Henry, «Onu kim gidip atacak?» dedi. «Sen mi?»

Bertie sesini çıkarmadı.

Bir iki dakika sonra tekrar merdivenden çıkmaya başladık. Bu merdiven diğerlerinden de dar ve dikti. Üstelik içerisi iyice ısınmaya başlıyordu. Sanki binadaki bütün radyatörler şangırdıyor ve hışırdıyorlardı. Koku feciydi. Bana biri barsaklarımı bir çubukla karıştırıyormuş gibi geliyordu.

Yukarıda kısa bir koridor vardı. Ortasında bir gözetleme deliği bulunan bir kapı.

Bertie hafifçe bağırdı, sonra da fısıltıyla, «Başımıza açtığımız şu işe bakın...» dedi.

Başımı eğdim. Koridorun zemininde yer yer yapışkan bir sıvı birikmişti. Galiba koridorun halısı da vardı ama gri nesne onu çürütüp eritmişti.

Henry kapıya doğru gitti. Biz de onu izledik. Bertie'yi bilmem ama ben ayakkabılarımın içinde tirtir titriyordum. Ama Henry hiç duraklamadı bile. O koskocaman tabancasını kaldırarak kabzasıyla kapıya vurdu.

«Richie!» diye seslendi. Sesinde en hafif bir korku bile yoktu. Ama yüzü bembeyazdı. «Ben Gece Baykuşu'ndan Henry Parmelee. Biralarını getirdim.»

Belki bir dakika içeriden hiç ses gelmedi. Sonra bir ses, «Timmy nerede?» dedi. «Nerede oğlum?»

İşte o zaman az kalsın dönüp kaçacaktım. Duyduğumuz bir insan sesi değildi. Acayip bir şeydi. Alçak ve boğuk. Sanki ağzı içyağı dolu biri konuşmaya çalışıyordu.

Henry, «Timmy dükkânımda,» diye cevap verdi. «Doğru dürüst yemek yiyor. Sıpsıska olmuş, Richie. Bir sokak kedisi gibi.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra korkunç şıkırtılar duyuldu. Lastik botlu bir adam çamurda yürürken çıkan sese benziyordu. Sonra kapının öbür yanından yine o iğrenç ses geldi.

«Kapıyı açıp biraları içeri it. Ama önce tenekeleri açmalısın. Ben bunu yapamam.»

Henry, «Bir dakika sonra,» dedi. «Sen ne durumdasın, Richie?»

«Bırak şimdi bunu. Biraları içeri it ve çıkıp git.» Sesinde korkunç bir açgözlülük vardı.

«Artık kedi leşleri yetmiyor değil mi?» Henry'nin sesi kederliydi. Silahın kabzasını sıkıca kavramıştı.

Ve ben de birdenbire bazı olayları birbirlerine bağlamayı başardım. Henry bunu çoktan yapmıştı. Belki de daha Timmy olanları anlattığı sırada. Olayları hatırladığım zaman genzime dolan çürümüş ceset kokusu büsbütün keskinleşti sanki. Şu son üç hafta içinde kasabada karanlık bastıktan sonra iki genç kızla bir şarapçı ortadan kaybolmuşlardı. **Karanlık bastıktan sonra.**

İçerideki, «Birayı kapıdan it,» dedi. «Yoksa onları almak için ben dışarı çıkarım.»

Henry bize geri çekilmemizi işaret etti. Biz de öyle yaptık.

Henry sonra, «Galiba öyle yapman daha iyi olacak, Richie,» diye cevap vererek tabancasının emniyetini açtı.

Hemen bir şey olmadı. Uzun süre bekledik. Doğrusunu isterseniz, ben artık olayın sona erdiğini düşünüyordum. Sonra kapı birdenbire açıldı. Öyle şiddetle ve hızla ki, duvara çarpmadan önce âdeta ortası kabardı. Ve Richie dışarı çıktı.

Bir saniye... ancak bir saniye orada durduk. Sonra Ber-

tie'yle ben okul çocukları gibi merdivenlerden koşarak indik. Basamakları dörder, beşer atlayarak. Kapıdan dışarı fırladık. Karda sendeliyor, kayıyorduk.

Merdivenden inerken Henry'nin üç el ateş ettiğini duyduk. O boş ve lanetli binada silah sesleri el bombası gibi yankılandı.

O bir, iki saniye içinde gördüklerimizi ömrümün sonuna dek unutmayacağım. Ya da ne kadar ömrüm kaldıysa... Kapıdan çıkan dev bir pelteye benziyordu. Pelteden bir dalgaya. Arkasından vıcık vıcık bir iz bırakıyordu.

Ama en fecisi bu değildi. Gözleri yamyassı, sarı ve çılgın bakışlıydı. İnsan ruhuyla hiçbir ilişkisi yoktu bu gözlerin. Yaratığın gözleri iki tane değil, dört taneydi. Ve o şeyin tam ortasında, beyaz, lifli gibi bir çizgi vardı. Bir yarık. Bunun arasından kalp gibi atan pembemsi bir et gözüküyordu. Bir domuzun karnına benzeyen bir şey.

Anlayacağınız yaratık ikiye bölünüyordu. İkiye ayrılarak **çoğalıyordu.**

Bertie'yle bara giderken hiç konuşmadık. Bilmiyorum onun kafasından ne geçiyordu. Ama ben ne düşündüğümü çok iyi biliyorum. Aklım fikrim çarpım tablosundaydı. İki kere iki dört eder, diyordum kendi kendime. Dört kere iki sekiz. Sekiz kere iki on altı. On altı kere iki...

Bara girdik. Carl'la Bill Pelham. ayağa fırlayarak bizi soru yağmuruna tuttular. Onlara ikimiz de cevap veremedik. Sadece döndük ve beklemeye başladık. Henry yağan karların arasından çıkacak mıydı? Ben 32768 kere ikiye gelmiştim. Ve, bu insanlığın sonu olur, diye düşünüyordum. Orada otururak bira içtik. Ve kimin geleceğini düşünerek bekledik.

Ve hâlâ burada oturuyoruz.

Henry'nin geleceğini umarım. Tabii.

Ben Bir «Kapı»yım

Richard'la evimin verandasında oturuyor, kum tepeciklerinin üzerinden körfeze doğru bakıyorduk. Richard'ın sigarasının hoş kokusu etrafa yayılıyor ve sivrisineklerin bize yaklaşmalarını da engelliyordu. Deniz serin bir camgöbeği rengiydi. Gökyüzü ise daha koyu, gerçek bir maviydi. İkisi birarada pek güzel duruyordu.

Richard düşünceli düşünceli, «Sen 'giriş yeri'sin,» diye tekrarladı. «Bir 'kapı'.» «O çocuğu öldürdüğünden emin misin? Rüya görmüş olmayasın?»

«Bu, rüya değil. Ve çocuğu ben öldürmedim zaten. Bunu sana anlattım. Çocuğu **onlar** öldürdüler. Ben bir 'kapı'yım. Bir 'Giriş Yeri.'»

Richard içini çekti. «Çocuğu sen mi gömdün?»

«Evet.»

«Onu nereye gömdüğünü hatırlıyor musun?»

«Evet.» Elimi göğüs cebime sokarak bir sigara çıkardım. Ellerim sargılı oldukları için onları beceriksizce kullanıyordum. Parmaklarım dayanılmayacak kadar kaşınıyordu. «Orayı görmek istiyorsan kum arabasını almalısın. Bunu...» Tekerlekli iskemlemi işaret ettim. «...kumların üzerinden itemezsin.»

Richard'ın kum arabası yastık boyunda lastikleri olan bir 1959 modeli VW'di. Arkadaşım taşıtla kumsalda dolaşıyor ve denizin sürüklediği kütük parçalarını topluyordu. Maryland'de emlakçılık yaparken işi bırakmış ve Key Caroline'a yerleşmişti. Şimdi topladığı kütüklerle heykeller yapıyor ve onları kış turistlerine utanılacak kadar pahalıya satıyordu.

Richard sigarasını tüttürerek körfeze doğru baktı. «Hemen değil... Şu olayı bana tekrar anlatır mısın?»

İçimi çekerek sigaramı yakmaya çalıştım. Arkadaşım kibriti elimden alarak bu işi yaptı. Sigaranın dumanlarını iki defa iyice içime çektim. Tırnaklarımın kaşıntısı beni neredeyse çıldırtacaktı.

«Pekâlâ,» dedim. «Dün akşam saat yedide buradaydım. Oturmuş körfezi seyrediyor ve sigara içiyordum. Şimdiki gibi. Ve...»

Richard, «Daha gerilere git,» diye önerdi.

«Bana o uçuştan söz et.»

Başımı salladım. «Bunu kaç defa tekrarladık, Richard! Kaç defa! Artık...»

Arkadaşımın kırışık yüzü kütüklerden yaptığı heykelleri kadar esrarlıydı. «Belki hatırlarsın... Belki artık hatırlayabilirsin...»

«Öyle mi dersin?»

«Evet, olabilir. Anlatacakların sona erince seninle gidip o mezarı ararız.»

«Mezar...» diye mırıldandım. Acayip, korkunç bir yankısı vardı o sözcüğün. Her şeyden karaydı. Cory'le beş yıl önce aştığımız o okyanustan daha kara. Kara, kara, kara.

Ve sargıların altında **yeni gözlerim** bandajların neden olduğu karanlıklara körcesine bakıyorlardı. Ve kaşınıyorlardı.

Cory'le beni Satürn 16 yörüngeye oturttu. Bütün

yorumcuların «Empire State Building» diye tanımladıkları o uzay gemisi. Bu gerçekten koskocaman bir şeydi. Eski Satürn 1 B'yi cüceleştiriyordu. Ve füze altmış metre derinlikteki platformdan havalanıyordu. Yoksa Cape Kennedy' nin yarısını da birlikte götürmesi işten bile değildi.

Dünyanın etrafında dönerek bütün sistemlerimizi kontroldan geçirdik. Sonra da ana gemiden ayrılarak Venüs gezegenine doğru gittik. Biz yeryüzünden ayrıldığımız sırada Senatoda uzayın derinliklerinde araştırma yapılması için para ayrılması konusu tartışılıyordu. Ve NASA'dakiler gezegende bir şey bulmamız için dua ediyorlardı. Herhangi bir şey. Zeus Projesinin dâhi çocuğu olan Don Lovinger birkaç kadeh içtiği zaman, «Bunun ne olduğu önemli değil,» diyordu. «Türlü aletiniz, araç ve gereciniz var. Çok güçlü televizyon kameralarınız da. Trilyonlarca mercek ve filtresi olan küçük, harika bir teleskopunuz da. Altın bulun. Ya da platin. Daha da iyisi uysal, mavi bir adam yakalayın. Onu inceler, sömürür ve böylece kendimizi üstün buluruz. Herhangi bir şey bulun yeter. Miki Farenin hayaleti bile işe yarar.»

Cory'le ben bu dileği yerine getirmeyi çok istiyorduk. Tabii mümkün olduğu takdirde. Derin uzay programı hiçbir zaman başarılı olamamıştı. 1968'de ayın etrafında yörüngeye oturan ve kirli plaj kumlarına benzeyen boş ve ürkütücü bir dünya bulan Borman, Anders ve Lovell'den on bir yıl sonra Mars'a inerek donmuş topraklardan oluşan susuz bir gezegenle karşılaşan Markham ve Jacks'e kadar derin uzay programı her zaman pahalı bir yenilgi sayılmıştı. Can kaybı da olmuştu. Sondan bir önceki Apollo uçuşu sırasında her sistem arızalandığı için Pedersen ve Lederer hâlâ güneşin etrafında dönüyorlardı. Ve sonsuza kadar da döneceklerdi. John Davis'in yörüngedeki küçük rasathanesini bir göktaşı delmişti. Binde bir olabilecek bir şeydi bu. Evet, uzay programı pek de başarıyla uygulanmıyordu. Artık, «Biz size söylemiştik,» diyebilmek için tek şans Venüs'tü.

Gezegene on altı günde erişecektik. Cory'le bir hayli besin özü yedik. Kâğıt oyunu oynadık. Arka arkaya soğuk aldık. Ama teknik bakımdan her şey yolunda gitti. Sadece üçüncü gün hava nem değiştiricilerinden birini kaybettik. Hepsi o kadar. Artık tekrar dünyanın atmosferine gireceğimiz ana kadar önemli bir sorunumuz olmayacaktı. Venüs'ün bir yıldızdan süt gibi beyaz kristal bir küre haline dönüşmesini seyrediyor, Hunstville'deki Kontrolla şakalaşıyorduk. Wagner ve Beatles'ın bantlarını dinliyor, bizden istenen deneyleri yapıyorduk. Bunlar güneş fırtınasının hızının ölçülmesinden derin uzayda sefer yapılmasına kadar değişiyordu. Yarı yolda iki defa düzeltme yaptım. Ama pek önemsiz düzeltmelerdi bunlar. Yolculuğun dokuzuncu günü Cory dışarı çıkarak içeri çekilebilen DESA'yı yumrukladı. Sonunda aygıt çalışmaya razı oldu. Aslında olağanüstü hiçbir şeyle karşılaşmadık. Ama sonra...

Richard, «DESA,» dedi. «O da nesi?»

«Başarılı olamayan bir deney. DESA derin uzay anteniydi. Anlayacağın yüksek frekansta püls'lerle yayın yapıyorduk.. İsteyen bizi dinleyecekti.» Parmaklarımı pantolonuma sürdüm ama o korkunç kaşıntıya bir yararı olmadı. «Bunun temelinde Batı Virginia'daki radyo-teleskopa uyarlanan o fikir vardı. Şu yıldızları dinleyen sistemi kastediyorum. Ama biz dinlemiyor, yayın yapıyorduk. Daha çok derin uzaydaki gezegenlere. Jüpiter, Satürn, Üranüs. Belki o gezegenlerde akıllı yaratıklar vardı ama o sırada uyuyorlardı herhalde.»

«Uzay gemisinden dışarıya sadece Cory mi çıktı?»

«Even. Belki Cory bir uzay vebasının mikroplarını da getirdi ama telemetre bunu göstermedi.»

«Ama yine de...»

Ben öfkeyle, «Bu önemli değil,» dedim. «Önemli olan şimdi. Ve burası. Onlar dün gece o çocuğu öldürdüler, Richard. Bunu seyretmek hiç de hoş değildi. Ya da hisset-

mek. Çocuğun kafası... patladı! Sanki biri beynini kaşık kaşık çıkarmış, yerine kafatasının içine bir elbombası yerleştirmişti.»

Arkadaşım, «Hikâyeni bitir,» dedi.

Acı acı güldüm. «Başka anlatılacak ne var?»

Gezegenin etrafında yörüngeye oturduk. Venüs'ü iyice inceledik. Altı yüzden fazla resim çektik. Kaç metre film çektiğimizi ise Tanrı bilir.

Bulut örtüsü eşit miktarda metan, amonyak ve tozdan oluşuyordu. Bütün gezegen kasırgaların kudurduğu bir Grand Canyon'a benziyordu. Cory rüzgâr hızının yüzeyin yakınında saatte 600 mil olduğunu hesapladı. Ne bir bitki gördük, ne de bir canlı. Spektroskop Venüs'te değerli madenlerden pek az miktarlarda olduğunu gösteriyordu. İşte Venüs böyle bir yerdi. Hiçbir şey yoktu orada, hiçbir şey. Ama gezegen nedense beni korkuttu. Sanki uzayın derinliklerinde perili bir köşkün etrafında dolaşıyorduk. Biliyorum, bu hiç de bilimsel bir söz değil. Ama oradan uzaklaşıncaya kadar dehşetle titredim. Eğer füzelerimizi ateşleyemeseydik herhalde boğazımı keserdim. Venüs aya benzemiyor. Ay ıssız ve kasvetli. Ama zararsız gibi gözüküyor. Ancak Venüs o zamana kadar insanların gördükleri hiçbir şeye benzemiyor. Belki de gezegenin üzerinde bulut örtüsü olması iyi bir şey. Venüs etleri dökülmüş bir kurukafaya benziyor. Gezegeni ancak böyle tarif edebilirim.

Dünyaya dönerken Senatonun uzay araştırma bütçesini yarıya indirdiğini öğrendik. Cory, «Galiba artık hava uydusu işine giriyoruz, Artie,» dedi. Ama bu karara neredeyse sevinecektim. Belki de insanlara orada yer yok.

On iki gün sonra Cory öldü. Ben de sakat kaldım. Dünyaya inerken bütün dertler bizi buldu. Paraşüt dolaştı. İşte sana kaderin küçük şakalarından biri. Bir aydan daha

uzun bir süre uzayda kalmıştık. Bütün uzaycılardan çok daha uzaklara kadar gidebilmiştik. Ve sonra her şey böyle sona erdi. Çünkü biri kahve içmek için acele etmişti. Ve bu yüzden paraşütün birkaç ipi birbirine dolaştı.

Aşağıya hızla indik. Helikopterlerden birindeki bir genç sonradan, «Sanki gökyüzünden dev bir bebek düşüyordu,» dedi. «Plasenta arkasından sürükleniyordu.» Denize çarptığımız zaman ben kendimden geçtim.

Beni **Portland** gemisinin güvertesinden geçirdikleri sırada gözlerimi açtım. Üzerinden geçeceğimiz kırmızı halıyı toplama fırsatını bile bulamamışlardı. Her tarafım kan içindeydi ve beni telaşla kırmızı bir halının üzerinden geçirerek revire götürüyorlardı. Ama halı hiç de vücudum kadar kırmızı değildi...

«...İki yıl Bethesda Hastanesinde kaldım. Bana Şeref Madalyası, bol para ve bu tekerlekli iskemleyi verdiler. Ertesi yıl buraya geldim. Roketlerin havalanmasını seyretmek hoşuma gidiyor.»

Richard, «Biliyorum,» dedi. Bir an durdu, sonra da ekledi. «Bana ellerini göster.»

Hemen cevap verdim. «Olmaz!» Sesim biraz sert çıkmıştı. «Onların görmesine izin veremem. Bunu sana söyledim.»

Richard, «Olaydan beri beş yıl geçti,» dedi. «Neden şimdi, Arthur? Bunu bana söyleyebilir misin?»

«Bilmiyorum. Bilmiyorum! Belki bu yaratık neyse uzun bir gebelik süresi var. Aslında bu illete uzayda yakalandığım nereden belli? Belki de bu nesne neyse içime Fort Lauderdale'de girdi. Hatta belki ben bu verandada otururken oldu.»

Richard içini çekerek denize doğru baktı. Akşam güneşi suları kızıla boyuyordu. «Elimden geleni yapmaya çalışı-

yorum, Arthur. Çıldırmaya başladığını düşünmeyi istemiyorum.»

«Gerekirse sana ellerimi göstereceğim,» dedim. Bunu söyleyebilmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldım. «Ama ancak göstermek zorunda kaldığım takdirde.»

Richard ayağa kalkarak bastonunu buldu. Şimdi yaşlı ve güçsüz gibi bir hali vardı. «Kum arabasını getireceğim. O çocuğu arayalım.»

«Sağol, Richard.»

Arkadaşım kulübesine giden bozuk toprak yolda ilerledi. Key Caroline'ın hemen hemen boyunca uzanan ve Big Dune denen yüksek kum tepesinin üzerinden Richard'ın evinin damını görebiliyordum. Gökyüzü suyun üstünde çirkin bir erik moruna bürünmüştü. Kulağıma hafif bir gök gürültüsü geldi.

Çocuğun adını bilmiyordum. Ama onu arada sırada görüyordum. Güneş batarken kolunun altında bir süzgeçle kumsalda yürüyordu. Cildi güneşten adeta kapkara olmuştu. Sadece paçaları kesilmiş bir blucin giyiyordu. Key Caroline'ın dibinde halka açık bir bölüm vardı. Ve açıkgöz bir delikanlı da günde beş dolara kadar para bulabilirdi. Tabii gömülmüş on ve yirmi beş sentlikleri bulabilmek için kumu eleyerek. Çocuğa arada sırada el sallıyordum. O da karşılık veriyordu. İkimiz de ilgisiz davranıyorduk. Hem yabancıydık, hem de kardeş. Yıl boyunca burada yaşayan ve bol para harcayan, Cadillac'lara binen, gürültücü turistlerden hoşlanmayan iki yerli. Delikanlı herhalde yedi yüz elli metre ötedeki köyde oturuyordu. Orası biri postane ve etrafındaki evlerden oluşuyordu.

Çocuk o akşam kumsaldan geçtiği sırada ben bir saatten beri verandada oturuyordum. Kımıldamıyor, etrafı seyrediyordum. Kaşıntıya dayanamamış, sargıları daha önce

açmıştım. Zaten her şeyi kendi gözleriyle görmeleri her zaman daha iyiydi.

Dünyadaki hiçbir duyguya benzemiyordu bu. Sanki ben yarı aralık bir kapıydım. Ve onlar aralıktan nefret ettikleri ve korktukları bir dünyayı seyrediyorlardı. Ama işin kötüsü, ben de bir bakıma onların gözüyle görebiliyordum. Beyninizin bir karasineğe geçirildiğini düşünün. Kendi yüzünüze binlerce gözle bakan bir karasineğe. İşte belki o zaman ellerimi neden sardığımı anlarsınız. Etrafta onları görecek bir kimse olmadığı zaman bile.

Her şey Miami'de başladı. Orada Cresswell adında biriyle bir işim vardı. Deniz Kuvvetlerinden bir müfettişti. Yılda bir kez beni kontrol ediyordu. Ne de olsa bir süre için uzay programımızın sırlarını öğrenmiştim. Bilmiyorum adam ne arıyordu? Belki gözümde hilekârca bir ifade. Ya da alnımda kıpkırmızı bir damga. Tanrı bilir neden şüpheleniyordu? Emekli aylığım neredeyse utanılacak kadar dolgundu.

O gün Cresswell'le onun otel odasının önündeki balkonda oturuyorduk. İçkilerimizi yudumluyor ve ABD uzay programının geleceğini konuşuyorduk. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Parmaklarım kaşınmaya başladı. Ağır ağır olmadı bu. Biri bir düğmeyi çevirmiş gibi birdenbire başladı. Kaşıntıdan Cresswell'e söz ettim.

«O küçücük berbat adada zehirli sarmaşığa dokundun herhalde,» dedi gülerek.

«Key Caroline'da sadece bodur palmiyeler var,» dedim. «Belki bu «yedi yıl kaşıntısı» diye tanımladıkları illet.» Başımı eğerek ellerime baktım. Gayet normal ellerdi bunlar. Ama kaşınıyorlardı.

Akşama doğru her zamanki gibi o malum belgeyi imzaladım. «Önemli bir bilgiyi açıklamadığıma ve bildirmediğime yemin ederim...» vb. Sonra arabayla Key'e döndüm. Eski bir Ford arabam vardı. Elle kullanılan gaz pedalı

ve fren takılmıştı. Ford'u çok seviyordum. Çünkü arabayı kullanırken kendi kendine yeten bir insan olduğuma inanıyordum.

Yol bir hayli uzundu. Bir numaralı karayolundan saparak Key Caroline'a giden rampaya girdiğim sırada çıldırmak üzereydim. Ellerimin kaşınması yüzünden neredeyse delirecektim. Eğer derin bir kesik ya da ameliyat yeri iyileşirken ıstırap çektiyseniz benim ne tür bir kaşıntıyı kastettiğimi biraz anlayabilirsiniz. Sanki ellerimin üzerinde kıvıl kıvıl canlı bir şeyler dolaşıyor ve etime batıyorlardı.

Güneş hemen hemen batmıştı. Panelin ışığında ellerime baktım. Parmaklarımın uçları kızarmıştı artık. Parmak izi bırakan kısmın hemen yukarısında küçücük, kırmızı, kusursuz daireler olmuştu. Gitar çalıyorsanız parmaklarınızın nasır tuttuğu o bölümlerde. Ayrıca her parmağın birinci ve ikinci eklemlerinin arasında da iltihaplı kırmızı daireler vardı. İkinci boğumla el üzerindeki eklemler arasında da. Sağ elimin parmaklarını dudaklarıma bastırdım. Sonra da hızla çektim. Ani bir tiksinti duymuş, garip bir dehşete kapılmıştım. Sanki boğazıma tüylü bir şey tıkanmıştı, boğuluyordum. Kırmızı beneklerin olduğu yerlerde derim çok sıcaktı, ateşim varmış gibi. Etim yumuşak ve donmuş gibiydi. Çürümüş bir elmanın eti gibi.

Yoluma devam ederek kendi kendimi farkına varmadan zehirli bir sarmaşığa dokunmuş olduğuma inandırmaya çalıştım. Ama kafamın derinliklerinde başka, çirkin bir düşünce kıpırdanıyordu. Bir teyzem vardı çocukluğumda. Yaşamının son on yılını evin yukarı katındaki bir odada kapalı geçirmişti. Dünyayla bütün ilişkisi kesilmişti. Annem yemeklerini odasına çıkarırdı. Teyzemin adını bile söylemek yasaktı. Sonradan onda Hansen hastalığı olduğunu öğrenmiştim. Yani teyzem cüzzamlıydı.

Eve gelince, kente Dr. Flanders'e telefon ettim. Ama karşıma Cevap Verme Servisi çıktı. Dr. Flanders muayene-

hanesinde değildi. Motorla balığa çıkmıştı. «Durum acil olduğu takdirde Dr. Ballanger...»

«Dr. Flanders ne zaman dönecek?»

«En geç yarın öğleden sonra. Bu sizce uygun...»

«Evet, uygun.»

Telefonu ağır ağır kapadım. Sonra da Richard'ın numarasını çevirdim. Telefon karşıda on, on iki defa çaldı. Alıcıyı yerine bıraktım. Bir süre kararsızca oturdum. Kaşıntı daha da artmıştı. Sanki etimin içinden etrafa yayılıyordu.

Tekerlekli sandalyemle kitaplığa giderek yıllar önce almış olduğum eski tıp ansiklopedisine uzandım. Ama kitap insanı delirtecek kadar belirsizdi. Bu kaşıntının nedeni herhangi bir şey olabilirdi. Bu durum belki önemliydi, belki de değildi.

Arkama yaslanarak gözlerimi yumdum. Odanın dibindeki duvarda eski gemi saatinin tıkırdadığını duyuyordum. Yükseklerde bir jet homurdanarak Miami'ye doğru gidiyordu. Nefes alırken çıkan hafif bir hışırtıyı duyuyordum.

Ve hâlâ kitaba bakıyordum.

Bu gerçeği yavaş yavaş kavradım. Sonra her şeyi korkutucu bir hızla anladım. **Gözlerim kapalıydı ama hâlâ kitaba bakıyordum.** Gördüğüm, bir kitabın bulanık, çarpılmış, dört boyutlu bir karşıtıydı. Ama bütün bunlara rağmen bir kitap olduğu hâlâ anlaşılıyordu.

Ve bakan sadece ben değildim.

Kalbimin sıkıştığını hissederek telaşla gözlerimi açtım. Bu garip duygu biraz kaybolur gibi oldu. Ama tümüyle değil. Kitaba bakıyor, yazıları ve diyagramları kendi gözlerimle görüyordum. Bu her gün olan sıradan, normal bir şeydi. Ama kitabı ayrıca daha farklı ve dar bir açıdan da görüyordum. Ancak **başka gözlerle.** Ve ansiklopediye bir kitap değil yabancı bir şeymiş gibi bakıyordum. Tehlikeli, biçimsiz bir şeymiş gibi.

Ellerimi ağır ağır yüzüme doğru kaldırdım. O arada

oturma odamı da acayip bir biçimde görür gibi oldum. Odam dehşet dolu bir yere dönüşmüştü.

Bir çığlık attım!

Parmaklarımın yarılmış etleri arasından birtakım gözler bana bakıyorlardı. Ve ben ellerime bakarken bu gözler yüzeye çıkabilmek için çabaladılar. Etlerim gerilip büzüldü.

Ama bağırmama bu neden olmadı. Hayır. O gözlerle kendi suratıma bakmış ve bir canavar görmüştüm.

Kum arabası tepeyi aştı ve Richard taşıtı verandanın önünde durdurdu. Motor kesik kesik homurdanıyordu. Tekerlekli sandalyemle basamakların yanındaki rampadan indim. Richard arabaya binmeme yardım etti.

«Pekâlâ, Arthur,» dedi. «Bu işi sen biliyorsun. Ne tarafa gideceğiz?»

Denizi, Big Dune'un sonunda alçaldığı tarafı işaret ettim. Richard başını salladı. Arka lastikler kumları etrafa saçtı ve hareket ettik. Genellikle Richard'ın taşıtı kullanmasıyla alay eder, ona takılırdım. Ama bu gece ona takılmak aklıma bile gelmedi. Düşünecek çok şey vardı. Hissedecek çok şey de. **Onlar** karanlıktan hoşlanmıyorlardı. Sargıların arasından etrafı görmeye çalıştıklarını, beni bezleri çıkarmaya zorladıklarını hissediyordum.

Kum arabası sarsılarak, homurdanarak kıyıya doğru giriyordu. Küçük kum tepeciklerinin üzerinde havalanıyordu adeta. Solda güneş sanki kanlar içinde batıyordu. İleride, suyun gerilerinde fırtına bulutları bize doğru geliyor, şimşekler denize doğru çakıyordu.

«Sağa doğru,» dedim. «Şu küçük kulübeciğin yanında.»

Richard kumları püskürterek küçük kulübenin çürümüş kalıntılarının önünde aracı durdurdu. Arkaya uzana-

rak küreği aldı. Onu görünce yüzümü buruşturdum.

Richard ifadesiz bir sesle, «Neresi?» diye sordu.

İşaret ettim. «Tam şurası.»

Arkadaşım taşıttan inerek kumların üzerinden o tarafa doğru gitti. Bir an durakladı. Sonra da küreği kuma sapladı. Bana Richard yeri pek uzun süre kazmış gibi geldi. Omzunun üzerinden attığı kum ıslak ve nemli gibi gözüküyordu. Yağmur bulutları daha yükselmiş ve kararmış gibiydi. Gölgelerinin ve güneşin kızıl ışıklarının yansıdığı denizin öfkeli ve amansız gibi bir hali vardı.

Arkadaşım yeri kazmaktan vazgeçmeden çok önce ben onun çocuğu bulamayacağını anladım. Onlar ölüyü alıp götürmüşlerdi. Dün gece ellerimi sarmamıştım. Görebilmeleri ve hareket etmeleri için. Çocuğun öldürülmesi için beni kullanmışlardı. O halde cesedi başka yere götürmek için yine benden yararlanabilirlerdi. Ben uyurken bile.

«Burada çocuk filan yok, Arthur.» Richard kirli küreği kum arabasına atarak yorgun bir tavırla yerine yığıldı. Yaklaşan fırtına kumların üzerine durmadan kayan hilal biçimi gölgeler düşürüyordu. Şiddetlenen rüzgâr kumları taşıtın paslı yanına çarpmaktaydı. Parmaklarım kaşınıyordu.

İfadesiz bir sesle, «Cesedi başka yere götürmek için benden yararlandılar,» dedim. «Yönetim onların eline geçmeye başlıyor, Richard. Kapıyı zorla açıyorlar. Her seferinde biraz daha. Günde belki yüz defa kendimi çok tanıdık bir şeyin önünde dururken buluyorum. Bir bisturi, bir resim, hatta fasulye konservesinin. Oraya nasıl gittiğimi hatırlayamıyorum. Ellerimi uzatmış, öylece duruyorum. Onlara o cismi gösteriyorum. Bu eşyayı onların gözleriyle görüyorum. İğrenç bir şey gibi. Çarpılmış, korkunç bir şey...»

Richard, «Arthur!» diye bağırdı, «Arthur, sus! sus!» Loş ışıkta duyduğu merhamet yüzünden renginin uçmuş olduğunu görebiliyordum. «**Duruyorum,** dedin. Çocuğun

cesedinin başka yere **götürülmesinden** söz ettin. **Ama sen yürüyemiyorsun ki, Arthur.** Belinden aşağısı ölü senin.»

Kum taşıtının paneline dokundum. «Bu da ölü. Ama sen taşıta bindiğin zaman onun hareket etmesini sağlıyorsun. Arabanın insan öldürülmesini bile sağlayabilirsin. Taşıt istese bile seni durduramaz.» Sesimin sinirli sinirli gitgide daha tizleştiğinin farkındaydım. «Ben bir kapıyım! Bunu anlamıyor musun? Çocuğu onlar öldürdüler, Richard. Cesedi de başka yere taşıdılar.»

Arkadaşım usulca, «Bence bir doktora görünmen iyi olur,» dedi. «Geri dönelim. Ve...»

«Bir araştırma yap! Çocuğu bulmaya çalış. Onun...»

«Çocuğun adını bilmediğini söyledin.»

«Herhalde o köydendi. Küçük bir yer orası. Oradakilere sor...»

«Kum arabasını alırken Maud Harrington'a telefon ettim. Bu eyalette Maud'dan daha meraklı biri varsa ben onunla karşılaşmadım. Kadına ailelerden birinin oğlunun gece evine dönmediğinden söz edilip edilmediğini sordum. 'Öyle bir şey yok,' dedi.»

«Ama çocuk buranın yerlisiydi. Öyle olması gerekiyor.»

Richard kontağa uzandı ama onu engelledim. Arkadaşım dönerek bana baktı. Ellerimdeki sargıları açmaya başladım.

Körfezde fırtına homurdanıp kükrüyordu.

Olayın başladığı gün doktor çağırmadım. Richard'a da tekrar telefon etmedim.

Üç hafta boyunca dışarı çıkacağım zaman her seferinde ellerimi sardım. Ve bu üç hafta süresince çaresizce o gözlerin kayboluvereceklerini umdum. Aslında mantıklı bir davranış değildi. Bunu itiraf ediyorum. Eğer bacakları yerine tekerlekli bir iskemle kullanmak zorunda kalan bir

insan değil tam bir erkek olsaydım, Doktor Flanders ya da Richard'a giderdim. Ya da normal yaşamını yine normal bir işde çalışarak geçiren biri. Eğer teyzemi hatırlamasaydım belki doktorla ya da arkadaşımla yine de konuşurdum. Ama teyzemden herkes kaçmış ve zavallıyı kendi hasta eti diri diri yemişti. O yüzden çaresiz bir sessizliğe gömüldüm ve dua ettim. Bir sabah uyanayım ve bütün bunların kötü bir rüya olduğunu anlayayım diye.

Ve yavaş yavaş onları hissetmeye başladım. **Onları.** O isimsiz aklı. Hiçbir zaman onların neye benzediklerini ya da nereden geldiklerini merak etmedim. Bu tartışma götürecek bir konuydu. Hissettikleri tiksinti ve dehşeti seziyordum. Bundan da dünyamızın onlarınkinden çok farklı olduğu anlaşılıyordu. O körcesine nefretlerini de hissediyordum. Ama yine de etrafı seyrediyorlardı. Etleri benimkinin içine gömülmüştü. Sonra beni kullandıklarını anlamaya başladım. Bana istediklerini yaptırıyorlardı.

Çocuk kumsaldan geçtiği ve elini kaldırarak selam verdiği sırada ben de Deniz Kuvvetlerine, Cresswell'in bürosuna telefon etmeyi düşünüyordum. Aslında beni ele geçiren şeyin bunu uzayın derinliklerinde ya da Venüs çevresinde yörüngeye oturduğumuz sırada yaptığına inanıyordum. Deniz Kuvvetlerinin uzmanları beni inceleyebilirlerdi. Ama bir tabiat garibesiymişim gibi de davranmazlardı. Ben de onların etrafı durmadan seyrettiklerini hissederek korku dolu karanlıkta haykırarak uyanmaktan kurtulurdum.

Ellerimi çocuğa doğru uzattım. Ve ancak o zaman parmaklarımı sarmamış olduğumu farkettim. Alacakaranlıkta o gözleri görebiliyordum. Sessizce seyrediyorlardı. İyice açılmışlardı. İpiri ve altın rengiydiler. Bir keresinde kurşun kalemin ucunu bu gözlerden birine batırmıştım. O zaman koluma dayanılamayacak bir sancı saplanmıştı. Göz bana müthiş bir nefretle bakmıştı. Bu, fiziksel açıdan da korkunç-

tu. Gözlere bir daha bir şey batırmaya kalkışmamıştım.

Ve şimdi onlar çocuğu seyrediyorlardı. Kafamın kaydığını hissettim. Bir dakika sonra ise bütün kontrolumu kaybettim. Kapı açılmıştı. Kumların üzerinde sendeleyerek delikanlıya doğru gittim. Bacaklarımı bir makas gibi açıp kapıyordum. Sanki tahtadan yapılmışlardı. Kendi gözlerim kapanmıştı. Artık her şeye o yabancı gözlerle bakıyordum. Beyaz mermerden yapılmışa benzeyen bir kumsal. Yukarıda mosmor bir gökyüzü. Bilinmeyen, etobur bir yaratığın iskeletine benzeyen hafifçe yana doğru yatmış, eski kulübe. Kolunun altında tahta ve telden yapılmış bir şey taşıyan, hareket edebilen, soluk alan iğrenç bir yaratık. Kolunun altındaki bu cismin geometri bakımından olmayacak dik açıları vardı.

Bilmiyorum, o ne düşündü... O bahtsız, adsız çocuk. Eleğini koltuğunun altına sıkıştırmış olan, cebi turistlerin kumlu bozuk paralarıyla dolu o çocuk... Ona doğru yalpalayarak gidiyordum. Ellerimi delilerden oluşan bir orkestrayı yöneten kör bir şef gibi ileri doğru uzatmıştım. Bilmiyorum, günün son ışıkları ellerimi aydınlattığı zaman ne düşündü o çocuk... Parmaklarım kıpkırmızıydı ve yarılmışlardı. Yarıklarda o gözler ışıldıyordu. Bilmiyorum, delikanlı kafası patlamadan önce bu eller birdenbire sallandığı zaman neler hissetti?

Ben neler hissettiğimi biliyorum.

Bana evrenin sınırından dışarıya, cehennem alevlerin arasına bakmışım gibi geldi.

Rüzgâr ben sargılarımı çözerken şeritleri çekiştirip uçurdu. Bulutlar güneşin son kızıl ışıklarını örtmüştü. Kum tepeleri gölgelere bürünmüşlerdi. Yukarıda bulutlar birbirlerini kovalıyor, dalgalanıp dönüyorlardı.

Şiddetlenen rüzgârın uğultusu arasında, «Bana bir tek

konuda söz vermelisin, Richard,» dedim. «Eğer ben... ben sana zarar verecekmişim gibi davranırsam hemen kaçmalısın. Bunu anlıyor musun?»

«Evet.» Açık yakalı gömleği rüzgârda dalgalanıp uçuyordu. Yüz hatları gerilmişti. Gözleri alacakaranlıkta birer oyuğa benziyordu.

Son sargı da uçtu.

Ben Richard'a baktım. **Onlar** da. Ben beş yıldan beri tanıdığım ve sevdiğim bir yüz gördüm. Onlar ise çarpılmış, canlı bir taş yığınını.

Boğuk boğuk, «Onları görüyorsun ya,» diye fısıldadım. «İşte şimdi onları görüyorsun...»

Richard farkına varmadan bir adım geriledi. Gözlerine inanamıyordu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Bir şimşek gökyüzünü yardı. Bulutların arasında gök gürültüsü yankılanıyordu. Deniz cehennem ırmağı gibi kapkara kesilmişti.

«Arthur...»

Richard ne iğrençti! Onun yanında yaşamaya nasıl dayanabilmiştim? Onunla konuşmaya? O bir varlık değil, tiksinti verici, bulaşıcı bir hastalıktı! O...

«Kaç! Richard, kaç!»

Ve arkadaşım koşmaya başladı. Dev gibi adımlar atarak zıplıyordu. Bir an kara gökyüzüne doğru yükselen bir darağacına benzedi. Ellerim hızla havaya kalktı... başımın üstüne... Dehşet verici bir hareketti. Parmaklarım bu kâbus gibi dünyadaki tek tanıdık şeylere doğru uzandı. Bulutlara.

Ve bulutlar karşılık verdiler.

Müthiş bir şimşek çaktı. Mavimsi beyaz dev bir şimşek. Sanki dünyanın sonu gelmişti. Yıldırım Richard'a çarparak onu sardı. Son hatırladığım şey elektrikle ilgili ozon kokusu. Ve yanan etinki.

Kendime geldiğim zaman verandamda sakin sakin

oturuyor, Big Dune'a doğru bakıyordum. Fırtına sona ermişti. Havada hoşa gidecek hafif bir serinlik vardı. Ay incecik bir yaldız parçasına benziyordu. Kumlar dümdüz uzanmaktaydı. Ne Richard'ın izi vardı, ne de kum arabasının.

Başımı eğerek ellerime baktım. Gözler açıktı ama camlaşmışlardı. Uyukluyorlardı.

Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordum. Kapı ardına kadar açılmadan kapatılmalıydı. Kilitlenmeliydi. Sonsuza kadar da öyle kalmalıydı. Çünkü ellerimdeki yapı değişikliğinin ilk işaretlerini görmeye başlıyordum. Parmaklarım kısalmaya başlıyordu... Ve de değişmeye...

Oturma odasında küçük bir şömine vardı. Kışın Florida'ya özgü o nemli soğukta ocağı yakıyordum. Şimdi de öyle yaptım. Hem de alelacele. Çünkü onların ne zaman uyanacakları belli değildi. Ne yaptığımı hemen anlayabilirlerdi.

Şöminedeki odunlar gürül gürül yanarlarken arka kapıdan çıkarak gaz dolu fıçıya kadar gittim. İki elimi de iyice gazyağına batırdım. Gözler hemen uyandılar. Artık can acısıyla haykırıyorlardı. Az kalsın oturma odasına dönemeyecek, şömineye kadar gidemeyecektim.

Ama bunu başardım.

Bütün bunlar yedi yıl önce oldu.

Hâlâ buradayım. Hâlâ roketlerin havalanmalarını seyrediyorum. Son zamanlarda roket sayısı arttı. Bu seferki yönetim uzay araştırmalarına çok önem veriyor. Hatta Venüs'e yine astronotlar gönderileceğinden söz ediliyor.

Ölen çocuğun adını öğrendim. Tabii aslında bunun önemi yok. Çocuk gerçekten o köydenmiş. Tahmin ettiğim gibi. Ama o gece annesi onun kentte bir arkadaşında kalacağını düşünüyormuş. Çocuğun ortadan kaybolduğu

ancak pazartesi günü anlaşılmış. Richard'a gelince... Herkes zaten onun tuhaf bir adam olduğunu düşünürdü. Şimdi de Richard'ın tekrar Maryland'e döndüğünü söylüyorlar. Kimisi ise bir kadınla birlikte yaşamaya başladığını öne sürüyor.

Ya ben? Adım «eksantrik bir adam»a çıktı ama bana yine de hoşgörüyle davranıyorlar. Eksantrik olduğumu düşünmekte haklılar. Çünkü kaç eski astronot Washington'daki temsilcilerine devamlı mektup yazarak uzayın araştırılması için ayrılan paranın başka alanlarda daha verimli bir biçimde kullanabileceğini iddia edebilir?

Ellerimin yerine takılan bu çengeller işime çok yarıyor. İlk yıl çok can acısı çektim. Ama insan vücudu hemen her şeye uyum sağlayabiliyor. Bu çengellerle traş oluyor, hatta ayakkabılarımın bağcıklarını bile bağlayabiliyorum. Ve gördüğünüz gibi makinede çok düzgün yazı da yazabiliyorum. Onun için çiftenin namlusunu ağzıma sokarak tetiği çekmekte güçlük çekeceğimi sanmıyorum. Anlayacağınız, o felaket üç hafta önce tekrar başladı.

Şimdi göğsümde on iki altın gözden oluşan kusursuz bir daire var.

Canavar

Polis Memuru Hunton Çamaşır Fabrikasına cankurtaran tam oradan ayrılacağı sırada ulaştı. Taşıt ağır ağır uzaklaşıyordu. Işıklarını söndürmüştü, sireni de duyulmuyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi. İçeride büroya sürüyle sessiz insan doluşmuştu. Kimisi ağlıyordu. Çamaşır bölümü boştu. En dipteki büyük otomatik çamaşır makineleri durdurulmamıştı bile. Hunton bu yüzden çok ihtiyatlı bir tavır takındı. Kalabalığın kaza yerinde toplanmış olması gerekirdi, büroda değil. Bu olaylar böyle olurdu. İnsan denen yaratığın güdüleri onu kalıntıları seyretmeye zorlardı. Demek ki, bu kaza pek kötü bir şeydi. Hunton'un karın kasları büzülüverdi. Korkunç bir kazayla karşılaştığı zaman hep böyle olurdu. On dört yıldan beri insan kalıntılarını karayollarından, sokaklardan, kaldırımlardan, yüksek binaların diplerinden temizliyordu. Ama hâlâ bu mide krampından kurtulamamıştı. Sanki oraya bir şey yerleşmişti.

Beyaz gömlekli bir adam Hunton'u farkederek istemeye istemeye ona doğru geldi. İriyarı, yaban öküzü gibi bir adamdı. Başını geniş omuzlarının arasından öne doğru uzatmıştı. Burun ve yanaklarında kırmızı kılcal damarlar

vardı. Bunun nedeni ya yüksek tansiyondu ya da içki şişesiyle fazla dostluk etmesi. Adam bir şeyler bulup söylemeye çalışıyordu. İki kez çabaladıktan sonra, Hunton kesin bir tavırla onu susturdu.

«Buranın sahibi siz misiniz? Bay Gartley yani?»

«Hayır... Hayır. Ben Stanner'im. Ustabaşı. Tanrım, bu...»

Hunton cebinden not defterini çıkardı. «Lütfen bana kaza yerini gösterin, Bay Stanner. Ve olanları anlatın.»

Stanner'in suratı büsbütün bembeyaz kesildi. Yanak ve burnundaki kırmızılıklar daha belirginleşti. Doğuştan varolan lekeler gibi. «B-Bunu yapmam gerekiyor mu?»

Hunton kaşlarını kaldırdı. «Korkarım gerekiyor. Bana çok ciddi bir kaza olduğu bildirildi.»

«Ciddi...» Stanner sanki öğürmemeye çalışıyordu. Çıkık gırtlak kemiği birkaç kez çıkıp indi. «Bayan Frawlet öldü. Tanrım! Keşke Bill Gartley burada **olsaydı!**»

«Ne oldu?»

Stanner, «En iyisi,» dedi. «Siz şöyle gelin.»

Hunton'u diziyle ütü presinin ve bir gömlek katlama makinesinin önünden geçirdi. Sonra da bir çamaşır işaretleme biriminin önünde durdu. Titreyen elini alnına sürerek, «Oraya yalnız başınıza gitmelisiniz, memur bey,» diye mırıldandı. «Ona tekrar bakamayacağım. O zaman... Bunu yapamayacağım. Üzgünüm.»

Hunton işaretleme makinesine doğru giderken adamı biraz ayıpladı. İşi gelişigüzel yürütüyorlar. İşin kolayına kaçıyorlar. Birinin birbirine beceriksizce bağladığı borulardan sıcak buhar veriyorlar. Tehlikeli temizleme maddeleriyle çalışırken uygun önlemler almıyorlar. Sonunda biri yaralanıyor. Ya da ölüyor. Sonra da ölüye bakıyorlar. Tabii ya...»

Hunton ölüyü gördü.

Makine hâlâ çalışıyordu. Kimse kapatmamıştı. Hunton

makineyi sonradan çok iyi öğrenecekti. Hadley-Watson modeli 6-Hızlı Pres ve Katlama makinesiydi. Birimin adı uzun ve biçimsizdi. Burada bu nemli ve buharlı yerde çalışanlar makineye daha uygun bir ad bulmuşlardı. Canavar adını.

Hunton donmuş gibi baktı. Sonra da on dört yıllık meslek yaşamında yapmadığı bir şeyi yaptı. Döndü. Elini ağzına götürdü ve kusmaya başladı.

Johnson, «Fazla bir şey yemedin,» dedi.

Kadınlar mutfakta bulaşık yıkıyor ve bebeklerden söz ediyorlardı. John Hunton'la Mark Jackson bahçede mis gibi et kokan ocağın yanındaki şezlonglarda oturuyorlardı. Hunton arkadaşının bu sözlerine hafifçe güldü. Aslında hiçbir şey yememişti.

«Bugün kötü bir kaza oldu,» dedi. «Gördüklerimin en kötüsü.»

«Araba kazası mı?»

«Hayır. Endüstriyle ilgili.»

«Fazla mı kanlıydı?»

Hunton hemen cevap vermedi. Ama farkına varmadan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Aralarındaki soğutucuyu açarak bir bira aldı. Tenekeyi açıp biranın yarısını içti. «Herhalde siz üniversite profesörleri çamaşır fabrikaları konusunda bir şey bilmiyorsunuz.»

Jackson güldü. «Bu profesör biliyor. Üniversitede öğrenciyken öyle bir fabrikada bir yaz çalıştım.»

«O halde 'hızlı pres' diye tanımlanan makineyi biliyorsun.»

Jackson başını salladı. «Tabii. Tüm, ıslak çamaşırları o makineden geçirirler. Genellikle çarşafları filan. Şöyle büyük ve uzun bir makinedir.»

Hunton, «Tamam,» dedi. «Kentin diğer yakasındaki Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasında Adelle Frawley adlı bir

kadın kendini o makineye kaptırmış. Makine kadını içeri çekivermiş.»

Jackson'un yüzünde birdenbire midesi bulanıyormuş gibi bir ifade belirdi. «Ama... bu imkânsız, Johnny. Makinede bir emniyet çubuğu vardır. Makineye çamaşır veren bir kadın kazara elini presin altına uzattığı takdirde çubuk hemen yukarı kalkar ve makineyi durdurur. Daha doğrusu ben böyle hatırlıyorum.»

Hunton başını salladı. «Evet. Eyalet yasaları bunu emrediyor. Ama yine de böyle olmuş.»

Genç adam gözlerini yumdu. Şimdi karanlıkların arasında Hadley-Watson hızlı ütüsünü görüyordu. O gün akşam üzerindeki haliyle. Pres dokuz metre boyunda ve bir seksen santim eninde dikdörtgen bir kayış emniyet çubuğunun altından geçerek dar bir açı yapıyor ve yukarı çıkıyordu. Sonra tekrar aşağıya doğru uzanıyordu. Kayış nemli ve buruşuk çarşafları makinenin ana bölümünü oluşturan on altı dev gibi döner silindirin üzerinden ve altından devamlı olarak geçirmekteydi. Sekizinin üzerinden, sekizinin altından. Silindirlerdeki buharın sıcaklığı azami kurutma için iyice yükseltilebiliyordu. Kayışın üzerinde ilerleyen çamaşırların buruşukluklarının iyice giderilmeleri için de her otuz santimetrekareye üç yüz elli kiloluk bir basınç yapılıyordu.

Nasıl olmuşsa makine Bayan Frawley'i yakalamış ve içeri çekmişti. Hunton makineyi gördüğü sırada amyant kapı çelik ütü silindirleri yağlıboya sürülmüş gibi kıpkırmızıydı. Makineden yükselen buharlar mide bulandıracak kadar sıcak kan kokuyordu. Kadının mavi pantolonuyla beyaz bluzu, hatta sütyeniyle külotu bile yırtılmış ve makine bu parçaları dokuz metre ötedeki diğer uçtan fırlatmıştı. Daha büyükçe kanlı parçaları ise otomatik katlayıcı korkunç bir biçimde düzgünce katlamıştı. Ama en fecisi bu bile değildi.

Hunton, Jackson'a, «Makine her şeyi katlamaya çalış-

mış,» diye açıklarken boğazında safran tadı vardı. «Ama insan bir çarşaf değildir, Mark. Gördüklerim... kadından geri kalanlar... O da zavallı ustabaşı Stanner gibi sözlerini tamamlayamadı. Sonra usulca ekledi. «Kadını bir sepetle götürdüler.»

Jackson bir ıslık çaldı. «Kimi suçlayacaklar? Çamaşır fabrikasını mı, yoksa eyalet müfettişlerini mi?»

Hunton, «Bunu henüz bilmiyorum,» dedi. O habis hayal hâlâ gözlerinin önündeydi. Canavar hışırdıyor, hırıldıyor ve takırdıyordu. Uzun kutunun yeşil yanlarından kanlar akıyordu... Etrafa yanık et kokusu yayılmıştı... «Bu o lanet olasıca emniyet çubuğunu kimin ve hangi şartlar altında onayladığına bağlı.»

«Suç fabrikanın yöneticilerindeyse, yakalarını kurtarabilirler mi?»

Hunton neşesizce güldü. «Kadın öldü, Mark. Gartley'le Stanner hızlı presin bakımı konusunda gevşek davrandılarsa hapse girerler. Belediye Encümeninde kimi tanırlarsa tanısınlar.»

«Sence onlar gerçekten önlem almayı ihmal mi ettiler?»

Hunton Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasını düşündü. Işık az, yerler ıslak ve kaygandı. Makinelerden bazıları şaşılacak kadar eskiydi ve artık gıcırdayarak çalışıyorlardı. Usulca, «Bence ihmal etmiş olabilirler,» dedi.

İki arkadaş eve girmek için ayağa kalktılar. Jackson, «Bana sonucu haber ver, Johnny,» dedi. «Bu olay beni ilgilendiriyor.»

Hunton Canavar konusunda yanılmıştı. Makine tertemizdi.

Resmi soruşturmadan önce altı eyalet müfettişi dev presi iyice incelediler. Ve hiçbir şey bulamadılar. Resmi

soruşturmada Bayan Frawley'nin bir kaza sonucu öldüğüne karar verildi.

Fena halde şaşalayan Hunton toplantıdan sonra müfettişlerden biri olan Roger Martin'i yakaladı. Martin uzun boylu bir adamdı. Camları, şişe dipleri kadar kalın bir gözlük takıyordu. Hunton'un soruları yüzünden sıkıntıyla tükenmez kalemiyle oynamaya başladı.

«Hiç mi? Makinede hiçbir kusur yok mu yani?»

Martin, «Hiçbir arıza yok,» dedi. «Tabii önemli olan o emniyet çubuğuydu. Ama o da kusursuz çalışıyor. Bayan Gillian adlı kadın tanıklık ederken onu dinledin. Galiba Bayan Frawley elini fazla uzatmış. Tabii bunu kimse görmemiş. Herkes kendi işiyle meşgulmüş. Sonra kadın haykırmaya başlamış. Eli gitmiş bile. Makine şimdi kolunu içeri çekiyormuş. Makineyi kapatacakları yerde zavallıyı çekmeye çalışmışlar. Tabii paniğe kapıldıkları için. Diğer bir kadın tanık, Bayan Keene'in makineyi kapatmaya çalıştığını söylüyor. Ama herhalde o kargaşada durdurma değil de çalıştırma düğmesine bastı. Ve tabii o sırada çok geçti artık.»

Hunton açık açık, «Emniyet çubuğu arıza yapmış olabilir,» diyerek başını salladı. «Belki de kadın elini bunun üzerine değil, altına doğru uzattı.»

«Bu imkânsız. Emniyet çubuğunun üzerinde paslanmaz çelikten bir levha var. Çubuk da arızalı değildi. Bunun kordonu makineye bağlı. Çubuk çalışamadığı zaman makine de hemen duruyor.»

«O halde kaza nasıl oldu, Tanrı aşkına?»

«Bilmiyoruz. Meslekdaşlarımla ben şu sonuca vardık: Hızlı presin Bayan Frawley'i öldürebilmesi için kadının yukarıdan makinenin içine düşmesi gerekirdi. Ama kaza sırasında kadın iki ayağının üzerinde yerde duruyordu. On, on iki tanık bunu doğruluyor.»

Hunton, «Siz olmayacak bir kazadan söz ediyorsunuz,» dedi.

«Hayır. Biz sadece anlayamadığımız bir kazadan söz ediyoruz.» Martin kararsızca durakladı. Sonra da ekledi. «Size bir tek şeyi söyleyebilirim, Hunton. Madem bu kaza sizi bu kadar ilgilendiriyor... Bu sözlerimi bir başkasına tekrarlarsanız onları inkâr ederim. Ama... açıkçası, o makineden hiç hoşlanmadım... Sanki... bizimle alay ediyordu. Son beş yıl içinde devamlı olarak on ikiden fazla hızlı presi kontroldan geçirdim. İçlerinden bazıları o kadar kötü durumdaydı ki, yanlarında kayışla bağlı olmayan bir köpeği bile bırakmazdım. Ne yazık ki, eyalet yasası fazla gevşek. Ama bu makine... Korkunç bir şey... Uğursuz. Bunun nedenini bilmiyorum ama öyle. Eğer uygunsuz bir tek şey bulabilseydim, teknik bir ayrıntı bile, o makinenin hemen kapatılmasını emrederdim. Ne delice sözler değil mi?»

Hunton, «Ben de aynı şeyleri hissettim,» diye açıkladı.

Müfettiş, «Size iki yıl önce Milton'da geçen bir olayı anlatacağım,» dedi. Gözlüğünü çıkararak camlarını yeleğiyle silmeye başladı. «Adamın biri arka avlusuna eski buzdolabını atmıştı. Bize telefon eden kadın köpeğinin dolabın içinde kaldığını ve havasızlıktan öldüğünü söyledi. O bölgedeki eyalet polisini adama yolladık. Buzdolabını kent çöplüğüne atması gerektiğini bildirmesi için. Adam iyi bir insandı. Köpeğin ölümüne de üzülmüştü. Buzdolabını kamyonetine yükleyerek ertesi sabah çöplüğe götürdü. O gün öğleden sonra o civarda oturan bir kadın oğlunun kaybolduğunu haber verdi.»

Hunton fısıldadı. «Tanrım!»

«Buzdolabı çöplükteydi. Çocuk da içinde. Ölmüştü. Annesinin söylediğine göre zeki bir çocuktu. Kadın, 'Yabancı bir adamın arabasına binmeyeceği gibi,' dedi. 'Oynamak için buzdolabının içine de girmezdi.' Ama çocuk girmişti işte. Olayın kaza olduğuna karar verdik. Her şey burada sona erdi mi dersiniz?»

Hunton, «Herhalde,» dedi.

«Hayır. Çöplüğün bekçisi ertesi gün buzdolabının

kapağını çıkarmaya gitti. Genel çöplüklerin korunmasıyla ilgili 58 numaralı belediye nizamnamesine göre böyle yapmak zorundaydı.» Martin ifadesiz bir yüzle Hunton'a baktı. «Bekçi buzdolabının içinde sekiz kuş ölüsü buldu. Martılar, kırlangıçlar, bir serçe. Adam, 'Kuşları dışarı atarken kapak az kalsın kolumun üzerine kapanıyordu,' dedi. 'Ödüm patladı.' Bana Mavi Kurdele Fabrikasındaki Canavar da buna benzer bir makineymiş gibi geliyor, Hunton. Ve bu hiç de hoşuma gitmiyor.»

İki adam boşalmış olan resmi soruşturma salonunda sessizce birbirlerine baktılar. Altı blok ötede, Hadley-Watson modeli 6-Hızlı Pres ve Katlayıcı kalabalık çamaşırhanede buharlar saçarak, hışırdayarak çarşafları ütülüyordu.

Hunton daha sıradan polis olayları yüzünden kazayı bir hafta kadar unuttu. Ancak karısıyla bira içmek ve vist oynamak için Mark Jacson'lara gittikleri zaman konu açıldı.

Jackson ona, «Bana anlattığın o presin içinde bir varlık olabileceği hiç aklına geldi mi, Johnny?» diye sordu.

Hunton onun ne demek istediğini anlayamayarak gözlerini kırpıştırdı. «Ne?»

«Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasındaki hızlı pres. Galiba sonraki olaylardan haberin yok.»

Hunton meraklandı. «Hangi olaylar?»

Jackson ona akşam gazetesini uzatarak, ikinci sayfanın aşağısındaki bir haberi işaret etti. Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasındaki hızlı presin buhar borusunun yerinden çıktığı ve makineye çamaşır vermekte olan altı kadından üçünün yandığı yazılıydı. Kaza 3.45'de olmuştu. Buna fabrika kazanındaki buhar basıncının artmasının neden olduğu sanılıyordu. Kadınlardan Bayan Anette Gillian ikinci derece yanıklar yüzünden Kent Hastanesine kaldırılmıştı.

Hunton, «Garip bir rastlantı,» diye mırıldanırken birden-

bire Müfettiş Martin'in boş resmi soruşturma salonunda söylediklerini hatırladı. **«Korkunç bir şey... Uğursuz!»** Sonra atılmış olan buzdolabına «yakalanan» köpeği, çocuğu ve kuşları düşündü.

O gece visti pek kötü oynadı.

Hunton hastanedeki dört yataklı odaya girdiği sırada Bayan Gillian **Ekranın Sırları** dergisini okuyordu. Bir kolu ve boynunun yanı sargılar içindeydi. Odadaki diğer hasta solgun yüzlü genç bir kadındı ve uyuyordu.

Bayan Gillian lacivert üniformayı görünce gözlerini kırpıştırdı. Sonra da çekine çekine gülümsedi. «Bayan Cherinikov'u göreceksiniz daha sonra gelmeniz gerekecek. Ona biraz önce ilaç verdiler.»

«Hayır, ben sizi görmeye geldim, Bayan Gillian.» Kadının gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Hunton hemen ekledi. «Buraya resmi bir görevle gelmedim. Yani çamaşır fabrikasındaki kaza merakımı uyandırdı. Adım John Hunton.» Elini uzattı.

Uygun biçimde davranmıştı. Bayan Gillian'ın gülümsemesi neşeli bir hal aldı. Yanmamış olan diğer eliyle genç adamın parmaklarını beceriksizce sıkmaya çalıştı. «Bana istediğinizi sorabilirsiniz. Tanrım! Bir an Andy'im başının okulda yine derde girdiğini sandım.»

«Fabrikada ne oldu?»

«Çamaşırları ütülüyorduk. Pres birdenbire patladı. Daha doğrusu bize öyle geldi. Eve gidip ayaklarımı dinlendirmeyi düşünüyordum. Birdenbire müthiş bir gürültü oldu. Sanki bir bomba patlamıştı. Etrafa buharlar yayıldı. Ve korkunç bir hışırtı duyuldu... Feciydi...» Bayan Gillian'ın gülümsemesi neredeyse yüzünden siliniyordu. «Sanki pres nefes alıyordu. Bir ejderha gibi. Ve Alberta... yani Alberta Keene, 'Patlıyor!' diye bağırdı. Herkes haykırarak kaçışmaya başladı. Ginny Jason, 'Yandım!' diye bağırıyor-

du. Koşmaya çalıştım ama yere yuvarlandım. O ana kadar kötü durumda olduğumun farkında bile değildim. Neyse, daha kötü de olabilirdi! Buhar yüz elli dereceydi.»

«Gazetede buhar borularından birinin çıktığı yazılıydı. Bu ne anlama geliyor?»

«Tavanda kalın maden borular var. Onların birinden uzanan esnek bir boru makineye buhar veriyor. George... yani Bay Stanner kazandan fazla buhar geldiğini söyledi. Ya da öyle bir şey. Boru yarılıverdi.»

Hunton'un aklına başka soru gelmedi. Tam gitmeye hazırlanırken kadın düşünceli bir tavırla mırıldandı.

«Eskiden o makinede böyle şeyler olmazdı. Son zamanlarda başladı bu kazalar. Buhar borusunun yarılması. Toprağı bol olsun, Bayan Frawley'nin başına gelen o korkunç kaza. Ve başka küçük şeyler. Mesela, geçenlerde Essie'nin eteği makinenin işletme zincirine takıldı. Eğer Essie elbisesini hemen yırtmasaydı sonu kötü olacaktı. Sonra vidalar filan düşüyor. Ah, çamaşırhanenin tamircisi Herb Diment o makine yüzünden çok sıkıntı çekiyor. Çarşaflar katlayıcıya takılıyorlar. George, 'Yıkama sırasında leke çıkarıcı maddeden çok fazla kullanıyorlarda ondan,' diyor. Ama eskiden hiç böyle şeyler olmazdı. Artık kızlar o makinede çalışmaktan nefret ediyorlar. Essie hatta, 'Makinede hâlâ Adelle Frawley'in parçaları var,' diye iddia ediyor. 'Bu saygısızlık sayılır.' Makine lanetli sanki. Kelepçe Sherry'nin elini kestiğinden beri kazalar birbirini izliyor.»

Hunton, «Sherry mi?» diye sordu.

«Sherry Ouelette. Küçük güzel bir kız. Liseden yeni mezun olmuş. Çok çalışkan. Ama bazen beceriksizlik ediyor. Genç kızların nasıl olduklarını bilirsiniz.»

«Bir şey elini mi kesti?»

«Bunun garip bir yanı yok. Kayışı sıkıştırmak için kelepçeler var. Daha fazla çamaşırın ütülenmesi için Sherry kelepçeleri ayarlıyordu. Herhalde bir delikanlıyı hayal ediyordu o sırada. Parmağı kesildi ve kanları her

şeyin üzerine aktı.» Bayan Gillian'ın yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. «Vidalar da o olaydan sonra düşmeye başladı... Adelle ise... o olaydan bir hafta sonra... Biliyorsunuz. Sanki makine kanın tadını aldı ve bundan hoşlandı... Bazen kadınların akıllarına çok tuhaf şeyler gelir değil mi, Bay Mutton?»

Genç polis dalgın dalgın, «Hunton,» diye düzeltti. Gözlerini kadının başının üzerindeki bir noktaya dikmişti.

İşin garibi Hunton, Mark Jackson'la evlerinin arasındaki blokta bulunan çamaşırhanede karşılaştı. İngilizce Profesörüyle polis memuru orada pek ilginç bir konuşma yaptılar.

Biçimsiz plastik iskemlelerde yan yana oturuyorlardı. Para atılarak çalıştırılan makinelerin camlarının gerisinde çamaşırlar dönüp duruyordu. Jason karton kapaklı **Milton'un Eserleri** kitabını bir tarafa bırakmış, Bayan Gillian'ın anlattıklarını tekrarlayan Hunton'u dinliyordu.

Genç adamın sözleri sona erince Jackson, «Sana bir keresinde makinenin içinde yabancı bir varlık olup olamayacağını sordum,» diye hatırlattı. «O sırada sözlerim yarı şakaydı. Ama sana bu soruyu şimdi, tekrar soruyorum.»

Hunton endişelendi. «Hayır. Aptallık etme.»

Jackson düşünceli bir tavırla makinede dönen çamaşırlara baktı. «Belki uygun sözcükler seçmedim. Makineyi 'kötü bir ruh' ele geçirmiş olabilir mi, demeliydim. Kötü ruhları kovmak için olduğu kadar onların bir şeyi ele geçirmeleri için de sürüyle büyü vardır. Frezier'ın **Altın Dal**'ı bunlarla doludur. Druid ve Aztek efsanelerinde de yine bunlardan söz edilir. Hatta daha eskilerde de. Bu tâ Eski Mısır'a kadar gider. Ve hemen hepsi şaşılacak kadar basite indirilebilir. Ortak yanları bulunabilir. Tabii ortak şartlardan en çok rastlanılanı, bir bakirenin kanıdır.» Hunton'a baktı. «Ba-

yan Gillian aksaklıkların şu Sherry Ouelette adlı kızın elini kazara kesmesinden sonra başladığını söylemiş.»

Hunton, «Yapma, Mark!» diye itiraz etti.

Jackson, «Kızın tam istenen tipte olduğunu sen de itiraf etmelisin,» dedi.

Hunton, «Hemen kızın evine koşacağım,» diyerek hafifçe güldü. «Sahneyi görür gibiyim. 'Miss Ouelette. Ben Polis Memuru John Hunton'um. Kötü bir ruhun ele geçirdiği bir pres olayını inceliyorum. Bakire olup olmadığınızı öğrenmek istedim.' Ne dersin, beni tımarhaneye götürmeden önce Sandra'yla çocukları öpecek zaman bulabilir miyim?»

«Sonunda öyle bir şey söylemek zorunda kalacağına bahse girerim.» Jackson gülmüyordu. «Ben çok ciddiyim, Johnny. O makine ödümü patlatıyor. Ve ben onu görmedim bile.»

Hunton, «Madem konuşuyoruz...» dedi. «Diğer ortak şartlar nedir?»

Jackson omzunu silkti. «Konuyu incelemeden bir şey söylemek zor. Anglo-Saxon büyü formüllerinin çoğunda mezarlık toprağı ya da bir kurbağanın gözü vardır. Avrupa büyülerinde ise 'Şanlı El'den söz edilir. Bunu bir ölünün eli olarak yorumlayabiliriz. Ya da büyücü ayinlerinde kullanılan ve insanların sanrıya kapılmalarına neden olan o maddelerden biri olarak. Bunlar genellikle belladon türevleridirler. Ya da psilobinli ilaçlar. Tabii başka maddeler de olabilir.»

«Ve sen bütün bunların Mavi Kurdeledeki presin içine girdiğini sanıyorsun, öyle mi? Tanrım, Mark! Yedi yüz kilometre çapındaki bir bölgede hiç belladon bulunmadığına iddiaya girebilirim. Yoksa birinin ölmüş olan Fred amcasının elini keserek katlayıcının içine attığını mı düşünüyorsun?»

«Eğer yedi yüz maymun yedi yüz yazı makinesinde...»

Hunton ekşi ekşi arkadaşının sözlerini tamamladı. «Yazsalardı, içlerinden biri Shakespeare'in eserlerini yaratırdı. Haydi oradan! Şimdi sıra sende. Eczaneye gidip kurutucular için para bozdur bakalım.»

George Stanner'ın kolunu Canavara kaptırması olayı garipti.

Pazartesi sabahı saat yedide çamaşır fabrikasında Stanner'la tamir ustası Herb Diment'ten başka kimse yoktu. Fabrika yedi buçukta çalışmaya başlamadan önce Canavarın bilye yataklarını yağlıyorlardı. Bu işi yılda iki kez yaparlardı. Diment öbür uçtaydı. Dört yedek yatağı yağlarken son zamanlarda bu makinenin kendisinde kötü duygular uyandırmaya başladığını düşünüyordu. Canavar birdenbire kükreyerek çalışmaya başladı.

Usta alttaki motora erişebilmek için dört çıkış kayışını kaldırmıştı. Kayışlar birdenbire ellerinin arasında kaymaya başladı. Diment'in avuçları parçalandı. Kayışlar neredeyse ellerini katlayıcıya doğru çekeceklerdi. Adam son anda telaşla çırpınarak kurtuldu.

«Tanrım!» diye haykırdı. «Ne oluyor, George? Şu lanet olasıca şeyi durdur!»

George Stanner çığlıklar atmaya başladı.

Çıldırmış gibiydi. Tiz bir iniltiyi andıran sesi yüksek tavanlı çamaşırhaneyi dolduruyordu. Yıkayıcıların çelik yüzlerinden, buharlı preslerin sırıtan ağızlarında, dev kurutucuların boş boş bakan gözlerinde yankılanıyordu. Stanner sesli sesli soluyarak tekrar bağırmaya başladı. «Ah, Tanrım! Yakalandım. YAKALANDIM...»

Silindirlerden buharlar yükselmeye başladı. Katlayıcı gümbürdüyor, sanki zaman zaman diş gıcırdatıyordu. Bilye yatakları ve motorlar gizli bir yaşam güçleri varmış gibi haykırıyorlardı.

Diment makinenin öbür ucuna doğru atıldı.

İlk silindir korkunç bir biçimde kıpkırmızı kesilmişti. Diment inleyerek gırtlağından gıdaklar gibi bir ses çıkardı. Canavar gümbürdüyor, ıslık çalıyor ve uluyordu.

Sağır biri ilk bakışta Stanner'in garip bir açı yaparak makinenin üzerine doğru eğilmiş olduğunu sanırdı. Ama sonra sağır bir adam bile ustabaşının renginin uçmuş olduğunu, gözlerinin yuvalarından uğrayacakmış gibi açıldığını farkederdi. Yüz hatları gerilmişti. Devamlı haykırdığı için ağzı açıktı. Kolu emniyet çubuğunun ve ilk silindirin altında kayboluyordu. Gömleğinin kolu omzundan yırtılıp kopmuştu. Kan devamlı olarak geriye doğru itilirken kolunun üst kısmı korkunç bir biçimde şişiyordu.

Stanner, «Durdur onu!» diye haykırdı. Bir çatırtı oldu. Dirseği kırılmıştı.

Diment durdurma düğmesine bastı.

Ama Canavar homurdanıp kükremeyi ve dönmeyi sürdürdü.

Gözlerine inanamayan Diment düğmeye tekrar tekrar bastı. Ama hiçbir şey olmadı. Stanner'ın kolunun derisi gerilmiş, parlaklaşmıştı. Pek yakında silindirin baskısı yüzünden patlayacaktı. Ve Stanner hâlâ kendindeydi ve çığlıklar atıyordu. Diment'in gözlerinin önünde kâbuslara yakışacak bir hayal belirdi. Silindir altında yamyassı kesilen ve sadece gölgesi olan bir adamın hayali.

Stanner, «Sigortalar!» diye bağırdı. Makine elini aşağıya doğru çekerken o da Canavara gitgide daha yaklaşıyordu.

Diment telaşla dönerek kazan dairesine koştu. Stanner'ın çığlıkları onu çıldırmış hayaletler gibi kovalıyordu. Etrafa buhar ve kan kokusu yayılmaktaydı.

Sol duvarda çamaşır fabrikasının bütün elektrik sigortalarının bulunduğu kurşuni, büyük kutular vardı. Diment onları telaşla açarak silindir biçimi uzun sigortaları çıldırmış gibi tek tek çıkarmaya başladı. Onları omzunun üzerin-

den fırlatıp atıyordu. Tavandaki ışıklar söndü. Sonra hava kompresörü durdu. Sonra da ölmekte olan bir insan gibi inleyerek kazan.

Ama Canavar hâlâ çalışıyordu. Stanner'ın çığlıkları boğuk iniltilere dönüşmüştü.

Diment'in gözü camlı kutudaki yangın baltasına ilişti. Öğürürcesine inledi. Ve baltayı kaparak koşa koşa geri döndü. Makine Stanner'ın kolunu hemen hemen omzuna kadar kapmıştı. Birkaç saniye sonra eğdiği gerilmiş boynu emniyet çubuğuna çarparak kırılacaktı.

Diment, «Yapamayacağım...» dedi hıçkırarak. «Tanrım, George... Yapamayacağım, yapamayacağım...»

Makine bir mezbahaya dönmüştü artık. Katlayıcı dışarıya gömleğin kolunun parçalarını tükürüyordu. Şerit şerit etleri de. Onları bir parmak izledi. Stanner olanca sesiyle tiz bir çığlık attı. Diment baltayı havaya kaldırdı, sonra da loş, gölgeli çamaşırhanede hızla indirdi. İki defa. Sonra tekrar.

Stanner kendinden geçerek yere yığıldı. Yüzü mosmordu. Omzunun hemen aşağısındaki kesikten kanlar fışkırıyordu. Canavar kolundan kalan son parçayı da içine çekti... Ve sonra durdu.

Diment ağlayarak kayışını çıkardı. Bununla Stanner'ın kolunun yukarısını boğacaktı.

Hunton telefonda Müfettiş Roger Martin'le konuşuyordu. Jackson onu seyrediyor, bir yandan da üç yaşındaki Patty Hunton'un kovalaması için topu sağa sola sabırla atıyordu.

Hunton, «Bütün sigortaları çıkarmış mı?» diye soruyordu. «Kapatma düğmesi çalışmamış, öyle mi?.. Ütü presi kapatıldı mı?.. İyi. Güzel. Efendim?.. Hayır, resmi değil.» Genç polis kaşlarını çattı, sonra da yan yan arkadaşına

baktı. «Sana sözünü ettiğin buzdolabını mı hatırlatıyor, Roger?.. Evet. Ben de öyle. Hoşçakal.»

Hunton telefonu kapatarak profesöre baktı. «Gidip şu kızı görelim, Mark.»

Kız kendi başına bir dairede oturuyordu. Hunton rozetini gösterdikten sonra kızın çekine çekine ama gururla onları içeri alması, Sherry'nin daha pek yakında yalnız oturmaya başladığını açıklıyordu. Genç kız dikkatle yerleştirilmiş posta pulu kadar küçücük odada endişeyle iki arkadaşın karşısına geçip oturdu.

«Ben Polis Memuru Hunton'um. Bu da iş arkadaşım Bay Jackson. Çamaşır Fabrikasındaki kaza için geldik.» Genç adam bu çekingen, esmer güzeli kızın karşısında pek sıkılıyordu.

Sherry Ouelette, «Feci bir şeydi,» diye mırıldandı. «İlk çalıştığım yer orası. Bay Gartley dayım benim. Orada çalışmak hoşuma gidiyordu. O sayede burada oturabiliyor, kendimce arkadaşlar ediniyordum. Ama şimdi... her şey **uğursuzlaştı** sanki...»

Hunton, «Eyalet Güvenlik Komisyonu tam bir soruşturma yapılması için fabrikayı kapattı,» dedi. «Bunu biliyor muydunuz?»

«Tabii.» Kız huzursuzca içini çekti. «Ne yapacağımı bilmiyorum...»

Jackson onun sözünü kesti. «Miss Ouelette, siz de pres yüzünden bir kaza geçirdiniz. Öyle değil mi? Yanılmıyorsam, kelepçelerden biri elinizi kesti.»

«Evet, parmağımı.» Birdenbire Sherry'nin yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. «Bu ilk kazaydı... Bazen orada çalışanların beni artık eskisi kadar sevmediklerini düşünüyorum... Sanki beni suçlu tutuyorlarmış gibi...»

Jackson ağır ağır, «Size zor bir soru soracağım,» dedi. «Hoşunuza gitmeyecek bir soru. Bunun konuyla ilgi-

si olmadığını düşüneceksiniz. Mahrem bir konu olduğunu da. Ama öyle olmadığını size söylemeliyim. Cevaplarınız kaydedilmeyecek, dosyaya da konmayacak.»

Sherry birdenbire korktu. «Ben... bir şey mi yaptım?»

Jackson gülümseyerek başını salladı. Kız da rahatladı. Hunton, iyi ki Mark yanımda, diye düşündü.

«Ama şunu da ekleyeceğim: Cevabımız yine bu güzel dairede oturmanızı, işinize devam etmenizi ve çamaşır fabrikasında durumun eskisi gibi olmasını sağlayabilir.»

Sherry, «Bunların olabilmesi için her soruyu cevaplarım,» dedi.

«Bakire misiniz, Sherry?»

Kız bayağı şok geçirdi ve çok şaşırdı. Sanki bir rahip ayin sırasında birdenbire onu tokatlamıştı. Sonra Sherry başını dikleştirdi. Küçük ve derlitoplu apartmanını işaret etti. «Buraya erkekleri alabileceğimi nasıl düşünürsünüz?» dedi sararmış gibi. Sonra kısaca ekledi. «Kendimi kocama saklıyorum.»

Hunton'la Jackson sakin sakin birbirlerine baktılar. Ve genç polis o kısacık sürede her şeyin doğru olduğunu anladı. Bir iblis canavarın cansız çelik parçalarını, dişlilerini ve silindirlerini ele geçirmişti. Ona kendi canından vererek makineyi bambaşka bir hale sokmuştu.

•

Arabayla geri dönerlerken Hunton arkadaşına sıkıntıyla, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu. «O kötü ruhu kovması için bir rahip mi bulacağız?»

Jackson burun kıvırdı. «Sana okuman için birkaç broşür verirken bir yandan da tımarhaneye telefon etmeyecek bir rahibi zor bulursun! Bu işi bizim halletmemiz gerekiyor, Johnny.»

«Biz bunu başarabilir miyiz?»

«Belki. Şimdi asıl sorun şu: Canavarın içinde bir şey

olduğunu biliyoruz. Ama bu ne tür bir şey? İşte bunu bilemiyoruz.»

Hunton vücuduna bir iskeletin etsiz eli dokunmuş gibi ürperdi.

Jackson konuşmasını sürdürdü. «Pek çok tür iblis var. Karşımızdaki Bibastis ya da Pan türü bir şey mi? Yoksa Baal mi? Ya da biz Hıristiyanların Şeytan diye tanımladığımız varlık mı? Bunu bilmiyoruz. Eğer iblisin o makineyi ele geçirmesi mahsus sağlandıysa başarı şansımız daha artar. Ama bu bana gelişigüzel bir ele geçirme olayıymış gibi geliyor.» Ellerini saçlarının arasına soktu. «Bir bakirenin kanı, evet. Ama bu listeyi hemen hiç kısaltmıyor. Emin olmamız gerekiyor. Kesinlikle emin olmamız.»

Hunton sıkıntıyla, «Neden?» diye sordu. «Niçin birkaç kötü ruhları kovma formülü bulmuyor ve hepsini denemiyoruz?»

Jackson'un yüzünde soğuk bir ifade belirdi. «Bu hırsız polis oyunu değil, Johnny. Tanrı aşkına, sakın böyle düşüneyim deme! Kötü bir ruhu kovmak için yapılan ayin çok tehlikelidir. Müthiş tehlikeli! Bu tıpkı kontrol altında tutulan nükleer füzyona benzer. Bir bakıma. Bir hata yapar ve kendi kendimizi mahvedebiliriz. O iblis makineye yakalanmış. Ama bir fırsat buldu mu...»

«Makineden çıkabilir mi?»

Jackson sertçe, «Çıkmak çok hoşuna gider,» dedi. «Ve öldürmeye de meraklıdır.»

Jackson ertesi akşam geldiği zaman Hunton karısıyla kızını sinemaya yolladı. Böylece oturma odası ikisine kaldı. Bu da genç adamı rahatlattı. Kendisi bile hâlâ nasıl bir işe karışmış olduğuna pek inanamıyordu.

Jackson, «Bugün derslere girmedim,» diye açıkladı. «Hayal edemeyeceğin kadar berbat kitapları okudum.

Bugün öğleden sonra bilgisayara iblislerin çağrılmasıyla ilgili otuz formülü verdim. Birkaç ortak nokta buldum. Bunlar şaşılacak kadar azdı.»

Hunton'a listeyi gösterdi; bir bakirenin kanı, mezar toprağı, şanlı el, yarasa kanı, gece yosunu, at toynağı, kurbağa gözü.

İkinci derecede önemli ortak birkaç nokta daha vardı.

Hunton düşünceli bir tavırla, «At toynağı...» diye mırıldandı. «Acayip...»

«Formüllerin çoğunda buna rastlanıyor, hatta...»

Hunton arkadaşının sözünü kesti. «Bu şeyler... içlerinden herhangi biri esnekçe yorumlanabilir mi?»

«Yani karanlıkta toplanacak liken, gece yosununun yerine geçer mi örneğin?»

«Evet.»

Jackson, «Olabilir,» dedi. «Sihirli formüller çoğu zaman esnektir. Ve bazı sözcükler de iki anlama gelebilir. Karabüyü alanında yaratıcılık için bol yer vardır.»

«At toynağının yerine 'Hazır Pelte'yi geçirebiliriz. Çalışanlar öğle yemeklerinde bundan çok yiyorlar. Frawley adlı kadının öldüğü gün ütü tahtasının altında küçük bir pelte kutusunun durduğunu farkettim. Jelatin atların toynağından yapılır.»

Jackson başını salladı. «Başka?»

«Yarasa kanı... Eh, fabrika pek büyük. Pek çok karanlık köşesi bucağı var. Orada yarasalar olabilir. Ama yöneticinin bunu itiraf edeceğini sanmıyorum. Yarasalardan birinin Canavara yakalandığını düşünebiliriz.»

Profesör başını arkaya atarak kızarmış gözlerini ovuşturdu. «Uyuyor... Hepsi de uyuyor...»

«Öyle mi?»

«Evet. Herhalde 'Şanlı El'i işe katmamıza hiç gerek yok. Birinin makineye bir ölü elini düşürdüğünü hiç sanmıyorum. Yani Bayan Frawley'nin ölümünden **önce.** O civarda belladon olmadığı da kesin.»

«Mezar toprağı?»

«Sen ne dersin?»

Hunton, «Artık bu kadar da rastlantı olmaz,» diye cevap verdi. «En yakın mezarlık Pleasent Hill. Orası da Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasından yedi kilometre öte-de.»

Jackson, «Pekâlâ,» dedi. «Bilgisayar uzmanından listedeki birinci ve ikinci derecede önemli elemanları incelemesini istedim. Herhalde adamlar Cadılar Gecesine hazırlandığımı sandı. Uzmanla her çeşit reçeteyi denedik. Tümüyle anlamsız olan yirmi dört kadar formülü attım. Geri kalanlar ise oldukça belirgin kategorilere giriyorlar. Ayırdığımız elemanlar da onlardan birinin.»

«Nedir bu?»

Profesör güldü. «Çok kolay bir formül. Mitosun merkezi Güney Amerika. Kolları Karaiplere kadar uzanıyor. Bu 'voodoo' denen zenci büyüsüyle akraba. Bendeki kitaplarda Saddath ve 'Adı Verilemeyen Varlık' gibi güçlü yaratıkların yanında bazı tanrıların sönük kaldıkları belirtiliyor. Anlayacağın, o makinedeki varlık mahalle zorbası gibi usulca kaçacak.»

«Bu işi nasıl başaracağız?»

«Kutsal su ve takdis edilmiş ekmek parçası yeterli olur sanırım. O arada makineye doğru **Leviticus**'tan bir bölüm de okuyabiliriz. Yani Hıristiyanlığın beyaz büyüsünden yararlanacağız.»

«Durumun daha kötü olmadığından emin misin?»

Jackson düşünceli bir tavırla, «Pek sanmıyorum...» diye mırıldandı. «Bu nasıl olabilir? Açıkçası Şanlı El yüzünden endişelenmedim değil. İşte o kapkara bir büyü. Çok güçlü.»

«Kutsal su o varlığı durduramaz mı?»

«Şanlı El'in yardımıyla çağrılan bir iblis kahvaltıda bir deste İncil'i yiyebilir. Öyle bir işe karışsaydık başımız kötü

derde girerdi. En iyisi o lanet olasıca makineyi parçalamak.»

«Eh, kesinlikle eminsen...»

«Kesinlikle emin değilim. Ama oldukça emin sayılırım. Her şey birbirine çok uyuyor.»

«Ne zaman?»

Jackson, «Ne kadar çabuk olursa olsun,» dedi. «O kadar iyi olur. İçeriye nasıl gireceğiz? Camı kırarak mı?»

Hunton gülümsedi. Elini cebine sokarak bir anahtar çıkardı, arkadaşının burnuna doğru salladı.

«Onu nereden buldun? Gartley'den mi aldın?»

Hunton, «Hayır,» dedi. «Martin adlı bir eyalet müfettişinden.»

«O bizim ne yaptığımızı biliyor mu?»

«Bundan şüpheleniyor sanırım. Bana birkaç hafta önce acayip bir hikâye anlattı.»

«Canavar hakkında mı?»

Hunton, «Hayır,» dedi. «Bir buzdolabı konusunda. Haydi gel...»

Adelle Frawley ölmüştü. Sabırlı bir cenaze evi sahibi onun kefenini dikmişti. Kadın şimdi tabutunda yatıyordu. Ama belki de ruhundan bir parça makinenin içinde kalmıştı. Eğer öyleyse inliyordu bu ruh. Kadın durumu biliyordu ve iki arkadaşı uyarabilirdi. Bayan Frawley hazımsızlık çekmişti her zaman. Ve sık görülen bu rahatsızlık yüzünden sıradan bir mide tableti alıyordu. Adı «E-Z-Jel»di. Herhangi bir eczaneden reçetesiz yetmiş dokuz sente alınıyordu. Kutunun yanında bir uyarı vardı. «Dikkat: Glokom'u olanlar bu tabletlerden almamalıdır. Çünkü ilacın terkibindeki maddeler bu rahatsızlığı arttırabilir.» Ne yazık ki, Adelle Frawley'de glokom yoktu. Ve kadın Sherry Ouelette'in elini kesmeden önce bir kutu dolusu «E-Z-Jel»i kazara Cana-

varın içine düşürdüğünü hatırlayabilirdi. Ama Bayan Frawley ölmüştü. Mide yanmasını geçiren aktif unsurun belladonun kimyasal bir türevi olduğunu da bilmiyordu. Belladonun Avrupa'nın bazı yerlerinde Şanlı El diye bilindiğinden de haberi yoktu.

Mavi Kurdele Çamaşır Fabrikasının hayaletli evleri andıran derin sessizliğini birdenbire korkunç, geğirmeye benzeyen bir gürültü yardı. Bir yarasa kurutma makinelerinin yukarısında, yalıtmanın arasındaki kovuğuna kaçtı. Kanatlarını kör suratına sardı.

Bu ses âdeta hafif bir kahkahaya benziyordu.

Canavar birdenbire sarsılarak çalışmaya başladı. Kayışlar karanlıkta hızla kayıyor, dişliler birbirlerine değiyor ve ağır silindirler durmadan dönüyor, dönüyordu.

O hazırdı ve iki arkadaşı bekliyordu.

Hunton araba parkına girdiği sırada gece yarısını biraz geçmişti. Birbirlerini izleyen bulutlar ayı gözlerden gizliyordu. Hunton arabayı durdurarak aynı anda farları söndürdü. Jackson az kalsın kafasını panele vuruyordu.

Genç polis kontağı kapattı. O zaman gürültüyle karışık hışırtıyı daha kolaylıkla duydular. Güm hışş güm. Hunton ağır ağır, «Canavar bu,» dedi. «Canavar. Kendi kendine çalışıyor. Gece yarısı.»

İki arkadaş bir an sessizce oturdular. Korku sanki bacaklarından yukarıya doğru tırmanıyordu.

Sonra Hunton, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Şu işi bitirelim.»

Arabadan inerek binaya doğru gittiler. Canavarın gürültüsü gitgide arttı. Hunton anahtarı servis kapısının kilidine sokarken, makine sanki canlı, diye düşündü. Öyle sesler çıkarıyor. Sanki derin derin soluyor. Alaylı, hışırtılı fısıltılarla kendi kendine konuşuyor...

Jackson, «Birden yanımda bir polis olduğuna sevinmeye başladım,» diye açıkladı. Kesekâğıdını bir elinden diğerine geçirdi. İçinde yağlı kâğıda sarılı kutsal su dolu bir pelte kavanozu vardı. Bir de bir İncil.

İçeri girdiler. Hunton kapının yanındaki elektrik düğmelerine uzandı. Floresan lambalar titreşerek yandılar. Aynı anda Canavar durdu.

Silindirlerinin üzerinde buhardan bir tabaka vardı. Makine şimdi meşum bir sessizlik içinde onları bekliyordu.

Jackson, «Tanrım...» diye fısıldadı. «Ne çirkin şey!»

Hunton, «Haydi,» dedi. «Cesaretimiz kırılmadan şu işi bitirelim.»

Makineye doğru gittiler. Emniyet çubuğu makineye çamaşır veren kayışın üzerine inmişti.

Hunton elini uzattı. «Yeteri kadar yaklaştık, Mark. O nesneyi bana ver ve ne yapmam gerektiğini söyle.»

«Ama...»

«Tartışmayı bırak!»

Jackson kesekâğıdını uzattı. Genç polis bunu makinenin önündeki çarşaf masasına koydu. İncil'i de arkadaşına verdi.

Profesör, «Kutsal Kitap'tan okumaya başlayacağım,» dedi. «Sana işaret ettiğim zaman kutsal suyu parmaklarınla makinenin üstüne serp. Ve o sırada, 'Baba, Oğul ve Kutsal Ruhun adına, buradan çıkıp git,' diye bağır. Anladın mı?»

«Evet.»

«İkinci kez işaret ettiğim zaman da kutsal ekmekten bir parça kopar ve aynı sözleri tekrarla.»

«Bu yöntemin etkili olduğunu nasıl anlayacağız?»

«Anlayacaksın. O varlık makineden çıkarken herhalde buradaki bütün camları kıracak. Yöntem ilk sefer etkili olmazsa yeniden deneyeceğiz.»

Hunton, «Ödüm patlıyor,» diye fısıldadı.

«Aslına bakarsan... benim de öyle.»

«Eğer Şanlı El konusunda yanılıyorsak...»

Jackson arkadaşının sözünü kesti. «Yanılmıyoruz. Haydi bakalım.»

Profesör okumaya başladı. Sesi boş çamaşırhaneyi dehşet verici yankılarla dolduruyordu. «O putlara doğru dönme. Kendine erimiş tanrılar da yapma. Ben Efendin Olan Tanrınım...» Sözcükler birdenbire âdeta bir mezar soğukluğuna bürünen sessizliğe birer taş gibi düşüyordu. Canavar floresanların altında sessiz ve hareketsiz durmaktaydı. Ama Hunton'a makine sanki sırıtıyormuş gibi geliyordu.

«... Ve topraklar onları kirlettiği için seni kusacaklar. Senden önce milletleri de kustukları gibi.» Jackson başını kaldırdı, yüz hatları gerilmişti. Eliyle işaret etti.

Hunton kayışa kutsal su serpti.

Ani, diş gıcırtısını andıran madeni bir ses çıktı. Bir çığlığa benziyordu. Kutsal suyun damladığı yerlerden dumanlar çıktı. O noktalarda kıvranan, kırmızımsı şekiller belirdi. Canavar birdenbire sarsılarak çalışmaya başladı.

Jackson gitgide artan o gürültü arasında, «Onu yakaladık!» diye bağırdı.

Tekrar İncil'den okumaya başladı. Makinenin gürültüsü arasında sesini iyice yükseltmişti. Tekrar Hunton'a işaret etti. Genç adamda kutsal ekmeği ufalayarak makineye serpti. Aynı anda onu iliklerine kadar donduran bir dehşet duydu. Ona her şey altüst olmuş gibi geldi. Makine blöflerini görmüştü. Ve ikisinden de güçlüydü.

Jackson'un sesi yükseliyordu. En önemli noktaya gelmek üzereydi.

Ana motorla ikincisi arasında kıvılcımlar sıçramaya başladı. Etrafa keskin bir ozon kokusu yayıldı. Sıcak kanın bakırımsı kokusuna benziyordu bu. Şimdi ana motordan dumanlar tütmekteydi. Canavar çılgınca bir hızla çalışıyor-

du. Biri tek parmağını orta kayışa sürdüğü takdirde pres onu hemen içeri çekecek ve beş saniye içinde kanlı bir pelte haline getirecekti. İki arkadaşın ayaklarının altında beton sarsılıyor, titriyordu.

Bir yatak korkunç mor bir ışık çıkararak yandı. Soğuk havaya yıldırımları hatırlatan bir koku yayıldı. Ama Canavar hâlâ çalışıyordu. Daha hızlı, daha hızlı. Kayışlar, silindirler ve dişliler öyle hızlı hareket ediyorlardı ki, sanki birbirlerine karışıyor, değişiyor, eriyor, yeniden şekilleniyorlardı...

İpnotize olmuş gibi duran Hunton birdenbire bir adım geriledi. O korkunç gürültü de, «Çekil!» diye haykırdı.

Jackson da bağırarak cevap verdi. «Onu kıstırmak üzereyiz! Neden...»

Birdenbire yırtılma sesini andıran, tarif edilemeyecek bir gürültü duyuldu. Beton yerdeki bir çatlak hızla onlara doğru geldi ve yanlarından geçti. Çatlak gitgide genişliyor, yarıktan eski çimento parçacıkları fırlıyordu.

Jackson Canavara baktı ve bir çığlık attı.

Makine betondan çıkmaya, kurtulmaya çalışıyordu. Zift kuyusundan kurtulmaya çalışan bir dinozor gibi. Ve artık tam anlamıyla bir ütü presi de değildi. Hâlâ değişiyor, eriyordu. 550 voltluk kablo mavi alevler tükürerek düştü. Ve eriyip kayboldu. Bir an alevden iki top, ışıklı bir çift göz gibi onlara baktı. Müthiş, soğuk bir açlıkla dolu birer göz gibi.

Yerde bir çatlak daha belirdi. Canavar iki arkadaşa doğru eğildi. Neredeyse betondaki yerinden kurtulmak üzereydi. Hunton'la Jackson'a sırıtıyordu sanki. Emniyet çubuğu yukarı kalkmıştı. Şimdi Hunton buharla dolu açık, aç bir ağız görüyordu.

İki arkadaş dönerek koşmaya başlarlarken ayaklarının dibinde bir yarık daha belirdi. Arkalarında makine yerinden kurtulurken çığlıklar ve kükremeler birbirini izledi. Hunton yarığın üzerinden atladı. Ama Jackson sendeledi ve yere yuvarlandı.

Genç polis arkadaşına yardım etmek için döndü. Biçimsiz dev bir gölge üzerine düştü. Artık floresan lambalar gözükmüyordu.

O şey arkaüstü yatan Jackson'un tepesine dikildi. Yüz hatları korkuyla gülermiş gibi gerilmiş olan profesör sessiz bir dehşetle bakıyordu. Kusursuz bir kurbandı o. Hunton hareket eden koskocaman bir şeyin heyyula gibi tepelerine dikildiğini hayal meyal farketti. Futbol topu büyüklüğünde elektrik lambalarına benzeyen gözleri vardı. Ağzı açıktı ve kayıştan dili dalgalanıyordu.

Hunton koşarken ölmek üzere olan Jackson'un çığlığı onu izledi.

Roger Martin sonunda kapıyı açmak için yataktan kalktığı sırada uykusu hâlâ açılmamıştı. Ama Hunton yalpalayarak içeri girdiği zaman şok yüzüne inen bir tokat gibi aklını başına getirdi.

Hunton'un çılgın bakışlı gözleri yerlerinden uğramıştı. Martin'in robdöşambrının önünü tutmaya çalışırken elleri birer pençeden farksızdı. Yanağındaki kesikten kan sızıyordu. Yüzüne kirli gri çimento tozları yapışmıştı.

Ve saçları bembeyazdı!

«Bana yardım et... Tanrı aşkına bana yardım et... Mark öldü. Jackson öldü.»

Martin, «Telaşlanma,» dedi. «Oturma odasına gel.»

Hunton onu izledi. Bir köpek gibi gırtlağından boğuk iniltiler yükseliyordu.

Müfettiş bir bardağa viski koyarak ona uzattı. Hunton bardağı iki eliyle tutup başına dikti. Sert içkiyi boğulurcasına bir solukta içti. Sonra bardak elinden düştü ama bunu farketmedi bile. Elleri amaçsızca dolaşan hayaletler gibi yine Martin'in yakasına uzandı.

«Canavar, Mark Jackson'u öldürdü... O... O... Ah, Tan-

rım, o dışarı çıkabilir! Onun fabrikadan çıkmasına izin veremeyiz! Bunu yapamayız... Ah...» Haykırmaya başladı. Delice çığlıkları kâh tizleşiyor, kâh hafifliyorlardı.

Martin ona bir içki daha vermeye çalıştı ama Hunton bardağı bir vuruşta yere düşürdü. «Canavarı yakmalıyız. O dışarı çıkmadan yakmalıyız! Ah, Tanrım, ya sokağa çıkarsa? Ah, Tanrım, ya...» Birdenbire gözlerini kırpıştırdı. Gözleri camlaşarak yuvalarında döndü, sabitleşti. Genç adam bayılarak halının üzerine devrildi.

Bayan Martin kapıda belirdi. Sabahlığının yakasını boynuna bastırmıştı. «Kim o, Rog? Deli mi? Ben...» Titredi.

«Onun deli olduğunu sanmıyorum.» Kocasının yüzündeki tiksintiyle karışık dehşet birdenbire kadını korkuttu. Müfettiş fısıltıyla ekledi. «Tanrım, zamanında gelmiş olduğunu umarım.»

Martin telefona gidip alıcıyı kaldırdı. Sonra da dondu kaldı.

Evin doğu tarafından gitgide yükselen hafif bir gürültü geliyordu. Hunton'un geldiği taraftan. Devamlı bir takırtı etrafta yankılanıyor ve gitgide yaklaşıyordu. Oturma odasının penceresi yarı açıktı. Martin'in burnuna rüzgârın taşıdığı o kara koku geldi. Ozon.., ya da kan kokusu.

Gürültü yükselirken eli artık bir işe yaramayacak olan telefonda öylece durdu. Hışırtı ve takırtı daha da yükselmişti. Sokakta buharları tüten, sıcak bir şey ilerliyordu. Kan kokusu odayı doldurdu.

Martin'in eli alıcıdan kaydı.

O dışarı çıkmıştı bile!

Umacı

Dr. Harper'ın divanına uzanmış olan adam, «Size geldim,» diyordu. «Çünkü hikâyemi anlatmak istiyorum.» Connecticut eyaletindeki Waterbury kentinden Lester Billings'di. Hemşire Vickers'ın karta kaydettiğine göre yirmi sekiz yaşındaydı. New York'ta bir endüstri şirketinde çalışıyordu. Boşanmıştı. Üç çocuğu olmuş ve hepsi de ölmüştü.

«Bir rahibe gidemem. Çünkü Katolik değilim. Avukata gitmem de yersiz olur. Çünkü bir avukata danışmamı gerektiren hiçbir şey yapmadım. Ben sadece çocuklarımı öldürdüm. Teker teker. Hepsini de öldürdüm ben.»

Dr. Harper kayıt makinesini çalıştırdı.

Billings divanda dümdüz, kaskatı yatıyordu. Gevşemek niyetinde olmadığı belliydi. Ayakları yere kaskatı, divanın ucundan uzanıyordu. Gerekli bir gurur kırıklığına katlanan bir insan hali vardı onda. Ellerini, bir ölününkiler gibi göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde herhangi bir ifade belirmemesi için elinden geleni yapıyordu. Gözlerini dosdoğru, bembeyaz tavana dikmişti. Sanki orada beliren sahneleri seyrediyor, resimlere bakıyordu.

«Yani çocuklarınızı ellerinizle öldürdüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz? Yoksa...»

«Hayır.» Billings elini sabırsızca salladı. «Ama onların ölümünden ben sorumluyum. Denny 1967'de öldü. Shirl 1971'de. Ve Andy de bu yıl. Size bunları anlatmak istiyorum.»

Dr. Harper sesini çıkarmadı. Billings'in yaşlı ve bitkin gözüktüğünü düşünüyordu. Saçları seyrelmeye başlamıştı. Yüzü soluktu. Gözlerinde viskiyle ilgili bütün o sefil ıstıraplar gizliydi.

«Onlar öldürüldüler. Anlıyor musunuz? Ama ne yazık ki, kimse buna inanmıyor. İnansalardı, her şey yoluna girerdi.»

«Neden?»

«Çünkü...» Billings birdenbire sustu ve çabucak dirseğinin üzerinde doğrularak odanın dibine doğru baktı. «O da nedir?» diye bağırdı. Gözleri kısılmış, birer yarık halini almıştı.

«Ne nedir?»

«Şu kapı.»

Harper, «Dolap o,» dedi. «Paltomu oraya asıyor, lastiklerimi de bırakıyorum.»

«Dolabı açın. İçersini görmek istiyorum.»

Dr. Harper sessizce kalktı. Odada ilerleyerek dolabı açtı. İçerideki dört, beş askıdan birine koyu bej bir yağmurluk geçirilmişti. Altta bir çift parlak şoson duruyordu. Bunlardan birine **New York Times** gazetesi dikkatle sokulmuştu. Hepsi o kadar.

Dr. Harper, «Oldu mu?» diye sordu.

«Tamam.» Billings dirseklerini düzelterek yine eskisi gibi uzandı.

Dr. Harpes koltuğuna yerleşirken, «Üç çocuğunuzun da öldürüldükleri kanıtlandığı takdirde bütün dertlerinizin sona ereceğini söylüyordunuz,» diye hatırlattı. «Bu nasıl olacak?»

Billing hemen, «Beni hapse atacaklar,» dedi. «Yaşam boyu. Ve bir hapishanede bütün hücrelerin içlerini görebi-

lirsiniz. Bütün odaların.» Anlamsızca gülümsedi.

«Çocuklarınız nasıl öldürüldüler?»

«Beni konuşmaya zorlamayın!» Billings başını çevirerek doktora öfkeyle baktı. «Merak etmeyin, hepsini anlatacağım. Ben etrafta kabara kabara dolaşan Napolyon olduklarını iddia eden sizin o delilerden değilim. Ya da annesi kendisini sevmediği için eroine alıştığını iddia eden geri zekâlılardan. Bana inanmayacağınızı biliyorum. Ama buna aldırdığım yok. Önemli değil bu. Her şeyi anlatmak benim için yeterli olacak.»

«İyi ya,» Dr. Harper piposunu çıkardı.

«Rita'yla 1965'de evlendim. Ben yirmi birindeydim, o da on sekizinde. Hamileydi. Böylece Denny dünyaya geldi.» Billings'in dudakları sanki lastiktenmiş gibi büküldüler. Yüzünde bir an dehşet verici bir gülümseme belirip kayboldu. «Tabii üniversiteden ayrılarak bir işe girmek zorunda kaldım. Ama buna üzülmedim. İkisini de çok seviyordum. Çok da mutluyduk.

«Rita, Denny dünyaya geldikten bir süre sonra yine hamile kaldı. Böylece Shirl 1966 Aralığında doğdu. Andy ise 1969 yazında. Ama o sırada Denny ölmüştü. Andy bir kazaydı. Rita bana öyle söyledi. 'Doğum kontrol yönteminin bazen etkisi olmuyor,' dedi. Ama bence aslında kaza değildi. Çocuklar bir erkeği eve bağlarlar, bildiğiniz gibi. Bu durum kadınların hoşuna gider. Özellikle erkek onlardan daha zeki olduğu zaman. Sizce doğru değil mi?»

Harper kayıtsızca bir şeyler mırıldandı.

«Ama önemli değildi. Andy'i yine de sevdim.» Billings bunu âdeta kinle söyledi. Sanki oğlunu karısına inat olsun diye sevmişti.

Harper, «Çocukları kim öldürdü?» diye sordu.

Lester Billings hemen cevap verdi. «Umacı!.. Hepsini de o Umacı öldürdü. Dolaptan çıktı ve üçünü de öldürdü.» Dönerek güldü. «Deli olduğumu düşündüğünüz belli. Sura-

tınızdaki ifadeden hemen anlaşılıyor. Ama bence böyle düşünmeniz hiç de önemli değil. Ben sadece size her şeyi anlatmak, sonra da çıkıp gitmek istiyorum.»

Doktor, «Sizi dinliyorum,» dedi.

«Her şey Denny iki yaşındayken başladı. Shirl o sırada daha bebekti. Oğlum, Rita onu yatırdığı zaman hemen ağlamaya başlıyordu. O günlerde iki yatak odası olan bir evde oturuyorduk. Shirl beşikte yatıyordu. Ben önce Denny'nin artık biberonla yatamadığı için ağladığını sandım. Rita bana, 'Bu işi büyütme,' dedi. 'Üzerinde durma. Ona biberonunu ver. Sonunda ondan kendi kendine vazgeçer.' Ama çocukların hatalı terbiyesi bu biçimde başlar. Onlara hoşgörüyle davranır, şımartırsınız. Onlar da daha sonra kalbinizi parça parça ederler. Ya bir kızı hamile bırakırlar, ya uyuşturucu almaya başlarlar ya da mahallebi çocuğu olur çıkarlar. Düşünebiliyor musunuz? Bir sabah kalkıyor ve çocuğunuzun... oğlunuzun... hımbılın teki olduğunu görüyorsunuz.»

«Ama bir süre sonra Denny'nin ağlaması kesilmediği için onu ben yatırmaya başladım. Ve susmazsa tokadı yapıştırıyordum. Rita, Denny'nin durmadan, 'Işık, ışık,' diye tutturduğundan söz ediyordu. Artık orasını bilemem... O kadar küçük bir çocuğun ne dediğini anlayamazsınız ki. Sadece bir anne bu bilmeceyi çözebilir.»

«Rita odaya bir gece lambası koymak istedi. Üzerinde Miki Fare ya da Şirin Fino veya buna benzer bir şey olan bir lamba. Ama ben karıma izin vermedim. Bir çocuk daha küçükken karanlıktan korkmaktan kurtulmazsa büyüdüğü zaman bunu hiç başaramaz.»

«Her neyse... Denny o yaz, Shirl dünyaya geldikten sonra öldü. Oğlumu o gece ben götürüp yatırdım. Hemen ağlamaya başladı. Ve bu kez onun ne dediğini anladım. O sözü söylerken dolabı işaret etti. 'Umacı...' dedi. 'Umacı, baba.'»

«Elektriği söndürerek yatak odalarımıza gittim. Rita'ya, 'Neden çocuğa böyle sözler öğretiyorsun?' diye çattım. İçimden onu biraz dövmek geliyordu ama yapmadım. Karım, 'Ben Denny'e öyle bir laf öğretmedim ki,' dedi. Ben de, 'Seni lanet olasıca yalancı,' diye bağırdım.»

«Anlayacağınız, kötü bir yazdı benim için. Zorlukla bir tek iş bulabilmiştim. Bir depoda kamyona gazoz kasalarını yüklüyordum. Ve her zaman yorgundum. Shirl her gece uyanıp ağlıyordu. Rita onu kucağına alıyor ve hıçkırıyordu. Doğrusu bazen içimden ikisini de pencereden atıvermek geliyordu. Tanrım! Çocuklar kimi zaman insanı çıldırtıyorlar! Onları rahatlıkla öldürebilirsiniz.»

«Neyse... Çocuk o gece de beni her zaman olduğu gibi saat tam üçte uyandırdı. Yarı uyanık banyoya gittim. Rita, 'Denny'e de bakıverir misin?' dedi. 'Bu işi kendin yap,' diye homurdanarak tekrar yattım. Karım çığlıklar atmaya başladığı sırada dalmak üzereydim.»

«Yataktan kalkarak çocuğun odasına gittim. Denny arkaüstü yatıyordu. Ölmüştü. Yüzü, vücudu kireç gibi bembeyazdı. Kan oturan yerler dışında. Bacaklarının altı, başı ve kabaetleri. Gözleri açıktı. İşin en korkunç yanı da buydu. Gözleri irileşmiş, camlaşmıştı. Bazı kimselerin şöminenin üstüne astıkları saman doldurulmuş geyik başları gibi. Vietnam'daki o acayip yerli çocuklar gibi. Ama Amerikalı bir çocuğun öyle olmaması gerekirdi. Arkaüstü yatıyordu, ölmüştü. Bez takmış ve lastik külot giydirmiştik. Çünkü birkaç hafta önce yeniden altına kaçırmaya başlamıştı. Sahne korkunçtu! O çocuğu çok seviyordum!»

Billings başını ağır ağır salladı ve lastiğe benzeyen dudaklarını bükerek korkuyla sırıttı. «Rita avaz avaz haykırıp duruyordu. Denny'i kucağına alarak sallamak istedi ama buna izin vermedim. Polisler kanıtlara dokunulmasından hiç hoşlanmazlar. Bunu çok iyi biliyorum...»

Harper usulca sordu. «O sırada oğlunuzun ölümüne

Umacının neden olduğunu biliyor muydunuz?»

«Ah, hayır. O sırada hiçbir şeyden haberim yoktu. Ama bir ayrıntıyı farkettim. Tabii o sırada bunu önemsemedim. Ama hafızam durumu kaydetti.»

«Neydi bu?»

«Dolabın kapağı aralıktı. Fazla değil. Birazcık. Ama ben aslında dolabı sıkıca kapamış olduğumu biliyordum. Dolapta sadece dükkâncıların temizledikleri elbiselerin üzerine geçirdikleri o naylon torbalar vardı. Bir çocuk onları başına geçirmeye kalkıştı mı tamam. Havasızlıktan boğulur. Bunu biliyorsunuz değil mi?»

«Evet. Sonra ne oldu?»

Billings omzunu silkti. «Çocuğu gömdük.» Üç küçük tabutun üzerine toprak atan ellerine marazi bir ilgiyle baktı.

«Resmi soruşturma yapılmadı mı?»

«Tabii yapıldı.» Billings'in gözlerinde alaylı bir pırıltı belirdi. «Denny'i geri zekâlı, stetoskoplu bir kasaba doktoru inceledi. Adam kimsenin adını sanını duymadığı bir üniversitede okumuştu. Siyah çantası çocuklara vermek için nane şekeriyle doluydu. Ve olay için, 'Beşik ölümü,' dedi! Hiç bu kadar saçma bir laf duydunuz mu? Çocuk o sırada üç yaşındaydı.»

Harper dikkatle, «Birinci yıl 'beşik ölümü' vakaları çok görülür,» dedi. «Ancak beş yaşına kadar olan çocukların defin ruhsatlarına da aynı teşhis yazılabilir. Daha iyi bir...»

Billings şiddetle, tükürür gibi, «Saçma!» diye bağırdı.

Doktor tekrar piposunu yaktı.

«Cenaze töreninden bir ay sonra Shirl'i Denny'nin eski odasına geçirdik. Rita buna engel olmak için benimle durmadan tartıştı. Ama son sözü ben söyledim. Tabii bu bana acı verdi. Tabii ya. Tanrım! Shirl'in bizim odada yatması çok hoşuma gidiyordu. Ama bir çocuğu fazla korumak hiç doğru değildir. Böyle davrandınız mı çocuğu

sakatlarsınız. Ben küçükken annem beni plaja götürür, ondan sonra da avaz avaz bağırıp dururdu. 'O kadar açılma! O tarafa gitme! Daha bir saat önce yemek yedin! Orada akıntı var! Şu tarafta boyunu aşıyor!' Tanrım! Annem bana köpekbalıklarının gelip gelmediğine dikkat etmemi bile söylerdi. Sonunda ne oldu? Şimdi denizin kenarına bile gidemiyorum. Gerçek bu. Bir kumsala yaklaşır yaklaşmaz kramplar başlıyor. Rita bir keresinde onu ve çocukları Savin Rock'a götürmem için ısrar ettiydi. Denny sağdı o sırada. Ve ben köpekler kadar hastalandım! Böyle şeyleri bilirim. Anlıyor musunuz? Çocukları fazla korumaya hiç gelmez. Kendi kendinizi de öyle. Hayat devam eder. Shirl'i Denny'nin karyolasına yatırdık. Ama oğlanın eski yatağını çöpe attık. Kızımın mikrop kapmasını istemedim.»

«Böylece yıllar geçti. Ve ben bir gece Shirl'i yatırırken kız avaz avaz haykırıp bağırmaya, ağlamaya başladı. 'Umacı, baba! Umacı, Umacı!'»

«Fena halde irkildim. Tıpkı Denny gibi konuşmuştu. Ve o zaman dolabın kapağını hatırlamaya başladım. Denny'i ölü bulduğumuz zaman kapağın birazcık aralık olduğunu. Shirl'i o gece için bizim odaya almayı düşündüm.»

«Aldınız mı?»

«Hayır.» Billings ellerine baktı. Yüz kasları seğiriyordu. «Rita'ya gidip yanılmış olduğumu nasıl itiraf ederdim? Güçlü olmak **zorundaydım.** O öyle zayıf karakterliydi ki! Daha evli değilken benimle kolaylıkla yatmasından anlaşılmıyor mu bu?»

Doktor, «Şöyle de söylenebilir,» dedi. «**Siz** de daha evli değilken **onunla** kolaylıkla yattınız.»

Billings ellerinin yerini değiştirirken donmuş gibi kalakaldı. Ağır ağır başını döndürürek Harper'a baktı. «Niyetiniz ukalalık etmek mi?»

Harper, «Ne münasebet,» dedi.

Billings, «O halde bırakın da hikâyeyi bildiğim gibi anlatayım,» diye homurdandı. «Buraya içimi dökmek için geldim. Size seks hayatımdan söz edecek değilim. Eğer beklediğiniz buysa... Rita'yla çok normal bir seks hayatımız vardı. Öyle pis şeylerden hoşlanmazdık. Bazı insanların seksten söz etmekten çok hoşlandıklarını, böyle şeylerin onları heyecanlandırdığını biliyorum. Ama ben o adamlardan değilim.»

Harper, «Pekâlâ,» diye cevap verdi.

Billings de kaygılı bir küstahlıkla bu sözleri tekrarladı. «Pekâlâ.» Düşünce dizisi kopmuş gibiydi. Bakışları endişeyle dolaba kaydı. Ama kapağı sıkıca kapatılmıştı.

Harper, «Dolabın açık durmasını ister misiniz?» diye sordu.

Billings telaşla, «Hayır!» dedi. Sonra da sinirli sinirli güldü. «Lastiklerinize bakıp ne yapacağım?» Bir an durduktan sonra sözlerini sürdürdü. «Umacı, Shirl'i de öldürdü...» Sanki anılarını yakalamaya çalışıyormuş gibi elini alnına sürdü. «Bir ay sonra. Ama ondan önce bir şey oldu. Bir gece odadan bir ses geldiğini duydum. Sonra kızım bir çığlık attı. Kapıyı çabucak açtım. Koridorun ışığı yanıyordu... Shirl küçük karyolasında oturmuş ağlıyordu ve... Bir şey **hareket etti.** Dolabın yanında, gölgelerin arasında. Bir şey hışırtıyla **kaydı.**»

«Dolap açık mıydı?»

«Biraz. Kapak aralıktı.» Billings dudaklarını yaladı. «Shirl avaz, avaz, 'Umacı!' diye haykırıyordu. Ayrıca başka bir şey daha söylüyordu. 'Pençe' sözcüğüne benziyordu. Ama o, 'Peçe,'deyip duruyordu. Küçük çocuklar her kelimeyi doğru dürüst söyleyemezler. Rita koşarak geldi ve ne olduğunu sordu. Ona Shirl'in dalların tavana vuran ve rüzgârda kımıldanan gölgeleri yüzünden korktuğunu söyledim.»

Harper, «Kızınız 'Pencere,' demeye çalışıyordu belki de,» diye mırıldandı.

«Efendim?»

«Peçe... Pencere. Belki kızınız, 'Pencere,' demek istiyordu.»

Billings, «Belki...» dedi. «Belki öyle demek istiyordu. Ama sanmıyorum. Shirl'in 'pençe' demek istediğinden eminim.» Bakışları yine dolaba doğru kaydı. «Pençeler... Uzun tırnaklı pençeler...» Sesi alçalmış, fısıltıya dönüşmüştü.

«Dolabın içine baktınız mı?»

«E-Evet...» Billings ellerini göğsünün üzerinde sıkıca birbirine kenetlemişti. Kasları gerildiği için el eklemlerinin üzerleri bembeyazdı.

«Dolapta bir şey var mıydı? Siz de bir şey gördü...»

Billings birdenbire, **«Ben hiçbir şey görmedim!»** diye bağırdı. Sonra birden sözler ağzından dökülmeye başladı. Sanki ruhunun derinliklerinde kapkara bir tıkaç açılmıştı. «Shirl öldüğü zaman... onu ben buldum. Ve o kapkaraydı. Her tarafı kapkara. Dilini yutmuştu. İlahiler okuyan bir zenci gibi kapkaraydı. Ve bana bakıyordu. Gözleri... Postlarına saman doldurulmuş olan hayvanlarınkine benziyordu. Korkunçtu gözleri. Parlak, cam gibi. Ve o gözler bana, 'Umacı beni yakaladı, baba,'diyorlardı. 'Sen buna izin verdin. Beni öldürdün. Umacının beni öldürmesine yardım ett'n...'» Sesi hafifledi. Bir tek damla gözyaşı, çok iri ve sessiz bir damla gözyaşı yanağından kaydı.

«Shirl'in beyin spazmından öldüğüne karar verdiler. Bazen çocuklarda bu illet görülüyormuş. Beyin kötü bir işaret verirmiş. Kızıma Hartford Hastanesinde otopsi yaptılar. Ve bize ihtilaçlar arasında dilini yutmuş olduğunu söylediler. Eve yalnız başıma dönmek zorunda kaldım. Çünkü Rita'ya yatıştırıcı bir ilaç vermişlerdi. Karım çıldırmıştı sanki. O eve yapayalnız döndüm. Ve ben bir çocuğun beyni sapıttığı için ihtilaçlar geçiremeyeceğini biliyordum. Bir çocuk ancak korktuğu için böyle bir şey olabilir. Ve ben

O'nun olduğu o eve dönmek zorundaydım.» Billings bir an durdu, sonra da fısıltıyla ekledi. «O gece kanepede yattım. Lambayı da söndürmedim.»

«Bir şey oldu mu?»

Billings, «Bir rüya gördüm,» dedi. «Karanlık bir odadaydım ve... ve dolapta, iyice göremediğim bir şey vardı... Bir ses çıkarıyordu. Şapırtıyı andıran bir ses. Bana çocukken okuduğum bir resimli romanı hatırlattı. **Lahitten Hikâyeler**'i. Onu hatırlıyor musunuz? Tanrım! Graham Ingles adında bir adam vardı. Dünyadaki her şeyin resmini yapabiliyordu. Dünyada olmayan şeylerin bazılarının da. Her neyse... Hikâyede bir kadın kocasını suda boğuyordu. Anlıyor musunuz? Ayağına beton kalıpları bağlıyor ve onu dibinde su birikmiş olan bir taş ocağına atıyordu. Ama adam geri geliyordu. Cesedi iyice çürümüş, siyahımsı yeşil bir renk almıştı. Gözlerinden birini balıklar yemişlerdi. Saçlarına yosunlar takılmıştı. Adam geri geliyor ve karısını öldürüyordu. O gece yarısı uyandığım zaman adamın üzerime eğilmiş olduğunu sandım. Pençelerini uzatmıştı sanki... uzun tırnaklı pençelerini...»

Dr. Harper masasındaki dijital saate baktı. Lester Billings hemen hemen yarım saatten beri konuşuyordu. Doktor, «Karınız eve döndüğü zaman size karşı nasıl bir tavır takındı?» diye sordu.

Billings gururla, «Beni hâlâ seviyordu,» dedi. «Hâlâ kendisine söylediklerimi yapmak istiyordu. Bir kadının yeri budur, öyle değil mi? Şu feminizm hareketi sadece insanları anormalleştiriyor. Hayatta en önemli olan şey insanın yerini bilmesidir. Şeyini bilmesi... Şeyini...»

«Mevkiini mi?»

«Tamam!» Billings parmaklarını şıklattı. «Evet, mevkiini. Ve bir kadın kocasını izlemelidir. Ah, evet, Rita o... olaydan sonra dört, beş ay kendini pek toplayamadı. Rengi uçuktu. Evde hayalet gibi dolaşıyordu. Şarkı söylemiyor,

gülmüyor, televizyon seyretmiyordu. Ama sonunda olayı unutacağını biliyordum. Çocuklar küçükken onlara fazla bağlanmazsınız. Ve bir süre sonra suratlarını iyice hatırlayabilmek için konsolun çekmesini açarak oradaki fotoğrafa bakmak zorunda kalırsınız.» Bir an durdu, sonra da öfkeli öfkeli ekledi. «Rita bir çocuğumuz daha olmasını istiyordu. Ona bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söyledim. Ah, sonsuza kadar bekleyecek değildik tabii. Ama bir süre... Rita'ya eskiyi unutmamızın ve birbirimizin zevkini çıkarmamızın zamanının geldiğini söyledim. Daha önce bunu yapma fırsatını bulamamıştık. Sinemaya gitmek istediğimiz zaman alelacele bir bebek bakıcısı bulmamız gerekirdi. Rita'nın annesiyle babası çocukları yanlarına almazlarsa kente maç seyretmeye gidemezdik. Annemden hayır yoktu. Anlayacağınız, bizimle bütün ilişkisini kesmişti. Denny biz evlendikten kısa bir süre sonra dünyaya geldiği için. Annem, 'Rita adi bir fahişe,' diyordu. 'Köşe başında müşteri bekleyen sokak kızlarından...' Annem o tip kadınları her zaman, 'Köşe başlarında bekleyenler,' diye tanımlardı. Ne komik değil mi? Bir keresinde beni karşısına alarak köşe baş... yani... bir fahişeye gidersem hastalık alabileceğimi anlattıydı... 'Organının ucunda küçücük bir yara olur. Ertesi günü de bütün organ çürümeye başlar...' Annem nikâhım za da gelmemişti.» Billings parmaklarını göğsüne vurdu. «Rita'nın jinekoloğu onu S kullanması için ikna etti. Spiral taktırması için yani. Doktor, 'Yüzde yüz etkilidir,' dedi. Bunu kadınların... şeyine... orasına takıyorlardı yani. O zaman yumurta döllenemiyordu.» İğrenç bir sevimlilikle tavana doğru gülümsedi. «Bir kadının spiral taktırıp taktırmadığı da anlaşılmıyordu. Ve Rita ertesi yıl yine hamile kaldı. Yüzde yüz emin ha?»

Harper, «Hiçbir doğum kontrol yöntemi kusursuz sayılmaz,» diye açıkladı. «Hap yüzde doksan sekiz etkilidir. Vücut spirali kramplar yüzünden dışarı atabilir. Hatta ola-

ğanüstü durumlarda bir kadın normal biçimde dışarı çıkarken bile bu olabilir.»

«Evet. Ya da kadın kendisi spirali çıkarır.»

«Bu da mümkün.»

«Ve sonra? Rita küçük giysiler örmeye başladı. Duşta şarkı söylüyor ve durmadan turşu yiyordu. Dizime otururak, 'Bunu Tanrı istedi,' diyordu. **Budala!**»

«Bebek, Shirl'in öldüğü yılın sonunda mı dünyaya geldi?»

«Evet, öyle. Erkekti. Rita çocuğa Andrew Lester Billings adını verdi. Ben çocukla hiç ilgilenmedim. Hiç olmazsa başlangıçta. Rita her şeyi berbat etti, diye düşünüyordum. Çocuğa da o baksın. Biliyorum, bu sözler hiç hoş değil. Ama unutmayın, başıma türlü dert gelmişti. Ve biliyor musunuz sonunda çocuğa ısındım. Bir kere bana benziyordu. Denny annesine çekmişti. Shirl ise aileden kimseyi andırmıyordu. Belki biraz büyükannem Ann'e benziyordu. Ama Andy hık demiş burnumdan düşmüştü.

«İşten eve döndüğüm zaman Andy'le oynamaya başladım. Parmağımı yakalayarak gülüyor, hafif sesler çıkarıyordu. Daha dokuz haftalıktı ama babasına gülümsüyordu. İnanılacak gibi miydi bu?»

«Bir akşam oğlumun beşiğinin üstüne asmak için küçük bir süs aldım. Çocuklar, 'Teşekkür ederim,' diyecek yaşa gelinceye kadar anne babalarını takdir etmezler. Ben her zaman böyle düşünürdüm işte! Ama şimdi Andy'e o saçmasapan şeyi alıyordum. O zaman birdenbire çocuklarımın arasında en çok onu sevdiğimi anladım. O sırada başka işe girmiştim. Oldukça iyi bir işti. Cluett ve Oğulları adına matkap uçları satıyordum. Durumum çok iyiydi. Andy bir yaşına girdiği zaman Waterbury'e taşındık. Eski ev kötü anılarla doluydu.

«Ve orada pek çok dolap vardı.

«Ondan sonraki yıl her şey yolunda gitti. Üçümüz için

de harika bir yıldı. O yıla geri dönebilmek için sağ elimin bütün parmaklarını feda ederdim. Ah, evet, Vietnam'daki savaş hâlâ sürüyordu. Hippiler yine çırılçıplak etrafta koşuşuyor, zenciler avaz avaz bağırıyorlardı. Ama bunların hiçbiri bizi etkilemiyordu. Sakin bir sokakta oturuyorduk. Komşularımız da iyi insanlardı.» Billings bir an durdu, sonra bir çırpıda her şeyi özetledi. «Çok mutluyduk. Rita'ya bir keresinde endişeli olup olmadığını sordum. Yani 'Üç uğursuzluk birbirini izler...' derler ya... Ama karım, 'O sözün bizimle ilgisi yok,' diye cevap verdi. 'Andy farklı bir çocuk. Tanrı onun etrafına bir daire çizdi.'» Billings sıkıntıyla tavana baktı. «Geçen yıl eskisi kadar harika değildi. Evle ilgili bir şey değişmeye başladı. Botlarımı holde bırakıyordum. Dolabı açmak istemiyordum artık. Sık sık, ya dolaptaysa, diye düşünüyordum. Çömelmiş hazır bekliyorsa? Ben dolabı açar açmaz üzerime saldırırsa? Ondan sonra sesler duymaya başladım. Sanki siyahlı yeşilli ıslak bir şey dolabın içinde şapırtıyı andıran bir ses çıkararak hafifçe kımıldanıyordu.»

«Rita bana haddinden fazla çalışıp çalışmadığımı soruyordu. Ona çatmaya başladım. Eski günlerde olduğu gibi. Karımla çocuğumu yalnız başlarına bırakarak işe gitmek beni çok sarsıyordu. Ama evden kaçabildiğim için de seviniyordum. Tanrı yardımcım olsun! Buna seviniyordum! Artık, **O** şey biz taşındığımız zaman izimizi bir süre kaybetti, diye düşünüyordum. Bizi aramak zorunda kaldı. Geceleri usulca sokaklarda dolaştı... Belki kanalizasyon kanallarında sürünerek ilerledi. Kokumuzu bulmaya çalışıyordu. Bu iş bir yıl sürdü. Ama sonunda bizi buldu. Yine yanımızda artık. Ve Andy'i istiyor. Beni de. Bazen de kendi kendime, bir şeyi çok uzun süre düşünür ve buna inanırsan, diyordum. Sonunda o da gerçekleşir. Belki de çocukken çok korktuğumuz o canavarların hepsi de gerçekti. Frankenstein, Kurt Adam, Mumya... Taş ocaklarına düştükleri,

gölde boğuldukları sanılan ya da bir daha izleri bulunmayan çocukları da onlar öldürüyorlardı... Belki...»

«Bir şeyden kaçmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Billings?»

Adam uzun süre sesini çıkarmadı. Dijital saat iki dakikanın geçmiş olduğunu belirtti. Sonra Billings birdenbire, «Andy şubatta öldü,» diye açıkladı. «Rita evde değildi. Babası onu çağırmıştı. Rita'nın annesi yeni yılın ilk günü bir araba kazası geçirmişti. Kadının yaşayacağını sanmıyorlardı. Karım o gece otobüse binerek gitti.

«Kayınvalidem ölmedi. Ama uzun süre komada kaldı. Tam iki ay. Çok iyi bir kadın tuttum. Gündüzleri Andy'le kalıyordu. Geceleri evden çıkmıyordum. Ve dolap kapakları kendi kendilerine açılıyorlardı.» Billings dudaklarını yaladı. «Çocuk benimle aynı odada yatıyordu. Bu da garipti... Rita bir keresinde bana Andy'i başka odaya geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Çocuk iki yaşındaydı o sırada. Karım bazı doktorların çocukların anne babalarının yanında uyumalarının doğru olmadığını iddia ettiklerini söyledi. Sözümona bu yüzden çocuklarda seks travmaları filan görülürmüş. Ve ben Andy'nin başka odaya geçirilmesini istemiyordum. Denny ve Shirl'den sonra böyle bir şey yapmaktan korkuyordum.

Dr. Harper, «Ama sonunda onu başka odaya geçirdiniz,» dedi. «Öyle değil mi?»

«Evet.» Yüzü sapsarı kesilmiş olan Billings hastalanmış gibi cansızca gülümsedi. «Öyle.»

Yine bir sessizlik oldu. Billings sanki bu gerçekle boğuşuyordu.

Sonunda, «Bunu yapmak zorundaydım!» diye bağırdı. «Bunu yapmak zorundaydım! Rita oradayken her şey yolundaydı. Ama karım gittikten sonra **O** şeyde cüretlenmeye başladı... O şey...» Gözlerini devirerek Harper'a baktı. Vahşice gülerken dişleri ortaya çıktı. «Ah, buna inanma-

yacaksınız. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Not defterinize geçirmek için bir kaçık daha. Böyle düşündüğünüzün farkındayım. Ama siz orada değildiniz! Siz hastaların kafalarının içine bakan, kendini beğenmiş bir ahmaksınız!

«Bir gece evdeki bütün kapılar birdenbire açıldı. Bir sabah kalktığım zaman holde çamur ve yapışkan bir sıvıdan oluşan bir iz buldum. Dolaptan sokak kapısına doğru gidiyordu. O dışarı mı çıkmıştı? Yoksa içeri mi girmişti? Bilmiyorum! Tanrının önünde yemin ediyorum, bilmiyorum!»

«Çizilmiş, yapışkan bir sıvıyla kaplanmış plaklar! Kırılan aynalar... Ve sesler... Sesler...» Billings parmaklarını saçlarının arasına soktu. «Sabaha karşı üçte uyanıyor ve karanlıklara bakıyordum. Önce, sadece saat, canım, diyordum. Ama saatin tıkırtıları arasında bir şeyin usul usul hareket ettiğini duyuyordum. Fakat daha usulca da değil. Çünkü çıkardığı sesleri duymamı istiyordu. Yapışkan, hışırtıyı andıran bir ses çıkarıyordu. Mutfak künkünde bir şey gibi... Ya da bir şıkırtı duyuluyordu. Sanki biri pençesini yavaşça merdivenin tırabzanına sürüyordu. Gözlerimi yumuyordum. **Onun** çıkardığı sesleri duymanın feci bir şey olduğunu biliyordum. Ama, ya onu **görürsem,** diyordum...»

«Her zaman aynı şeyden korkuyordum. Gürültülerin kısa bir süre için kesileceğinden, sonra **onun** bana doğru eğilerek güleceğinden. Burnuma çürümüş lahananınkini andıran bir kokunun geleceğinden. Ve pençeleri boğazıma sarılacağından...» Billings'in rengi uçmuş, titriyordu.

«O yüzden Andy'i başka odaya geçirdim. Çünkü onun çocuğu yakalayacağını biliyordum. Ne de olsa Andy benden daha güçsüzdü. Düşündüğüm gibi de oldu. Andy ayrı odada yattığı ilk gece haykırmaya başladı. Sonunda tüm cesaretimi toplayarak yanına gittiğim zaman karyolanın ortasında durmuş, olanca sesiyle bağırıyordu. 'Umacı baba!.. Umacı... Babamla ditmek istiyorum... Babamla

dideceğim.' Billings'in sesi bir çocuğunki gibi tizleşmişti. İrileşmiş gözleri sanki bütün suratını kaplamıştı. Divanda büzülmüş gibiydi.

Yine o titrek, çocuksu sesle konuşmasını sürdürdü. «Ama onu yanıma alamadım... Andy'i odama götüremedim. Bir saat sonra bir çığlık duydum. O zaman oğlumu ne kadar sevdiğimi anladım. Koşarak odaya daldım. Işığı bile yakmadan. Koştum, koştum, koştum. Ah, Tanrım! Umacı, Andy'i yakalamıştı. Onu sarsıyordu. Bir köpeğin bir bezi silkelemesi gibi bir şeydi bu. Başı bir korkuluğunkine benzeyen, düşük omuzlu, korkunç bir şeyi görür gibi oldum. Burnuma ölü bir fareninkini andıran bir koku geldi. Ve sonra...» Billings'in sesi hafifledi. Sustu. Sonra tekrar olgun bir insan sesiyle anlatmasını sürdürdü. «Umacı, Andy'nin boynunu kırdığı zaman çıkan sesi duydum.» Sesi sakin ve ifadesizdi. «Kışın gölcükte patenle kayarken kırılan buzların çıkardıkları sese benziyordu.»

«Sonra ne oldu?»

Billings yine o sakin ve ifadesiz sesle, «Ah, kaçtım,» dedi. «Sabaha kadar açık olan bir kahveye gittim. E, bu korkaklığıma ne dersiniz? Sabaha kadar açık olan bir kahveye kaçtım. Ve sabaha kadar altı fincan kahve içtim. Sonra eve döndüm. Şafak sökmüştü. Daha yukarı çıkmadan polise telefon ettim. Sonra Andy'nin odasına çıktım. Oğlum yerde yatıyor ve bana bakıyordu. Camlaşmış gözleriyle beni suçluyordu. Bir kulağından birazcık kan akmıştı. Hemen hemen sadece bir damla. Ve dolabın kapağı da açıktı. Daha doğrusu hafifçe aralıktı.»

Harper dijital saate baktı. Tam elli dakika olmuştu.

Billings, «Buraya sadece bunları anlatmak için geldim,» dedi. «İçimi dökmek için. Anlayacağınız polise yalan söyledim. 'Herhalde çocuk gene karyoladan kalkmaya çalıştı...' dedim. Ve bu yalanımı yuttular. Tabii yuttular ya. Çünkü olay gerçekten böyle bir kazaya benziyordu. Diğer-

leri gibi Andy de bir kazaya kurban gitmişti. Ama Rita her şeyi anladım... Karım... en sonunda... her şeyi anladı.» Sağ koluyla gözlerini kapatarak ağlamaya başladı.

Dr. Harper kısa bir sessizlikten sonra, «Konuşmamız gereken çok şey var, Bay Billings,» dedi. «Sizi ağırlığı altında ezen suç duygusunun bir kısmını ortadan kaldırabiliriz sanırım. Ama tabii önce sizin bu duygudan kurtulmak istemeniz gerekiyor.»

Billings kolunu gözlerinden çekerek, «Bunu istemediğimi mi sanıyorsunuz?» diye bağırdı. Gözleri kıpkırmızıydı. Yeni açılmış yaralara benziyordu bu gözler.

Harper usulca, «Henüz değil,» dedi. «Salıları ve perşembeleri gelebilir misiniz?»

Billings uzun bir sessizlikten sonra, «Lanet olasıca kafa avcısı,» diye homurdandı. «Pekâlâ, Pekâlâ.»

«Hemşireden randevu alın, Bay Billings. İyi günler.»

Billings anlamsızca gülerek, hızla odadan çıktı, arkasına da bakmadı.

Hemşire yerinde yoktu. Masasındaki sümenin üzerine küçük bir kart bırakmıştı. «Bir Dakika Sonra Döneceğim,» diye yazılıydı.

Billings dönerek tekrar doktorun odasına girdi. «Dr. Harper, sizin hemşire...»

Oda boştu.

Ama dolap açıktı. Biraz aralık.

Dolaptan biri, «Çok hoş,» dedi. «Çok hoş.» Ağzı çürük yosunlarla doluymuş gibi konuşmuştu.

Dolabın kapağı açılırken Billings donmuş gibi duruyordu. Hayal meyal kasıklarındaki sıcaklığı hissetti. Altına kaçırmıştı.

Umacı ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken yine, «Çok hoş...» dedi.

Çürümüş, iri, uzun tırnaklı pençesinde hâlâ Dr. Harper'ın maskesini tutuyordu...

«Ne İstediğini Biliyorum...»

«Ne istediğini biliyorum.»

Elizabeth irkilerek sosyoloji kitabından başını kaldırdı. Yeşil asker ceketi giymiş, dikkati çekmeyen bir delikanlı duruyordu karşısında. Bir an onu tanır gibi oldu. Sanki bu genci daha önce de görmüştü. **Deja vu**'ye yakındı bu duygu. Sonra kayboldu. Delikanlı Elizabeth'in boyunda ve sıskaydı... Ve de sinirliydi. Kıpır kıpır. Evet, uygun sözcük buydu. Kıpır kıpır. Aslında bu yabancı genç hiç kımıldamıyordu. Ama sanki cildinin altında gözle görülmeyen bir şeyler seğiriyor ve titreşiyordu. Delikanlının saçları siyah ve bakımsızdı. Kalın camlı bağa bir gözlük takmıştı. Camlar kahverengi gözlerini irileştiriyordu ve pistiler. Hayır. Elizabeth onu daha önce hiç görmemişti. Bundan emindi.

«Bunu bildiğini sanmıyorum,» dedi.

«Büyük bir külahla çilekli dondurma istiyorsun. Öyle değil mi?»

Genç kız şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten de kafasının derinliklerinde bir yerde böyle bir fikir vardı. Çalışmayı keserek dondurma yemeyi düşünmüştü. Öğrenci Birliğinin üçüncü katındaki küçük çalışma odalarından birinde sınavlara hazırlanıyordu. Daha çok çalışması gerekliydi.

Delikanlı, «Öyle değil mi?» diye ısrar etti. Sonra da gülümsedi. Bu gülümseme fazla heyecanlı ve hemen hemen çirkin yüzünü değiştirdi. Delikanlıya garip, çekici bir hava verdi. Kız ona karşılık verirken birden kendini topladı. Şu ara böyle bir şeye hiç gerek yok, dedi kendi kendine. Beni etkilemek için yılın en uygunsuz zamanını seçen bu tuhaf genci başımdan atmaya çalışarak zaman kaybedemem. Daha Sosyolojiye Giriş'in on altı bölümünü okumam gerekiyor.

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi.

«Haydi... Kendini daha fazla zorlarsan başın ağrır. İki saatten beri hiç durmadan çalışıyorsun.»

«Sen bunu nereden biliyorsun?»

Delikanlı hemen, «Seni seyrediyordum,» diye cevap verdi ama bu kez gülümsemesi genç kızı etkilemedi. Zaten başı ağrıyordu.

İstememesine rağmen fazla sert bir sesle, «Beni seyretmekten vazgeç,» dedi. «Bana bakmalarından hoşlanmam...» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Özür dilerim.» Çocuğa acımıştı. Bazen sokak köpeklerine acıdığı gibi. Delikanlının eski yeşil ceketi üzerinden dökülüyordu ve... Evet, çorapları tek tekti. Biri lacivert, biri kahverengi. Elizabeth tekrar gülümsemek üzere olduğunu farkederek kendini tuttu. Usulca, «Son sınavlara girmem gerekiyor,» dedi.

Delikanlı başını salladı. «Evet. Tabii.»

Elizabeth bir an düşünceli düşünceli onun arkasından baktı. Sonra gözlerini kitabına dikti. Ama bu karşılaşmanın bazı izleri kalmıştı: **büyük bir külah çilekli dondurma.**

Elizabeth yatakhaneye gittiği sırada saat on biri çeyrek geçiyordu. Oda arkadaşı Alice yatağına uzanmış «O' nun Hikâyesi»ni okuyor ve Neil Diamond'un şarkılarını dinliyordu.

Elizabeth, «E-17 sınıfında bu kitabın okunmasını istediklerini bilmiyordum,» dedi.

Alice doğrulup oturdu. «Ufkumu genişletiyorum, hayatım. Kafamın kanatlarını açarak uçuyorum. Ve kendi... Liz?»

«Hı?»

«Ne dediğimi duydun mu?»

«Hayır. Affedersin. Ben...»

«Biri sanki kafana odun vurmuş gibi bir halin var, kızım.»

«Bu akşam bir gençle karşılaştım. Garip bir delikanlı...»

«Ya? Ulu Elizabeth Rogan'ı ders kitaplarından ayırabildiğine göre bir harika olmalı.»

«Adı Edward Jackson Hammer. Junior'u da var. Kısa boylu, sıska. Saçlarını en son Washington'un doğum gününde yıkamış gibi bir hali var. Ah, evet tek tek çoraplar giyiyor. Biri lacivert, biri kahverengi.»

«Ben senin Öğrenci Birliği'ndeki gençlerden hoşlandığını sanıyordum.»

«Bu öyle bir şey değil, Alice. Birlikte, üçüncü katta çalışıyordum. Kafa Deposu'nda. Beni, dondurma yememiz için Grinder'a davet etti. 'Hayır,' dedim. O da sessizce gitti. Ama dondurma fikri aklıma takılmıştı bir kere. Kendime engel olamıyordum. Çalışmayı yarıda kesmeye karar verdim. Tam o sırada o çocuk karşımda belirdi. İki elinde de birer külah vardı. Çilekli dondurma dolu külahlar.»

«Olayın sonunu heyecanla bekliyorum.»

Elizabeth burun kıvırdı. «Ona, 'Hayır,' demem imkânsızdı. Karşıma geçip oturdu. Geçen yıl Profesör Branner'ın sosyoloji derslerine devam ettiğini açıkladı.»

«Ah, Tanrım, mucizeler birbirini izliyor! Acaba...»

«Dinle! Şimdi işin en şaşılacak yanına geldik. O dersler yüzünden ne kadar çabaladığımı biliyorsun.»

«Tabii. Neredeyse uyurken de o derslerden söz edeceksin.»

«Sosyolojiden yetmiş sekiz aldım. Bursumu kaybetmemek için bu ortalama notun seksene çıkması gerekiyor. Her neyse... Ed Hamner adlı bu genç bana Branner'ın her yıl sınavlarda hemen hemen aynı soruları sorduğunu söyledi. Ve Ed bir 'Eidetik.'»

«Yani **onun...** fotografik hafızası mı var?»

«Evet. Şuna bak.» Elizabeth sosyoloji kitabını açarak yazılarla dolu üç defter sayfası çıkardı.

Alice kâğıtları aldı. «Tercihli sorulara benziyor bunlar.»

«Öyle. Ed, Branner'ın geçen yılki sınavda bu soruları sorduğunu söyledi. Kelimesi kelimesine.»

Alice kesin bir tavırla, «Buna inanamam,» dedi.

«Ama kitaptaki her konu var.»

«Yine de inanmıyorum.» Alice kâğıtları geri verdi. «Bu acayip yaratık...»

«O acayip bir yaratık değil. Ed'den öyle söz etme.»

«Pekâlâ. O küçük **adam** hiç çalışmaman ve sadece bunları ezberlemen için seni kandırdı. Öyle mi?»

Elizabeth endişeyle, «Ne münasebet...» diye mırıldandı.

«Ayrıca... diyelim ki, sınavda bunlar sorulacak. Sence bu dürüst bir yol mu?»

Elizabeth birdenbire öfkelendiği için dilini tutamadı. «Senin için hava hoş! Her yıl onur listesine geçiyorsun. Okul ücretlerini annenle baban ödüyor. Sen benim gibi... Şey, bağışla. Böyle sözlere hiç gerek yoktu.»

Alice omzunu silkerek tekrar «O»yu açtı. Yüzü tümüyle ifadesizdi. «Hayır, haklısın. Benim üzerime vazife değil. Ama neden kitaptan da çalışmıyorsun? Emin olmak için yani...»

«Öyle yapacağım tabii.»

Ama Elizabeth daha çok Edward Jackson Hamner, Jr.'un verdiği sınav notlarıyla ilgilendi.

Elizabeth sınavdan sonra salondan çıktığı zaman Ed lobide oturuyordu. Yine o eski yeşil asker ceketi üzerinden dökülüyordu. Kıza çekine çekine gülümseyerek ayağa kalktı. «Nasıl gitti?»

Elizabeth içinden gelen sese uyarak delikanlıyı yanağından öptü. Ömrü boyunca kendini hiç böylesine rahat hissetmemişti. «Başardım sanırım.»

«Sahi mi? Harika. Hamburger ister misin?»

Elizabeth dalgın dalgın, «Çok isterim...» diye mırıldandı. Aklı fikri hâlâ sınavdaydı. Profesör, Ed'in verdiği soruları sormuştu. Hem de âdeta kelimesi kelimesine. Ve o da cevapları kolaylıkla vermişti.

Hamburgerlerini yerlerken Elizabeth, Ed'e onun sınavlarının nasıl geçtiğini sordu.

«Benim sınavım yok. Ben onur listesindeyim. Ve bu durumda sınavlara istersen girersin. Durumum iyiydi. Onun için sınavlara girmemeye karar verdim.»

«O halde neden hâlâ buradasın?»

«Senin durumunu öğrenmem gerekiyordu. Öyle değil mi?»

«Ed, sahi mi? Benim yüzümden mi kaldın? Çok tatlısın ama...» Delikanlının gözlerindeki o çok belirgin ifade onu endişelendiriyordu. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Çünkü Elizabeth güzel bir kızdı.

Ed usulca, «Evet...» diye mırıldandı. «Öyle...»

«Ed, sana minnet duyuyorum. Senin sayende bursu kaybetme tehlikesinden kurtuldum. Buna gerçekten inanıyorum. Ama aslında bir erkek arkadaşım var.»

«Ciddi bir ilişki mi?» Delikanlı önemsemiyormuş gibi konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Elizabeth de aynı tavırla konuştu. «Çok ciddi. Onunla hemen hemen nişanlıyız.»

«Ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? Ne kadar şanslı olduğunu?»

Elizabeth, Tony Lombard'ı düşünüyordu. «Ben de şanslıyım.»

Ed birdenbire, «Beth,» dedi.

Kız şaşırdı, «Ne?»

«Seni kimse Beth diye çağırmıyor, değil mi?»

«Şey... Hayır. Hayır, çağırmıyor.»

«O genç bile mi?»

«Evet...» Tony onu Liz diye çağırıyordu. Bazen de Lizzie diye. Bu daha da kötüydü.

Delikanlı öne doğru eğildi. «Ama aslında en çok Beth hoşuna gidiyor. Öyle değil mi?»

Elizabeth şaşkınlığını gizlemek için güldü. «Bu da nereden aklına...»

«Boşver.» Ed kimsesiz sokak çocuklarını hatırlatan o şirin gülümsemesiyle ona baktı. «Ben seni Beth diye çağıracağım. Bence bu daha iyi. Haydi artık hamburgerini ye.»

Böylece Elizabeth'in üniversitedeki üçüncü yılı da sona erdi. Alice'le vedalaştılar. Aralarına biraz soğukluk girmişti. Böyle olması Elizabeth'i üzüyor, galiba suç bende, diye düşünüyordu. Sosyoloji sınavının notları açıklandığı zaman fazla gürültü ettim. Sınavda doksan yedi almıştı. O bölümün en yüksek notuydu bu.

Elizabeth uçağa binmek için havaalanında beklerken kendi kendine, eh, dedi. Üçüncü kattaki çalışma odasında kafama bilgi tıkmaya çalışmaktan daha namussuzca bir şey sayılmaz bu. Zaten kitabı ezberlemek de doğru dürüst çalışmak demek değildir. Sınavlar sona erer ermez insan bütün ezberlediklerini unutur.

Çantasından ucu çıkan zarfı yokladı. Son iki sömestr için verilen bursla ilgili mektuptu bu. İki bin dolar alacaktı. Bu yaz Tony'le birlikte Maine'de, Boothbay'de çalışacaklardı. Orada kazanacağı parayla son yılını rahatlıkla geçire-

cekti. Ed Hamner sayesinde harika bir yaz geçireceğini de biliyordu. Her şey yolundaydı.

Ama Elizabeth ömrünün en mutsuz yazını geçirdi aslında...

Temmuz yağmurluydu. Benzin kıtlığı turist akınını etkiliyordu. Genç kıza Boothbay Hanında pek az bahşiş veriyorlardı. Daha da kötüsü, Tony evlenmeleri için ısrar edip duruyordu. «Üniversitenin yakınında bir iş bulurum,» diyordu. «Öğrencilere Yardım Fonu sayesinde rahatlıkla geçiniriz.» Elizabeth bu fikir onu sevindirmekten çok korkuttuğu için şaşırdı.

Bir **terslik** vardı.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir şey eksikti. Tersti. Yanlıştı. Elizabeth temmuzun sonunda apartmanında sinir krizi geçirerek ağlamaya başladı. Bu hali kendisini bile korkuttu. Bu işin en iyi yanı, apartmanda birlikte oturduğu Sandra Ackerman adlı sessiz sedasız kızın sevgilisiyle gezmeye gitmiş olmasıydı.

Elizabeth ağustosun başlarında kâbuslar görmeye başladı. Açık bir mezarın dibinde yatıyor, ellerini ayaklarını oynatamıyordu. Yağmur bembeyaz bir gökyüzünden suratına yağıyordu. Sonra Tony başında inşaat işçilerinin giydiklerine benzeyen sarı kaskıyla onun tepesine dikiliyordu.

İfadesiz bir suratla kıza bakarak, «Benimle evlen, Liz,» diyordu. «Ya benimle evlenirsin ya da olacaklara katlanırsın...»

Elizabeth konuşmaya, onunla evleneceğini söylemeye çalışıyordu. Tony'nin onu bu korkunç, çamurlu çukurdan çıkarması için her şeyi yapmaya hazır olduğunu açıklamak istiyordu. Ama felce uğramış gibiydi.

Tony o zaman, «Pekâlâ,» diye homurdanıyordu. «Sen bilirsin.»

Sonra uzaklaşıyordu. Elizabeth uyuşukluktan kurtulmaya çabalıyor ama başaramıyordu.

Derken buldozerin gürültüsünü duyuyordu.

Az sonra da onu görüyordu. Yüksek, sapsarı ejderha gibi bir şeydi. Öndeki kürek bölümüyle ıslak toprak yığınlarını itiyordu. Tony öndeki açık yerde durmuş, Elizabeth'e bakıyordu. Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Elizabeth'i diri diri gömecekti.

Kız sesi çıkmayan, hareket edemeyen vücudunun içine hapsolmuştu. Dilsiz bir dehşetle buldozere bakıyordu. Çukur yanlarından toprak parçaları düşmeye başlıyordu...

Sonra Elizabeth tanıdık bir ses duyuyordu. «Git! Kızı bırak! Defol!»

Tony sendeleyerek buldozerden iniyor ve koşarak kaçıyordu.

Elizabeth müthiş bir rahatlık duyuyordu. Başarabilseydi ağlayacaktı. Ve sonra kurtarıcısı gözüküyordu. Açık mezarın ayak ucunda bir zangoç gibi duruyordu. Ed Hamner'dı bu. Yine eski yeşil asker ceketi üzerinden sarkıyordu. Saçları karışıktı. Gözleri burnunun ucundaki yumruya kadar kaymıştı. Elini kıza uzatıyordu.

Şefkatle, «Kalk,» diyordu. «Ben senin ne istediğini biliyorum. Kalk, Beth.»

Ve Elizabeth o zaman ayağa kalkmayı başarıyordu. Ağlayarak Ed'e teşekkür etmeye çalışıyor, sözcükler birbirine karışıyordu. Ed sadece şefkatle gülümseyerek başını sallıyordu. Elizabeth onun elini tutuyor ve nereye bastığını görmek için yere bakıyordu. Başını tekrar kaldırdığı zaman salyaları akan dev bir kurtun pençesini tuttuğunu farkediyordu. Hayvanın gözleri kırmızı lambalara benziyordu. Isırmak için ağzını açmıştı, iri sivri dişleri gözüküyordu.

Elizabeth kâbusu ilk gördüğü gece uyandığı zaman kendini yatakta dimdik oturur buldu. Geceliği terden sırsıklam olmuştu. Vücudu şiddetle sarsılıyordu. Sıcak bir duş

yaptıktan ve bir bardak süt içtikten sonra karanlığa yine de dayanamadı. Işığı açık bırakarak uyudu.

Ve bir hafta sonra Tony öldü.

Elizabeth kapıyı açarken arkasında sabahlığı vardı. Tony'nin geldiğini sanmıştı. Ama dışarda Tony'le birlikte çalışan gençlerden Danny Kilmer duruyordu. Danny eğlence düşkünü bir delikanlıydı. Elizabeth'le Tony, Danny ve sevgilisiyle birkaç kez birlikte gezmeye gitmişlerdi. Ama şimdi ikinci kattaki dairesinin kapısının önünde duran Danny sadece ciddi bir tavır takınmamış, hastalanmış gibi bir hali de vardı.

Elizabeth, «Danny?» dedi. «Ne...»

Delikanlı, «Liz,» dedi. «Liz, kendine hakim olmalısın. Sen... **Ah,** Tanrım!» İri eklemli kirli elini kapının çerçevesine indirdi. Elizabeth o anda Danny'nin ağladığını farketti.

«Danny, yoksa Tony'e bir şey mi oldu? Ne...»

Danny, «Tony öldü,» dedi. «O...» Ama boşuna konuşuyordu. Elizabeth bayılmıştı.

Ondan sonraki hafta rüyada gibi geçti. Elizabeth olanları gazetedeki dokunaklı kısa bir haberden ve Harbor Hanında Danny'le bira içerken delikanlının anlattıklarından öğrendi.

16 numaralı karayolunda su mecralarını tamir ediyorlardı. Yolun bir bölümü kazılmıştı. Tony yaklaşan arabalara işaret ediyordu. Kırmızı bir Fiat süren çocuk yokuştan inmişti. Tony ona da durmasını işaret etmiş ama çocuk yavaşlamamıştı bile. Tony toprakları taşıyan bir kamyonun önünde duruyordu. Kaçabileceği bir yer yoktu. Fiat'taki çocuk başından yaralanmış ve kolu kırılmıştı. Ağzına bir damla içki koymadığı da belliydi. Çocuk sinir krizi geçirmişti. Polis arabanın fren astarlarında birkaç delik bulmuş-

tu. Sanki bu noktalar çok ısınmış, sonra da erimişler gibi. Elizabeth'in Tony'si en ender görülen bir kazaya kurban gitmişti. Gerçek bir araba kazasına.

Elizabeth'in geçirdiği şoku ve duyduğu üzüntüyü o gizli suçluluk duygusu da arttırıyordu. Tony konusunda karar vermeye çalışırken kader bu sorunu çözümlemişti. Ve içinde hasta bir yer böyle olmasına gizli gizli seviniyordu. Çünkü Elizabeth Tony'le evlenmek istemiyordu. O kâbusu gördüğünden beri bundan vazgeçmişti.

Elizabeth evine dönmeden bir gün önce bir sinir krizi geçirdi.

Yalnız başına bir kayanın üzerinde oturuyordu. Bir saat kadar sonra ağlamaya başladı. Gözyaşların şiddeti kendisini de şaşırttı. Elizabeth midesi sancıyıncaya, başı ağrıyıncaya kadar ağladı; ağladı. Gözyaşları dindiği zaman kendini daha iyi hissetmedi. Ama hiç olmazsa boşalmış gibiydi.

Ve aynı anda Ed Hamner, «Beth?» dedi.

Elizabeth telaşla döndü. Ağzında korkunun o bakırımsı tadı vardı. Rüyasında gördüğü o dişlerini gösteren kurtla karşılaşacağını sanıyordu. Ama karşısında sadece Ed Hamner vardı. Güneşten yanmıştı delikanlı. Arkasında eski yeşil ceket ve blucin olmadığı için savunmasızmış gibi bir izlenim bırakıyordu. Kemikli sıska dizlerine kadar inen kırmızı bir şort ve beyaz bir tişört giymişti; zayıf göğsünün üzerinde okyanus rüzgârıyla şişen bir yelken gibi kabarıyordu. Ayaklarına lastik tokyolar geçirmişti. Gülümsemiyordu. Kavurucu güneş gözlüğünün camlarını ışıldattığı için gözlerindeki ifadeyi görmek imkânsızdı.

Elizabeth çekine çekine, «Ed?» dedi. Istırabı yüzünden hayal gördüğüne inanmak üzereydi. «Gerçekten sen...»

«Evet, benim.»

«Nasıl...»

«Skowhegan'daki Lakewood Tiyatrosunda çalışıyordum. Orada oda arkadaşınla karşılaştım... Adı Alice'di değil mi?»

«Evet.»

«Bana olanları anlattı. Ben de hemen buraya koştum. Zavallı, Beth.» Ed başını salladı. Artık güneşin ışıkları gözlüğünün camlarını parlatmıyordu. Ve yüzünde bir kurtu andıran yırtıcı bir ifade de yoktu. Sadece sakin ve sıcak bir merhamet vardı.

Elizabeth yine ağlamaya başladı. Gözyaşlarının şiddeti yüzünden hafifçe sendeledi. Ed ona sarıldı.

Waterville'deki «Sessiz Kadın» lokantasında yemek yediler. Kent kırk kilometre ötedeydi. Belki de Elizabeth için gerekli olan da o kadar uzağa gitmekti. Yolculuğu Ed'in arabasıyla yaptılar. Yeni bir Corvette'i araba. Delikanlı iyi bir sürücüydü, arabayı gösterişli bir tavırla ya da fazla dikkatli sürmüyordu.

Elizabeth konuşmak da, neşelendirilmek de istemiyordu. Ed bunu biliyormuş gibiydi. Radyoyu açarak hafif müzik buldu.

Lokantada yemekleri kızın fikrini almadan söyledi. Deniz ürünleri getirtti. Elizabeth hiç acıkmadığını sanıyordu. Ama yemekler geldiği zaman iştahla yemeye başladı. Başını ancak tabağı boşaldığı zaman kaldırdı. Sinirli sinirli güldü. Ed sigara içiyor ve onu seyrediyordu.

Elizabeth, «Üzgün bir iştahla yemek yedi,» diye mırıldandı. «Herhalde benim korkunç bir yaratık olduğumu düşünüyorsun.»

Ed, «Hayır,» diye cevap verdi. «Çok acı çektin. Yeni-

den gücüne kavuşman gerekiyor. Bu durum hastalanmaya benziyor. Öyle değil mi?»

«Evet. Tıpkı ona benziyor.»

Ed uzanarak onun elini tuttu. Parmaklarını sıktı, sonra elini bıraktı. «Ama artık iyileşme zamanı geldi, Beth.»

«Öyle mi? Gerçekten?»

Ed, «Evet,» dedi. «Şimdi anlat bakalım. Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Yarın eve dönüyorum. Ondan sonra... bilmiyorum...»

«Üniversiteye döneceksin değil mi?»

«Hiç bilmiyorum... Bu olanlardan sonra eğitim bana... çok önemsizmiş gibi geliyor. Eski azmim kalmadı. Okuldan aldığım zevk de öyle.»

«Her şeyden yeniden zevk almaya başlayacaksın. Şimdi buna inanman zor. Ama doğru. Şu işi altı hafta dene, bak göreceksin. Yapacak daha iyi bir şeyin yok ki.» Bu sonuncu cümle aslında bir soruydu.

«Haklısın sanırım... Ama... Bir sigara içebilir miyim?»

«Tabii. Ama bunlar mentollü. Üzgünüm.»

Elizabeth bir sigara aldı. «Mentollü sigaralardan hoşlanmadığımı nasıl bildin?»

Delikanlı omzunu silkti. «Mentollü sigara seven kızlara benzemiyorsun sanırım.»

Kız gülümsedi. «Sen çok acayip bir çocuksun biliyor musun.»

Ed de gülümsedi.

«Gerçekten. O kadar kişinin arasından senin çıkagelmen... Oysa ben kimseyi görmek istemediğimi sanıyordum. Ama sen geldiğin için gerçekten seviniyorum, Ed.»

«Bazen duygusal bir bağın olmadığı biriyle dostluk etmek iyidir.»

«Evet, öyle sanırım.» Elizabeth bir an durakladı. «Sen kimsin, Ed? Yani iyilik perim olmam dışında. Aslında kim-

sin sen?» Nedense bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Delikanlı yine omzunu silkti. «Öyle önemli biri değilim. Üniversitede, koltuklarının altında sürüyle kitapla dolaşan o garip görünüşlü çocuklardan biriyim...»

«Sen hiç de garip görünüşlü değilsin, Ed.»

Delikanlı, «Bal gibi öyleyim,» diyerek güldü. «Lisede başıma dert olan ergenlikten hâlâ tam anlamıyla kurtulamadım. Üniversitedeki o özel Öğrenci Birlikleri hiçbir zaman üye olmam için ısrar etmediler. Kimseyi etkileyemedim. Ben sadece doğru dürüst notlar alan bir yatakhane faresiyim. Gelecek baharda büyük şirketler temsilcilerini üniversiteye yollayacaklar. Herhalde o şirketlerden biriyle bir anlaşma imzalayacağım. Ve o zaman Ed Hamner sonsuza kadar ortadan kaybolacak.»

Elizabeth usulca, «Yazık olur...» diye mırıldandı.

Ed gülümsedi. Tuhaf bir gülümsemeydi bu. Biraz acıydı.

Elizabeth, «Ya ailen?» diye sordu. «Nerede oturuyorsun? Neler yapmak istiyorsun...»

Delikanlı, «Başka zaman,» dedi. «Seni geri götürmek istiyorum. Yarın uzun bir uçak yolculuğu yapacaksın. Türlü işin olacak.»

Bu akşam gezintisi Elizabeth'in Tony öleli beri ilk kez rahatlamasını sağladı. Artık sanki içinde bir zemberek gitgide kuruluyormuş gibi bir duyguya kapılmıyordu. Kolaylıkla uyuyabileceğini sanıyordu. Ama öyle olmadı.

«Alice anlattı... Zavallı, Beth...»

Oysa Alice, Skowhegan'dan yüz yirmi kilometre uzaktaki Kittery'deki yazlık köşkteydi.

Elizabeth, herhalde Alice bir oyunu seyretmek için Skowhegan'a gitmişti, diye düşündü.

O Corvette araba. Bu yılın modeliydi. Pahalı bir şey.

Lakewood'daki tiyatroda çalışarak o parayı kazanmış olamaz. Ed'in ailesi zengin mi yoksa?

Ed lokantada isteyebileceğim yemekleri söyledi. Ben de aynı yemekleri seçerdim. Belki de listede aç olduğumu anlamamı sağlayacak o yemekler vardı sadece.

Mentollü sigaralar... Sonra Ed'in beni öpmesi. O beni istediğim gibi öptü. Ve...

Yarın uzun bir uçak yolculuğu yapacaksın.

Ed eve döneceğimi biliyordu. Çünkü bunu ona ben söyledim. Ama uçakla gideceğimi nereden biliyordu? Ya da yolculuğun uzun süreceğini?

Bu sorular Elizabeth'i sıkıyordu. Çünkü Ed Hamner'a âşık olmak üzereydi.

«Senin ne istediğini biliyorum.»

Elizabeth uykuya dalarken Ed'in ilk karşılaştıkları gün söylediği bu sözler kulaklarında yankılanıyordu. Derinliği bildiren bir denizaltı komutanının sesi gibi...

Ed, Elizabeth'i geçirmek için o küçücük Augusta havaalanına gelmedi. Kız uçağı beklerken bu yüzden düş kırıklığına uğradığı için şaşırdı. İnsan farkına varmadan birine çok güvenmeye başlıyor, diye düşündü. Uyuşturucuya alışmış bir insan gibi. Bu zavallı aptal, «Uyuşturucuyu istediğim an bırakabilirim,» diyerek kendi kendini kandırıyor. Oysa...

Hoparlörden bir ses yükseldi. «Elizabeth Rogan. Lütfen beyaz telefona gidin.»

Kız telaşla koştu. Ve karşıdan Ed, «Beth?» dedi.

«Ed! Sesini duyduğuma sevindim. Ben de sandım ki...»

«Seni geçirmeye geleceğimi sandın değil mi?» Delikanlı güldü. «Bunun için bana ihtiyacın yok ki. Sen büyük

ve güçlü bir kızsın artık. Çok da güzelsin. Bu yolculuğa dayanabilirsin. Seni okulda görebilecek miyim?»

«Ben... Şey... Öyle sanırım.»

«İyi...» Bir sessizlik oldu. Sonra Ed ekledi. «Çünkü seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm an sana âşık oldum.»

Elizabeth'in dili tutuldu sanki. Konuşamadı. Kafasında binlerce düşünce birbirini kovalıyorlardı.

Ed yine güldü. Şefkatle, «Hayır, bir şey söyleme. Şimdi olmaz. Tekrar görüşeceğiz. O zaman vaktimiz olacak. Bol bol zamanımız. Güzel bir yolculuk yapmanı dilerim, Beth. Güle güle.»

Telefonu kapattı. Elizabeth elinde beyaz telefonun alıcısıyla öylece duruyordu. Karmaşık düşünceleri ve sorularıyla yalnız kalmıştı.

Eylül.

Elizabeth okula ve derslere hemen uyum sağladı. Örgüsünü bir süre için yarıda bırakmış bir kadın gibi. Tabii oda arkadaşı yine Alice'di. Üniversitedeki ilk yıllarından beri aynı odada kalıyorlardı. Onları yer bulma bilgisayarı biraraya getirmişti. İlgilendikleri konular ve kişilikleri arasındaki farklara rağmen her zaman iyi anlaşmışlardı. Alice çok çalışkandı. Kimya bölümüne gidiyordu. Elizabeth daha girgindi. Kitaplara dalıvermiyordu öyle. Eğitim ve matematik bölümlerine devam ediyordu.

İki arkadaş yine iyi anlaşıyorlardı. Ama o eski soğukluk yazın da sürmüş gibiydi. Elizabeth bunu sosyoloji sınavı konusundaki anlaşmazlıklarına bağlıyordu. Ve bu konuyu açmıyordu hiç.

Yazın olanlar kıza bir rüyaymış gibi gelmeye başlıyordu. Bazen acayip bir şey oluyor ve Tony'nin lisede tanıdığı bir genç olduğunu düşünüyordu. Delikanlıyı düşündüğü zaman kalbi hâlâ sızlamaktaydı. Alice'le bu konuyu da hiç

konuşmuyordu. Ama bu açık bir yaranın sancıması gibi bir şey değildi. Daha çok, eski bir çürüğün zonklamasına benziyordu.

Ancak Ed Hamner'ın aramaması Elizabeth'i daha da üzüyordu.

Bir hafta geçti. Sonra iki. Sonunda ekim geldi. Elizabeth Birlikten bir öğrenci rehberi alarak Ed'in adını buldu. Ama bu da bir işine yaramadı. Delikanlının adının karşısında sadece «Mill Sokağı» yazılıydı. Ve Mill gerçekten de pek uzun bir sokaktı. Elizabeth bu yüzden bekledi. Diğer gençler onu sık sık gezmeye davet ettikleri zaman, «Hayır,» dedi. Alice kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyordu. Zaten sekiz haftalık bir biyokimya projesine dalmıştı. Çoğu akşam kitaplığa gidiyordu. Elizabeth oda arkadaşına haftada bir ya da iki defa uzun, beyaz zarflar geldiğini görüyordu. Ama onlarla ilgilendiği yoktu. O raporları gönderen özel dedektiflik bürosu çok dikkatliydi. Zarflarına büronun adresini yazmıyordu.

İç telefon çaldığı zaman Alice ders çalışıyordu. «Sen bakıver, Liz. Zaten herhalde sanadır.»

Elizabeth telefona gitti. «Evet?»

«Bir bey ziyaretçin var, Liz.»

Kız, **ah, Tanrım,** diye düşündü. Sonra da sordu. «Kim acaba?» Sinirlenmişti. Kafasından kullana kullana eskimiş olan o mazeretleri geçiriyordu. Ah, evet, migreninin tuttuğunu söyleyebilirdi. Bu hafta bu bahaneyi kullanmamıştı.

Durumun danışmadaki kızı eğlendirdiği anlaşılıyordu. «Adı Edward Jackson Hamner. Hem de **Junior.** Daha aşağısı kurtarmıyor.» Sesini alçalttı. «Çorapları da tek tek.»

Elizabeth elini sabahlığının yakasına götürdü. «Ah, Tanrım! Ona hemen aşağıya ineceğimi söyle. Hayır, bir dakika sonra orada olacağımı. Hayır. Bu işin bir iki dakika süreceğini. Tamam mı?»

Kız kararsızca, «Olur,» dedi. «O kadar telaşlanma!»

Elizabeth dolabından bir pantolon çıkardı önce. Sonra blucin kumaşından yapılmış bir etekliği. Saçlarındaki bigudilere dokunarak inledi. Telaşla onları çıkarmaya başladı.

Alice bütün bunları sakin sakin seyrediyor ve hiç sesini çıkarmıyordu. Ama Elizabeth gittikten sonra kapıya uzun uzun düşünceli bir tavırla baktı.

Ed her zamanki gibiydi. Hiç değişmemişti. O eski yeşil ceketini giymişti. Bu ceket ona yine iki beden büyüktü. Bağa çerçeveli gözlüğünün saplarından biri kopmuş ve bunu elektrikçilerin kullandığı türden bir izolebant parçasıyla onarmıştı. Blucini yeni ve kaskatı gibiydi. Tony'nin modaya uygun biçimde giydiği rengi solmuş, yumuşak blucinlere hiç benzemiyordu. Ed'in ayağında yeşil, bir ayağında da kahverengi bir çorap vardı.

Ve Elizabeth onu sevdiğini anladı. Ed'e doğru giderek, «Beni daha önce neden aramadın?» diye sordu.

Delikanlı ellerini ceketinin ceplerine sokarak utangaç bir tavırla gülümsedi. «Sonra biraz gezmen için zaman vermem gerektiğini düşündüm. Yeni gençlerle tanışman, sonunda neyi istediğine karar vermen için.»

«Ben neyi istediğimi bildiğimi sanıyorum.»

«İyi. Sinemaya gitmek ister misin?»

Elizabeth, «Beraber olmamız yeter,» dedi. «Ne istersen yaparız.»

Günler geçerken Elizabeth, o güne dek ruh halimi ve ihtiyaçlarımı böyle tümüyle anlayan bir tek kişiyle bile karşılaşmamıştım, diye düşünüyordu. Erkek ya da kadın. Zevkleri aynıydı. Tony «Baba» gibi şiddet dolu filmlerden hoşlanırdı. Ed ise komedileri ve şiddetle ilgisi olmayan dramları tercih ediyordu. Bir gece canı çok sıkılan Elizabeth'i sirke götürdü. Çok eğlendiler. Çalışmak için buluştukları zaman

gerçekten ders kitaplarını açıyorlardı. Bunu Birliğin üçüncü katındaki odalardan birinde birbirlerini okşamak için bir bahane saymıyorlardı. Ed, Elizabeth'i danslara da götürüyordu. Özellikle kızın sevdiği eski dansları iyi biliyordu. «Eski Danslar» gecesinde 1950'lere özgü «strall» dansı sayesinde ödül bile kazandılar. Daha da önemlisi Ed, Elizabeth'in ne zaman ihtiraslı davranmak istediğini biliyordu. Onu zorlamıyor, acele de ettirmiyordu. Elizabeth, Ed'in yanında diğer delikanlılarla çıktığı zaman kapıldığı duyguyu hiç hissetmiyordu. O çocukların seksle ilgili bir iç takvimleri vardı sanki. İlk çıktıkları zaman, «İyi geceler,» diyerek kızı öpüyorlardı. Onuncu randevuda ise geceyi arkadaşlarından birinden ödünç aldıkları bir apartmanda geçiriyorlardı. Ed'in dairesi Mill Sokağındaki apartmanın üçüncü katındaydı. Delikanlı orada yalnız kalıyordu. Elizabeth'i sık sık oraya götürüyordu ama kız böyle zamanlarda kendini küçük bir Don Juan'ın ihtiras tuzağına düşürüyormuş gibi hissetmiyordu. Ed onu zorlamıyordu. Sadece onun istediğini arzu ettiği kesindi. Elizabeth istediği **zaman** hem de. İlişkileri böylece gelişiyordu.

Okul ara tatilinden sonra tekrar açıldığında Elizabeth, Alice'in çok dalgınlaşmış olduğunu farketti. Ed onu akşam yemeğine götürmek için gelmeden önce Elizabeth oda arkadaşını birkaç kez büyük bir sarı zarfa bakarken yakaladı. Kaşları çatıktı. Bir seferinde az kalsın Alice'e zarfta ne olduğunu soracaktı. Sonra sormaktan vazgeçti. Herhalde yeni bir ders projesi, diye düşündü.

Ed, Elizabeth'i yatakhaneye bırakırken şiddetli bir kar başlamıştı.

Kız, «Yarın?» diye sordu. «Benim yerimde?»

Ed, «Harika,» diyerek onu öptü. «Seni seviyorum, Beth.»

«Ben de seni seviyorum.»

Delikanlı sözcüklere basa basa, «Geceyi benimle geçirir misin?» dedi. «Yarın gece yani.»

«Evet, Ed.» Kız delikanlının gözlerinin içine baktı. «Sen nasıl istersen...»

Ed mırıldandı. «Güzel. İyi uykular, küçük.»

«Sana da.»

Elizabeth, Alice'in uyumuş olduğunu sanıyordu. Onun için odaya sessizce girdi. Ama Alice yatmamıştı. Yazı masasının başında oturuyordu.

«Alice, iyi misin?»

«Seninle konuşmam gerekiyor, Liz. Ed konusunda.»

«Ne olmuş Ed'e?»

Alice sözcükleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı. «Gerekenleri söylediğim zaman arkadaşlığımız da sona erecek sanırım. Bu benim için büyük bir kayıp olacak. Onun için beni dikkatle dinlemeni istiyorum.»

«O halde hiçbir şey söylememen daha iyi olur belki de.»

«Elimden geleni yapmak zorundayım.»

Elizabeth'in duyduğu merak öfkeye dönüştü. «Üzerine vazife olmayan işlere karıştın ve Ed hakkında sorular mı sordun?»

Alice ona sessizce baktı.

«Bizi mi kıskandın yoksa?»

«Hayır. Eğer seni ve gezdiğin çocukları kıskansaydım iki yıl önce bu odadan çıkardım.»

Elizabeth şaşkın şaşkın Alice'e baktı. Onun bu sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Ve birden korktuğunu hissetti.

Alice, «İki şey Ed Hamner'dan şüphelenmeme neden oldu,» diye başladı. «Birincisi, bana yazarak Tony'nin öldüğünü haber verdiğin zaman mektubunda, 'İyi ki Lakewood Tiyatrosunda Ed'le karşılaşmışsın,' diyordun... Onun

hemen Boothbay'e koştuğundan ve sana yardımcı olduğundan söz ediyordun. Ama ben onunla hiç karşılaşmadım, Liz. Geçen Lakewood Tiyatrosunun yakınına bile gitmedim.»

«Ama...»

«Ama Ed, Tony'nin öldüğünü nereden biliyordu? Bu konuda hiçbir fikrim yok. Sadece şunu biliyorum: Bunu Ed'e ben haber vermedim. İkincisi ise, o 'fotoğraf hafızası' meselesiydi. Tanrım, Liz! O ayağındaki çorapların bile farkında değil!»

Liz soğuk soğuk, «Bu tümüyle farklı bir şey,» dedi. «Bu...»

Alice usulca, «Ed Hamner geçen yaz Las Vegas'taydı,» diye açıkladı. «Temmuzun ortalarında dönerek Pemaquid'de bir motelde oda tuttu. Pemaquid, Bootbay Harbor kent sınırının hemen ötesinde. Yani... Ed sanki ona ihtiyacın olmasını bekliyordu.»

«Delilik bu! Hem sen Ed'in Las Vegas'ta olduğunu nereden biliyorsun?»

«Okul açılmadan hemen önce Shirley D'Antonio'yla karşılaştım. Pines Lokantasında çalışmış. Restoran tiyatronun hemen karşısındaymış. Ve yaz boyunca Ed Hamner'a benzeyen bir tek kişi bile görmemiş. Bunu duyduğum zaman Ed'in sana yalan söylediğini anladım. O yüzden babama giderek her şeyi anlattım. O da bana düşündüğümü yapmamı söyledi.»

Elizabeth şaşırdı. «Neyi yapmanı?»

«Özel bir dedektiflik bürosundan birilerini tutmamı.»

Elizabeth ayağa fırladı. «Bu kadarı yeter, Alice! Bu iş tamam!» Otobüse binerek kente gidecek ve geceyi Ed'in katında geçirecekti. Zaten kaç zamandır sadece onun kendisini çağırmasını bekliyordu.

Alice, «Hiç olmazsa her şeyi **bilmelisin**,» dedi. «Ondan sonra kararını kendin verirsin.»

«Hiçbir şeyi bilmem gerekmiyor. Ben sadece Ed'in şefkatli ve iyi...»

«Aşkın gözü kördür, öyle mi?» Alice acı acı güldü. «Ama belki. Ben de seni biraz olsun seviyorum, Liz. Sen benim arkadaşımsın. Bunu hiç düşündün mü?»

Elizabeth dönerek uzun uzun Alice'i süzdü. «Belki benim arkadaşımsın ama açıkçası dostluğunu pek garip bir biçimde kanıtlıyorsun... Pekâlâ. Anlat bakalım. Belki de sen haklısın. Belki sana bu kadarcık bir borcum var. Haydi, devam et.»

Alice usulca, «Sen Ed'i uzun bir süreden beri tanıyorsun,» dedi.

«Ben... Ne?»

«119'uncu İlkokul. Bridgeport. Connecticut.»

Elizabeth'in dili tutuldu sanki. Annesi ve babasıyla Bridgeport'ta altı yıl oturmuşlardı. Elizabeth üçüncü sınıfa geçtiği yıl şimdiki evlerine taşınmışlardı. Evet, 119'uncu İlkokula gitmişti ama...»

«Alice bundan emin misin?»

«Onu hatırlıyor musun?»

«Hayır! Ne münasebet!» Ama Elizabeth, Ed'i ilk gördüğün zaman onu bir yerden tanıyormuş gibi bir duyguya kapıldığını hatırlıyordu.

«Güzel çocuklar çirkin ördek yavrularını hiçbir zaman hatırlamazlar. Belki Ed daha o zaman seni beğendi. Belki de sınıfın en dibinde oturup sadece... seni seyretti. Ya da oyun yerinde. Hiç dikkati çekmeyen, daha o zamandan gözlük takan ve herhalde dişlerine de tel geçirilmiş bir çocuk. Sen onu hiç hatırlamadın. Ama Ed'in seni çok iyi hatırladığından eminim.»

Elizabeth, «Başka?» dedi.

«Büro onun izini okuldaki kayıtların yardımıyla buldu. Ondan sonra iş yalnızca bazı kimseleri bulmaya ve onlarla konuşmaya kalıyordu. Görevi verdikleri dedektif öğrendiği bazı şeyleri pek anlayamadığını bildirdi. Doğrusu onları

ben de anlayabilmiş değilim. İçlerinden bazıları insanı korkutuyor.»

Elizabeth sertçe, «Öyle olduğunu umarım,» dedi.

«Senin delikanlının babası Ed Hamner müthiş bir kumar hastasıymış. New York'ta büyük bir reklam ajansında çalışmış. Sonra sanki bir şeylerden kaçıyormuş gibi gidip Bridgeport'a yerleşmiş. Dedektif New York'taki bütün kumar oynatılan yerlere borcu olduğunu söylüyor.»

Elizabeth gözlerini kapattı. «Bu insanlar harcadığın dolara karşılık bol çamur sağlamışlar. Öyle değil mi?»

«Belki. Her neyse... Ed'in babası başı Bridgeport'da da belaya girmiş. Yine kumar yüzünden. Ama bu kez tefecilik yapan bir gangstere borçlanmış. Ve nasıl olduysa bir koluyla bir bacağı kırılıvermiş. Dedektif bunun bir kaza olmadığından emin.»

Elizabeth, «Başka?» diye sordu. «Çocuk dövmek? Zimmetine para geçirmek?»

«Adam 1961'de Los Angeles'te küçük ve önemsiz bir reklam ajansında iş bulmuş. Ve tabii o kent Las Vegas'a çok yakın. Ed'in babası da hafta sonlarını Las Vegas'ta geçirmeye başlamış. Müthiş kumar oynuyor ve... durmadan kaybediyormuş. Ama sonra oğlu Ed'i yanına almaya başlamış. Ve şansı hemen dönmüş. Artık kazanıyormuş.»

«Bütün bunları uyduruyorsun. Öyle olmalı.»

Alice önünde rapora elini vurdu. «Hepsi de burada yazılı, Liz. Tabii bazıları mahkemece kabul edilecek kanıtlar türünden şeyler değiller. Ama dedektif konuştuğu kimselerin yalan söylemeleri için bir neden olmadığına inanıyor. Ed'in babası oğlundan 'benim uğurum' diye söz ediyormuş. Önce kimse çocuğun kumar sırasında babasının yanında oturmasına itiraz etmemiş. Yasaların o yaşta çocukların kumarhanelere girmelerini yasaklamalarına rağmen. Çünkü babası çok para kaybettiği için iyi bir av sayılıyormuş. Ama sonra Ed'in babası sadece rulet oynamaya başlamış. Sadece kırmızı-siyah ve tek-çift üzerine oynuyor-

muş. O yılın sonunda Las Vegas'taki bütün kumarhaneler çocuğun içeri girmesini yasaklamışlar. O zaman Ed'in babası başka tür bir kumara başlamış.»

«Ne tür?»

«Borsa. Hamner'lar 1961'in ortalarında Los Angeles'e taşındıkları zaman aile kirası doksan dolar olan kutu gibi bir evde oturuyormuş. Bay Hamner'ın on yıllık bir arabası varmış. Ama 1962'nin sonlarında, yani sadece bir buçuk yıl sonra San Jose'de kendi villalarında oturuyorlarmış artık. Bay Hamner yepyeni bir Thunderbird almış. Bayan Hamner da bir Volkswagen. Anlayacağın, küçük bir çocuğun Nevada kumarhanelerine girmesi yasaktır. Ama kimse gazetelerin borsa sayfalarını onun elinden alamaz.»

«Yani sen Ed'in... şey... yani onun... Sen çıldırmışsın, Alice. Bu imaların...»

«Benim bir şeyi ima ettiğim yok. Sadece... belki de Ed babasının neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Neyi istediğini...»

«Ben senin neyi istediğini biliyorum...»

Ed bu sözleri sanki Elizabeth'in kulağına söylemişti. Kız ürperdi.

«Bayan Hamner ondan sonraki altı yıl çeşitli akıl hastanesine girip çıkmış. Sinirlerinin bozuk olduğu söyleniyormuş. Ama dedektif bir hastabakıcıyla konuşmuş. Ve adam kadının hemen hemen psikotik olduğunu söylemiş. Bayan Hamner oğlunun 'İblisin uşağı' olduğunu iddia ediyormuş. 1964'de büyük bir makası oğluna saplayarak onu yaralamış. Ed'i öldürmeye çalışıyormuş. O... Liz? Ne var, Liz?»

Kız, «O yara izi...» diye mırıldandı. «Bir ay kadar önce üniversite havuzu açıkken Ed'le oraya yüzmeye gittik. Omzunda derin, çukur bir yara izi var... Şurada...» Elini sol göğsünün yukarısına götürdü. «Ed dedi ki...» Midesi bulanmaya başlamıştı. Kusmak üzereydi. Kendini toplayıncaya

kadar bekledi. «Ed küçük bir çocukken sivri tahtalardan oluşan bir çitin üzerine düştüğünü söyledi.»

«Devam edeyim mi?»

«Neden olmasın? Söyleyeceklerini bitir. Artık bunun ne zararı olur?»

«Annesini 1968'de San Joaquin Vadisindeki çok lüks bir akıl hastanesinden çıkarmışlar. Ed, babası ve annesi tatile gitmişler. 101 numaralı karayolunun üzerindeki bir piknik yerinde mola vermişler. Çocuk ateş yakmak için çalı çırpı toplarken kadın gaza basmış. Ve arabayla uçurumdan okyanusa uçmuş. Kocası da yanındaymış. Ed o sırada on sekizine basmak üzereymiş. Babası ona bir milyon dolar değerinde hisse seneti bırakmış. Ed bir buçuk yıl sonra doğuya gelmiş ve bu üniversiteye yazılmış. Hepsi bu kadar.»

«Başka kirli çamaşır yok mu?»

«Bunlar yeterli değil mi, Liz?»

Elizabeth ayağa kalktı. «Tevekkeli Ed ailesinden söz etmeyi hiç istemiyor! Ama sen yeri kazıp cesedi ortaya çıkarmadan yapamadın. Öyle değil mi?»

Alice, «Sen körsün,» dedi. Elizabeth paltosunu giyiyordu. Alice ekledi. «Herhalde şimdi Ed'e gidiyorsun.»

«Evet.»

«Çünkü onu seviyorsun.»

«Evet.»

Alice odada ilerleyerek arkadaşını kolundan tuttu. «Bir an yüzündeki şu somurtkan, hoşnutsuz ifadeyi siler ve **düşünür** müsün? Ed Hamner herkesin sadece hayal edebildiği şeyleri yapmayı başarıyor. Babasının rulette para kazanmasını sağlamış. Adamın borsada oynamasına önayak olarak onu zengin etmiş. Ed'in istediğini kazandırabildiği anlaşılıyor. Belki de önemsiz psişik güçleri olan biri. Belki olacakları önceden seziyor. O kadarını bilmiyorum. Bazı insanlarda böyle güçler oluyor. Ama Liz, o seni kendisini sevmeye zorladı. Bunu hiç düşündün mü?»

Elizabeht ağır ağır döndü. «Hayatımda bundan daha gülünç bir söz duymadım!»

«Öyle mi? Ed sana sosyoloji sınavının cevaplarını verdi. Babasına rulette kazanması için uygun numaraları verdiği gibi. Ed hiçbir zaman sosyoloji derslerine devam etmemiş. Bunu soruşturdum. O bu işi ilgini çekmek için yaptı. Onu başka türlü ciddiye almayacağını biliyordu.»

Liz, «Sus artık!» diye haykırarak elleriyle kulaklarını tıkadı.

«Ed, sınavda hangi soruların sorulacağını biliyordu. Tony'nin ne zaman öldüğünü de. Senin uçakla eve döneceğini de! Hatta geçen ekimde hayatına yeniden girmek için psikolojik açıdan hangi anın en uygun olduğunu da biliyordu.»

Elizabeth arkadaşından uzaklaşarak kapıyı açtı.

Alice, «Lütfen...» dedi. «Liz, lütfen beni dinle. Ed'in bütün bunları nasıl başardığını bilmiyorum. Belki kendisi bile bunu iyice anlıyamıyor. Belki sana zarar vermek de istemiyor. Ama bunu yaptı bile. Kendini sana sevdirdi. İstediğin ve ihtiyacın olan her gizli şeyi öğrenerek yaptı bunu. Ve bu sevgi değil aslında. Irza geçmek!»

Elizabeth kapıyı çarparak kapattı ve merdivenden koşa koşa indi.

Kente giden son otobüse yetişti. Kar daha da şiddetlenmişti. Otobüs sakatlanmış bir hamamböceği gibi yoldaki kar yığınlarının arasından sarsılarak geçiyordu. Elizabeth en arkada oturmuştu. İçeride sadece altı, yedi yolcu vardı. Kafasında binlerce düşünce birbirini kovalıyordu.

Mentollü sigaralar. Borsa. Annemi Didi diye çağırdığımızı bilmesi... Birinci sınıfta arkalarda oturan ve hiçbir şeyi anlayamayacak kadar küçük olan neşeli bir kıza ısrarla bakan bir çocuk...

«Ne istediğini biliyorum.»

Hayır. Hayır. Hayır. Ben Ed'i gerçekten seviyorum.

Öyle mi? Yoksa her zaman uygun şeyi ısmarlayan, beni uygun filmlere götüren biriyle olmak hoşuma mı gidiyor? Benim istemediğim bir şeyi yapmayan, istemediğim bir yere gitmeyen biriyle olmak? Ed bir tür psişik ayna mı? Bana sadece görmek istediğim şeyleri mi gösteriyor? Ed bana her zaman en uygun hediyeleri veriyor. Hava birdenbire soğuduğu zaman, keşke bir saç kurutma makinem olsaydı, diye düşündüm. Bunu bana kim hediye etti? Ed Hamner tabii. Sözümona bir gün ucuz satışlar başlamış olan Day mağazasında bu makineyi görüvermiş. Tabii ben o zaman çok sevindim.

«Bu sevgi değil aslında. Irza geçmek!»

Elizabeth anacaddeyle Mill Sokağının köşesinde otobüsten inerken rüzgâr yüzünü tırmaladı. Otobüs homurdanarak uzaklaşırken stop lambaları karlı gecede bir an ışıldadı, sonra da gözden kayboldu.

Elizabeth kendini o güne kadar hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Ed evde yoktu.

Elizabeth beş dakika kadar kapıyı çaldıktan sonra orada şaşkın şaşkın durdu. Birdenbire, Ed benimle beraber değilken onun ne yaptığını hiç bilmiyorum, diye düşündü. Ya da kimleri gördüğünü. Bu konu hiç açılmamıştı.

Belki poker oynuyor şimdi. Yeni bir saç kurutma makinesinin parasını kazanmak için.

Ansızın kararını vererek ayak uçlarında yükseldi. Ed'in yedek anahtarını çerçevenin yukarısına koyduğunu biliyordu. Orayı eliyle yokladı. Parmakları anahtara çarptı ve şıngırdayarak koridorun zeminine düştü.

Elizabeth anahtarı alıp kilide soktu.

Ed içeride olmadığı için daire ona farklı gözüktü. Yapay bir yerdi burası. Sahne dekoru gibi. Elizabeth sık

sık görünüşüne pek aldırmayan birinin derli toplu, güzel döşenmiş bir katta oturmasının pek komik olduğunu düşünürdü. Ed sanki orayı Elizabeth için döşemişti. Kendisi için değil. Ama tabii bu delice bir düşünceydi. Öyle değil mi?

Elizabeth ilk defa oluyormuş gibi, ders çalışır ya da televizyon seyrederken bu koltukta oturmak çok hoşuma gidiyor, diye düşündü yine. Tam bana göre bu. Küçük Ayının iskemlesinin Altın Saçlı Kıza göre olması gibi. Koltuk ne fazla yumuşak, ne de fazla sert. Tam karar. Ed'le ilgili her şey gibi.»

Oturma odasında iki kapı vardı. Bunlardan biri Ed'in yatak odasına, diğeri de küçük mutfağa açılıyordu.

Rüzgâr dışarıda ıslık çalıyor, eski apartmanın takırdayıp çatırdamasına neden oluyordu.

Elizabeth yatak odasına geçerek pirinç karyolaya baktı. Galiba bu da ne fazla yumuşaktı, ne de fazla sert, tam karardı. Sinsi bir ses alayla, **«Âdeta kusursuz değil mi?»** diye fısıldadı.

Kitaplığa giderek rastgele kitapların adlarını okudu. Sonra bakışları bir cilde takıldı. Kitabı çekti. «Bin Dokuz Yüz Elli Yıllarında Moda Olan Danslar.» Kitap elinde açılıverdi. Sonlarda bir sayfanın başında «Stroll» diye yazılıydı. Elizabeth'le Ed bu dansı yaparak ödül kazanmışlardı. Delikanlı kırmızı kalemle başlığın etrafına bir daire çizmişti. Yana da iri harflerle «BETH» diye yazmıştı. Sanki kızı suçluyormuş gibi.

Elizabeth kendi kendine, artık gitmeliyim, dedi. Böyle yaparsam yine bir şeyleri kurtarmış olurum. Ed şimdi dönerse bir daha onun yüzüne bakamam. Ve savaşı Alice kazanmış olur. Böylece harcadığı para da boşa gitmez.

Ama Elizabeth artık o noktada duramayacağını biliyordu. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Dolaba girerek tokmağı çevirdi. Ama kapak açılmadı. Kilitliydi.

Elizabeth, «Belki...» diyerek yine ayak uçlarında yüksel-

di ve eliyle kapağın yukarısını yokladı. Ve parmakları bir anahtara süründü, anahtarı aldı ve içinde bir ses açık açık, **bunu yapma,** dedi. Elizabeth Mavi Sakalın karısını ve yanlış kapıyı açtığı zaman içeride bulduğu şeyi düşündü. Ama gerçekten çok geçti artık. Düşündüğünü yapmadığı takdirde bir kurt her zaman kafasını kemirecekti.

Ve çok garip bir duyguya kapıldı. Sanki gerçek Ed Hamner Jr. başından beri burada saklanıyordu.

Dolabın içi karmakarışıktı. Elbiseler, kitaplar, telleri gevşemiş bir raket, bir çift yırtık tenis ayakkabısı, eski test kâğıtları, bir kâseden dökülmüş tütünler. Ed, yeşil ceketini bir köşeye fırlatmıştı.

Elizabeth yerdeki kitaplardan birini aldı. Adını okuyunca gözlerini kırpıştırdı. «Altın Dal.» Bir eser daha: «Eski Törenler, Modern Esrarlar.» Bir başka kitap: «Haiti'de Voodoo.» Ve nihayet üzerindeki cilt eskilikten çatlamış, fazla kullanıldığı için adı hemen hemen silinmiş, biraz çürümüş balık gibi kokan bir kitap: «Necromicon.» Elizabeth gelişigüzel bir yeri açtı, sonra da inledi. Kitabı fırlatıp attı ama o müstehcen sahne gözlerinin önünden hemen silinmedi.

Elizabeth daha çok kendini toplayabilmek için o eski yeşil cekete uzandı. Cepleri arayacağını kendi kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Ama cekedi kaldırırken başka bir şeyi farketti. Tenekeden küçük bir kutu...

Kutuyu merakla alarak ellerinin arasında çevirdi. İçinde bir şeyler tıkırdıyordu. Küçük bir çocuğun «hazineleri»ni saklamak için seçeceği bir kutuya benziyordu. Tenekenin dibinde kabartma harflerle, «Bridgeport Şekerleme Şirketi» yazılıydı. Elizabeth kutuyu açtı.

En üstte bir bebek vardı. Elizabeth'in bebeği.

Kız buna baktı ve titremeye başladı.

Bebeğin üzerinde kırmızı bir naylon parçasından yapılmış bir giysi vardı. Parçanın iki, üç ay önce kaybettiği eşarptan kesilmiş olduğunu anladı. Ed'le sinemaya gittikle-

ri gece kaybolmuştu eşarp. Bebeğin kolları pipo temizlemek için kullanılan tellerden yapılmıştı. Üzerlerine mavi yosuna benzeyen bir şeyler sarılmıştı. Belki de bir mezarlıktan toplanmıştı bu yosun. Bebeğin saçları da vardı. Ama Elizabeth'e garip gözüktü bu. Saçlar ince beyaz keten ipliklere benziyordu ve bebeğin pembe silgiden başına dikkatle yaptırılmıştı. Ama Elizabeth'in saçları kum rengini andıran sarıydı ve telleri de daha kalındı. Bu daha çok...

Ah, evet, bu keten iplikler **Elizabeth'in çocukluğundaki saçlarına benziyordu.**

Genç kız yutkundu, boğazında bir şey tıkırdadı sanki. Birinci sınıftayken bize yuvarlak uçlu küçücük makaslar vermemişler miydi? Bir çocuğun eline uyacak kadar ufak makaslar? Ve o gerilerde kalan günlerde bir çocuk belki de uyku zamanı arkamdan usulca sokularak...

Elizabeth bebeği bir tarafa bırakarak tekrar tenekeye baktı. İçindeki mavi bir poker fişinin üzerine kırmızı mürekkeple acayip, altı köşeli bir işaret yapılmıştı. Kutuda gazeteden kesilmiş, kenarları yırtık bir ölüm ilanı da vardı. «Bay ve Bayan Hamner.» Adamla kadın kupürdeki fotoğraflarından anlamsızca gülümsüyorlardı. Elizabeth aynı altı köşeli şeklin Hamner'ların suratlarına da çizilmiş olduğunu farketti. Ama bu, siyah mürekkeple yapılmıştı. Sonra iki bebek daha. Biri erkek, biri de kadın. Bebeklerin suratları fotoğraftaki yüzlere iğrenç bir biçimde benziyordu. Hem de kuşku götürmeyecek bir biçimde.

Ve bir şey daha...

Elizabeth bunu çıkarmaya çalıştı. Ama parmakları öyle titriyordu ki, neredeyse o «şeyi» elinden düşürecekti. Hafifçe inledi.

Bu bir araba modeliydi. Küçük çocukların kırtasiyeci ya da oyuncakçıdan alarak madeni parçaları zamkla yapıştırdıkları türden bir şeydi. Elizabeth'in elinde tuttuğu bir Fiat'tı. Kırmızıya boyanmıştı. Ve Tony'nin gömleklerinden

birinin parçasına benzeyen bir bez öne seloteyple tutturulmuştu.

Elizabeth modeli tersine çevirdi. Biri arabanın altını çekiçle vurarak parçalamış.

«Demek onu buldun? Seni nankör dişi köpek!»

Elizabeth haykırdı ve elindeki arabayla kutuyu düşürdü. Ed'in kirli hazineleri etrafa saçıldı.

Delikanlı kapıda durmuş ona bakıyordu. Elizabeth ömrü boyunca bir insanın yüzünde hiç böylesine bir kin ve nefret görmemişti.

«Tony'i sen öldürdün,» dedi.

Ed pis pis sırıttı. «Bunu kanıtlayabileceğini mi sanıyorsun?»

«Bu önemli değil.» Sesinin sakin olması kızı şaşırttı. «Ben biliyorum ya. Ve seni bir daha görmek istemiyorum. Hiçbir zaman. Ve başka birine... bir şey... yaptığın takdirde... bunu hemen anlayacağım. Ve o zaman icabına bakacağım. Yolunu bulacağım bunun.»

Ed'in yüz hatları çarpıldı. «Bana böyle teşekkür ediyorsun demek? Sana istediğin her şeyi verdim. Başka hiçbir erkeğin veremeyeceği şeyleri. İtiraf et bunu. Seni çok mutlu ettim.»

Elizabeth olanca sesiyle haykırdı. **«Tony'i öldürdün!»**

Ed öne doğru bir adım attı. «Evet. Ve ben bunu senin için yaptım. Ve... sen nesin, Beth? Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun bile. Ben seni ilk gördüğüm an sevdim. On yedi yıl önce. Tony sana bunu söyleyebilir miydi? Böyle ilişkiler senin için hiçbir zaman zor olmadı. Sen **güzelsin.** Hiçbir zaman şunu istediğini, buna ihtiyacın olduğunu düşünmedin. Yalnız olduğunu da. Sen... istediğin şeyleri ele geçirebilmek için... başka... yollar bulmak zorunda kalmadın. Her zaman sana bunları verecek bir Tony vardı. Sadece gülümsemen ve, 'Lütfen,' demen yeterliydi.» Sesi biraz tizleşti. «**Ben** istediklerimi hiçbir zaman bu yoldan elde edemezdim. Bunu denemediğimi sanma. Babam

bakımından başarılı olamadım. O gitgide daha da fazlasını istemeye başladı. 'Daha daha,' dedi. Onu zengin edinceye kadar geceleri yatarken beni hiç öpmedi. Bir kere olsun beni kucaklamadı. Annem de onun gibiydi. Evliliğini kurtardım onun. Ama bu anneme yetti mi? Benden nefret etti! Benim anormal olduğumu söyledi! Anneme güzel şeyler verdim ama... Beth, yapma bunu? Sakın... Sakın...»

Elizabeth bebeğin üzerine bastı. Topuğunu üzerinde çevirerek bebeği iyice ezdi. İçinde bir an bir acı alevlendi. Ama sonra geçti. Elizabeth Ed'den korkmuyordu artık. O genç bir adamın vücuduna girmiş, küçük, kurumuş bir çocuktu. Ve çorapları da tek tekti.

Elizabeth, «Artık bana bir şey yapabileceğini samıyorum, Ed,» dedi. «Artık imkânsız. Öyle değil mi?»

Delikanlı bitkin bitkin ona arkasını döndü. «Haydi... Git artık. Ama kutuyu bırak. Hiç olmasa bunu yap.»

«Kutuyu bırakacağım. Ama içindekileri değil.» Elizabeth, Ed'in önünden geçti. Delikanlının omuzları sarsıldı. Sanki dönüp kızı yakalayacakmış gibi. Ama sonra omuzları düştü.

Elizabeth ikinci katın sahanlığına vardığı sırada Ed merdivenin başına gelerek tiz bir sesle, «Defol git bakalım!» diye bağırdı. «Ama benden sonra hiçbir erkeği beğenemeyeceksin! Çirkinleştiğin ve erkekler artık sana istediklerini vermedikleri zaman beni arayacaksın! Yanında olmamı isteyeceksin! Neyi kaldırıp attığını anlayacaksın!»

Elizabeth merdivenden inerek karlı geceye çıktı. Soğuk havanın yüzüne çarpması hoşuna gitti. Üniversite üç kilometre ötedeydi ve yürümesi gerekiyordu. Ama Elizabeth buna aldırmadı bile. Yürümek istiyordu. Soğuğu hissetmek. Ancak o zaman kendini temiz sayacaktı.

Garip bir biçimde Ed'e acıyordu bir bakıma. Müthiş bir gücü olan küçük bir çocuk cüce bir ruhun içine sıkışıp kalmıştı. Ed insanların kurşun askerler gibi davranmalarını isteyen küçük bir oğlan çocuk gibiydi. Onlar böyle yapma-

dıkları ya da Ed'in içyüzünü anladıkları zaman öfkeyle bu kişileri ayaklarının altında çiğnemeye kalkıyordu.

Elizabeth, ya ben neyim, diye kendi kendine sordu. Ed'de olmayan pek çok şey verilmiş bana. Onları ben kendi çabalarımla elde etmedim. Bu bakımdan Ed'in de suçu yok. Ama Alice'in sözlerine nasıl bir tepki gösterdiğimi unutmadım. İyiden çok kolay olduğu için bir şeye körcesine, kıskançlıkla sarılmaya çalıştım. Başka hiçbir şeye aldırmıyorum. Hiçbir şeye.

«Çirkinleştiğin ve erkekler artık sana istediklerini vermedikleri zaman beni arayacaksın! Yanında olmamı isteyeceksin! Ben senin ne istediğini biliyorum!»

Ben pek az şeye ihtiyacı olacak kadar basit bir insan mıyım?

Hayır! Tanrım, yalvarırım. Öyle olmak istemem.

Elizabeth, kentle üniversite arasındaki köprüde durarak Ed Hamner'ın sihirli eşyalarını yandan teker teker suya attı. En sona kırmızıya boyalı Fiat modeli kaldı. O da şiddetle yağan karda döne döne düştü, sonra gözden kayboldu. Ve Elizabeth tekrar yürümeye başladı.

Bırakanlar Şirketi

Morrison uçağı Kennedy Havaalanının yukarısındaki trafik kargaşası nedeniyle bir türlü inemeyen birini beklerken barın ucundaki tanıdık yüzü farketti. O tarafa doğru gitti.

«Jimmy? Jimmy McCann?»

Gerçekten de Jimmy'di. Morrison onu en son bir yıl önce Atlanta Sergisinde görmüştü. McCann o arada biraz kilo almıştı, çok sağlıklı görünüyordu. Üniversitedeyken bağa çerçeveli kocaman gözlükler takan, soluk yüzlü, sıska, ekleme sigara içen bir gençti. Artık lens takmaya başladığı anlaşılıyordu.

«Dick Morrison?»

«Evet. Harika görünüyorsun.» Morrison elini uzattı. El sıkıştılar.

McCann, «Sen de öyle,» dedi ama Morrison bunun yalan olduğunu biliyordu. Fazla yemek yiyor ve çok sigara içiyordu. Haddinden fazla çalışıyordu. McCann ekledi. «Ne içersin?»

Morrison, «Burbon,» diye cevap vererek bir tabureye yerleşti. Bir sigara yaktı. «Biriyle mi buluşacaksın, Jimmy?»

«Hayır. Bir görüşme yapmak için Miami'ye gidiyorum. Önemli bir müşteri. Bize altı milyon ödüyor. Onu teselli etmem gerekiyor. Gelecek bahar yapılacak bir kampanya aksadığı için.»

«Hâlâ Crager ve Barton'da mısın?»

«Müdür oldum artık?»

«Harika! Seni kutlarım! Ne zaman oldu bütün bunlar?» Morrison midesindeki o kıskançlık kurdunu sadece asitin neden olduğu hazımsızlık diye yorumlamaya çalıştı. Asit giderici tabletlerden birini ağzına atıp çiğnemeye başladı.

«Geçen ağustosta. Bir şey oldu ve bütün yaşamım değişti.» Düşünceli bir tavırla Morrison'u süzerek içkisini yudumladı. «Belki bu seni de ilgilendirir.»

Morrison için için irkilerek, Tanrım, diye düşündü. Jimmy McCann dindar olmuş. Sonra, «Tabii,» diyerek barmenin önüne koyduğu içkiyi başına dikti.

McCann, «O sırada hiç de iyi bir durumda değildim,» diye başladı. «Sharon'la aramızda sorunlar vardı. Babam ölmüştü. Kalp kirizi yüzünden. Ve durmadan öksürüyordum. Bir gün Bobby Crager büroma girerek, bana babaca bir tavırla nasihat verdi. Onun nasıl konuştuğunu bilirsin.»

«Evet.» Morrison da Morton Ajansına girmeden önce on sekiz ay Crager ve Barton'da çalışmıştı. «Ya hizaya girersin ya da tekmeyi yersin!»

McCann güldü. «İyi bildin. Bütün bunlar yetişmiyormuş gibi doktor da bana, 'Ülser olmak üzeresin,' dedi. 'Sigarayı bırak.'» Yüzünü buruşturdu. «Bana soluk almaktan vazgeçmemi söylemekten farksızdı bu.»

Morrison büyük bir anlayışla başını salladı. «Sigara içmeyenler kendilerini beğenebilirler.» Elindeki sigaraya tiksintiyle bakarak tablada söndürdü. Ama beş dakika sonra bir sigara daha yakacağını biliyordu. Arkadaşına, «Sigarayı bıraktın mı?» diye sordu.

«Evet. Bıraktım. Önce bunu başaramayacağımı düşündüm. Kendi kendime verdiğim sözü tutamıyordum. Ama sonra biriyle karşılaştım. Bana Kırk Altıncı Sokaktaki bir gruptan söz etti. Uzmandı onlar. 'Ne kaybım olur?' diyerek onlara gittim. Ve o zamandan beri bir tek sigara bile içmedim.»

Morrison'un gözleri irileşti. «O uzmanlar ne yaptılar? Sana bol bol ilaç mı verdiler?»

«Hayır.» McCann cüzdanını çıkarmış karıştırıyordu. «Hah, işte. Cüzdanımda olduğunu biliyordum...» Beyaz bir iş kartını tezgâha, arkadaşıyla arasına bıraktı.

BIRAKANLAR ŞİRKETİ
Duman Olup Uçmaktan Vazgeçin
Doğu 46'ıncı Sokak No. 237
Randevuyla Tedavi.

McCann, «İstersen kart sende kalsın,» dedi. «Bu adamlar seni iyileştirirler. Bu kesin.»

«Nasıl?»

McCann, «Bunu açıklayamam,» diye cevap verdi.

«Ha? Neden?»

«İmzaladığın anlaşmada öyle yazıyor. Seninle görüştükleri zaman bu yöntemi açıklıyorlar.»

«Sen onlarla anlaşma mı imzaladın?»

McCann, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Ve sen o sayede...»

«Evet.» McCann arkadaşına gülümsedi. Morrison, olan olmuş, diye düşündü. Jimmy McCann da o kendini beğenmiş ukalalara katılmış. «Madem bu grup o kadar harika neden her şeyi gizliyorlar? Neden onların televizyonda hiç reklamını görmedim? Afişlerini, dergilerde ilanlarını da...»

«Ünleri kulaktan kulağa yayılıyor. Bu yüzden yeteri kadar müşteri buluyorlar.»

«Sen reklamcısın, Jimmy. Buna inanamazsın.»

McCann, «Tersine,» dedi. «İnanıyorum. Yüzde doksan sekiz başarılı oluyorlar.»

«Bir dakika!» Morrison barmene bir içki daha getirmesini işaret ederek bir sigara yaktı. «Bu adamlar seni masaya bağlıyor ve sen kusuncaya kadar sigara mı içiriyorlar?»

«Hayır.»

«Bir ilaç mı veriyorlar? Her sigara yakışında öğürmene neden olan bir şey?»

«Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Git, kendi gözlerinle gör.» McCann arkadaşının sigarasını işaret etti. «Aslında onu sevdiğin yok, değil mi?»

«Öyle ama...»

McCann, «Sigaradan vazgeçmek benim için her şeyi gerçekten değiştirdi,» dedi. «Herhalde herkes için aynı şey söylenemez. Ama benim için sanki bir anda bütün engeller yıkıldı. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Sharon'la aramız düzeldi. Enerjim arttı. İşde daha başarılı olmaya başladım.»

«Dinle! Beni iyice meraklandırdın. Şu işi bana...»

«Çok üzgünüm, Dick. Bundan söz etmem gerçekten imkânsız.» McCann kesin bir tavırla konuşmuştu.

«Tedavi yüzünden kilo aldın mı?»

Morrison'a, Jimmy McCann'ın yüzünde bir an sert bir ifade belirmiş gibi geldi. «Evet,» diye cevap verdi. «Hatta biraz fazla kilo aldım. Ama sonra verdim. Şu ara hemen hemen uygun kilodayım. Daha önce çok sıskaydım.»

Hoparlörden bir ses yükseldi. «206 numaralı sefer yolcularının 9'uncu kapıya gelmeleri rica olunur.»

«Bu benim.» McCann ayağa kalkarak bara bir beş dolar attı. «İstersen bir içki daha iç. Ve ondan sonra söylediklerimi düşün, Dick. Gerçekten.» Sonra kalabalığın arasından yürüyen merdivene doğru giderek gözden kayboldu. Morrison kartı alıp düşünceli düşünceli baktı. Sonra cüzdanına koydu ve onu tümüyle unuttu.

Kart bir ay sonra cüzdanından başka bir barın üzerine düştü. Morrison işten erken çıkmış ve akşam saatlerini içki içerek geçirmek için bu bara girmişti. Morton Ajansında işler hiç de iyi gitmiyordu. Hatta berbattı.

Morrison barmen Henry'e içkiler için bir on dolar verdi. Sonra da küçük kartı alarak tekrar tekrar okudu. Doğu 46'ıncı Sokak No. 237 iki blok ötedeydi. Serin ve güneşli bir ekim günüydü. Belki biraz eğlenmek için, diye düşündü.

Henry paranın üstünü getirdiği zaman Morrison da içkisini bitirdi ve bardan çıktı.

«Bırakanlar Şirketi» yeni bir binadaydı. Herhalde buradaki büroların aylık kirası Morrison'un yıllık kazancına yakındı. Lobideki rehberden şirketin bütün bir katı kiralamış olduğu anlaşılıyordu. Bu da para demekti. Bol para.

Morrison asansörle yukarı çıktı. Ve kendini güzel bir halı serilmiş bir antrede buldu. Sonra zarif eşyalarla döşenmiş bir bekleme salonuna girdi. Geniş pencereden aşağıdan geçen ve böceklere benzeyen arabalar gözüküyordu. Duvarların önündeki koltuklarda üç erkek ve bir kadın oturmuş, dergileri okuyorlardı. Hepsi de işadamlarına benziyordu. Kadının da yine önemli bir işde çalıştığı belliydi. Morrison masaya gitti.

Kartı danışmadaki kıza uzatarak, «Bana bunu bir arkadaşım verdi,» dedi. «Onun buranın 'mezun'larından olduğunu söyleyebiliriz.»

Kız gülümseyerek yazı makinesine bir fişi geçirdi. «Adınız nedir, efendim?»

«Richard Morrison.»

Şık-şık-şık. Ama ses çok hafifti. Yazı makinesi elektrikliydi çünkü.

«Adresiniz?»

«Maple Lane, No. 29. Clinton, New York.»

«Evli misiniz?»

«Evet.»

«Çocuk?»

«Bir tane.» Morrison, Alvin'i düşünerek kaşlarını çattı. Kendi kendine, bir değil, «yarım» demeliydim, diye homurdandı. Oğlu geri zekâlıydı, New Jersey'deki özel bir okulda kalıyordu.

«Bizi size kim önerdi, Bay Morrison?»

«Eski bir okul arkadaşım. James McCann.»

«Çok güzel. Lütfen oturur musunuz? Bugün işimiz çok fazla.»

«Pekâlâ.»

Morrison ciddi havalı lacivert bir tayyör giymiş olan kadınla genç bir işadamının arasına yerleşti. Adamın balık sırtı bir ceketi ve modaya uygun uzun favorileri vardı. Morrison cebinden sigara paketini çıkardı. Sonra etrafına bakındı. Salonda bir tek kül tablası bile yoktu.

Paketi tekrar cebine soktu. Önemsizdi bu olay. Bu küçük oyunu sonuna kadar oynayacaktı. Sonra tam oradan ayrılacağı sırada mahsus bir sigara yakacaktı. Hatta kendisini çok bekletirlerse külleri uzun tüylü koyu kırmızı halının üzerine silkecekti. **Times**'ı alarak göz gezdirmeye başladı.

Onu on beş dakika sonra çağırdılar. Lacivert tayyörlü kadından sonra. O sırada Morrison'un «nikotin merkezi» avaz avaz şikâyete başlamıştı bile. Ondan sonra gelen bir adam tabakasını çıkarıp açtı. Salonda tabla olmadığını görünce tablayı tekrar cebine koydu. Morrison onun bir suç işlemiş gibi bir tavır takındığını görerek keyiflendi.

Sonunda danışmadaki kız ona neşeyle gülümsedi. «İçeri girebilirsiniz, Bay Morrison.»

Genç adam kızın masasının gerisindeki kapıdan içeri girdi. Kendini dolaylı ışıklandırma yöntemiyle aydınlatılmış bir koridorda buldu. Beyaz saçları peruğa benzeyen tıknaz bir adam onu karşılayıp elini sıktı. Nazik nazik gülüm-

seyerek, «Beni izleyin, Bay Morrison,» dedi.

Onu üzerlerinde hiçbir tabela olmayan kapalı kapıların önünden geçirdi. Sonra bir anahtarla koridorun ortalarındaki bir kapıyı açtı. Çok ciddi havalı küçük bir odaya girdiler. Duvarlar beyaz mantarlardan panolarla kaplanmıştı. İçeride sadece bir yazı masasıyla iki yanında birer koltuk vardı. Yazı masasının arkasına düşen duvara küçük, dikdörtgen bir pencere açılmıştı. Ama kısa yeşil perdesi kapalıydı. Morrison'un solunda duvara bir resim asılmıştı. Kırçıl saçlı, uzun boylu bir adamın portresi. Adam bir elinde bir kâğıt tutuyordu. Suratı Morrison'a pek yabancı gelmedi.

Tıknaz adam, «Ben Victor Donatti'yim,» diye açıkladı. «Programımızı uygulamaya karar verdiğiniz takdirde sizinle ben ilgileneceğim.»

Morrison, «Tanıştığımıza sevindim,» dedi. Sigara içmeyi öylesine istiyordu ki.

«Lütfen oturun.» Donatti danışmadaki kızın doldurduğu fişi masaya koydu. Sonra çekmeden bir fiş daha çıkardı. Morrison'un gözlerinin içine bakarak, «Sigarayı bırakmayı istiyor musunuz?» diye sordu.

Genç adam öksürdü. Ayak ayak üstüne attı. Kaçamaklı bir cevap arıyordu ama bulamadı. Sonunda, «Evet,» demek zorunda kaldı.

«Lütfen bunu imzalar mısınız?» Formülleri Morrison'a uzattı. Genç adam buna çabucak göz gezdirdi. «Aşağıda imzası olan kimse uygulanan yöntem ve teknikleri açıklamamayı kabul eder, vb. vb.»

Morrison, «Tabii,» dedi. Donatti dolma kalemi eline tutuşturdu. Genç adam formülleri imzaladı. Donatti de daha alta kendi imzasını attı. Ve kâğıdı hemen çekmesine kaldırdı. Morrison alayla, eh, diye düşündü. Artık yemin etmiş sayılırım. Ama bunu daha önce de yaptım... Ve bir keresinde tam iki gün dayandım.

Donatti, «İyi,» dedi. «Biz propagandaya önem vermeyiz, Bay Morrison. Sağlık, masraf ya da toplumsal nezaket

kurallarına da. Sigarayı bırakmak istemenizin nedenleri de bizi ilgilendirmiyor. Bizler pragmatik insanlarız.»

Morrison anlamsızca, «Güzel...» diye mırıldandı.

«Programı uygularken kesinlikle ilaç kullanmıyoruz. Size Dale Carnegie usulü vaaz edecek kimseler de tutmuyoruz. Ücreti ancak müşteri bir yıl sigara içmediği takdirde alıyoruz.»

Morrison, «Tanrım..» dedi.

«Bay McCann size bunu söylemedi mi?»

«Hayır.»

«Sahi, Bay McCann nasıl? İyi mi?»

«Çok iyi.»

«Harika. Şimdi... Size birkaç soru soracağım, Bay Morrison. Bunlar biraz kişisel sorular. Ama emin olun cevaplarınız kimseye açıklanmayacak.»

Morrison kayıtsızca, «Öyle mi?» diye sordu.

«Eşinizin adı nedir?»

«Lucinda Morrison. Kızlık soyadı Ramsey'di.»

«Onu seviyor musunuz?»

Morrison çabucak başını kaldırdı. Ama Donatti ona nazik nazik bakıyordu. Genç adam, «Evet,» dedi. «Tabii.»

«Evlilikle ilgili bazı sorunlarınız oldu mu hiç? Bir süre ayrı yaşamak gibi?»

Morrison meraklandı. «Bunun sigara alışkanlığından kurtulmakla ne ilgisi var?» Sesi istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. Bir sigara içmek istiyordu. Kahretsin. **İhtiyacı** vardı buna!

Donatti, «Çok ilgisi var,» dedi. «Sadece biraz sabırlı olun.»

«Hayır. Karımla aramda öyle bir şey olmadı.» Ama aslında son zamanlarda aralarında bir gerilim başlamıştı.

«Bir tek çocuğunuz mu var?»

«Evet. Alvin. Özel bir okulda.»

«Hangi okul bu?»

Morrison sertçe, «İşte bunu size açıklamayacağım,» dedi.

Donatti uysal bir tavırla başını salladı. «Pekâlâ.» Etkileyici bir ifadeyle gülümsüyordu. «Bütün sorularınızı yarın ilk tedaviniz sırasında cevaplayacağız.»

«Çok güzel.» Morrison ayağa kalktı.

Donatti, «Son bir soru,» dedi. «Bir saatten daha uzun bir süreden beri sigara içmediniz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

Morrison, «Çok iyi,» diye yalan söyledi. «Harika.»

Donatti, «Bravo!» diye bağırdı. Masanın yanından çıkarak kapıyı açtı. «Bu gece sigaranın zevkini çıkarın. Yarından sonra bir daha sigara içmeyeceksiniz.»

«Sahi mi?»

Donatti ciddi ciddi, «Bay Morrison, bunu garanti ediyoruz,» diye cevap verdi.

Morrison ertesi gün saat tam üçte «Bırakanlar Şirketi»nin bekleme odasında oturuyordu. Hemen hemen bütün günü kararsızlık içinde geçirmişti. Bir gün önce dışarı çıkarken danışmadaki kızın verdiği randevuya gitmeyecekti. Hayır, gidecekti. O uzmanlarla inatla işbirliği yapacaktı. Elinizden geleni ardınıza koymayın bakalım!

Sonunda Jimmy McCann'ın söylediği bir söz yüzünden randevuya gitmeye karar verdi. Arkadaşı, **«Bu benim bütün hayatımı değiştirdi,»** demişti. Tanrı da biliyordu ya, onun yaşamının da değişmesi iyi olacaktı. Sonra merakı da uyanmıştı. Asansörle yukarı çıkmadan önce bir sigarayı tâ filtresine kadar içti. Eğer bu sonuncu sigaramsa çok yazık, diye düşündü. Tadı pek kötüydü.

Morrison'u bu kez dış salonda daha az beklettiler. Danışmadaki kız içeri girmesini söylediği zaman Donatti onu bekliyordu. Gülümseyerek elini uzattı. Ve Morrison bu gülümseyişte yırtıcı hayvanları andıran bir şey olduğunu

düşündü. Sinirleri gerilmeye başlıyor, bu yüzden de sigara içmek istiyordu.

Donatti, «Benimle gelin,» diyerek onu yine o küçük odaya götürdü. Masasının başına geçip oturdu. Morrison da diğer koltuğa yerleşti.

Donatti, «Geldiğinize çok sevindim,» dedi. «Müşteri adaylarımızdan pek çoğu ilk görüşmeden sonra bir daha gözükmüyor. Sigarayı bırakmayı sandıkları kadar fazla istemediklerini anlıyorlar. Bu konuda sizinle birlikte çalışmak bir zevk olacak.»

«Tedavi ne zaman başlayacak?» Morrison, ipnotizma, diye düşünüyordu. İpnotizma olmalı...»

«Ah, tedavi başladı bile. Koridorda sizinle el sıkışır sıkışmaz program da başlamış oldu. Yanınızda sigara var mı, Bay Morrison?»

Genç adam omzunu silkerek Donatti'ye paketini uzattı. Zaten içinde ya iki ya da üç sigara kalmıştı.

Tıknaz adam paketi masaya koydu. Sonra Morrison'un gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve yumruğunu sıktı. Pakete vurdu vurdu vurdu. Sonunda paket çarpılıp yassıldı. Bir sigaranın kopmuş ucu yana fırladı. Etrafa tütünler saçıldı. Kapalı odada Donatti'nin yumruğundan müthiş bir ses çıkıyordu. Yumruklarını olanca gücüyle indirmesine rağmen hâlâ gülümsüyordu. Morrison bu yüzden âdeta dondu. Sonra da kendi kendine, herhalde istedikleri de bu, dedi.

Sonunda Donatti yumruğunu masaya indirmekten vazgeçti. Çarpılmış, yassılmış sigara paketini aldı. «Bunun bana verdiği zevki bilemezsiniz.» Paketi kâğıt sepetine attı. «Üç yıldır bu işi yapmama rağmen bana hâlâ zevk veriyor.»

Morrison sakin sakin, «Bir tedavi yöntemi olarak fazla etkili sayılmaz,» dedi. «Bu binanın lobisinde bile bir tütüncü var, her tür sigara satılıyor.»

«Öyle...» Donatti kollarını kavuşturdu. «Oğlunuz Alvin

Dawes Morrison özürlü çocuklar için açılmış olan Paterson Okulunda. Doğum sırasında beyni zarar görmüş. Zekâ derecesi: 46. Eğitilebilir geri zekâlı çocuklar kategorinde sayılmaz. Karınız...»

Morrison, «Bunu nasıl öğrendiniz?» diye bağırdı. Hem şaşırmış, hem de öfkelenmişti. «Kahretsin! Burnunuzu özel hayatıma sokmaya hiç hakkınız...»

Tıknaz adam sakin bir tavırla onun sözünü kesti. «Hakkınızda çok bilgimiz var. Ama dün de söylediğim gibi bunu kimseye açıklamayacağız.»

Morrison hiddetle, «Ben gidiyorum,» diyerek ayağa kalktı.

«Biraz daha kalın.»

Morrison, Donatti'ye dikkatle baktı. Tıknaz adam hiç sarsılmamıştı. Hatta biraz eğleniyormuş gibi bir hali bile vardı. Bu tür tepkilerle çok karşılaştığı anlaşılıyordu. Yüzlerce defa hem de.

«Pekâlâ. Ama önemli bir şey söyleyeceğinizi umarım.»

«Tabii, tabii.» Donatti arkasına yaslandı. «Size bizim pragmatik olduğumuzu söyledim. Ve pragmatik olduğumuz için de işe sigara tiryakilerini tedavi etmenin zor bir şey olduğunu kabul ederek başlamak zorundayız. Sigarayı bırakanların hemen hemen yüzde seksen beşi tekrar başlıyorlar. Eroin alışkanlığı olanlarda bu oran daha düşük. Bu olağanüstü bir sorun, **olağanüstü.**»

Morrison kâğıt sepetine baktı. Sigaralardan biri çarpılmış olmasına rağmen yine de içilecek gibiydi. Donatti uysalca güldü. Sepete uzandı ve sigarayı bükerek kırdı.

«Eyalet Meclisinden bazen hapishanelere haftada bir sigara dağıtılmasının sona erdirmesi isteniyor. Tabii bu tür öneriler her zaman reddediliyor. Bir iki yerde bu yöntemi uygulamaya kalktılar. Ve hapishanelerde şiddetli ayaklanmalar oldu. **Ayaklanmalar,** Bay Morrison.»

«Doğrusu buna hiç şaşmadım.»

«Ama bunun ne anlama geldiğini düşünün. Bir adamı hapse attığınız zaman onun normal seks hayatını da sona erdirmiş oluyorsunuz. İçkisini, siyasetini, davranma özgürlüğünü elinden alıyorsunuz. Ama bu yüzden ayaklanma olmuyor. Ya da böyle şeyler nispeten az görülüyor. Ama mahkûmun sigarasını elinden aldınız mı... güüm! Paat!» Donatti sözlerini vurgulamak için yumruğunu masaya indirdi. «Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman cephesinde kimseye sigara gönderilemedi. Alman soylularının yerden sigara izmaritlerini topladıkları görüldü. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan kadınları sigara bulamayınca pipo içmeye başladılar. Gerçek bir pragmatik için çok ilginç bir şey bu, Bay Morrison.»

«Artık tedaviye geçebilir miyiz?»

«Bir dakika sonra. Lütfen şu tarafa gelir misiniz?» Donatti ayağa kalkmış Morrison'un bir gün önce farkettiği yeşil perdenin yanında duruyordu. Perdeyi açtı. Buradaki dikdörtgen pencere bomboş bir odaya bakıyordu. Hayır, bomboş değildi orası. Yerde bir tavşan vardı. Bir tabaktaki bir şeyleri yiyordu.

Morrison mırıldandı. «Sevimli bir tavşancık.»

«Öyle. Şimdi ona dikkat edin.» Donatti pencere çerçevenin yanındaki bir düğmeye bastı. Tavşan yemekten vazgeçerek deli gibi zıplamaya başladı. Ayağı yere her çarpışında sanki daha yükseğe sıçrıyordu. Tüyleri dimdik olmuştu. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı.

«Durun! Hayvana elektrik veriyorsunuz! Neredeyse çarpılacak!»

Donatti düğmeden elini çekti. «Ne münasebet. Zemine pek hafif bir elektrik veriliyor. Tavşanı izleyin. Bay Morrison!»

Hayvan yiyecek tabağından üç metre kadar geride yere çökmüştü. Burnu oynayıp duruyordu. Sonra birdenbire bir köşeye sıçradı.

Donatti, «Tavşana yemek yediği sırada sık sık elektrik verilirse,» dedi. «Arada pek çabuk bağ kuruyor. 'Yemek can acısına neden oluyor. O halde yemek yemem.' Böyle birkaç şoktan sonra hayvan yemek kabının önünde açlıktan ölebilir. Buna 'tiksinti eğitimi' adı veriliyor.»

Morrison'un kafasında bir şimşek çaktı. «Ah, hayır. Teşekkür ederim.» Kapıya doğru gitti.

«Lütfen bekleyin, Bay Morrison.»

Genç adam duraklamadı. Kapının tokmağını kavradı... Ve avucundan kaydığını hissetti. «Kapıyı açın.»

«Bay Morrison, lütfen oturun...»

«Kapıyı açın. Yoksa siz daha 'Marlboro sigarası' diyemeden polisleri karşınızda görürsünüz!»

«Oturun!» Donatti'nin sesi buz parçaları kadar soğuktu.

Morrison tıknaz adama baktı. Donatti'nin bulanık, kahverengi gözleri insanı korkutuyordu. Morrison, Tanrım, diye düşündü. Bu odada bir deliyle kapalıyım... Dudaklarını yaladı. Hayatında sigara içmeyi bu kadar istememişti.

Donatti, «İzin verin de size tedaviyi daha ayrıntılı bir biçimde anlatayım,» dedi.

Morrison sahte bir sabırla, «Siz durumu anlayamıyorsunuz,» diye cevap verdi. «Ben tedavi olmak istemiyorum. Vazgeçtim.»

«Hayır, Bay Morrison. Asıl **siz** anlamıyorsunuz. Artık hiçbir seçeneğiniz yok. Size tedavinin başladığını söylediğim zaman bu gerçekti. Bu ana kadar gerçeği anlamış olmanız gerekirdi.»

Morrison hayretle mırıldandı. «Siz çıldırmışsınız.»

«Hayır. Ben sadece pragmatik bir adamım. Şimdi izin verin de size tedavimizi anlatayım.»

Genç adam, «Olur,» dedi. «Yalnız şunu da bilmelisiniz. Buradan çıkar çıkmaz ilk iş beş paket sigara alacak ve polis karakoluna giderken yol boyunca onları içeceğim.»

Birdenbire başparmağını emerek tırnağını dişlediğini farketti. Kendini zorlayarak bundan vazgeçti.

«Nasıl isterseniz. Ama bütün tabloyu kavradığınız zaman fikrinizi değiştireceğinizi sanıyorum.»

Morrison sesini çıkarmayarak tekrar koltuğa oturdu ve kollarını kavuşturdu.

Donatti, «Tedavinin birinci ayı ajanlarımız sizi devamlı göz hapsinde tutacaklar,» diye açıkladı. «İçlerinden bazılarını farkedeceksiniz. Ama hepsini değil. Onlar her zaman yakınınızda olacaklar. **Daima.** Sigara içtiğinizi gördükleri an bana telefon edecekler.»

«Ve herhalde o zaman beni buraya getirecek ve o tavşan oyunundan oynayacaksınız.» Morrison soğuk ve alaycı bir tavırla konuşmaya çalışmıştı ama birdenbire müthiş bir korkuya kapılmıştı aslında. Bir kâbustu bu.

Donatti, «Ah hayır,» dedi. «Tavşan oyunu karınıza oynanacak, size değil.»

Morrison dili tutulmuş gibi ona baktı.

Tıknaz adam gülümsedi. «Siz de karınızı seyredeceksiniz.»

Donatti, Morrison'u dışarı çıkardıktan sonra genç adam sersem sersem dolaştı iki saat. Donatti'nin dehşet uyandıran güleç yüzünün hayali etrafını görmesini engelliyordu.

«Anlayacağınız,» demişti. «Pragmatik bir sorun yine pragmatik bir çözüm gerektirir. Sizin iyiliğinizi istediğimizi anlamalısınız.»

Donatti'ye göre Bırakanlar Şirketi bir tür vakıftı. Kazanç amacı gütmeyen bu örgütü duvarda resmi asılı olan adam kurmuştu. Bu bey aileyle ilgili birkaç işde çok başarılı olmuştu. Bunların arasında kumar makineleri, gizli piyangolar, masaj salonları diye tanımlanan yerler ve uyuşturucu kaçakçılığı vardı. Kurucu Mort «Üç Parmak» Minelli

müthiş bir sigara tiryakisiydi. Günde hemen hemen üç paket sigara içiyordu. Tabloda elinde tuttuğu kâğıt doktorun teşhisiydi: Akciğer kanseri. Mort 1970'de ölmüştü. Ama ondan önce ailenin bütün parasını Bırakanlar Şirketine vermişti.

Donatti, «Gelir ve gideri mümkün olduğu kadar birbirine eşit tutmaya çalışıyoruz,» diye açıklamıştı. «Ama bizi daha çok hemcinslerimize yardım etmek ilgilendiriyor. Tabii bu durum vergi açısından da işimize çok yarıyor.»

Tedavi insanın kanını donduracak kadar basit ve dehşet vericiydi. Morrison'un ilk sigara içişinde karısı Cindy'i, Donatti'nin «Tavşan odası» dediği yere sokacaklardı. İkinci kez Morrison'a da aynı ceza uygulanacaktı. Üçüncü defa karı koca birarada odaya kapatılacaklardı. Dördüncü suç ortada ciddi bir işbirliği yapmama sorunu olduğunu ortaya koyacaktı. Onun için de daha ciddi önlemler alınacaktı. Bir ajan Alvin'i dövmesi için çocuğun okuluna gönderilecekti.

«Düşünün bu çocuk için ne feci olacak.» Donatti gülümsüyordu. «Biri ona durumu açıklasa bile yine de anlayamayacak. Sadece babası kötü davrandığı için birinin canını yaktığını kavrayabilecek. Çok da korkacak.»

Morrison çaresizce, «Seni acımasız köpek,» diye bağırdı. Neredeyse ağlayacaktı. «Seni aşağılık, iğrenç köpek!»

«Beni yanlış anlamayın.» Donatti anlayışlı bir tavırla gülümsüyordu. «Böyle bir şeyin olmayacağından eminim. Müşterilerimizden yüzde kırkını hiçbir zaman disipline sokmak zorunda kalmadık. Yalnızca yüzde onu üç defadan fazla iradesizlik ettiler. Bu rakkamlar içinizi rahatlatacak. Öyle değil mi?»

Morrison'un içi hiç de rahatlamamış, tersine dehşete kapılmıştı.

«Tabii beşinci kez zayıflık ettiğiniz takdirde...»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Donatti neşeyle güldü. «Karınızla sizi odaya sokarız. Oğlunuzu ikinci defa dövdürürüz. Karınız da dayak yer.»

İyice çileden çıkan Morrison masanın üzerinde Donatti'ye doğru atıldı. Tıknaz adam görünüşte rahatça oturmasına rağmen şaşılacak bir hızla hareket etti. Koltuğunu geriye iterek ayaklarını kaldırdı ve Morrison'un karnına tekmeyi indirdi. Genç adam sendeleyerek geri geri gitti.

Donatti merhametle, «Oturun, Bay Morrison,» dedi. «Bu tedaviyi mantıklı iki insan gibi konuşalım.»

Genç adam doğru dürüst soluk almaya başladığı zaman söylenileni yaptı. Bir an gelir, kâbuslar da sona ererdi. Öyle değil mi?

Donatti, «Bırakanlar Şirketi on dereceli bir ceza planına göre çalışır,» diye açıkladı. «Müşteri altıncı, yedinci ve sekizinci hatalarından sonra yine 'Tavşan odası'na sokulur. Ama verilen elektriğin voltajı arttırılır. Dövme de daha ciddileşir. Dokuzuncu kez oğlunuzun kolunu kırarlar.»

«Ya onuncuda?» Morrison'un ağzı kurumuştu.

Donatti kederle başını salladı. «O zaman uğraşmaktan vazgeçeriz, Bay Morrison. O durumda düzelemeyen yüzde ikilik gruba katılmış olursunuz.»

«Yani bu işten gerçekten vazgeçer misiniz?»

«Bir bakıma...» Donatti masanın çekmelerinden birini açtı, içinden aldığı susturucu takılmış bir .45'liği masaya koydu. Morrison'un gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Ama düzelemeyen o yüzde ikilik grup da bir daha sigara içemez. Bunu garantileriz.»

Televizyonda «Cuma Gecesi Filmi» programında «Bullitt» oynuyordu. Cindy'nin çok sevdiği filmlerdendi. Ama Morrison bir saat boyunca kıpırdanıp homurdandığı için sonunda dikkatini ekrana veremez oldu.

Reklamlar sırasında kocasına, «Nen var senin?» diye sordu.

Genç adam, «Hiçbir şeyim yok...» diye homurdandı. «Ya da çok derdim var. Sigaradan vazgeçiyorum.»

Cindy güldü. «Ne zaman başladın buna? Beş dakika önce mi?»

«Öğleden sonra üçte başladım.»

«Yani o zamandan beri hiç sigara içmedin mi?»

«İçmedim.» Morrison başparmağını dişlemeye başladı. Tırnaklarını tâ ete kadar kemirmişti.

«Harika! Sigarayı bırakmaya neden karar verdin?»

Genç adam, «Senin yüzünden,» dedi. «Bir de... Alvin için.»

Cindy'nin gözleri irileşti. Film tekrar başladığı zaman farketmedi bile. Dick geri zekâlı oğullarından pek ender söz ederdi. Genç kadın ayağa kalkarak kocasına yaklaştı. Sağ tarafında duran boş tablaya baktı, sonra da onun gözlerinin içine. «Sigarayı bırakmaya gerçekten çalışıyor musun, Dick?»

«Evet. Gerçekten.» Morrison için için ekledi. Polise gitmeye kalkarsam yerel goril mangası hemen buraya gelir ve senin yüzünü gözünü dağıtır.

«Buna çok sevindim. Başaramasan bile ikimiz de sana yine de minnet duyarız, Dick. Bunu düşündüğün için.»

Morrison, «Ah, başaracağımı sanıyorum...» diye mırıldandı. Aklına Donatti karnını tekmelediği zaman adamın bulanık kahverengi gözlerinde beliren ifade gelmişti. Cinayet işlemeye hazır birinin ifadesiydi bu.

Morrison o gece pek rahatsız uyudu. Dalıyor, sonra tekrar uyanıyordu. Saat üçe doğru uykusu tümüyle kaçtı. Sigara ihtiyacı hafif bir ateşe benziyordu. Aşağıya, çalışma odasına indi. Oda evin tam ortasındaydı. Pencereleri yok-

tu. Yazı masasının üst çekmesini açarak baktı. Sigara kutusu onu büyüledi sanki. Morrison etrafına bakınarak dudaklarını yaladı.

Donatti, «İlk ay boyunca devamlı göz hapsinde bulundurulacaksınız,» demişti. «Ondan sonraki iki ay günde on sekiz saat... Ama hangi saatlerde göz hapsine alındığınızı bilemeyeceksiniz. Dördüncü ay... müşterilerin çoğunun bu ayda kurallara uymaktan vazgeçtiklerini söylemeliyim. Evet, dördüncü ay yine yirmi dört saatlik 'servis' başlayacak. Yılın geri kalan bölümünde de her gün aralıklı olarak on iki saat gözetleneceksiniz. Ondan sonra? Ömrünüzün sonuna kadar zaman zaman kontrol edileceksiniz.»

«Ömrümün sonuna kadar!»

Donatti, «Sizi iki ayda bir kontrol edebiliriz,» diye açıklamıştı. «Ya da iki günde bir. Veya bugünden itibaren iki yıl sonra bir hafta süreyle göz altında tutarız. Önemli nokta şu: Ne zaman izlendiğinizi hiçbir zaman **bilemeyeceksiniz.** Sigara içerseniz bu, hileli zarlarla kumar oynamak gibi bir şey olacak. 'Beni gözetliyorlar mı?' diyeceksiniz. 'Şimdi eve gidip karımı mı aldılar? Yoksa oğlumu dövmesi için birini mi yolladılar?' Ne güzel değil mi? Ve gizlice bir sigara içtiğiniz zaman bu size çok kötü gelecek. Tadını oğlunuzun kanına benzeteceksiniz.»

Morrison, ama herhalde şu anda beni gözetlemiyorlar, diye düşündü. Gece yarısını geçti. Kendi çalışma odamdayım. Ev de bir mezar kadar sessiz...

Kutudaki sigaralara hemen hemen iki dakika baktı. Gözlerini onlardan alamıyordu. Sonra kapıya giderek boş koridora bir göz attı. Geri dönerek yine bir süre sigaraları seyretti. Gözlerinin önünde korkunç bir sahne belirdi: Yaşamı önünde uzanıyor ama bir tek sigara bile bulamıyordu. Tanrı aşkına! Sigara içmeden titiz bir müşteriye bir fikri nasıl satacağım? Parmaklarımın arasında kayıtsızca yanan bir sigara olmadan ona reklam resimlerini ve grafik-

leri nasıl göstereceğim? Cindy'nin o sonsuz bahçe gösterilerine sigarasız nasıl katlanacağım? Sabahları sigara içmeden bütün bir gün nasıl dayanacağım? Gazete okurken sigaramı ve kahvemi içmeden?

Bu işe giriştiği için kendine küfretti. Ve özellikle James McCann'a sövdü saydı. Bunu bana nasıl yapabildi? O aşağılık köpek tedavinin içyüzünü biliyordu. O alçak hain Jimmy McCann'ı bir elime geçirirsem! Elleri titremeye başlamıştı.

Çalışma odasında usulca etrafına tekrar baktı. Çekmeye uzanıp bir sigara aldı. Okşadı, parmaklarının arasında yuvarladı. O eski reklam nasıldı? «Ne yuvarlak, ne dolgun ve içi ne kadar da çok tütün dolu!» Bu sözlerden daha doğrusu olamaz! Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra duraklayarak başını yana eğdi.

Dolaptan hafif bir ses mi geldi? Sanki biri duruşunu değiştirmiş gibi...

Gözlerinin önünde başka bir sahne canlandı bu kez. Elektrik yüzünden deli gibi sıçrayan tavşan. Cindy'i o odaya sokmaları düşüncesi...

Etrafı dikkatle dinledi ama bir şey duymadı. Gidip dolabı çabucak açmam yeterli olur, dedi kendi kendine. Ama dolaptaki biriyle karşılaşması ihtimali onu çok korkutuyordu. Tekrar yukarıya çıkıp yattı ama uzun süre uyuyamadı.

Sabah kendini çok kötü hissediyordu ama kahvaltı ona yine de lezzetli geldi. Kısa bir kararsızlıktan sonra her zamanki mısır gevreğinin üzerine çırpılmış yumurta yedi. Sinirli sinirli tavayı yıkarken Cindy de aşağıya indi. Arkasında sabahlığı vardı.

«Richard Morrison! Sen yüzyıllardan beri kahvaltıda yumurta yemiyordun! **Hektor bir encik olduğu günlerden beri.**»

Morrison homurdandı. «Hektor bir encik olduğu günlerden beri» lafını karısının en budalaca sözlerinden biri sayardı. «İstersen gülümseyerek bir domuzu öpeyim,» lafı kadar saçmaydı bu da.

Genç kadın bardağa portakal suyu doldurdu. «Sigara içtin mi?»

«Hayır.»

Cindy kayıtsızca fikrini açıkladı. «Öğleye kadar sigaraya tekrar başlarsın.»

Morrison öfkeyle karısına döndü. «Sen de insana çok yardımcı oluyorsun! Sen ve sigara içmeyen daha birçok budala... Neyse, boşver.»

Cindy'nin kızacağını sanmıştı. Ama karısı ona hayretle bakıyordu. «Sen gerçekten ciddisin. Gerçekten.»

«Tabii ciddiyim ya.» Morrison için için ekledi. Durumun ne kadar ciddi olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Daha doğrusu, öğrenmeyeceğini umarım.»

Genç kadın ona doğru gitti. «Zavallı, bebeğim. Son nefesini vermek üzereymişsin gibi bir halin var. Ama seninle çok gururlanıyorum.»

Morrison karısına sıkıca sarıldı.

Ekim ve kasım aylarında Richard Morrison'un günlük yaşamından sahneler:

Morrison ve Larkin Stüdyosundan bir arkadaşı Jack Dempsey'in barındaydılar. Arkadaşı ona sigara paketini uzattı. Morrison kadehini daha da sıkıca kavrayarak, «Sigarayı bıraktım,» dedi.

Arkadaşı güldü. «Sana bir hafta veriyorum.»

Morrison işe gitmek için sabah trenini bekliyor, **Times** dergisinin üzerinden lacivert elbiseli genç bir adama bakıyordu. Bu genci artık hemen her sabah görüyordu. Çoğu

zaman istasyonda, bazen başka yerlerde de. Bir müşterisiyle buluştuğu Onde'da. Morrison'un Sam Cooke'un bir albümünü aradığı plakçıda. Hatta bir keresinde golf sahasında.

Morrison bir gece bir partide sarhoş oldu ve canı sigara istedi. Ama sigara içecek kadar da sarhoş sayılmazdı.

Morrison oğlunu görmeye gitti. Çocuk için sıkıldığı zaman gıcırtıya benzeyen bir ses çıkaran bir balon almıştı. Oğlu salyalarını akıtarak onu sevinçle öptü. Ve Alvin, Morrison'a nedense eskisi kadar tiksinti verici gelmedi. Genç adam oğlunu sıkıca göğsüne bastırırken bir şeyi kavradı. Donatti ve iş arkadaşları daha önce bunu duygusuzca anlamışlardı. Sevgi uyuşturucuları en tehlikelisiydi. Romantikler bunun varolup olmadığını tartışırlarken pragmatikler sevgiyi kabul ediyor ve ondan yararlanıyorlardı.

Morrison yavaş yavaş sigara içme isteğinden kurtulmaya başlıyordu. Ama o psikolojik özlem bir türlü geçmiyordu. Ya da ağzında bir şeyler olması ihtiyacı. Öksürük pastilleri, şeker, kürdan. Ama bunların hiçbiri sigaranın yerini tutmuyordu.

Ve sonunda bir gün Morrison trafik kargaşası yüzünden Midtown tünelinde kalakaldı. Tünel çok karanlıktı. Arabalar durmadan korna çalıyorlardı. Hava pek pis kokuyordu. Trafiğin düzelmesi imkânsızmış gibi gözüküyordu. Morrison birdenbire arabanın torpido gözünü açtı. Yarı açılmış bir sigara paketi duruyordu. Bir an pakete baktı. Sonra bir sigara kaparak bunu paneldeki çakmakla yaktı. Ve kendi kendine meydan okurcasına, bir şey olursa, suç Cindy'de, dedi. Ona bütün o lanet olasıca sigaraları atmasını söyledim.

İlk nefeste fena halde öksürmeye başlayarak dumanları geri püskürttü. İkinci nefes gözlerini yaşarttı. Üçüncüsü ise başını döndürdü. Kendini sarhoş gibi hissetmesine yol açtı. Morrison, tadı çok kötü, diye düşündü.

Ve bunu hemen başka bir düşünce izledi. Ah, Tanrım, ben ne yapıyorum!

Arkasında sürücüler sabırsızca korna çalıyorlardı. İleride otomobiller hareket etmeye başlamıştı. Sigarayı tablaya bastırarak söndürdü. Ön camların ikisini de açtı. Kelebek camlarını da. Sonra ilk sigarasını tuvalete atarak suyu çekmiş bir çocuk gibi çaresizce elini sallayarak dumanları dağıtmaya çalıştı.

Sonra trafik seline karıştı ve evine doğru gitti.

Morrison, «Cindy,» diye seslendi. «Ben geldim.»

Ama ona cevap veren olmadı.

«Cindy? Neredesin, hayatım?»

Telefon çalıyordu. Morrison adeta üzerine atıldı. «Alo? Cindy?»

Donatti, «Merhaba, Bay Morrison,» dedi. Sesi nazik ama ciddiydi. «Halletmemiz gereken bir iş meselesi olduğu anlaşılıyor. Saat beş uygun mu?»

«Karım elinizde mi?»

«Evet, tabii.» Donatti hoşgörüyle güldü.

Morrison telaşla, «Onu bırakın,» diye bağırdı. «Bir daha böyle bir şey olmayacak. Anlık bir zayıflıktı bu. Anlık bir zayıflık, hepsi o kadar. Sigaradan sadece üç nefes çektim. Tanrı aşkına! Sigaranın **tadından bile hoşlanmadım!**»

«Çok yazık. Tam beşte burada olacaksınız, değil mi?»

Morrison neredeyse ağlayacaktı. «Lütfen. Lütfen...»

Ama Donatti telefonu kapatmıştı bile.

Saat beşte bekleme odası boştu. Sadece danışmadaki kız vardı. Morrison'un uçmuş rengine ve karışmış saçlarına aldırmayarak ona neşeyle gülümsedi. Sonra da iç telefona, «Bay Donatti?» dedi. «Bay Morrison geldi.» Başıyla genç adama işaret etti. «Girebilirsiniz.»

Donatti yine kapısında hiç yazı olmayan o küçük odanın önünde bekliyordu. Yanında elinde .38'lik olan bir adam vardı. Tıpkı goril gibiydi. Arkasındaki tişörtün üzerinde «GÜLÜMSE» yazılıydı.

Morrison, Donatti'ye, «Dinleyin,» dedi. «Bu işi halledebiliriz sanırım. Size para veririm. Ve...»

Tişörtlü goril, «Kes sesini,» diye homurdandı.

Donatti, «Sizi gördüğüme sevindim,» dedi. «Böyle kötü şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm. Benimle gelir misiniz? Bu işi mümkün olduğu kadar çabuk sona erdireceğiz. Bana inanın, karınız bir zarar görmeyecek... Yani bu sefer.»

Morrison kaslarını gererek Donatti'ye saldırmaya hazırlandı.

Donatti sinirlendi. «Haydi, haydi. Buna kalkışırsanız, bizim Junk da tabancasının kabzasıyla sizi döver. Ve karınız yine de o odaya sokulur. Böyle davranmanızın ne yararı olur?»

Morrison, «Cehennemde çürümeni dilerim,» dedi.

Donatti içini çekti. «Bana bu tür duyguları her açıklayışlarında bir on sent verselerdi, zengin olur ve emekliye ayrılırdım. Bu size ders olsun, Bay Morrison. Romantik bir kimse bir iş yapmaya kalktığı ve bunu başaramadığı zaman ona madalya verirler. Pragmatik biri başarılı olduğu zaman onu cehenneme yollamaya hazırlanırlar. Evet, gidelim mi?»

Morrison iki adamın önünde odaya girdi. Uyuşmuş gibiydi. Kısa yeşil perde açılmıştı. Junk genç adamı tabancasıyla dürttü. Morrison, gaz odasında idam edilen birini seyretmek böyle olmalı, diye düşündü.

Pencereden içeriye bir göz attı. Cindy oradaydı. Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Junk bir eliyle düğmeye bastı. Diğer elinde tuttuğu

tabancayı Morrison'un sırtına dayamıştı.

Bu, genç adamın hayatının en uzun otuz saniyesi oldu.

Her şey sona erdikten sonra Donatti elini Morrison'un omzuna koydu. Morrison başını cama dayamıştı. Bacakları pelteye dönüşmüştü sanki. Döndü. Junk gitmişti.

Donatti, «Benimle gelin,» dedi.

Genç adam uyuşukça, «Nereye?» diye sordu.

«Bazı şeyleri karınıza açıklamanız gerekmiyor mu?»

«Onun suratına nasıl bakarım? Cindy'e bu olayı benim... benim...»

Donatti, «Bence çok şaşıracaksınız,» dedi.

Odada sadece bir kanepe vardı. Cindy yığılmış çaresizce ağlıyordu.

Morrison usulca, «Cindy...» dedi.

Genç kadın başını kaldırdı. Yaşlar yüzünden gözleri daha iri duruyordu. «Dick?» diye fısıldadı. «Dick? Ah... Ah, Tanrım...» Morrison karısına sıkıca sarıldı. Cindy yüzünü onun göğsüne gömerek ekledi. «İki adam... Evdelerdi... Önce onları hırsız sandım... Sonra bana saldıracaklarını... Gözlerimi bağlayarak beni götürdüler... Ve... Ve... Ah, feciydi!»

Genç adam, «Hişş...» dedi. «Hişşş...»

Cindy başını kaldırarak ona baktı. «Ama neden?.. Onlar niçin...»

Morrison, «Benim yüzümden,» diye açıkladı. «Sana bir hikâye anlatmam gerekiyor, Cindy...»

Anlattıkları sona erdiği zaman bir an sustu. Sonra da, «Herhalde benden nefret ediyorsun,» diye mırıldandı. «Eğer öyleyse seni suçlayamam...»

Gözlerini yere dikmişti. Cindy onun yüzünü avuçları-

nın arasına alarak kendine doğru döndürdü. «Hayır. Senden nefret etmiyorum.»

Morrison sessiz bir hayretle karısına baktı.

Cindy, «Buna değerdi,» dedi. «Tanrı bu insanlardan razı olsun. Onlar seni bir hapishaneden kurtardılar.»

«Ciddi misin?»

«Evet.» Cindy genç adamı öptü. «Artık eve gidebilir miyiz? Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum. Çok çok çok daha iyi.»

Bir hafta sonra bir akşam telefon çaldı. Morrison, Donatti'nin sesini tanır tanımaz, «Sizin çocuklar herhalde yanıldılar,» dedi. «Değil sigara içmek, bir pakete bile yaklaşmadım.»

«Bunu biliyoruz. Ama görüşmemiz gereken son bir konu var. Yarın öğleden sonra uğrayabilir misiniz?»

«Bu...»

«Hayır, hayır. Ciddi bir mesele yok. Aslında muhasebeyle ilgili denilebilir. Ha, aklıma gelmişken. Terfi etmişsiniz. Sizi kutlarım.»

«Bunu nasıl öğrendiniz?»

Donatti kayıtsızca, «Sizi gözden kaçırmıyoruz,» diyerek telefonu kapattı.

Küçük odaya girdikleri zaman Donatti, «O kadar endişelenmeyin,» diyerek gülümsedi. «Kimse sizi ısıracak değil. Lütfen şu tarafa gelin.»

Morrison orada sıradan bir banyo basküIünün durduğunu gördü. «Dinleyin. Biraz kilo aldım ama...»

«Evet. Müşterilerimizden yüzde yetmiş üçü kilo alıyor. Lütfen basküle çıkın.»

Morrison söylenileni yaptı. Yetmiş dokuz kilo olmuştu.

«Tamam. Artık inebilirsiniz. Boyunuz kaç, Bay Morrison.»

«Bir yetmiş yedi.»

«Pekâlâ. Şimdi bakalım.» Donatti göğüs cebinden plastik mahfazalı bir kart çıkardı. «Eh, o kadar fena sayılmaz. Size bir reçete vereceğim. Yasaklanmış olan rejim hapları için. Onlardan azar azar alın. Tarife göre. Ve şimdi en fazla kaç kilo olmanız gerektiğini söyleyeceğim... Şimdi, bakalım...» Tekrar karta bir göz gezdirdi. «En fazla seksen iki kilo olabilirsiniz. E, ne dersiniz buna? Bugün aralık ayının biri. Her ayın birinde gelip tartılmanızı istiyorum. Bir engel çıkar da gelemezseniz önemli değil. Ama tabii bunu bize önceden haber vermelisiniz.»

«Kilom seksen ikiyi aşarsa ne olur?»

Donatti gülümsedi. «Birini karınızın küçük parmağını kesmesi için evinize yollarız. Şu kapıdan çıkabilirsiniz, Bay Morrison. İyi günler.»

Sekiz ay sonra:

Morrison, Larkin Stüdyosundan olan arkadaşıyla Dempsey'in barında karşılaştı. Morrison zayıflamıştı. Cindy bundan gururla, «Kocamın maç kilosu,» diye söz ediyordu. Genç adam artık yetmiş altı kiloydu. Haftada üç gün bir spor salonunda çalışıyordu. Son derecede sağlıklı ve sağlamdı. Buna karşılık arkadaşı ona kıyasla pek berbat görünüyordu.

Adam bir ara Morrison'a, «Tanrım,» dedi. «Sigarayı nasıl bırakabildin? Bu alışkanlıktan yakamı kurtaramıyorum.» Sigarasını gerçek bir tiksintiyle söndürerek viskisini başına dikti.

Morrison düşünceli bir tavırla onu süzdü. Sonra da cüzdanından küçük beyaz bir kart çıkardı. Barın üzerine,

arkadaşıyla aralarına koydu. «Biliyor musun,» dedi. «Bu adamlar bütün hayatımı değiştirdiler.»

On iki ay sonra:

Morrison'a postayla bir fatura geldi. Bunda şöyle yazıyordu:

BIRAKANLAR ŞİRKETİ
Doğu 46'ıncı Sokak. No. 237
New York, N. Y. 10017

1 Tedavi	2500.00 dolar
Danışmanlık ücreti (Victor Donatti)	2500.00 dolar
Elektrik	0.50 dolar
Toplam	5000.50 dolar

(Lütfen bu miktarı ödeyin.)

Morrison patladı. «Şu köpeklerin yaptıklarına bak! Kullandıkları elektriğin parasını da benden istiyorlar! Şey için... Şey...»

Cindy, «Parayı ver gitsin,» diyerek onu öptü.

Yirmi ay sonra:

Morrison'la karısı Helen Hayes Tiyatrosunda bir rastlantı sonucu Jimmy McCann'larla karşılaştılar. Tanıştırma faslından sonra Morrison arkadaşını inceledi. Jimmy artık çok gerilerde kalan havaalanında karşılaştıkları o güne göre daha da iyi görünüyordu. Morrison o güne kadar arkadaşının karısını hiç görmemişti. Bayan McCann çirkindi ama çok mutlu olan kadınlara özgü o gizli güzellik vardı.

Kadın Morrison'a elini uzattı. Genç adam da elini sıktı. Bayan McCann'ın el tutuşunda bir gariplik vardı. Morrison ancak ikinci perdenin ortalarında bunun ne olduğunu anladı.

Kadının sağ elinin küçük parmağı kesilmişti.

Kamyonlar

Adamın adı Snodgrass'tı ve onun çılgınca bir şey yapmaya hazırlandığının farkındaydım. Gözleri daha da irileşmiş, akları iyice ortaya çıkmıştı. Kavgaya hazırlanan bir köpeğinkiler gibi. Eski Fury'le hızla park yerine giren iki genç onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Ama Snodgrass sanki başka sesler duyuyormuş gibi başını yana eğmişti. Küçücük bir göbeği vardı. Güzel takım elbisesinin pantolonunun arkası parlamaya başlamıştı. Satıcıydı ve örnek çantasını yanından ayırmıyordu. Sanki çanta uykuya dalmış bir finoymuş gibi.

Tezgâhın önündeki kamyon sürücüsü, «Tekrar radyoyu dene,» dedi.

Büfe müşterilerine acele yemekler hazırlayan aşçı omzunu silkti. Radyoyu açarak ibreyi kadrandan dolaştırdı ama parazitten başka ses duyulmuyordu.

Kamyon sürücüsü, «Çok çabuk çevirdin,» diye itiraz etti. «Belki de istasyonu kaçırdın.»

Aşçı, «Kahretsin,» dedi. Altın dişli, yaşlıca bir zenciydi. Kamyon şoförüne bakmıyordu. Gözlerini büyük camekânın ötesine, araba parkına dikmişti.

Orada yedi, sekiz ağır kamyon vardı. Motorları rölanti-

de çalışıyor, çıkan sesler iri kedilerin mırıltılarını andırıyordu. Eyaletler arası yük taşıyan kamyonlardı bunlar. Tırlar. Dizi dizi plakaları ve arkalarında da telsiz antenleri olduğu görülüyordu.

Gençlerin Fury arabası park yerindeki mıcırların üzerinde tepeüstü yatıyordu. Geride halkalar oluşturan uzun tekerlek izleri bırakmıştı. Taşıt iyice ezilip parçalanmış, hurdaya dönmüştü. Kamyonların dönüş yerinin girişinde hurda olmuş bir Cadillac duruyordu. Arabanın sahibi yıldız yıldız çatlamış ön camdan dışarı bakıyordu. Barsakları çıkarılmış bir balık gibi. Bağa gözlüğü bir kulağından sarkıyordu.

Cadillac'tan biraz ileride yerde pembe elbiseli bir kız yatıyordu. Cadillac'ın büfeye erişemeyeceğini anladığı zaman arabadan fırlamış, koşmaya başlamıştı. Aslında kurtulması imkânsızdı. Yüzükoyun yatıyordu ve en feci durumda olan da oydu. Etrafında sineklerden oluşan bulutlar uçuşuyordu.

Yolun ötesinde eski bir Ford steyşın korkuluklara çarpmıştı. Bir saat önce olmuştu bu. O zamandan beri gelen giden olmamıştı. Pencereden karayolu gözükmüyordu. Telefon da kesilmişti.

Kamyon sürücüsü hâlâ itiraz ediyordu. «Çok çabuk taradın. Aslında...»

Tam o sırada Snadgrass yerinden fırladı ve masayı devirdi. Kahve fincanları kırıldı, şekerler etrafa saçıldı. Bakışları daha da çılgınlaşmıştı. Karmakarışık bir şeyler söylüyordu. «Buradan gitmeliyiz, buradan gitmeliyiz, buradan gitmeliyiz, buradan gitmeliyiz...»

Delikanlı bağırdı. Sevgilisi bir çığlık attı.

Ben kapıya en yakın olan taburede oturuyordum. Snodgrass'ı gömleğinin önünden yakaladım ama elimden kurtuldu. İyice kaçırmıştı. Bir bankanın mahzen kapısını bile delip geçmeye kalkabilirdi.

Snodgrass kapıdan fırladı. Çakılların üzerinden solda-

ki su hendeğine doğru koşmaya başladı. Kamyonlardan ikisi hemen ona doğru ilerlediler. Bacalarından koyu kahve dizel egzosu gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dev arka tekerlekleri dönerken etrafa çakılları saçıyor, makineli tüfeklerle ateş ediliyordu sanki.

Snodgrass'ın dümdüz uzanan araba parkının kenarına ulaşmasına beş, altı adım kalmıştı sanırım. Omzunun üzerinden geriye baktı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Ayakları birbirine takılarak sendeledi. Az kalsın yuvarlanıyordu. Dengesini buldu yine ama çok geç kalmıştı.

Kamyonlardan biri diğerine yol verdi. O da hızla ilerledi. Ön panjuru güneşte vahşice parlıyordu. Snodgrass haykırdı. Sesi hafif ve tizdi. Ağır kamyonun diezellere özgü gürültüsü sesini neredeyse boğuyordu.

Kamyon Snodgrass'ı tekerleklerinin altına çekmedi. Belki öyle yapsaydı daha iyi olacaktı. Onun yerine Snodgrass'ı iterek uçurdu. Bir futbolcunun topa vurmasına benziyordu bu. Bir an öğleden sonra saatlerinin sıcak gökyüzünde Snodgrass'ın siluetini gördük. Sonra hendeğe düşerek gözden kayboldu.

Dev kamyonun frenleri bir ejderhanın solukları gibi hışırdıyordu. Ön tekerlekleri kilitlenmişti. Arsaya dökülü çakılların arasında oyuklar açılıyordu. Kamyon tam uygun yerde durdu.

Bölmedeki kız haykırdı. İki eliyle yanaklarını yakalamış, etlerini aşağıya çekiyordu. Suratı bir cadı maskesine dönüşmüştü.

Bir şey şangırdayarak kırıldı. Döndüm. Kamyon sürücüsü bardağını parmaklarının arasında iyice sıkmış, sonunda kırmıştı. Ama henüz bunun farkında değildi. Süt ve birkaç damla kan tezgâhın üzerine sıçradı.

Zenci aşçı radyonun önünde donmuş gibi duruyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifade, elinde de kurulama bezi

vardı. Dişleri ışıldıyordu. Bir an arkadaşlarının yanına dönen tırın homurtusundan başka bir şey duyulmadı. Sonra kız ağlamaya başladı. Böylesi iyiydi. Hiç olmazsa daha iyi.

Benim arabam yan taraftaydı. Ezilip hurdaya dönmüştü. 1971 modeli bir Camaro'ydu ve taksitlerini hâlâ ödüyordum. Ama tabii artık böyle şeylerin önemi kalmamıştı.

Kamyonların içinde sürücüler yoktu.

Güneş boş bölmelerin ön camlarını ışıldatıyordu. Tekerlekler kendi kendilerine dönüyorlardı. Bu olayı fazla düşünemiyordunuz. Çünkü böyle yaparsanız çıldıracağınızı biliyordunuz. Snodgrass gibi.

İki saat geçti... Güneş ufka doğru alçalmaya başladı. Dışarıda kamyonlar ağır ağır daireler ve sekizler çizerek dolaşıyorlardı. Devriye gezer gibi. Stop ve park lambaları yanmıştı.

Bacaklarımdaki uyuşukluğun geçmesi için tezgâhın önünde iki kez gidip geldim. Sonra da uzun ön camın yanındaki bölmede oturdum. Kamyonların uğradıkları sıradan bir yerdi burası. Karayoluna yakındı. Arkada benzin istasyonu vardı. Oradan hem benzin, hem de diezel yakıtı alınabiliyordu. Kamyon sürücüleri de büfeye girerek kahve içiyor ve çörek yiyorlardı.

«Bayım...» Ses tereddütlüydü.

Döndüm. Karşımda Fury'den inmiş olan o iki genç duruyordu. Delikanlı on dokuzunda kadardı. Saçları uzundu. Sakalları yeni yeni biçime girmeye başlamıştı. Sevgilisi daha küçük duruyordu.

«Evet?»

«Size ne oldu?»

Omzumu silktim. «Eyaletlerarası karayolundan Pelson'a doğru gidiyordum. Arkamdan bir kamyon geliyordu. Onu dikiz aynasından görebiliyordum. Çok süratli ilerliyordu. Daha bir buçuk kilometre öteden homurtusu duyu-

luyordu. Bir Volkswagen'in yanından geçti ve römorkuyla bir vuruşta yoldan fırlattı. Bir fiskede masadaki kâğıttan bir topu fırlatıverdiğimiz gibi. Kamyonun da devrileceğini sandım. Römork öyle hızla sağa sola yalpalarken hiçbir sürücü kamyonu yolda tutamazdı. Ama öyle bir şey olmadı. Volkswagen altı yedi defa takla attı, sonra da patladı. Kamyon ondan sonra rastladığı arabayı da aynı biçimde yoldan uçurdu. Artık bana yaklaşıyordu. Telaşla ilk rastladığım çıkış rampasına saptım. Güldüm ama yalandan. «Ve gele gele bu kamyon durağına geldim. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum yani.»

Kız yutkundu. «Güney şeridinde bir yolcu otobüsünün kuzeye doğru gittiğini gördük. O... arabaları... yarıp geçiyordu. Sonunda patlayarak yandı... Ama ondan önce... katliam yaptı sanki...»

Bir yolcu otobüsü. Bu yeni bir şeydi. Ve tabii kötüydü de.

Dışarıda bütün farlar aynı anda yandı. Arsayı acayip, derinliği olmayan bir ışıkla aydınlattılar. Kamyonlar hâlâ homurdanarak dolaşıyorlardı. Farları gözlere benziyordu. Alacakaranlıkta koyu renk römorkları tarih öncesi çağlarda yaşamış olan devleri andırıyordu. Köşeli omuzlu, kambur devleri.

Aşçı, «Işıkları yakmanın bir sakıncası olur mu?» diye sordu.

«Yak bakalım,» dedim. «Ne olacağını öğrenelim.»

Aşçı birkaç düğmeyi çevirdi. Tavandaki sinek pisliği içindeki globlar aydınlandı. Aynı anda kapının önündeki neon levha da göz kırparak canlandı. «Conant'ın Kamyon Durağı ve Büfesi - Nefis Yiyecekler.» Işıkların yanması kötü bir şeye neden olmadı. Kamyonlar dışarıda hâlâ devriye geziyorlardı.

Kamyon sürücüsü, «Bu olayı anlayamıyorum,» diye homurdandı. Tabureden kalkmıştı. Etrafta dolaşıp duruyor-

du. Eline tren makinistlerinin kullandıkları türden kırmızı bir mendili sarmıştı. «Benim kamyonumla hiçbir derdim yok. İyi bir kızdır o. Biri biraz geçe buraya geldim. Makarna yiyecektim. Sonra bunlar oldu.» Elini sallarken kırmızı mendil dalgalandı. «Benim kamyonum da şimdi dışarıda. Şu sol stop lambası sönükçe olan. Altı yıldan beri sürüyorum onu. Ama kapıdan adımımı attığım takdirde...»

Aşçı, «Bu iş yeni başlıyor...» dedi. Kapakları yarı kapalı gözleri siyah taşlara benziyordu. «Radyo istasyonlarının sustuğuna bakılırsa durum kötü olmalı. Her şey yeni başlıyor.»

Kızın yüzü süt gibi bembeyaz oldu. Aşçı hemen ekledi. «Endişelenme. Daha vakit var.»

«Buna ne sebep oldu?» Kamyon sürücüsü endişeliydi. «Atmosferdeki elektrik fırtınaları mı? Nükleer deneyler mi? Ne?»

Ben, «Belki de çıldırdılar,» dedim.

Saat yediye doğru aşçının yanına gittim. «Burada durum nasıl? Yani bir süre burada kalmamız gerekebilir.»

Zenci kaşlarını kaldırdı. «Durum kötü sayılmaz. Dün malzeme teslim günüydü. Şimdi elimizde iki yüz, üç yüz hamburger, konserve sebze ve meyva, kuru mısır gevreği ve yumurta var... Buzdolabındakinden başka süt yok. Ama su kuyudan geliyor. Gerekirse beşimiz burada bir ay yaşayabiliriz. Hatta daha uzun bir süre.»

Kamyon sürücüsü bize yaklaşarak gözlerini kırpıştırdı. «Sigaram bitti... Şimdi şu sigara makinesi...»

Aşçı, «O makine benim değil,» dedi. «Olmaz, efendim.»

Sürücü arkadaki depodan çelik bir çubuk almıştı. Sigara makinesinin üzerine eğildi.

Delikanlı ise ışıldayıp pırıldayan pikapa giderek bir yir-

mi beşlik attı. John Fogarty bataklıkta doğmasıyla ilgili bir şarkıya başladı.

Oturarak camdan dışarıya bakmaya koyuldum. Ve daha ilk bakışta hiç hoşuma gitmeyen bir şeyi farkettim. Bir küçük Chevrolet kamyonet devriyeye katılmıştı. Aygırların arasında dolaşan bir midilliye benziyordu. Kamyoneti, Cadillac'tan fırlayan kızın cesedinin üzerinden geçinceye kadar seyrettim. Sonra başımı çevirdim.

Kız birden, «Bu makineleri biz yaptık!» diye bağırdı. «Bize böyle davranamazlar!»

Sevgilisi ona susmasını söyledi. Kamyon sürücüsü sigara makinesini açmıştı. Altı ya da sekiz paket sigara aldı, ceplerine yerleştirdi. Sonra bir paketi açtı. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Sigaraları içecek miydi, yoksa yiyecek miydi pek anlaşılmıyordu.

Pikapta başka bir plak çalmaya başladı. Saat sekiz olmuştu.

Sekiz buçukta elektrik kesildi.

İçerisi karanlığa gömülürken genç kız bağırdı. Sonra da birdenbire sustu. Galiba sevgilisi eliyle ağzını kapatmıştı. Pikabın sesi kalınlaştı ve bir hırıltıyla sona erdi.

Sürücü, «Tanrım!» diye bağırdı. «Ne oluyor.»

Ben, «Aşçıbaşı,» diye seslendim. «Mum var mı?»

«Var sanıyorum. Bir dakika... Evet... Burada birkaç mum var.»

Yerimden kalkarak mumları aldım. Aşçıyla onları yakarak şuraya buraya diktik. Ben, «Dikkatli ol,» dedim. «Burayı yakarsak başımız daha da belaya girer.»

Zenci sıkıntıyla güldü. «Hem de nasıl.»

Biz mumları yerleştirdikten sonra, delikanlıyla sevgilisi birbirlerine sokularak oturdular. Kamyon sürücüsü arka kapıya gitmiş, pompaların durduğu beton adacıkların arasında dolaşan altı ağır kamyonu seyrediyordu. Onlar da başka bir gruptu.

Ben, «Bu durumu değiştiriyor, değil mi?» diye mırıldandım.

«Tabii ya. Eğer elektrik bütün bütün kesildiyse...»

«Bu durumu nasıl etkileyecek?»

«Hamburgerler üç günde kokar. Geri kalan etler ve yumurtalar da hemen hemen öyle. Konservelere bir şey olmaz. Kuru yiyeceklere de. Ama en kötüsü bu değil. Tulumba çalışmazsa kuyudan su alamayız.»

«Ne kadar dayanabiliriz?.»

«Su almadan mı? Bir hafta.»

«Ne kadar boş sürahin varsa hepsini doldur. Depo boşalıncaya kadar. Tuvaletler nerede? Rezervuarlardaki sular temizdir.»

«Burada çalışanların kullandıkları tuvalet arkada. Ama kadın ve erkekler tuvaletine gitmek için dışarı çıkman gerekir.»

«Yani servis binasının önünden mi geçeceğim? Henüz buna hazır değildim.»

«Hayır. Yan kapıdan çıkıp biraz yürüyeceksin.»

«Bana bir iki kova ver.»

Aşçı iki galvanize kova buldu. Delikanlı kalkarak bana yaklaştı.

«Ne yapıyorsunuz?»

«Su almalıyız. Bulabildiğimiz kadarını. Hepsini.»

«O halde kovalardan birini bana verin.»

İstediğini yaptım.

Kız, «Jerry!» diye bağırdı. «Sen...»

Delikanlı ona baktı. Kız da sustu o zaman. Ama bir peçeteyi alarak köşelerini yırtmaya başladı. Kamyon sürücüsü bir sigara daha içiyordu. Gözlerini yere dikmiş, sırıtıyor ve hiç konuşmuyordu.

O gün öğleden sonra içeriye girdiğim yan kapıya gittik. Bir saniye orada durduk. Kamyonlar ileri geri giderlerken yayılıp küçülen gölgeleri seyrediyorduk.

Delikanlı, «Şimdi?» dedi. Kolu benimkine süründü. Kasları seğiriyordu. Neredeyse gergin teller gibi mırıltıyı andıran sesler çıkaracaklardı. Biri ona çarptığı takdirde tâ gökyüzüne kadar sıçrayacaktı.

Ona, «Gevşe biraz,» diye salık verdim.

Hafifçe gülümsedi. Hastaymış gibi. Ama hiç gülümsememesinden daha iyiydi.

«Tamam...»

Usulca dışarı süzüldük.

Gece havası serindi. Otların arasında ağustos böcekleri cırlıyor, su hendeğinde kurbağalar sıçrayarak vakvaklıyorlardı. Dışarıda kamyonların gürültüsü daha şiddetliydi. Tehdit doluydu bu homurtular. Sanki orada vahşi hayvanlar dolaşıyorlardı. İçeriden sahne insana bir filmin bir bölümüymüş gibi geliyordu. Ama dışarıda olay gerçekti. İnsan ölebilirdi burada.

Fayans kaplı dış duvarın önünden süzülerek ilerledik. Yukarıdaki hafif çıkıntı gölgelerin arasından yürümemizi sağlıyordu. Camaro arabam karşıdaki tel örgüye sokulup kalmıştı. Yolun kenarındaki tabelanın hafif ışığı parçalanmış madeni, benzin ve yağ gölcüklerini ışıldatıyordu.

Delikanlıya, «Sen kadınlar tuvaletine gir,» diye fısıldadım. «Rezervuardaki suyu kovaya doldur ve bekle.»

Diezellerin düzenli homurtusu insanı aldatıyordu. Taşıtların yaklaştığını sanıyordunuz. Oysa ses binanın köşelerine çarparak yankılanıyordu. Tuvalet altı metre ötedeydi ama insana daha uzaktaymış gibi geliyordu.

Jerry kadınlar tuvaletinin kapısını açarak içeri girdi. Ben kapının önünden geçtim ve kendimi erkekler tuvaletine attım. O zaman kaslarım gevşedi ve rahat bir nefes alırken ıslığa benzer bir ses çıktı. Bir ara gözüm aynadaki hayalime ilişti. Suratım bembeyazdı. Yüz hatlarım gerilmişti. Gözlerim koyu renkmiş gibi duruyordu.

Rezervuarın porselen kapağını açarak kovayı içine

batırdım. Kova iyice dolunca suların etrafa dökülmemesi için birazını boşalttım.

Kapıya gittim. «Hey...»

Delikanlı, «Efendim?» diye fısıldadı.

«Hazır mısın?»

«Evet.»

Tekrar dışarı çıktık. Altı adım attık atmadık farlar yüzümüzü aydınlatıverdi. Kamyon çakılların üzerinde tekerleklerini fazla çevirmeden usulca yaklaşmıştı. Pusuda bekliyordu. Birdenbire bize doğru atıldı. Farları vahşi bakışlı yuvarlak gözler gibiydi. Dev krom panjuru dişlere benziyordu. Sanki vahşi bir hayvan dudaklarını germiş, dişlerini gösteriyordu bize.

Delikanlı dondu kaldı. Yüzünde dehşet vardı. Boş boş bakıyordu şimdi. Gözbebekleri iyice ufalmış, birer iğne deliği kadar olmuştu. Jerry'i ittim. Tabii elindeki kova sallandı ve içindeki suyun yarısı döküldü.

«Koş!»

Dizel motorunun gürültüsü tizleşerek bir çığlığa dönüştü. Kapıyı çabucak açmak için delikanlının omzunun üzerinden uzandım. Ama aynı anda kapıyı içeriden ittiler. Jerry içeri daldı. Ben de onu izledim. Bir an omzumun üzerinden baktım. O koskocaman kamyon fayans kaplı duvara çarparak, iri parçaların dökülmesine neden oldu. Kulakları tırmalayan bir ses duyuldu. Sanki dev tırnaklar karatahtaya sürünmüşlerdi. Sonra yağ çamurlukla radyatörün köşesi hâlâ açık olan kapıya vurdu. Cam parçaları kristal bir fıskiye gibi etrafa saçıldı. Kapının çelik menteşeleri kâğıt gibi yırtıldı. Kapının kanadı karanlık gecede uçtu. Dali'nin tablosunun bir ayrıntısına benziyordu. Kamyon hızlanarak öndeki park yerine doğru gitti. Egzos borusundan bir makineli tüfeğin takırtısını andıran sesler yükseliyordu. Düş kırıklığı ve öfke gizliydi bu seste.

Delikanlı kovayı yere bırakarak kendini kızın kollarına . Titriyordu.

Benimse... kalbim göğsümü yaracakmış gibi çarpıyor- Bacaklarım sıvıya dönüşmüştü sanki. Sıvı dedim de... ikanlıyla ancak bir kova dolusu su getirebilmiştik. Bir dörtte bir kova kadar. Bu su o müthiş tehlikeyi göze ıaya değmeyecek gibiydi.

Aşçıya, «O kapıyı kapatmak istiyorum,» dedim. «Bunu ıl yapabilirim?»

«Şey...»

Kamyon sürücüsü söze karıştı. «Neden? O büyük nyonlardan birinin tekerleği bile o kapıdan geçemez.»

«Beni endişelendiren o dev kamyonlar değil.»

Sürücü sigara paketini aramaya başladı.

Zenci, «Depoda madeni levhalar olacak,» dedi. «Pat- bütan gazı tüplerini koydurmak için bir kulübecik yap- ıayı düşünüyordu.»

«Madeni levhalardan birini kapıya dayar, bölmelerden kaçıyla da destekleriz.»

Kamyon sürücüsü, «Bunun yararı olur,» dedi.

Bu iş için bir saat uğraştık. Sonunda herkes yardım . O genç kız bile. Kapıyı oldukça sağlam bir hale sok- . Ama tabii bir taşıt kapıya hızla çarparsa levhanın sağ- ılığı bir işe yaramayacaktı, o da başka. Galiba hepsi de ıu biliyorlardı.

Büyük camın önünde yine üç bölme vardı. Onlardan ne girerek oturdum. Tezgâhın gerisindeki saat sekizi ız iki geçe durmuştu. Ama bana saat on olmuş gibi geli- du. Dışarıda kamyonlar homurdanıyor ve dolaşıyorlar- Bazıları düzlükten çıkıp gidiyorlardı. Kimbilir ne yapa- klardı? Onların yerini başka taşıtlar alıyorlardı. Şimdi arıda üç kamyonet vardı. Daha iri ağabeylerinin arasın- azametle dolaşıyorlardı.

Uyuklamaya başlıyor, koyun yerine kamyonları sayıyordum. Eyalette kaç kamyon var? Bütün Amerika'da? Tır kamyonları. Pikaplar. Açık yük kamyonları. Tonluklar. Ordu nakliye kamyonları. On binlerce kamyon. Ve otobüsler... Gözlerimin önünde kâbuslara yakışan bir sahne canlanıyordu. Bir kent otobüsü iki tekerleği yolda, ikisi de kaldırımda, homurdanarak ilerliyor, çığlıklar atan yayaları deviriyordu.

Bu sahneyi gözlerimin önünden kovdum. Ve rahatsızca kestirmeye başladım.

Snodgrass haykırmaya başladığı zaman sabah yaklaşıyordu sanırım. Yeni, ince hilal biçimi bir ay ufuktan yükselmişti, bulutların arasında buz gibi bir ışıltıyla parlıyordu. O büyük kamyonların boğuk homurtularına yeni bir takırtı eklenmişti. Bunun ne olduğunu anlamak için camdan baktım. Bir saman balyalama aracı karanlık levhanın etrafında dönüyordu. Ay ışığı sıkıştırma bölümünün sivri döner çubuklarını ışıldatıyordu.

O çığlığı tekrar duydum. Su hendeğinden geldiği kesindi. «Bana... yardım... ediiin...»

«Nedir bu?» Soruyu soran kızdı. Gölgelerin arasında gözleri irileşmişti. Yüzünden çok korktuğu anlaşılıyordu.

«Hiç,» dedim.

«Bana... yardım... ediiin.»

Kız, «O yaşıyor...» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım. **Yaşıyor.**»

Snodgrass'ı görmeme gerek yoktu. Her şeyi pekâlâ hayal edebiliyordum. Vüudunun yarısı hendeğin içindeydi, yarısı da dışarıda. Yerde yatıyordu. Belkemiği ve bacakları kırılmıştı. Dikkatle ütülenmiş olan elbisesi çamur içindeydi. Durmadan inleyen adam bembeyaz yüzünü aya doğru çevirmişti.

«Ben bir şey duymuyorum,» dedim. «Ya siz?»

Kız bana baktı. «Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz? asıl?»

«Ama arkadaşınızı uyandırırsanız...» Başparmağımla elikanlıyı işaret ettim. «Belki bir şeyler duyabilir. Hatta şarı da çıkar. Bu hoşunuza gider mi?»

Kızın yüzü seğirip gerilmeye başladı. Sanki görünme-en iğnelerle suratını dikiyordu. «Hiç...» diye fısıldadı. «Dı-arıda hiçbir şey yok...»

Sevgilisinin yanına dönerek başını onun göğsüne ayadı. Delikanlı da uykusu arasında ona sarıldı.

Başka kimse uyanmadı. Snodgrass uzun bir süre ağla-p inledi, çığlıklar attı. Sonra da sustu...

Şafak...

Başka bir kamyon daha geldi. Açık bir taşıttı. Arabaları şımak için dev farları vardı. Ona bir buldozer katıldı. Bu eni korkuttu işte.

Kamyon sürücüsü yanıma gelerek kolumu çekiştirdi. eyecanla, «Arkaya gel,» diye fısıldadı. Diğerleri hâlâ uyu-rlardı. «Gel de şuna bir bak.»

Onun peşinden depoya gittim. Arkada on kadar kam-n devriye geziyorlardı. Önce yeni bir şey göremedim.

Sürücü, «Bak, işte,» diyerek işaret etti. «Şurada.»

Sonra neyi kastettiğini anladım. Kamyonetlerden biri ırmuştu. Şimdi sadece bir maden yığınına benziyordu. tehlikeli hali kalmamıştı.

«Benzini mi bitmiş?»

«Evet, öyle ahbap. **Ve pompadan kendi kendilerine** **nzin almaları imkânsız.** Artık bize düşen sadece bekle-ek.» Gülümseyerek paketinden bir sigara aldı.

Saat dokuzda bir gün öncesinden kalma pastayı yiyor-

dum. Birdenbire havalı korna çalmaya başladı. Uzun uzun çalıyor, kafamın içinde yankılanıyordu. Camekânlara giderek dışarı baktık. Kamyonlar duruyorlardı ama motorları çalışıyordu. Kırmızı dev bir büfeyle park yerinin arasındaki dar çim alana iyice yaklaşmıştı. Uzaktan dörtköşe panjuru dev gibi duruyordu. Sanki insanı öldürmeye hazırlanıyordu. Tekerlekleri çok büyüktü. İnsanın göğüs hizasına kadar geliyordu.

Korna yeniden zırlamaya başladı. Açgözle, cırlak ses düz ve yassı çizgilerin üzerinde ilerliyor ve duvara çarparak yankılanıyordu. Korna belirli aralıklarla çalmaktaydı. Bir tür tempoya uyarak kısalı uzunlu.

Jerry adlı delikanlı birdenbire, «Bu Morse alfabesi,» diye bağırdı.

Kamyon sürücüsü ona baktı. «Sen nereden bileceksin bunu?»

Çocuk biraz kızardı. «İzciyken öğrendim.»

Sürücü, «Sen?» dedi. «**Sen?** Vay vay vay.» Başını salladı.

Ben oraya girdim. «Bırakın şimdi bunları. Morse alfabesini şu gürültüyü anlayacak kadar hatırlıyor musun?»

«Tabii. Şimdi bırakın da dinleyeyim. Kalem var mı?»

Aşçı ona bir kurşun kalem verdi. Jerry kâğıt peçetenin üzerine harfleri yazdı. Omzunun üzerinden bakıyor ve mesajın oluşmasını seyrediyorduk.

«Biri benzin vermeli. Ona zarar verilmeyecek. Bütün yakıt pompalanmalı. Bu iş şimdi yapılacak. Şimdi biri benzin verecek.»

Korna hâlâ çalıyordu ama delikanlı yazmıyordu artık. «Yine, 'Dikkat, dikkat,' diye tekrarlıyor.»

Kamyon mesajı arka arkaya tekrarlayıp durdu. Jerry'nin kitap harfleriyle peçeteye yazdığı mesaj hiç hoşuma gitmedi. Makinelere uygun, duygusuz ve acımasız bir şey-

di bu. Uzlaşma götürmeyecek bir emir. İstediklerini ya yapacaktınız ya da yapmayacaktınız.

Jerry, «E?» diye sordu. «Şimdi ne yapacağız?»

Kamyon sürücüsü, «Hiçbir şey yapmayacağız,» dedi. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı, kasları seğirip duruyordu. «Beklememiz yeterli olacak. Hepsinin yakıtı azalmış olmalı. Arkadaki küçük taşıtlardan biri durdu bile. Bize düşen sadece...»

Korna sesi kesildi. Öndeki kamyon gerileyerek diğerlerinin yanına gitti. Şimdi yarım daire biçiminde dizilmiş bekliyorlardı. Farları bize doğruydu.

«Dışarıda bir buldozer var,» diye hatırlattım.

Jerry bana baktı. «Yani burayı yıkarlar mı?»

«Evet.»

Delikanlı aşçıya döndü. «Bunu yapamazlar. Öyle değil mi?»

Zenci omzunu silkti.

Sürücü, «Oylama yapmalıyız,» dedi. «Kahretsin! Şantaja boyun eğmek zorunda değiliz. Beklememiz yeterli olacak.» Bu son cümleyi sanki sihirli bir duaymış gibi üç kez tekrarladı.

«Pekâlâ,» diyerek başımı salladım. «Oylama yapalım.»

Sürücü hemen atıldı. «Bekleyelim!»

Ben, «Bence onlara yakıt vermemiz doğru olur,» dedim. «Ondan sonra buradan kaçmak için daha uygun bir fırsat kollarız. Aşçıbaşı?»

Zenci, «Burada bekleyelim,» diye cevap verdi. «Onların esiri mi olmak istiyorsun? Eninde sonunda böyle olacak. Hayatının sonuna kadar o... o şeyler kornalarını çaldıkları zaman yağ filtrelerini mi değiştireceksin? Ben bu işde yokum!» Öfkeyle camdan baktı. «Bırakalım da açlıktan gebersinler.»

Delikanlıyla kıza baktım.

Jerry, «Bence aşçıbaşı haklı,» dedi. «Onları ancak bu yoldan durdurabiliriz. Birileri bizi kurtaracak olsalardı bunu çoktan yaparlardı. Başka yerlerde neler olduğunu Tanrı bilir.»

Ve gözlerinde Snodgrass'ın hayali olan genç kız başını sallayarak delikanlıya sokuldu.

Sigara makinesine giderek markasına bakmadan bir paket aldım. Bir yıl önce sigarayı bırakmıştım. Ama bana sigaraya yeniden başlamanın tam zamanıymış gibi geliyordu. Dumanlar ciğerlerimi sızlattı.

Yirmi dakika ağır ağır, sürüne sürüne geçti. Ön taraftaki kamyonlar hâlâ bekliyorlardı. Arkada ise taşıtlar pompaların önünde sıraya diziliyorlardı.

Kamyon sürücüsü, «Bence bu bir blöftü,» dedi. «Onlar...»

Birdenbire daha yüksek, kulak tırmalayıcı, düzensiz bir ses duyuldu. Bir motor çalışıyor, duraklıyor, sonra yeniden başlıyordu. Buldozerin gürültüsüydü bu.

Araç güneşte iri bir eşekarısı gibi pırıldıyordu. Takırdayan çelik paletleri olan bir modeldi. Buldozer bize doğru dönerken kısa bacasından kara dumanlar fışkırdı.

Kamyon sürücüsü, «Bize saldıracak,» diye fısıldadı. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. «Saldıracak...»

«Gerileyin,» dedim. «Tezgâhın arkasına girin.»

Buldozerin motoru hâlâ ısınıyordu. Vites kolları kendi kendilerine hareket ediyorlardı. Dumanları çıkan bacanın yukarısında ışıltılı sıcak dalgaları belirmişti. Birdenbire öndeki bıçak havaya kalktı. Ağır kavisli çelik kesicinin üzerine kurumuş topraklar yapışmıştı. Buldozer önce çığlığa benzer güçlü bir ses çıkardı. Sonra da kükreyerek doğruca bize geldi.

«Tezgâhın arkasına!» Sürücüyü ittim. O zaman diğerleri de harekete geçtiler.

Park yeriyle çim alan arasında beton dökülmüş küçük bir yer vardı. Buldozer bir an bıçağını kaldırarak bunun üzerinden geçti. Sonra da olanca hızıyla ön duvara bindirdi. Cam öksürüğe benzeyen boğuk bir gürültüyle içeriye doğru patladı. Tahta çerçeve paramparça oldu. Tavandaki globlardan biri yere düşerek kırıldı. Raflardan tabaklar, bardaklar yuvarlandı.

Genç kız çığlıklar atıyordu ama buldozerin kükremesi onun sesini boğuyordu.

Buldozer vites değiştirdi. Şangırdayarak çimleri ezilmiş alanda geri geri gitti. Sonra tekrar saldırıya geçti. Geri kalan tahta bölmeler devrilerek döndüler. Tezgâhın üzerindeki camlı pasta kutusu yere düştü. Pasta dilimleri yerde kaydılar.

Aşçıbaşı çömelmiş, gözlerini yummuştu. Delikanlı sevgilisine sıkıca sarılmıştı. Sürücünün gözleri korkusundan yuvalarından uğramıştı.

«Onları durdurmalıyız,» diye mırıldanıyordu. «Onlara istediklerini yapacağımızı söylemeliyiz... Her istediklerini...»

«Bunun için biraz geç değil mi?»

Buldozer yine gerileyerek yeni bir saldırıya hazırlandı. Bıçağındaki yeni çentikler güneşte ışıldıyor, göz kamaştırıyordu. Araç böğürmeyi andıran bir sesle sarsılarak atıldı ve vitrinin solundaki ana desteği götürdü. Bir çatırdı oldu, damın o bölümü gürültüyle çöktü. Sıva tozlarından bulutlar oluştu.

Buldozer kendini molozlardan kurtardı. Daha geride bir grup kamyonun beklediğini görüyordum.

Aşçıbaşını yakaladım. «Yakıt bidonları nerede?» Yemek fırınında bütan gazı kullanılıyordu. Ama sıcak havalı bir fırın için açılmış hava deliklerini görmüştüm.

Zenci, «Arkada, depoda,» dedi.

Delikanlıyı kolundan çektim. «Haydi, gel.»

Ayağa kalkarak depoya koştuk. Buldozer büfeye yeniden vurdu. Bütün bina zangırdadı. Bir iri defa daha vurduğu takdirde tezgâha yaklaşarak bir fincan kahve içebilecekti.

Depoda ellişer galonluk musluklu iki bidon vardı. Arka kapının yanında ise boş keçap şişeleri doldurulmuş mukavva bir kutu duruyordu. «Onları kap, Jerry.»

O bu işi yaparken ben de gömleğimi çıkararak şerit şerit yırttım. Buldozer duvara vuruyor, vuruyor ve her seferinde de şangırtılar, gümbürtüler izliyordu.

Dört keçap şişesine bidondan yakıt doldurdum. Ağızlarına bezleri tıktım. Jerry'e, «Sen hiç futbol oynadın mı?» diye sordum.

«Lisedeyken oynadım.»

«Tamam. Şimdi beş çizgisinden saldırıya geçtiğini hayal et.»

Ön tarafa gittik. Bütün ön duvar yıkılmıştı. Cam kırıkları pırlantalar gibi ışıldıyordu. Kalın bir kiriş çaprazlamasına açıklığa yuvarlanmıştı. Buldozer onu dışarı çekmek için geri geri gidiyordu. Ondan sonra içeri girecek, diye düşündüm. Tabureleri koparacak. Tezgâhı parçalayacak.»

Yere diz çökerek şişeleri öne doğru uzattım. Kamyon sürücüsüne, «Bezleri tutuştur,» dedim.

Kibrit kutusunu çıkardı ama elleri öylesine titriyordu ki, kibritleri düşürdü. Aşçıbaşı kutuyu kaparak bir kibrit çaktı. Gömlek parçaları tutuştular.

«Çabuk,» diye bağırdım.

Koşmaya başladık. Jerry biraz öndeydi. Cam parçaları ayaklarımızın altında çatırdıyordu. Etrafa sıcak, yağlımsı bir koku yayılmıştı. Sesler çok yüksek, her şey fazla parlaktı.

Buldozer saldırdı.

Delikanlı aracın kolunun altından geçti. Şimdi o ağır su verilmiş çelik bıçağın önünde siluetini görüyordum. Ben sağa doğru sıçradım. Delikanlının attığı ilk şişe hedefi bulamadı. İkincisi bıçağa çarptı ve alevler bir an buldozere zarar vermeden ışıldadı.

Jerry dönmeye çalıştı ama buldozer ona saldırdı. Tekerlekli bir heyyülaydı. Dört ton ağırlığında bir çelik yığını. Jerry ellerini havaya kaldırdı. Sonra ortadan kayboldu. Buldozer onu paletlerinin altında çiğnemişti.

Döndüm ve şişelerden birini açık sürücü yerine attım. İkinci şişeyi ise makinenin içine. İkisi birden patlarken yukarıya doğru alevler yükseldi.

Bir an buldozerin motorundan insan sesine benzeyen acı ve öfke dolu bir feryat yükseldi. Araç deli gibi yarım bir daire çizdi. O arada binanın sol köşesini yıktı. Sonra sarhoş gibi yalpalayarak hendeğe doğru gitti.

Çelik paletlere kanlar çizgi çizgi sürülmüştü. Delikanlının olduğu yerde şimdi buruşuk bir havluya benzeyen bir şey vardı.

Buldozer hendeğe erişti hemen hemen. Sürücü yerinden ve motor kapağından alevler yükseliyordu. Sonra patladı ve parçalar bir fıskiyenin suları gibi gökyüzüne doğru uçtular.

Sendeleyerek geriledim. Az kalsın bir moloz yığınının üzerine devriliyordum. Havada yakıtla ilgisi olmayan sıcak bir koku vardı. Yanan saç kokusu. Saçlarım tutuşmuştu.

Bir masa örtüsünü kaparak başıma bastırdım. Tezgâhın arkasına koşup başımı lavaboya soktum. Telaşımdan kafamı lavabonun dibine vurdum. Kız avaz avaz bağırıyor, Jerry'nin adını tekrarlıyordu. Sanki çılgınca bir dua okuyordu.

Döndüm ve araba taşıma kamyonunun büfenin savunmasız ön tarafına doğru geldiğini gördüm.

Kamyon sürücüsü haykırarak yan kapıya doğru koştu.

Aşçıbaşı, «Yapma,» diye bağırdı. «Sakın buna kalkışma...»

Ama sürücü dışarı fırlamıştı bile. Su hendeğine ve onun gerisindeki kırlara doğru koşuyordu.

Anlaşılan bir kamyon yan kapının yakınında, bize gözükmeden nöbet bekliyordu. Yanlarında, «Wong'un Çamaşır Fabrikası» yazılı küçük bir kamyondu. Biz daha onları anlayamadan sürücüyü ezdi geçti. Ve hızla uzaklaştı. Geride sürücü kaldı. Vücudu çarpılmıştı, çakılların üzerinde yatıyordu. Yere yuvarlanırken ayakkabıları ayaklarından fırlamıştı.

Araba taşıyıcı araç ağır ağır beton dökülü yerden geçti. Çim alandan ve Jerry'nin kalıntılarının üzerinden de. Ve koskocaman burnunu büfeye sokarak durdu.

Havalı kornası etrafta yankılandı. Klakson tekrar tekrar çaldı.

Genç kız, «Yeter,» diye inledi. «Yeter. Sus artık. Lütfen...»

Ama korna sesi uzun süre devam etti. Bir dakika sonra sesteki aralıkları farkettim. Eskisi gibiydi bu. Kamyon birinin onu ve diğerlerini beslemesini istiyordu.

«Ben giderim,» dedim. «Pompalar açık mı? Kilitli değil ya?»

Aşçıbaşı, «Açık,» diyerek başını salladı. Elli yıl daha yaşlanmıştı.

Kız, «Olmaz!» diye bağırarak üzerime atıldı. «Onları durdurmalısın! Onları döv, yak, parçala...» Sesi titredi. Kayıp duygusu ve ıstırapla uzun uzun inledi.

Aşçıbaşı kuzu tuttu. Tezgâhın köşesinden dolaştım. Yıkıntıların arasından dikkatle ilerleyerek depodan geçtim. Sıcak güneşe çıktığım sırada kalbim hızla çarpıyordu. Bir sigara daha istiyordu canım. Ama yakıt pompalarının yanında sigara içilmezdi.

Kamyonlar hâlâ sırada bekliyorlardı. Çamaşır fabrikasının küçük kamyonu karşıda, çakılların üzerinde bekliyordu. Homurdanıyor, hışırdıyordu. Bir tazı gibi. Yanlış bir tek hareket yaptığım an beni çiğneyecekti. Güneş boş direksiyonun önündeki camı ışıldatıyordu. Titredim. Bu tıpkı bir budalanın suratına bakmaya benziyordu.

Pompayı çalıştırarak hortumu aldım. İlk taşıtın deposunun kapağını açtım. Ve yakıt vermeye başladım.

İlk tanktaki yakıt yarım saat sonra tükendi. Ben de ikinci pompaya geçtim. Kâh benzin veriyordum, kâh diezel yakıtı. Kamyon dizisi sonsuza kadar uzanıyordu sanki. Artık durumu anlamaya başlıyordum. Kavramaya. Ülkenin her yerinde insanlar bu işi yapıyorlardı. Ya da kamyon sürücüsü gibi yerde yatıyorlardı. Botları ayaklarından fırlamış halde. Karınlarında ağır tekelek izleriyle.

İkinci tanktaki yakıt bitince üçüncüsüne gittim. Güneş bir çekiç gibiydi. Başım, benzin buharı yüzünden ağrımaya başlıyordu. Baş ve işaret parmaklarımın arasındaki yumuşak kısım su toplamıştı. Ama bu taşıtlar böyle bir şeyi anlayamazlardı. Yakıt sızdıran birkaç ağızlı boru, kötü çanta ve donmuş üniversal kavramayı bilirlerdi onlar. Su toplaması, güneş çarpması ya da haykırma ihtiyacını anlayamazlardı. Eski efendileri konusunda bilmeleri gereken bir tek şey vardı. Onlar da bunu öğrenmişlerdi. Kanımızın aktığını.

Son tanktaki yakıt da tükendi ve ben hortumu yere attım. Ama kamyon kuyruğu uzanıyor, köşeyi dönüyordu. Boynumun ağrısını geçirmek için başımı sağa sola çevirdim. Sonra hayretle bakakaldım. Kuyruk öndeki park yerinden yolun yukarısına kadar uzanıyor, sonra gözden kayboluyordu. Taşıtlar iki üç sıra halinde dizilmişlerdi hem de. En kalabalık saatte Los Angeles Karayolunda karşılaşabileceğiniz bir kâbusa benziyordu bu. Egzosları yüzünden ufuk ışıldayıp dalgalanıyordu. Hava karbüratör kokuyordu.

Ben, «Hayır,» dedim. «Yakıt bitti. Hepsi bu kadar, çocuklar.»

O zaman daha boğuk bir kükreme duyuldu. İnsanın dişlerini zangırdatan bas bir homurtu. Gümüş gibi dev bir taşıt yaklaşıyordu. Bir tankerdi bu. Yanında «Philips 66'yı Kullanın» yazılıydı. «Jetport Yakıtını.»

Tankerin arkasından enli bir hortum uzandı.

Tankere yaklaşarak hortumu yakaladım. İlk tankın doldurma kapağını açarak hortumu taktım. Tanker yakıt vermeye başladı. Benzin kokusu genzime doldu. Sanki etlerime sızdı. Dinozorlar da zift kuyularına batarak ölürlerken burunlarına herhalde aynı pis koku gelmişti. Diğer iki tankı da doldurduktan sonra tekrar çalışmaya başladım.

Yarı kendimden geçmiş gibiydim. Artık zamanın da, kamyonların da farkında değildim. Kapağı açıyor, hortumu sokuyor ve yakıt basıyordum. Ellerimdeki kabarcıklar patlamıştı. Cerahat bileklerime doğru akıyordu. Başım çürük bir diş gibi zonkluyordu. Hidrokarbonların kokusu yüzünden midem büzülüyordu.

Bayılmak üzereydim. Evet, kendimden geçecektim ve böylece her şey sona erecekti. Yere yığılıncaya kadar yakıt pompalayacaktım.

Sonra iki el omuzlarımı yakaladı. Aşçıbaşının kara kafasını gördüm. «İçeri gir,» dedi. «Biraz dinlen. Ben karanlık basıncaya kadar bu işi yaparım. Uyumaya çalış.»

Hortumu zenciye verdim.

Ama uyuyamıyorum...

Kız daldı gitti. Bir köşeye uzanarak başını bir masa örtüsüne dayadı. Ama uykusu arasında bile yüz hatları hâlâ gergin. Savaşlar görmüş bir kadının yüzü bu. Suratından yaşı hiç belli olmuyor. Akşam oluyor. Aşçıbaşı beş saatten beri dışarıda.

Ama taşıtlar hâlâ geliyorlar. Parçalanmış olan pencereden bakıyorum. Farları bir buçuk, iki kilometre boyunda

uzanıyor. Alacakaranlıkta sarı zafirler gibi parlıyorlar. Herhalde kuyruk ana karayoluna kadar uzanıyor. Hatta daha uzaklara...

Kızın da üzerine düşeni yapması gerekiyor. Ona taşıtlara nasıl yakıt verileceğini göstereceğim. Tabii, «Ben bunu yapamam,» diyecek. Ama yapacak. Çünkü o da yaşamak istiyor.

Aşçıbaşı gündüz, «Onların esiri mi olmak istiyorsun?» dedi. «Eninde sonunda böyle olacak. Hayatının sonuna kadar o şeyler korna çaldıkları zaman yağ filtrelerini mi değiştireceksin?»

Kaçabiliriz belki. Artık hendeğe erişmek daha kolay. Çünkü taşıtlar sıradalar. Koşarak kırlardan geçeriz. Kamyonların birer mamut gibi çamurlara batacakları bataklıklardan da. Ve...

...mağaralara geri döneriz.

Duvarlara odun kömürüyle resimler çizeriz. «İşte bu ay tanrısı. Bu bir ağaç. Bu da bir avcıyı ezen bir kamyonet.»

Hayır, biz bunu bile yapamayız. Dünyanın çok yeri taş döşeli artık. Çocukların oyun yerleri bile öyle. Ayrıca kırlar, bataklıklar ve sık ağaçlı ormanlar için de tanklar, yarım paletli taşıtlar, açık kamyonlar var. Hepsinde de lazer ve ısı arayan radarlar bulunuyor. Ve taşıtlar yavaş yavaş dünyayı istedikleri biçime sokacaklar.

Kamyonlardan oluşan büyük bir konvoyun Okefenokee Bataklığını kumla doldurduğunu görür gibi oluyorum. Buldozerler ulusal parklara ve vahşi köşelere giriyorlar. Ağaçları söküyor, toprağı dümdüz ediyorlar. Toprakları vura vura sıkıştırıyorlar. Ve her tarafı bir tek düzlük haline getiriyorlar. Sonra diğer kamyonlar geliyorlar.

Ama onlar birer makine. Bu taşıtlara neler olduysa oldu. Birdenbire bilinçlendiler. **Ama yine de üremeleri imkânsız.** Elli, altmış yıl sonra hiç de tehlikeli gözükmeyen

paslı birer maden yığını halini alacaklar. Özgür insanların taşlayıp üzerlerine tükürecekleri hareketsiz enkazlar halini.

Ve gözlerimi kapadığım zaman Detroit, Dearborn, Younstown ve Mackinac'taki araba fabrikalarını görür gibi oluyorum. Fabrikaların üretim bölümlerini. İşçiler parçaları biraraya getirerek yeni kamyonlar oluşturuyorlar. Artık onların paydos saatinde çıkıp gitmelerine de gerek yok. Sadece biri yere yığıldığı zaman bir başkası geliyor ve onun yerini alıyor.

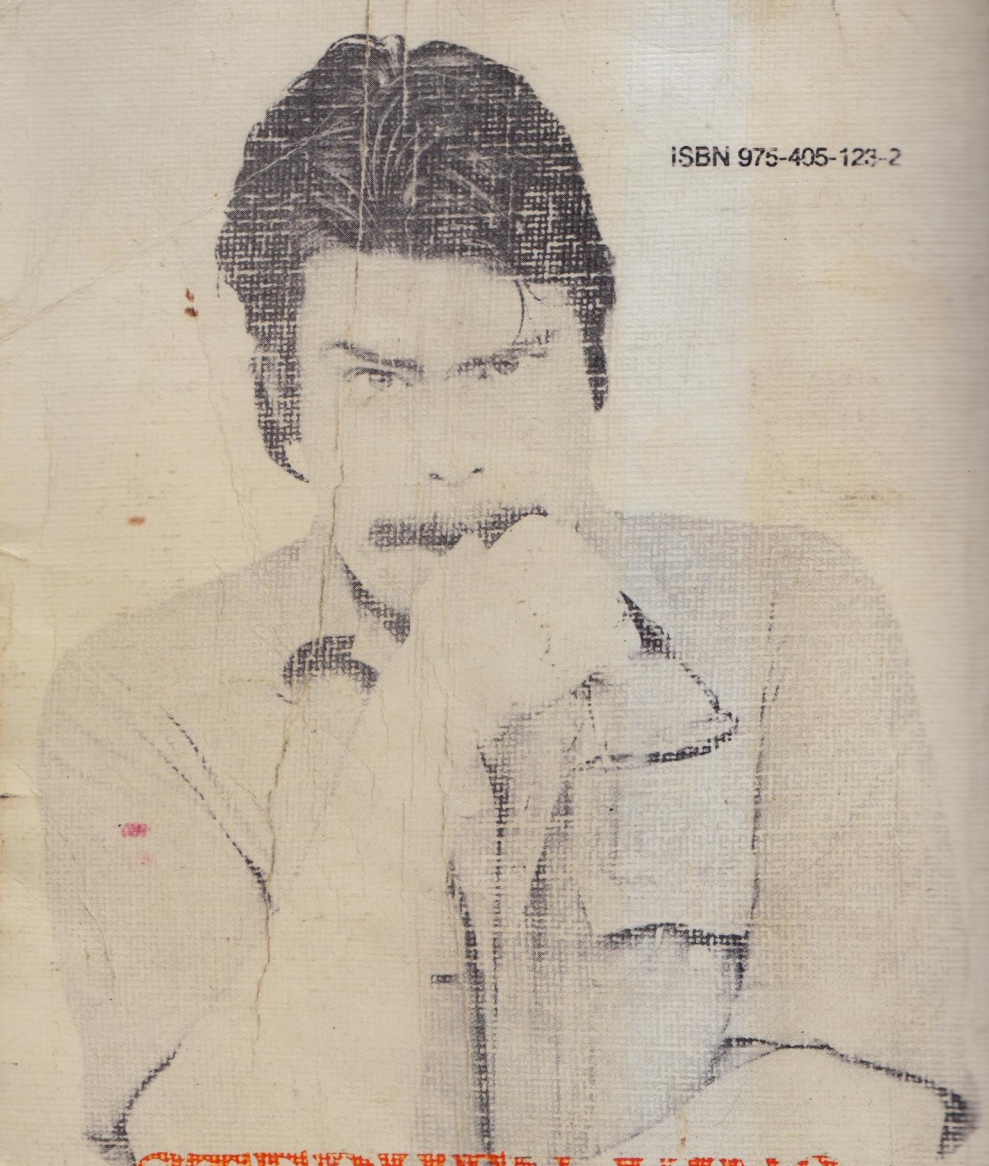
Aşçıbaşı biraz sendelemeye başladı. Ne de olsa genç değil. Kızı uyandırmak zorundayım.

İki uçak kararmaya başlayan doğu ufkunda arkalarında gümüş izler bırakarak ilerliyorlar.

O uçakların içlerinde insanlar olduğuna inanabilsem...

SON

ISBN 975-405-123-2

STEPHEN KING

MAHSER "O", SİS, ÇAĞRI, TEPE ve KORKU AĞI yazarı